Mia Sheridan
Legământul lui
Grayson
Cara DC
LITERA
MOON LIGHT

Mia Sheridan

Legământul lui *Grayson*

Traducere din limba engleză
ANDREEA ŞELER

Cara DC

LITERA
București

Grayson's Vow
Mia Sheridan
Copyright © 2015 Mia Sheridan

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Legământul lui Grayson
Mia Sheridan

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9407-2
ISBN EPUB 978-606-33-9578-9

Balanță

Chiar și o viață fericită nu poate fi lipsită de o anume întunecime, iar fericirea și-ar pierde valoarea dacă nu ar fi contrabalansată de tristețe.

CARL JUNG

Cara DC

Capitolul 1

Nu-ți face griji, iubirea mea, universul mereu echilibrează balanța. Acționează în feluri misterioase, dar mereu juste.

Isabelle MacAleese, *Gram*

KIRA

Într-o serie lungă de zile proaste, asta era chiar în capul listei. Și nu era decât 9.00 dimineața. Am coborât din mașină și am tras adânc în piept aerul parfumat de vară târzie, pornind spre Banca de economii Napa Valley. Dimineața înăbușitoare sclipea în jurul meu, iar parfumul dulce al iasomiei îmi tachina simțurile. Am deschis ușa de sticlă a băncii cu un suspin. Frumusețea aceea pașnică îmi părea cumva nepotrivită – starea mea mohorâtă era în contrast cu ziua caldă și însorită. O idee arogantă, mi-am dat seama. Ca și cum vremea ar trebui să se pună de acord cu starea *mea*.

– Pot să vă ajut cu ceva? mi s-a adresat o brunetă veselă când m-am apropiat de ghișeul ei.

– Da, am răspuns, scoțând actul de identitate și un livret de economii vechi din poșetă. Vreau să închid contul ăsta. Le-am împins pe amândouă către casieră, cu colțul livretului îndoit, pentru a lăsa la vedere numerele pe care chiar bunica le scrisese, când îmi arătase cum să țin socoteala depunerilor noastre. Inima mi s-a contractat, dar m-am forțat să afișez un zâmbet vesel când fata a luat livretul, l-a deschis și a început să introducă numărul de cont.

Mintea mi s-a dus la ziua în care deschisesem contul. Aveam zece ani, iar bunica mă adusese aici, unde depusesem cu mândrie cei 50 de dolari pe care mi-i dăduse pentru că o ajutasem cu munca din curte pe toată perioada verii. De-a lungul anilor, tot venisem la banca aceasta cât stătusem la ea, în Napa. Ea mă învățase adevărata valoare a banilor – că erau făcuți să fie împărțiți și folosiți pentru a-i ajuta pe cei

din jur, dar şi că reprezentau un fel de libertate. Faptul că în momentul acela nu aveam bani, nici cine ştie ce posibilităţi, iar tot ce avusesem pe numele meu înghesuisem în portbagajul maşinii arăta clar cât de multă dreptate avusese. Eram oricum, numai liberă nu.

– 2047 de dolari şi 16 cenţi, decretă casiera, ridicând ochii la mine.

Am dat afirmativ din cap. Era chiar un pic mai mult decât sperasem. Bine. Asta era bine. Aveam nevoie de toţi, până la ultimul cent. Expirând profund şi încet, mi-am împreunat mâinile pe marginea ghişeului şi am aşteptat cât ea număra banii.

De cum am pus banii în siguranţă, în poşetă, şi contul fusese închis, i-am urat o zi bună casierei şi i-am întors spatele, să ies din agenţie, oprindu-mă la dozatorul de apă. Când apa rece mi-a atins buzele, dinspre biroul aflat chiar după colţ am auzit vag:

– Grayson Hawthorn, încântat de cunoştinţă!

Am încremenit, după care m-am ridicat încet, ştergându-mi apa de pe buza inferioară cu degetul. Grayson Hawthorn... *Grayson Hawthorn?* Ştiam numele acela, îmi aduceam aminte sonoritatea sa puternică, felul cum îl repetasem în şoaptă doar pentru mine, ca să-l aud rostit de propriile buze, în ziua aceea, în biroul tatei. Mintea mi s-a dus la privirea fugară aruncată spre dosarul pe care tata îl închisese cu grijă când am pus tava cu cafea pe biroul lui. Oare era posibil să fie vorba de *acelaşi* Grayson Hawthorn?

Furişând o privire pe după colţ, n-am văzut decât o uşă închisă, cu jaluzeaua trasă peste geamul încastrat în ea. Am pornit în direcţia respectivă, îndreptându-mă către toaleta aflată faţă în faţă cu biroul unde se afla Grayson Hawthorn.

De cum am intrat în toaletă, am încuiat uşa şi m-am sprijinit de perete. Nici măcar nu ştiusem că Grayson Hawthorn locuia în Napa. Procesul lui avusese loc în San Francisco, deci asta însemna că acolo fusese comisă infracţiunea – nu că aş fi ştiut despre ce infracţiune ar fi putut fi vorba, doar că tata se interesase de ea pentru scurt timp... Mi-am muşcat buza, uitându-mă lung la propria imagine din oglinda de deasupra chiuvetei în timp ce mă spălam pe mâini.

Am deschis uşa silenţios şi am rămas pe loc, încercând în zadar să trag cu urechea la conversaţia care se desfăşura în camera aflată de cealaltă parte a holului, dar, din nou, nu

puteam auzi decât niște voci neclare. Dintr-odată, am auzit ușa deschizându-se și am aruncat o privire afară pentru a da cu ochii de un alt bărbat în costum, cel mai probabil un director de bancă, care tocmai intra în birou. A tras ușa după el, dar broasca nu a scos declicul specific închiderii și am descoperit că rămăsese foarte, foarte puțin întredeschisă, permițându-mi să ascult câteva cuvinte din prezentările făcute. Din nou, am rămas încremenită în dreptul ușii crăpate a băii, încercând să trag cu urechea.

„Zău așa, Kira, ești rușinos de băgăcioasă!" Le violezi intimitatea. Și, mai rău de atât, totul era oarecum gratuit. „Serios acum, ce e cu tine?" M-am tras mai aproape de ușa crăpată. Aveam de gând să omit acest moment nu atât de strălucit din ilustrele mele memorii. Nimeni nu trebuia să afle de el, cu excepția mea.

Câteva cuvinte pluteau către mine:

– Îmi pare rău... infractor... nu pot să dau... banca asta... din păcate...

Infractor? *Trebuia* să fie Grayson Hawthorn care credeam eu că este. Ce coincidență ciudată, ivită din senin! Nu știam mai nimic despre el. Tot ce știam, de fapt, erau numele lui, faptul că fusese acuzat de o infracțiune și că tatăl meu fusese implicat, folosindu-l drept pion într-unul dintre jocurile lui. Eu și Grayson Hawthorn aveam acest lucru în comun. Nu că era prea probabil ca tata să-și aducă aminte de numele unui anumit bărbat, când el zdrobea destine atât de frecvent și cu atât de puține remușcări mai apoi. În fine, de ce stăteam eu acum într-o baie, încercând să trag cu urechea la o discuție confidențială? Nu știam sigur, doar că excesul de curiozitate era unul dintre defectele mele recunoscute. Am tras aer adânc în piept și am dat să deschid ușa băii, ca să pot ieși, când am auzit scrâșnet de picioare de scaun pe podea și m-am oprit. Cuvintele care răzbătură de peste hol fură mai clare acum, că probabil deschiseseră ușa mai larg.

– Îmi pare rău că nu vă pot aproba împrumutul, domnule Hawthorn. Vocea de bărbat care se auzi părea plină de regret. Dacă ați fi avut proprietăți de o valoare mai mare...

Un alt glas, am presupus că al lui Grayson, îl întrerupse pe celălalt:

– Înțeleg. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Gellar.

Am văzut fugitiv o siluetă masculină înaltă, cu păr brunet și un costum gri și m-am tras înapoi în toaletă, închizând

din nou uşa cu un declic, m-am spălat pe mâini iar ca să mai trag de timp, după care am plecat din încăperea aceea mică. În trecere, am aruncat o privire către biroul în care fusese Grayson Hawthorn şi am dat cu ochii de un bărbat care stătea la masa de lucru, îmbrăcat la costum şi cravată, cu atenţia concentrată la ceva ce scria. Însemna că cel în costum gri era Grayson Hawthorn şi, din câte se părea, plecase din bancă.

Am ieşit din nou în ziua însorită de vară şi m-am urcat în maşină, pe care o parcasem chiar un pic mai încolo, pe stradă. Am stat aşa câteva clipe bune, pur şi simplu uitându-mă prin parbriz, la zona de centru: marchize elegante, îngrijite, care împodobeau faţada magazinelor, şi vase mari cu flori viu colorate, care decorau trotuarele. Mi-era tare drag oraşul ăsta. Fusese locul unde locuia bunica mea, unde-mi petreceam verile, în casa ei mică, cu verandă generoasă, de pe Seminary Street. Oriunde mă uitam, o vedeam pe ea, îi auzeam glasul, îi simţeam energia caldă şi vie. „Poate că azi e o zi foarte proastă, dar mâine s-ar putea să fie cea mai bună zi din viaţa ta. Trebuie doar să rezişti până ajungi la ziua aceea", îi plăcea bunicii să zică.

Am tras aer adânc în piept, făcând tot posibilul să-mi alung sentimentul de singurătate. „Ah, bunico, dacă ai fi aici... M-ai lua în braţe şi mi-ai spune că totul o să fie bine. Şi, pentru că venea de la tine, aş fi crezut fiecare cuvinţel."

Închizând încet ochii şi sprijinindu-mă de tetieră, am spus în şoaptă:

– Ajută-mă, bunico! Am nevoie de tine. Dă-mi un semn! Spune-mi ce să fac... Ah, te rog...

Lacrimile pe care le ţinusem la distanţă atât de mult îmi ardeau pleoapele, ameninţând să se reverse.

Am deschis ochii, iar o mişcare în oglinda laterală din dreapta mi-a atras atenţia imediat. Când am întors capul, am zărit un bărbat înalt, bine clădit, într-un costum gri... Grayson Hawthorn. Am tresărit uşor, cu respiraţia oprindu-mi-se o secundă. Stătea rezemat de peretele clădirii aflate chiar în spatele maşinii mele, în locul perfect ca să pot să îl văd clar fără să mă mişc. M-am afundat în scaun doar un pic, lăsându-mă uşor pe spate şi întorcând capul doar cât să pot să îl studiez.

Stătea cu capul pe spate, ca şi mine, rezemat de peretele clădirii din spatele lui, avea ochii închişi şi o expresie chinuită. Şi, o, Doamne, era... uluitor. Avea trăsăturile

frumos cizelate ale unui cavaler din poveşti, cu un păr care era aproape negru şi doar un pic prea lung, astfel că se ondula peste gulerul cămăşii. Dar buzele îi erau trăsătura extraordinară – pline şi senzuale, într-un mod care-mi făcea ochii să vrea să se întoarcă la ele mereu şi mereu. Am îngustat din pleoape, încercând să asimilez fiecare detaliu al feţei lui, de la distanţa redusă de la care îl studiam, înainte ca privirea să îmi coboare de-a lungul trupului său înalt. Corpul îi era pe măsura trăsăturilor masculine şi întunecate – musculos şi graţios, cu umerii laţi şi talia îngustă.

„Ah, Kira! Nu prea ai timp să te holbezi la infractori frumoşi pe stradă. Problemele tale sunt doar un pic mai urgente. Nu ai un acoperiş deasupra capului şi, hai să fim sinceri, eşti disperată. Dacă vrei să te concentrezi la ceva, e cazul să te concentrezi la asta."

Îmi tot muşcam buza de jos, incapabilă să-mi smulg ochii de la el. De ce se făcuse vinovat, până la urmă, m-am întrebat din nou. Am încercat să mă uit în altă parte, dar ceva din persoana lui mă tot trăgea înapoi. Şi nu doar frumuseţea lui masculină izbitoare îmi făcea ochii să rămână aţintiţi asupra lui. Ceva din expresia lui mi se părea *cunoscut*. Trăsăturile lui reflectau ce simţeam *eu* în momentele acelea.

„Dacă aţi fi avut proprietăţi de o valoare mai mare..."

– Şi tu eşti disperat, Grayson Hawthorn? mi-am murmurat în barbă.

„De ce?"

Sub ochii mei, şi-a îndreptat capul şi a început să-şi maseze tâmpla, uitându-se în jur. O femeie a apărut pe stradă, întorcându-se când a trecut de el, mişcându-şi capul în sus şi-n jos, pentru a-i admira corpul. El nu a părut să o observe şi, din fericire pentru ea, femeia s-a întors şi a privit înainte fix la timp pentru a rata la milimetru ciocnirea de un stâlp de lumină. Am chicotit uşor, amuzată. Grayson stătea drept, privind din nou undeva în depărtare. În timp ce-l priveam, un bărbat care evident era fără adăpost s-a apropiat de locul unde stătea, întinzându-şi pălăria către trecători. Toţi treceau rapid pe lângă el, ferindu-şi ochii, stânjeniţi. Când a dat să îl abordeze pe Grayson, am strâns din buze. „Îmi pare rău, moşnege, dar mie, una, mi se pare că cel de la care vrei să ceri e şi el tare strâmtorat." Şi totuşi, spre surprinderea mea, când bărbatul s-a apropiat ezitant de

Grayson, acesta a băgat mâna în buzunar, a șovăit doar o clipă și a scos bancnotele din interior. Nu aveam cum să disting clar de unde stăteam, dar când am văzut fugitiv căptușeala închisă a portofelului, am fost aproape sigură că îl golise pentru a-i da bani bătrânului. A dat o dată din cap către bărbatul care îi mulțumea cu însuflețire, după care a mai rămas pe loc doar o clipă, privindu-l cum se îndepărta. Apoi a pornit și el în cealaltă direcție, dând colțul și făcându-se nevăzut.

„Fii atentă la ce fac oamenii când cred că nu îi vede nimeni, drăguțo! Așa o să-ți dai seama cum sunt cu adevărat."

Cuvintele bunicii îmi pluteau prin minte ca și cum tocmai le rostise de undeva chiar de lângă mașină. Soneria ascuțită a telefonului mobil m-a făcut să tresar și am scos un suspin slab, înșfăcând poșeta de pe scaunul din dreapta pentru a bâjbâi prin ea, după telefon.

Kimberly.

– Salut, am spus în șoaptă.

O secundă de tăcere.

– Kira? De ce vorbești în șoaptă?

Și ea vorbea tot în șoaptă.

Mi-am dres vocea și m-am sprijinit de spătarul scaunului.

– Scuze, m-a speriat soneria telefonului. Stau în mașină, în Napa.

– Ai putut să lichidezi contul?

– Da. Aveam vreo 2 000 de dolari în el.

– Ei, ce veste grozavă! Măcar e ceva, nu?

Am scos un oftat.

– Da. O să mă ajute să mă descurc un pic.

I-am auzit pe băieții lui Kimberly râzând pe fundal, iar ea le-a spus să tacă, punând palma peste microfonul receptorului și adresându-li-se în spaniolă înainte de a se întoarce la mine și a-mi zice:

– Ai mereu un loc pe canapeaua de aici, dacă-l vrei.

– Știu. Mulțumesc, Kimmy.

Nu puteam să-i fac una ca asta celei mai bune prietene pe care o aveam pe lume, totuși. Ea și soțul ei, Andy, stăteau înghesuiți într-un apartament mititel din San Francisco împreună cu băieții lor gemeni de patru ani. Kimberly rămăsese însărcinată la 18 ani și apoi primise vestea șocantă că urma să nască gemeni. Ea și Andy sfidaseră statisticile până acum, dar nu le fusese deloc ușor. Doar asta le mai

lipsea, ca o prietenă fără adăpost să doarmă pe canapeaua lor și să aducă și alte tensiuni în familia lor.

„Fără adăpost. Eram *fără adăpost.*"

Am tras aer adânc în piept.

– O să-mi pun la punct un plan de acțiune, totuși, am zis, mușcându-mi buza, un sentiment de hotărâre luându-i locul celui de deznădejde care mă chinuise toată dimineața. Chipul lui Grayson Hawthorn mi-a străfulgerat iute prin minte. Kimmy, tu simți vreodată că... ai o cale anume de urmat? Adică... o traiectorie clară ca lumina zilei?

O clipă, Kimberly nu a spus nimic.

– O, nu... Nu! Știu tonul ăla al tău. Înseamnă că ticluiești un plan pe care o să încerc – probabil în zadar – să te fac să îl abandonezi. Doar nu te gândești să dai anunț pe internet, să-ți cauți un soț, nu? Pentru că...

– Nu, am întrerupt-o, cel puțin nu chiar asta.

Kimberly a scos un geamăt exasperat.

– Ți-a venit încă una din ideile alea impulsive și Foarte Proaste, nu-i așa? Una complet absurdă și, cel mai probabil, periculoasă.

Fără să vreau, am schițat un zâmbet.

– Ei, hai, ideile alea pe care tu mereu le numești a fi Foarte Proaste sunt rareori absurde și foarte rar periculoase.

– Îți aduci aminte când aveai de gând să lansezi pe piață masca ta de față complet naturală, făcută din ierburi din grădina ta?

Am surâs, dându-mi seama de strategia ei.

– A, aia? Aproape că pusesem la punct formula. Lucru complet realizabil, de fapt. Dacă subiectul experimentului meu n-ar fi...

– Mi-ai înverzit fața. Nu și-a revenit o săptămână întreagă. Fix în săptămâna în care trebuia să facem poze pentru albumul școlar.

Am râs ușor.

– Bine, bine, aia n-a mers așa bine, dar aveam zece ani.

– Când ne-am strecurat pe furiș din casă când aveam 16 ani ca să mergem la petrecerea lui Carson Scott...

– Ceea ce ar fi mers dacă... am dat eu să mă apăr.

– Au trebuit să vină pompierii să mă dea jos de pe acoperișul casei tale.

– Mereu ai fost o lașă.

Am zâmbit larg.

– Dar atunci când ai venit acasă de la colegiu în vacanța de vară și ai organizat cina aia cu tematică asiatică, la care a trebuit să ne îmbrăcăm cu toții în kimonouri și aproape că ne-ai omorât pe toți?

– O eroare de ingrediente. De unde să știu eu că trebuie să faci un curs special pentru a prepara peștele ăla? În fine, asta a fost acum 1000 de ani.

– Asta a fost acum doi ani.

Încerca să se prefacă serioasă, dar îmi puteam da seama după tonul ei că zâmbea.

Acum deja râdeam de-a dreptul.

– Bine, bine, ți-ai demonstrat poziția, deșteapto! Și, în ciuda tuturor acestor peripeții, tu tot mă iubești.

– Da. Oftă. Nu pot să nu. Ești complet adorabilă.

– Ei, asta cred că e discutabil.

– Nu, m-a contrazis ea ferm, nu e. Tatăl tău e un măgar, dar deja știi ce părere am despre asta. Și, dragă, trebuie să vorbești despre ce s-a întâmplat. A trecut un an. Știu că de-abia te-ai întors, dar trebuie...

Mi-am mușcat buza și am clătinat din cap, deși ea nu avea cum să vadă asta de la celălalt capăt al legăturii telefonice.

– Nu încă, am întrerupt-o vorbind încetișor. Și mulțumesc că m-ai făcut să râd câteva clipe. Dar, vorbesc serios, Kim, sunt într-o încurcătură mare acum. Poate că o Idee Foarte Proastă e exact de ce am nevoie.

N-am putut să-mi reprim un ușor tremur al vocii la finalul propoziției. Kimberly mereu mă înveselea, dar adevărul era că eram speriată.

– Știu, Kira, rosti Kimberly blând, cu înțelegere în glas. Și, din păcate, dacă ești hotărâtă să nu profiți de nici una dintre cunoștințele de afaceri ale tatălui tău, s-ar putea să fie nevoie să-ți iei o slujbă de chelneriță până îți dai seama ce-o să faci mai departe.

Am oftat.

– Poate, dar chiar ai vrea să mă știi în apropierea unui loc unde se face de mâncare?

– Da, ai mare dreptate. Am sesizat un alt zâmbet în vocea ei. Orice-ai hotărî, o să fim mereu împreună, Pisi Kira și Pisi Kimmy, da? Pentru totdeauna. Suntem o echipă, mi-a spus, făcând referire la numele formației pe care îl inventasem eu la 12 ani, când ticluisem planul de a cânta la colț de stradă, ca să facem bani de cheltuială. Văzusem o reclamă cu copii africani care nu aveau suficientă mâncare, iar tata nu voise

să îmi dea banii necesari ca să îl susţin financiar pe unul dintre ei. Într-un final, fusesem prinse ieşind pe furiş din casă în „costumele" extrem de nepotrivite pe care eu le făcusem din hârtie glasată şi bandă adezivă. Tata m-a pedepsit să nu ies din casă o lună, iar mama lui Kimberly, care locuia cu noi, fiind şefa servitorilor noştri, mi-a dat cei 20 de dolari necesari pentru mâncarea şi şcoala lui Khotso din luna aceea şi apoi în toate lunile în care nu putusem să fac rost de banii respectivi de una singură.

– Pentru totdeauna, am spus. Te iubesc, Pisi Kimmy.

– Şi eu pe tine, Pisi Kira. Şi trebuie să închid, băieţii ăştia parcă au luat-o razna. Am auzit chiţăiturile de râs ale lui Levi şi Micah şi nişte exclamaţii puternice răsunând pe fundal, peste lipăitul tălpilor mititele. Nu mai alergaţi, băieţi! Şi nu mai *ţipaţi!* a strigat Kimberly, îndepărtând receptorul de gură pentru o secundă. Te descurci în seara asta?

– Da, sunt în regulă. Cred chiar că o să mă răsfăţ şi o să mă cazez la un hotel ieftin, aici în Napa, după care o să mă plimb pe faleza râului. Mă face să mă simt aproape de bunica.

Nu am pomenit nimic despre faptul că, mai devreme în dimineaţa respectivă, îmi făcusem bagajele în grabă şi coborâsem pe scara de incendiu a apartamentului achitat de tata, în timp ce acesta striga şi bătea puternic la uşă. Şi că acum respectivele *bagaje* erau îndesate în portbagajul maşinii.

Kimberly şi-ar fi făcut griji şi, deocamdată, aveam ceva bani gheaţă şi o idee vagă, dar teoretic Foarte Proastă, care-mi plutea prin minte.

Mai mult, în istoricul meu ilustru de Idei Foarte Proaste, asta ar fi putut să fie cireaşa de pe tort. Bineînţeles, aveam să fiu meticuloasă în munca de cercetare înainte de a lua o hotărâre definitivă. Şi aveam să fac o listă cu argumente pro şi contra – asta mereu mă ajuta să văd lucrurile mai clar. Planul ăsta necesita ceva cercetări prealabile.

Kimberly a scos un oftat.

– Dumnezeu să o odihnească... Bunica ta a fost o doamnă extraordinară.

– Da, aşa e, am zis. Dă-le câte un pupic băieţilor din partea mea! Te sun mâine.

– Bine. Vorbim. Şi... Kira, mă bucur atât de mult că te-ai întors! Mi-a fost tare dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. La revedere, Kimberly.

Am închis telefonul și am mai stat așa în mașină alte câteva minute. Apoi mi-am luat iar telefonul, să fac ceva investigații pe internet și să găsesc o cameră de hotel pe care să mi-o și permit.

Capitolul 2

GRAYSON

– Pompa nu poate fi reparată, domnule, va trebui înlocuită.

Am înjurat printre dinți și mi-am pus cheia înapoi în cutia de scule, îndreptându-mi poziția. José avea dreptate. Mi-am șters sudoarea de pe frunte cu antebrațul și am dat aprobator din cap, sprijinindu-mă de mașinăria aceea inutilă, încă un alt lucru care trebuia reparat sau înlocuit.

José s-a uitat înțelegător la mine.

– Dar am făcut desciorchinătorul să meargă, totuși. Ca nou, aș zice, m-a încurajat.

– Ei, măcar asta e o veste bună, am răspuns, luând în mână trusa de scule cu care venisem. O veste bună de adăugat la lista lungă de vești proaste. Și totuși, în momentul respectiv mă mulțumeam cu orice se ivea. Mulțumesc, José. Mă duc să mă spăl.

José a dat aprobator din cap.

– Ceva veşti de la bancă, domnule?

M-am oprit, dar nu m-am întors spre el.

– Ne-au refuzat împrumutul.

Când am văzut că José nu zice nimic, mi-am continuat înaintarea. Puteam simți efectiv privirea lui dezamăgită pârjolindu-mi spatele. Făcusem un legământ să păstrez afacerea familiei pe linia de plutire și nimic pe lumea asta nu era mai important pentru mine, dar José avea o familie căreia trebuia să îi pună mâncare pe masă, printre care și un copilaș de câteva săptămâni. Dacă dădeam greș, nu aveam să fiu singurul rămas fără serviciu.

„Dacă ați fi avut proprietăți de o valoare mai mare..."

Am strâns din dinți, ca să mă apăr de impactul pe care îl avuseseră aceste cuvinte, care pentru mine se refereau nu doar la partea financiară. Îmi amintiseră că niciodată nu avusesem cine știe ce valoare.

„Dacă aţi fi avut proprietăţi de o valoare mai mare..."

Da, *dacă*.

Cu acel atotputernic *dacă* şi trei sferturi, nu puteam să fac mare lucru, poate doar să-mi cumpăr ceva de pe meniul de un dolar de la McDonald's.

Reflectasem la „dacă"-urile din viaţa mea de nenumărate ori. Era o totală pierdere de vreme, plină de durere.

Şi chiar nu mai aveam nevoie de încă un motiv pentru care să mă dispreţuiesc.

Am alungat aceste gânduri, totuşi. Ajungeam periculos de aproape de autocompătimire şi ştiam din experienţă proprie că era un hău din care, dacă te lăsai să cazi, cu greu mai puteai să ieşi. În loc de asta, am făcut un efort concertat să mă înfăşor în indiferenţa care ţinea disperarea departe de mine. Şi mi-am permis să continui cu treburile care trebuiau făcute.

Până la urmă, mi-am reamintit cu un efort conştient, *tata* mă considerase demn de această misiune. Iar eu făcusem un legământ să nu îl dezamăgesc – nu şi de data aceasta.

Când am ieşit, soarele după-amiezii târzii era sus pe boltă, parfumul trandafirilor plantaţi de mama mea vitregă în urmă cu atâta vreme plutea în aer, împreună cu bâzâitul leneş al unei albine aflate undeva în apropiere. M-am oprit să admir rândurile parcă nesfârşite de struguri care se coceau pe viţe, cu pieptul umflându-mi-se de mândrie. Avea să fie o recoltă bună. O simţeam în fiecare celulă a corpului. *Trebuia* să fie o recoltă bună. Şi asta avea să mă facă să continui azi, în ciuda faptului că nu aş fi avut ce să fac cu fructele dacă echipamentele nu aveau să fie gata până la toamnă. Vândusem toate obiectele relativ de valoare din casa noastră ca să fac rost de banii necesari pentru a planta viţa aceea de vie...

Câteva minute mai târziu, intram în casă, un conac impunător de piatră, construit de tata şi proiectat într-un stil vechi, care te ducea cu gândul la lumea de altădată. În vremurile sale de glorie, fusese un simbol al statutului familiei, dar necesita la fel de multe reparaţii ca şi echipamentele pentru fabricarea vinului. Reparaţii pe care nu aveam cum să le finanţez.

– Pompa nu se poate repara.

Am strâns din dinţi când Walter, majordomul familiei care devenise om bun la toate, m-a întâmpinat.

– Aşa se pare.

– Am făcut un tabel cu toate echipamentele care trebuiau reparate, cu acelea care trebuiau înlocuite şi le-am marcat cu culori, după prioritate.

Fix de ce aveam nevoie – o reprezentare vizuală a situaţiei disperate în care mă aflam.

M-am oprit din frunzărirea corespondenţei de pe măsuţa din holul de la intrare.

– Acum eşti şi secretarul meu, Walter?

– Cineva trebuie s-o facă şi pe asta. Administrarea proprietăţii e o sarcină prea complexă pentru o singură persoană, domnule.

– Dă-mi voie să te întreb un lucru, Walter!

– Da, domnule.

– Ai găsit şi o modalitate prin care *să plătesc* pentru elementele alea colorate care trebuie reparate sau înlocuite?

Walter a negat din cap.

– Nu, domnule, nu am nici o idee care să nu-ţi fi venit ţie deja. Dar sper că lista în sine îţi e de folos.

– Absolut deloc, Walter, am spus îndreptându-mă spre scara interioară. Şi ţi-am spus de o mie de ori să nu-mi mai spui „domnule". Mă ştii de când eram în scutece.

Asta ca să nu mai pomenesc nimic de faptul că nu meritam deloc această titulatură plină de respect. Walter făcea cât trei ca mine, şi mai mult ca sigur ştia asta. Cu toate acestea, ştiam şi că nu avea să renunţe nici în o mie de ani la profesionalism. Walter Popplewell era originar din Anglia şi fusese în serviciul familiei noastre de mai mult de treizeci de ani.

Walter şi-a dres vocea.

– Şi te aşteaptă cineva, domnule.

M-am întors.

– Cine e?

– Cineva, a zis Walter dregându-şi din nou glasul, care caută un loc de muncă, domnule.

Mi-am dat ochii peste cap. „O, Doamne!"

– Bine, îi fac eu vânt. Ce fel de idiot încearcă să se angajeze aici, până la urmă?

Walter a dat din mână către bucătărie, de unde se auzea soţia lui, menajera, pe nume Charlotte, râzând cu cineva.

Când am intrat în încăperea respectivă, am dat cu ochii de un bărbat care stătea la masa mare, din lemn, cu o farfurie cu fursecuri în faţă. Când m-a văzut, s-a ridicat repede, dărâmând farfuria, care s-a făcut ţăndări pe gresie.

– Vai de mine! a exclamat Charlotte, repezindu-se de lângă blat, unde tocmai umplea un pahar cu lapte. Nu-ţi face probleme, Virgil! Tu vorbeşte cu domnul Hawthorn şi curăţ eu. Nici o grijă!

Bărbatul din faţa mea era masiv, înalt de aproape doi metri, cu faţa rotundă plină de teamă, şi se uita când la ei, când la farfuria făcută ţăndări.

Am pornit spre el şi i-am întins mâna.

– Grayson Hawthorn.

Ochii bărbatului s-au dus imediat la mâna mea. A apucat-o şovăitor şi mi-a strâns-o, iar când privirea lui a întâlnit-o în sfârşit pe a mea, mi-am dat seama uitându-mă în ochii lui nevinovaţi că avea un handicap mintal.

„Doamne, Dumnezeule!"

– Mă cheamă Virgil Potter, domnule... Hawthorn. Domnule Grayson... Mi-a dat drumul la mână şi şi-a lăsat ochii în pământ, sfios, aruncând o privire scurtă la Charlotte, care mătura cioburile şi fursecurile, crispându-se uşor, după care s-a uitat din nou la mine. Ca pe vrăjitorul ăla, domnule, doar că eu n-am cicatrice pe frunte. Am o cicatrice pe fund, totuşi, de când m-am apropiat prea mult de caloriferul electric, când eram...

– Cu ce pot să vă ajut, domnule Potter?

– A, nu tre' să-mi ziceţi domnu', domnule. Doar Virgil.

– Bine, Virgil.

Charlotte mi-a aruncat o privire mustrătoare de pe podea, unde stătea în genunchi. M-am uitat din nou la Virgil, fără să o iau în seamă.

Virgil şovăia, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, uitându-se din nou scurt la Charlotte, care şi-a ridicat ochii la el, zâmbind şi dând aprobator din cap. Şi-a dat jos repede şapca şi a rămas cu ea în mâinile mari, ţinând-o strâns.

– Speram, domnule... adică am nevoie de un loc de muncă, domnule, şi m-am gândit că poate pot să fac ceva pe-aici. Am auzit nişte oameni în oraş, stăteau de vorbă şi ziceau că o să vă fie tare greu să ţineţi podgoria pe linia de plutire şi m-am gândit că aş putea să vă dau o mână de ajutor. Şi aş lucra pe bani puţini, că tot nu sunt aşa isteţ ca alţii. Dar sunt bun de muncă, domnule. Muncesc de mă spetesc. Aşa a zis mama. Şi aş putea să muncesc pentru dumneavoastră.

Am scos un oftat. Fix asta îmi trebuia. De-abia mă descurcam cu oamenii pe care îi aveam în momentul respectiv – mult prea puţini faţă de câţi aş fi avut nevoie, dar nu-mi permiteam să plătesc mai mulţi şi erau singurii care nu plecaseră. Nu prea puteam să mai angajez unul. Cu atât mai puţin unul pe care trebuia să stau cu ochii tot timpul, mai mult ca sigur.

– Virgil... mi-am început eu discursul prin care să-i spulber speranţele, dar m-a întrerupt.

– Vedeţi dumneavoastră, domnule, mama... nu mai poate să facă curăţenie pe la oameni pentru că o doare rău spatele. Şi, dacă nu muncesc, n-o să avem destui bani ca să ne descurcăm. Şi ştiu că pot să muncesc... Dacă mi-ar da cineva o şansă...

„Doamne, Dumnezeule!"

I-am adresat lui Charlotte cea mai glacială privire de care eram în stare când mi-a întâlnit privirea, ridicându-se să golească făraşul din mână. Ea pusese totul la cale. Ce era în mintea ei? Când totul avea să se ducă pe apa Sâmbetei, atât ea, cât şi Walter aveau să rămână fără serviciu. Am închis ochii pentru o clipă, după care i-am deschis din nou.

– Virgil, îmi pare rău, dar eu...

– Ştiu că probabil credeţi că nu-i mare lucru de capul meu, doar uitându-vă la mine, dar să ştiţi că nu e aşa. Ştiu eu că nu e aşa, domnule. Aş putea să vă fac treabă bună.

Ochii lui mari, ca de copil, erau plini de speranţă.

„Dacă aţi fi avut proprietăţi de o valoare mai mare..."

Cioburile farfuriei s-au revărsat cu un zgomot puternic în coşul de gunoi şi mi-am aruncat din nou privirea la Charlotte, care era în continuare cu ochii la mine. Am strâns din buze.

„Dacă aţi fi avut proprietăţi de o valoare mai mare..."

– Bine, Virgil. Eşti angajat, am spus, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra lui Charlotte, ale cărei buze s-au curbat aproape imperceptibil, într-o umbră de zâmbet. Când, într-un final, m-am uitat la Virgil, acesta făcuse ochii mari, plini de bucurie. Mi-am ridicat palmele, ca şi cum aş fi putut aşa să ţin la distanţă intensitatea fericirii sale. Dar nu pot să-ţi ofer cine ştie ce salariu şi o să fii angajat pe perioadă de probă, da? Uneori lucrăm şi după lăsarea întunericului şi nu am observat vreo maşină parcată în faţă. Am nişte paturi suprapuse în vinărie. Poţi să rămâi acolo, dacă o să fie vreodată nevoie. O lună, şi vedem dup-aia cum te descurci.

„Dacă podgoria asta o să mai fie în funcţiune peste o lună."

Virgil dădea aprobator din cap, plin de exuberanţă, strângând biata şapcă în mâini într-atât, încât probabil că deja nu mai putea fi purtată.

– N-o să vă pară rău, domnule. N-o să fie nevoie! Sunt tare muncitor!

– Bine, bine, Virgil. Vino mâine-dimineaţă să facem formele şi să-ţi aduci actul de identitate. La 9.00 dimineaţa, în regulă?

Virgil tot nu se oprise din a da aprobator din cap.

– O să vin la timp, domnule, chiar mai devreme. O să vin la 7.00.

– La 9.00 e tocmai bine, Virgil, şi poţi să-mi spui Grayson.

– Da, domnule. Grayson, domnule. La 9.00 dimineaţa. Bine.

Virgil şi-a întors corpul masiv şi neîndemânatic, i-a zâmbit larg şi i-a făcut cu mâna lui Charlotte şi a ieşit rapid din bucătărie, probabil înainte să apuc să mă răzgândesc. Am rămas pe loc, privind în tăcere pe fereastră cum a ieşit şi a pornit într-o alergare greoaie pe alee, către porţile cu model din fier forjat de la intrarea pe pământurile mele. Am înjurat printre dinţi pentru a suta oară pe ziua respectivă şi i-am aruncat lui Charlotte încă o privire glacială.

– Dacă n-aş şti că e imposibil, aş crede că încerci să mă sabotezi din interior.

– A, dar ştii că nu se poate aşa ceva, băiatul meu. Eu nu-ţi vreau decât binele.

Am pufnit.

Mi-a zâmbit larg şi a început să fredoneze, făcându-şi de lucru la chiuvetă.

M-am întors fără alt cuvânt şi am pornit-o spre baie, să fac un duş. Nu-mi făceam un obicei din asta, dar în seara aceasta aveam de gând să mă îmbăt până ce n-aveam să mai ştiu de nimic.

Razele de soare se strecurau pieziş prin ferestre când am coborât pe scara interioară, a doua zi dimineaţă, mult prea devreme, având în vedere că mă întorsesem acasă cu doar câteva ore înainte. Am tresărit, umbrindu-mi ochii pentru a-i proteja de lumina prea puternică. Capul îmi bubuia. Şi fix asta şi meritam. Dar alcoolul îmi înecase problemele preţ de

o noapte, aşa că meritase totul. Lucrasem din zori până-n seară aproape zi de zi şi tot nu era suficient. Şi, după întâlnirea de ieri de la bancă... Ei bine, meritasem o noapte de uitare bahică. Orice om avea o limită.

– Gray, dragă, a venit cineva să vorbească cu tine. Bună dimineaţa! Charlotte mi-a zâmbit când am coborât şi ultima treaptă. Ah, s-a încruntat, arăţi de parcă te-ar fi smotocit cineva bine de tot, ce să zic....

I-am ignorat ultimul comentariu.

– Acum cine mai e? am întrebat. Chiar aşa, la prima oră? Ce anume nu putea fi lăsat până la o oră mai cumsecade? Abia răsărise soarele. Şi mă simţeam ca dracu'. Să-nţeleg că mai vrea cineva de lucru? Poate cineva care nu are mâini şi picioare?

Charlotte s-a mulţumit să schiţeze un zâmbet.

– Nu cred că domnişoara vrea un loc de muncă, dar nu am întrebat-o ce treabă are cu tine. Şi are şi mâini, şi picioare şi toate cele. Te aşteaptă în birou.

– Domnişoara?

– Da, e o tânără. S-a prezentat drept Kira. Foarte frumuşică.

Charlotte mi-a făcut cu ochiul.

Bine, poate că nu era chiar cel mai rău mod de a-mi începe ziua. Asta dacă nu cumva era vreo fată cu care mă culcasem... şi cel mai probabil nu-mi aminteam.

Am dat pe gât două tablete de Tylenol, am luat rapid o cană cu cafea din bucătărie şi am intrat în biroul mare din partea din faţă a casei, care pe vremuri fusese al tatei.

O tânără îmbrăcată într-o rochie largă, de culoarea smântânii, dintr-un material cam ca mătasea, cu o curea în talie, stătea cu spatele la mine, cercetând cu atenţie biblioteca masivă de pe peretele opus uşii. Mi-am dres glasul şi s-a întors rapid, scăpând pe jos cartea pe care o avusese în mână şi ducându-şi ambele palme la piept. A făcut ochii mari, iar apoi s-a aplecat să recupereze cartea, râzând nervos.

– Îmi cer scuze, m-ai speriat. S-a îndreptat, pornind dintr-odată către mine. Îmi cer scuze... ăăă, îmi cer scuze. Grayson Hawthorn, da?

A pus cartea pe marginea biroului meu şi mi-a întins mâna. Abia dacă se spunea că avea o înălţime medie, era zveltă, cu un păr arămiu-închis, strâns serios într-un fel de coc aflat chiar deasupra cefei. Nu era genul meu, dar

Charlotte avea dreptate, era frumușică. Mie-mi plăceau blondele înalte și elegante. O anumită blondă înaltă și elegantă, de fapt. Dar am înăbușit imediat acel gând dureros. N-avea nici un sens să mă gândesc la asta. Abia când fata asta numită Kira s-a apropiat, i-am observat cu adevărat ochii – mari și încadrați de gene bogate, cu sprâncene de aceeași nuanță luxuriantă ca și părul arcuindu-se delicat deasupra lor. Dar ceea ce m-a uluit a fost *culoarea* ochilor ei. Cei mai verzi ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau luminoși, ca niște smaralde gemene. Dintr-odată, am avut senzația că ochii aceia vedeau lucruri pe care alți ochi nu le remarcau. Fascinanți. Magnetici. Parcă nu puteam să respir cum trebuie.

M-am tras ușor în spate și am îngustat din pleoape, dar i-am cuprins mâna într-a mea. Era caldă și mică, față de a mea. Căldura parcă se transmitea de-a lungul brațului meu și-mi cobora pe coloană. M-am încruntat și mi-am tras mâna, în așa fel încât să nu o mai atingă pe a ei.

– Și tu ești...?

Abia apoi am observat că tonul meu avea o ostilitate care nu fusese intenționată.

– Kira, mi-a răspuns ea simplu, ca și cum asta era vreo explicație.

„Bineee..."

A închis ochii aceia uluitori ai ei și, pentru o clipă, am simțit un junghi de dezamăgire. A dat ușor din cap, ca și cum și l-ar fi limpezit, înainte de a se uita din nou la mine.

– Scuze, te deranjează dacă luăm loc?

Am dat din cap către scaunul din fața biroului mare din mahon. Mi-am pus cana cu cafea pe blatul lui și m-am instalat pe scaunul tapisat cu piele aflat de cealaltă parte.

– Vrei o cafea? am întrebat. Aș putea să o chem pe Charlotte.

Ce voia fata asta? Eram sigur că nu-mi părea deloc cunoscută.

– Nu, mulțumesc, a scuturat ea din cap, mi-a oferit deja.

O șuviță i s-a desprins din coc, iar ea s-a încruntat puțin, iritată cât a încercat să o dea la loc și să o netezească.

Așteptam. Capul îmi bubuia, așa că îmi masam tâmpla fără să mă concentrez prea mult. Privirea îi era ațintită asupra mâinii mele și voiam să-mi îngustez ochii, să o pot studia în voie.

A tras aer adânc în piept, îndreptându-şi coloana şi încrucişându-şi picioarele. Privirea mi s-a aventurat de-a lungul gambelor ei frumos modelate, la gleznele subţiri dincolo de care avea o pereche de sandale albastre, cu toc. Poşeta din poala ei avea mărgeluţe de aceeaşi nuanţă de albastru ca încălţările. Nu mă pricepeam deloc la modă, dar recunoşteam lucrurile scumpe când le vedeam. Mama mea vitregă cu inima de gheaţă fusese imaginea perfectă a decadenţei perfect aranjate.

– Nu vreau să te zoresc, dar am o groază de treburi azi.

A făcut ochii mari.

– Da. Bineînţeles. Îmi pare rău că am şovăit. Ei, cred că o să trec direct la subiect. Am o propunere de afaceri pentru tine.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– O propunere de afaceri?

A dat afirmativ din cap, învârtind în degete colierul lung, de aur, pe care îl purta.

– Da, ei bine... de fapt, domnule Hawthorn, am venit ca să îţi propun să ne căsătorim.

Am izbucnit în râs, aproape scuipând pe birou cafeaua pe care tocmai o sorbisem.

– Poftim?

Ochii aceia extraordinari s-au luminat sub impresia a ceva ce nu puteam să definesc.

– Dacă mă asculţi până la capăt, cred că e ceva ce ne-ar prinde bine amândurora.

– Şi cum anume ai şti tu ceva despre ce mi-ar prinde bine mie, domnişoară... care e numele tău de familie? Nu ai zis.

– Dallaire. Numele meu de familie e Dallaire.

M-a privit fix, parcă aştepta ceva.

– Dallaire? Am rămas pe gânduri o clipă, încruntându-mă. Ştiam numele ăsta. Adică eşti înrudită cu fostul primar din San Francisco?

– Da.

Şi-a ridicat şi mai mult bărbia. Aha, *aroganţă*, asta trăda gestul ăla. Făcea parte dintr-o familie din elita politică. O moştenitoare. Nu ştiam mare lucru despre Frank Dallaire, doar că fusese primar timp de două mandate şi că era extraordinar de bogat – ceea ce nu era doar rezultatul carierei sale politice, ci şi al unor... tranzacţii imobiliare, parcă? Ceva de genul acesta. Se regăsea mereu pe lista cu cei

mai bogați oameni din țară. Și-atunci... de ce dracu' era fiică-sa aici?

– Deci cred că o întrebare mai potrivită, domnișoară Dallaire, e cum Dumnezeu ai avea tu ceva de câștigat căsătorindu-te cu mine?

Răspunsul sigur avea să fie de-a dreptul interesant. M-am lăsat pe spătarul scaunului.

A oftat, cu un aer doar mai puțin arogant decât înainte.

– Sunt oarecum în încurcătură, domnule Hawthorn. Eu și tata... și-a mușcat buza de jos pentru o clipă, din câte se părea căutând cuvântul potrivit, suntem certați. Fără să o mai luăm pe ocolite... am nevoie de bani ca să trăiesc, să supraviețuiesc.

Am studiat-o o clipă, după care am hohotit ușor.

– Pot să te asigur, domnișoară Dallaire, că să te căsătorești cu mine nu ți-ar aduce nici un câștig financiar. Ba chiar dimpotrivă, de fapt. Cineva ți-a dat informații greșite.

A clătinat din cap, aplecându-se în față.

– Ceea ce mă aduce la partea cu câștigul pentru *amândoi*.

– Chiar te rog, dă-mi toate informațiile, am spus, neîncercând să-mi ascund în vreun fel plictiseala din voce.

Am început să-mi masez din nou tâmpla. Chiar nu aveam timp pentru asta.

A dat din cap, în semn de acceptare.

– Ei bine, am aflat că podgoria ta e... ăăă, pe butuci, ca să mă exprim așa. Ai nevoie de lichidități.

Am simțit un val de furie străbătându-mi corpul, stârnit de modul în care fetișcana asta bogată mi-a rezumat situația curentă. Mi-am tras smucit mâna de la tâmplă și i-am adresat cea mai glacială privire de care eram în stare.

– Și... cum ai aflat de chestia asta?

Și-a înălțat din nou bărbia.

– Am căutat informații despre tine.

– Aha.

– Și, cum să zic... eram la bancă ieri. Întâmplător, am auzit o parte din discuția de la întrevederea ta cu domnul de acolo. Ți s-a refuzat un împrumut.

Am încremenit, în timp ce obrajii ei se îmbujorau încet. Ei bine, măcar avea decența de a fi rușinată. A auzit „din întâmplare" pe dracu'.

Totuși, în secunda următoare, bărbia i s-a ridicat din nou.

Furia – și o doză mică de rușine în legătură cu ce auzise – mi s-a implântat în coloană, făcându-mă să-mi îndrept

imediat spatele.

– Ai tras cu urechea cu grosolănie la bancă, m-ai căutat pe Google și acum ai impresia că înțelegi în ce situație sunt?

Expresia i s-a îmblânzit și limba i s-a ivit pentru o clipă, umezindu-i buza inferioară. Corpul meu a reacționat cu poftă la mișcarea aceea măruntă și mi-am reprimat violent această simțire. În nici un caz nu eram atras de prințesica arogantă din fața mea. În plus, chiar mă culcasem cu o femeie în noaptea precedentă – o blondă pe nume Jade care mirosea a pepene roșu... sau să fi mirosit a ananas? Fusese foarte energică. Și totuși, chiar și așa, după această escapadă tot eram vag nesatisfăcut... și duhneam a salată de fructe. M-am concentrat din nou la roșcata din fața mea. Sau era șatenă? Amestecul aproape perfect dintre ele... Ca și cum părul ei reacționa la gândurile mele despre el, o altă șuviță i-a evadat din coc. Kira și-a dat-o pe după ureche.

– Sunt convinsă că nu știu toate detaliile situației tale. Dar știu că ai nevoie de bani gheață și că nu mai ai cine știe ce opțiuni, mai ales având în vedere... cazierul tău. Îmbujorarea i s-a ridicat din nou în obrajii de culoarea fildeșului înainte de a continua: Și eu am nevoie de bani. De fapt, și eu sunt destul de disperată.

Am lăsat să-mi scape un oftat.

– Sunt convins că, dacă te-ai duce la *tati*, totul s-ar rezolva. Rar se-ntâmplă ca situația să fie pe-atât de disperată pe cât pare.

Ochii i-au scuipat flăcări în direcția mea, dar expresia i-a rămas neutră.

– Nu, a răspuns. Situația nu va fi rezolvată de *tati*. Am avut un conflict acum mai mult de un an.

– Hmm, hmm... Și cum te-ai descurcat de atunci încoace?

Timp de câteva clipe nu a zis nimic, ca și cum ar fi cântărit ce să-mi răspundă.

– Am fost în străinătate.

La cumpărături, cel mai probabil. Sau la plajă. Mi-am trecut din nou privirea peste picioarele ei – picioarele ei bronzate. Iar acum fondurile personale i se epuizaseră și tati nu avea să-i mai pună la dispoziție altele. Ce tragedie!

– Ai ceva împotriva unui loc de muncă? Ai o diplomă?

– Anii mei de colegiu au fost... întrerupți. Și nu, bineînțeles că nu am nimic împotrivă să mă angajez, dacă va fi nevoie. Dar, și-a îndreptat și mai mult poziția, după cum

am spus, am venit azi aici convinsă că această soluție e mai bună pentru toți cei implicați.

Capul îmi pulsa din nou. Ce-mi păsa mie de amănuntele situației ei, în fond?

– Bine, putem să vorbim direct? După cum ai subliniat tu atât de tranșant, podgoria mea e pe butuci. Am o groază de treabă azi.

– Exact. Ce să zic... bine. Vezi tu, domnule Hawthorn, bunica mea, mama tatălui meu, a dus un trai modest, dar grație unor investiții inspirate făcute de bunicul meu, când a murit avea destul de mulți bani. I-a lăsat moștenire celor doi nepoți, eu fiind una, celălalt un văr pe care nu-l cunosc bine. Totuși, a specificat în testament că primim banii fie la împlinirea vârstei de 30 de ani, fie după căsătorie, indiferent care dintre aceste evenimente survine primul. M-am lăsat din nou pe spătar, împreunându-mi degetele în așa fel încât formau o piramidă. Și astfel, a continuat ea rapid, propunerea mea e asta: ne căsătorim, împărțim banii și, într-un an, depunem actele pentru divorț.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Împărțim banii? Despre ce sumă e vorba?

– 700 000 de dolari.

Inima a început să-mi bată mai tare. „350 000 de dolari!" Era chiar mai mult decât cutezasem să sper că avea să-mi împrumute banca. Ar fi fost mai mult decât suficient capital pentru a face toate reparațiile la echipamente și la casă. Suficient capital pentru a îmbutelia vinul care stătea în butoaie în momentul de față. Suficient cât să angajez cel puțin încă doi oameni. Și, dacă recolta de anul ăsta era pe-atât de bună pe cât prevăzusem... podgoria aceasta avea să fie din nou înfloritoare, în mai puțin de un an. „Aș putea îndeplini legământul pe care l-am făcut față de memoria tatălui meu."

N-am zis nimic, nu doar reconsiderând ce tocmai spusese, dar și ca să îi creez o stare de suspans. Nu părea afectată. Într-un final, am spus:

– Interesant. Și nu e stipulat cât ar trebui să rămânem căsătoriți?

A răsuflat și a scuturat din cap, presupunând fără îndoială că întrebarea mea însemna că eu chiar luam în considerare această idee nebunească. Oare chiar asta făceam? Chiar era o propunere autentică? Sigur trebuia să fie o capcană ascunsă.

Era prea ridicolă ca să fie adevărată. Parcă se învârtea lumea cu mine, şi nu mai era doar efectul mahmurelii.

– Nu, dar tata sigur n-ar fi... încântat dacă ar afla că m-am măritat ca să pun mâna pe banii pe care mi i-a lăsat bunica doar pentru a-i împărţi cu tine.... adică, cu tine sau cu oricine. Pe faţă i-a trecut o umbră, dar nu mi-am putut da seama de ce natură era. Dacă ar avea vreun motiv de bănuială că e vorba de o căsătorie de faţadă, ar putea să încerce să conteste rambursarea sumei. Ar fi în interesul amândurora să facem căsătoria să pară cât mai autentică cu putinţă. Totuşi, după cum am spus, eu şi tata am rupt legătura. Mă gândesc că nu trebuie să facem cine ştie ce eforturi, dar trebuie să fim convingători.

Am ridicat din sprâncene, acordându-mi o clipă pentru a trece din nou în revistă mental ce spusese. Era un plan scandalos, incredibil.

– Auzi... nu eşti – m-am aplecat spre ea – una dintre nebunele alea care-mi scriau în închisoare, cerându-mă în căsătorie, nu?

A făcut ochii mari.

– Poftim?

M-am lăsat iar pe spătar.

– Da, erau o groază. Din câte se pare, unele femei au o fascinaţie bolnavă pentru genul ăsta de lucruri.

– Ce gen... de ce?

A dat uşor din cap, ca şi cum nu era deloc sigură cum deraiase într-atât discuţia. Nedumerirea îi părea autentică.

Am schiţat un zâmbet răutăcios.

– Din câte ştiu eu, femeilor le plac băieţii răi.

– Te asigur că eu nu sunt una dintre ele.

Am dat încet din cap, fără să o scap din ochi.

– Asta-i bine, pentru că şi eu pot să te asigur *pe tine* că nu eşti genul meu, oricum.

S-a zbârlit, îndreptându-şi poziţia pe scaun.

– Şi mai bine, atunci. Ce-ţi propun eu e o relaţie strict de afaceri, nimic mai mult. Şi-a ferit privirea, ca să nu îi pot vedea ochii aceia de vrăjitoare, dar când m-a privit din nou, roşeaţa aceea îi apăruse din nou în obraji. Cu toate acestea, n-ar arăta bine dacă n-aş locui aici şi, sinceră să fiu, domnule Hawthorn, *am nevoie* de o locuinţă. Aşa că mă gândeam că, în schimbul cazării, aş putea să fac ceva muncă de contabilitate. Presupun că nu mai ai cine ştie ce personal.

M-am lăsat din nou pe spătarul scaunului.

– Sunt impresionat de munca ta de cercetare, domnișoară Dallaire. Nu, a trebuit să-mi concediez contabilul. Și secretara. Și mare parte din restul celorlalți angajați.

Nu că vreunul dintre ei locuise aici.

A dat aprobator din cap.

– Mă pricep să lucrez cu cifre. Am lucrat cu echipa de contabili a tatei, am făcut practică cu ei. Sunt familiarizată cu programele de contabilitate. Aș putea să lucrez aici pentru casă și masă și, evident, pentru a păstra aparențele. Nu zic să locuiesc aici un an – poate doar vreo două luni, sau până aflu că tata s-a împăcat cu ideea că ne-am căsătorit și s-a întors la a mă ignora –, după care aș putea să mă mut fără tam-tam în altă parte și n-ar trebui să ne mai vedem niciodată – cu excepția înfățișării de divorț, la tribunal, bineînțeles. O să fie chiar un aranjament foarte simplu. Și foarte temporar. În plus, bineînțeles, o să stipulăm totul în scris. Și, te rog, spune-mi Kira!

Am studiat-o câteva clipe bune, remarcând că începuse să vorbească mult, agitată. Părea rafinată și sigură pe ea, dar era oare emoționată, cum stătea așa, în fața mea?

Am menținut contactul vizual cu o fracțiune de secundă prea mult, dar nu și-a ferit privirea și nici nu s-a clintit.

– Și tu ce-o să faci cu jumătatea ta de bani, Kira? Dacă mi se permite îndrăzneala să întreb.

Și-a dres vocea.

– Ei bine, în afară de a-mi susține cheltuielile de întreținere, am mai multe organizații caritabile din San Francisco în care sunt implicată. Unul dintre centre e în mare încurcătură și va trebui să-și închidă porțile dacă nu reușim să facem rost de fonduri.

Am zâmbit scurt și tensionat. Aha... Exact ca mama mea vitregă. O moștenitoare cu o viață superficială. Parcă o și vedeam cum cobora din Bentley-ul ei pentru a salva țăranii săraci de la foamete, doar pentru a se putea considera o filantroapă înainte de a se duce la magazinul Louis Vuitton, pentru a-și mări colecția de valize de firmă.

– Înțeleg.

Ce mă interesa pe mine ce urma să facă cu banii? Și ce scop avea în viață? Mie trebuia să-mi pese doar de situația mea.

– E o propunere foarte neobișnuită. O să mă gândesc și o să-ți dau un răspuns.

Am dat să mă ridic în picioare.

– Ei, vezi tu, cam am nevoie de un răspuns repede.

Vocea i-a năvălit iute și parcă întretăiată. Corpul meu, sau cel puțin ce aveam între picioare, a zvâcnit din nou. Fir-ar să fie! Ceva din reacția corpului meu la ființa ei mă enerva. Deși părțile care reacționau nu fuseseră niciodată prea selective.

M-am așezat din nou.

– Aș vrea să pot să îți dau mai mult timp de gândire, domnule Hawthorn, dar din păcate, situația e de așa natură, încât...

Am ridicat palmele, să o opresc.

– Îți dau un răspuns până la finalul zilei. Cum pot să iau legătura cu tine?

A răspuns după câteva clipe de ezitare.

– În seara asta sunt cazată la Holiday Inn Express. Pot să-ți dau numărul de mobil și poți să mă suni.

La Holiday Inn Express? Vai, cât se prăbușise prințesica... Da, situația ei era destul de disperată. Am privit-o cum a luat un teanc de bilețele adezive și pixul de pe marginea biroului și și-a scris cu grijă numărul de telefon. L-am luat și l-am aruncat fără prea mare atenție pe grămada de hârtii în dezordine. S-a uitat la locul unde a aterizat și apoi din nou la mine, cu buzele strânse.

– Pot să te asigur că propunerea mea e adevărată.

– Da, posibil. Bineînțeles, aș vrea oricum să mă întâlnesc cu executorul testamentar. Dar e, totuși, ceva ce vreau să cumpănesc cu grijă. Trebuie să iau în considerare și alte moduri în care asta mi-ar putea afecta viața. Una e să ai cazier, dar să ai cazier și să fii și divorțat? Cum o să mă mai feresc de avalanșa de femei?

Și-a îngustat ochii aceia uluitori.

– Da, ce să zic... dacă exista altă opțiune, nici eu nu aș lua în considerare asta. Crede-mă!

Prințesica asta n-ar recunoaște o problemă nici dacă ar izbi-o în figură. Totuși, cum ne înfruntam din priviri, ceva a scăpărat în ochii ei. Abia dacă reușea să-și țină furia sub control. Era o prințesică, dar... a, da, fix cum crezusem, avea ceva dintr-o vrăjitoare în ea. Nici unul nu am scos nici o vorbă în timp ce ea s-a aplecat ușor în față, ca și cum ar fi așteptat... ceva. Se aștepta să îi mulțumesc?

– O zi frumoasă!

Nu m-am ridicat. Putea să găsească și singură ieșirea. S-a ridicat încet, întinzându-mi mâna să i-o pot strânge. Mi-am

ridicat şi eu braţul şi i-am cuprins palma într-a mea pentru a doua oară. Aceeaşi fierbinţeală m-a săgetat şi m-am retras rapid. Kira Dallaire s-a întors, cu bărbia ei arogantă ţinută sus, şi a ieşit din biroul meu fără să arunce vreo privire înapoi.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră, ridicând jaluzeaua. Am privit-o cum se ducea către un Jetta alb. M-a surprins că avea o maşină atât de comună. Când a ajuns la portieră şi s-a întors să se urce la volan, s-a oprit o clipă şi s-a uitat în jur la podgorie şi am văzut ceva în expresia ei care m-a făcut să fac instinctiv un pas spre ea, mai-mai să mă lovesc cu faţa de geam. Ce fusese aia? Admiraţie, credeam. Dar combinată cu altceva... înţelegere? Înainte să aprofundez această dilemă, s-a urcat la volan, trântind portiera după ea şi, un minut mai târziu, a ieşit pe poartă şi s-a făcut nevăzută.

Poate că o judecam prea aspru. Dacă era pe lumea asta cineva să ştie cum era asta, eu eram acela. Poate că eram doar mahmur, iar ea îmi amintise de tipul de femeie care era mama mea vitregă. Şi, bineînţeles, mai era şi faptul că se înfiinţase aici cu îndrăzneală şi-mi propusese să mă însor cu ea pentru bani... Dar poate Kira Dallaire nu era chiar ce părea să fie.

M-am aşezat la birou şi mi-am pornit computerul ca să o caut pe Google. După faptă şi răsplată. De cum i-am scris numele, pe ecran mi-au apărut o groază de imagini – Kira Dallaire într-o rochie de seară, coborând dintr-o limuzină, Kira Dallaire la premiera unui film la un cinema oarecare, Kira Dallaire lângă un bărbat pe care l-am recunoscut ca fiind Frank Dallaire, la un eveniment de caritate cu ţinută formală. Mereu cu acelaşi zâmbet reţinut, tensionat şi arogant pe faţă. În mai multe fotografii, stătea lângă un bărbat blond şi chipeş care părea a fi cu cel puţin cinci-zece ani mai mare decât ea. Am selectat una dintre fotografii şi am citit prezentarea de sub ea, în care cei doi erau identificaţi ca fiind Cooper Stratton şi logodnica lui, Kira Dallaire.

„Logodnica?"

M-am uitat la dată – cu mai mult de un an în urmă. Oare asta „întrerupsese" anii ei de colegiu? Renunţase la şcoală pentru a deveni o soţie din înalta societate?

Am trecut în revistă mai multe articole, cu un dispreţ în creştere pe măsură ce puneam cap la cap detaliile situaţiei actuale a Kirei Dallaire. În nici unul dintre articole nu se

spunea direct, dar era destul de ușor să citești printre rânduri. Fusese logodită cu Cooper Stratton, un procuror districtual tânăr care candida pentru un post la Curtea Superioară din San Francisco când ea a fost implicată într-un scandal stânjenitor – se sugera destul de transparent că fusese ceva legat de droguri – care a avut loc în apartamentul exclusivist de la ultimul etaj al Hotelului St. Regis. Într-un efort de a o proteja și de a-i oferi ajutorul de care avea nevoie, tatăl ei o trimisese la un fel de centru de recuperare, cel mai probabil un fel de salon de relaxare din Londra sau Paris. Iar Cooper Stratton rupsese logodna. Și cine ar fi putut să i-o ia în nume de rău? Dar acum se întorsese, iar tatăl ei... ce făcuse? Nu acceptase să finanțeze viața plină de petreceri cu care era obișnuită? Refuzase să îi dea bani până nu îi putea dovedi că era dispusă să o pornească pe calea cea bună? Bineînțeles, în privința asta nu mă bazam decât pe propriile speculații. Oricum, Kira Dallaire se hotărâse să-și ia soarta în propriile mâini.

Avusesem dreptate în părerea mea inițială despre ea: *chiar* era exact ca mama mea vitregă. O femeie căreia i se oferise totul pe tavă și avea impresia că lucrurile stăteau așa pentru că totul i se cuvenea. O femeie *egoistă* care se aștepta ca viața să se potrivească după dorințele ei. Și când nu se întâmpla așa, făcea toate eforturile să o forțeze să se potrivească, indiferent dacă asta-i afecta negativ pe alții.

M-am lăsat pe spătar câteva clipe bune, cântărind totul în minte. Nici în o mie de ani nu mă așteptasem să mă confrunt cu așa ceva la scurt timp după trezire.

În moduri diferite, eram amândoi disperați. Întrebarea era: eram suficient de disperat încât să-mi dau la schimb numele – chiar și temporar – pentru banii necesari ca să-mi salvez podgoria și să-mi îndeplinesc legământul?

Ceva de pe ecranul calculatorului mi-a atras atenția, o fotografie mică din partea de jos a articolului pe care îl citisem și am dat click pe ea, făcând-o cât mai mare posibil. Era o altă fotografie cu Kira Dallaire și Cooper Stratton. Acesta își ținea posesiv mâna pe spatele ei, în dreptul taliei și zâmbea mândru, în timp ce ea surâdea larg, cu ochii la el.

Ochii mi s-au concentrat pe obrazul ei drept. Avea o gropiță. Mica vrăjitoare avea *o gropiță*. Și ce anume legat de această trăsătură măruntă mi-a făcut pulsul să se accelereze n-aș fi putut să explic nici dacă viața mea ar fi depins de asta.

Capitolul 3

KIRA

Arăta ca un prinț, dar dacă era să-l distribui acum într-un basm, i-aș fi dat rolul dragonului! Un dragon fioros, plin de prejudecăți, care scoate flăcări pe gură.

Bineînțeles, nu era o surpriză, de fapt. Priceperea mea la judecat oamenii era, din păcate... nu prea mare. Asta ieșise la iveală o dată. Într-un mod destul de dureros.

Și totuși, nu fusesem pregătită pentru disprețul lui plin de batjocură. Și da... bine, oferta mea probabil că i s-a părut ridicolă inițial. Dar eu eram cea care îi făcea lui un serviciu în asta.

Îi ofeream bani degeaba! Sau aproape degeaba. *Exista* un preț – am recunoscut asta. Îl ceream să se însoare pentru bani. Nu puteam să nu mă crispez privind în față acest adevăr urât. Dar făcusem o listă și erau mult mai multe argumente pro decât contra pentru amândoi, mie așa mi se părea. Deși se putea spune că argumentele contra erau foarte importante și puteau înclina orice balanță, indiferent cum îi spuneai. Chiar și în ciuda faptului că încercasem să prezint oferta într-un mod foarte profesional, se uitase la mine cu un asemenea dispreț de parcă eram un gunoi pe marginea drumului. Și faptul că *mă simțeam* ca un gunoi pe marginea drumului nu făcea decât să agraveze situația.

Cu cât se arătase mai condescendent, cu batjocura aceea vagă care nu-i dispăruse nici o clipă de pe chip, cu atât devenisem mai agitată, timorată și nesigură. Detestam să mă simt așa! Așa mă simțisem toată viața. Mi-era dureros de familiar să fiu disprețuită.

Și-apoi îmi spusese că nu eram genul lui. Ca și cum asta ar fi contat. Nu conta. Nicidecum. Deloc. Nu aveam nevoie decât de *banii* mei ca să fiu genul lui.

Și-atunci... de ce mă duruse să aud asta?

Am scos un oftat. Zisese că o să mă sune, dar având în vedere modul grosolan în care se purtase, nu credeam că era cazul să aştept cu prea mari speranţe. Ei bine... încercasem. Fusese încă una dintre Ideile Foarte Proaste, tipice mie, iar Grayson Hawthorn îmi arătase clar că şi el o considera a fi exact aşa. Şi asta chiar cu glasul lui uşor plictisit, de o masculinitate plăcută. Mi-am simţit colţurile buzelor lăsându-se în jos. Aşa că întrebarea era... ce aveam să fac acum? Să mă întorc la tata era total exclus. Preferam să dorm pe-o bancă în parc. Sau la un centru social. Inima parcă mi s-a îngreunat dintr-odată când m-am gândit la centrul social. *Ei* ce-aveau să se facă acum? Atâtea depindeau de a obţine banii pe care mi-i lăsase bunica... Mă gândeam că aş fi putut să trag maşina pe dreapta şi să aleg câţi oameni voiam de pe stradă, să le fac aceeaşi propunere pe care i-o făcusem lui Grayson Hawthorn. Sau să dau un anunţ pe internet, cum glumisem cu Kimberly. Mi-aş fi putut vinde maşina. Era pe numele meu, unul dintre puţinele lucruri pe care le cumpărasem din fonduri personale. Dar aşa n-aş mai fi avut unde să dorm când şi dacă rămâneam fără bani.

Crezusem... ei bine, când îl văzusem pe Grayson Hawthorn la bancă, mi se păruse că e mâna *sorţii*. Cu cât mă gândisem la asta ieri, în camera mea de hotel mică şi singuratică, cu atât simţisem că era ceva foarte corect în a-mi împărţi banii bunicii cu *el* anume, având în vedere legătura care ştiam că există între el şi tata. Nu că puteam să-i dezvălui lui asta şi nu că i-ar fi prins bine să ştie, oricum. Aş fi *putut* să împart banii cu el – bani de care avea nevoie disperată – şi poate să îndrept lucrurile, să echilibrez scorul oarecum.

Trebuia să recunosc că aspectul lui mă influenţase şi el. Arăta ca toţi eroii din toate basmele pe care le compusesem în imaginaţie, în carne şi oase. Şi, o, Doamne, cât de mult voiam să cred din nou în eroi...

Dar cred că uneori trebuie să fii propria eroină.

Mai ales când eroul în cauză se dovedea a fi un dragon.

Ştiam că Grayson Hawthorn făcuse greşeli în viaţă, dar după ce îi cercetasem cazul şi aflasem detaliile, totul mi se păruse mai degrabă un accident teribil. Şi, oricum, era o greşeală pentru care plătise. Cu vârf şi îndesat. Şi acum mai plătea, în felul în care-l vedeau ceilalţi, prin faptul că nimeni

nu voia să îi dea o şansă, sau măcar împrumutul de care avea nevoie cu atâta disperare.

Aşa că-mi urmasem intuiţia, mă hotărâsem că merita măcar să-mi formez o părere despre el după ce aveam să îl cunosc personal şi venisem într-un suflet la el acasă în dimineaţa următoare, înainte să apuc să-mi pierd total îndrăzneala.

Ca să vezi... Dragonul trebuia să-şi pună viaţa în ordine de unul singur. Exact ca şi mine. Doar eu ţineam frâiele destinului meu. Şi nu prea aveam timp să mă las în voia disperării. Mi-am lăsat maşina în parcarea hotelului şi m-am întors în camera mea.

Mi-am dat jos rochia şi sandalele pe care le purtasem la întâlnirea cu Grayson Hawthorn – o ţinută din vechea mea viaţă pe care nici nu-mi dădusem seama că o băgasem în bagaj când aruncasem tot felul de obiecte în valiză, la întâmplare. În dimineaţa aceasta, în timp ce mă îmbrăcam, mă bucurasem că făcusem această greşeală. Intenţionasem să mă prezint într-o ţinută oficială, iar jeanşii şi pantalonii scurţi cu tivul deşirat pe care îi purtam în mod normal nu prea comunicau „ia-mă în serios". M-am oprit o clipă. Dar poate comunicau: „Sunt disperată! Însoară-te cu mine!" Poate că ar fi trebuit să mă îmbrac aşa, până la urmă.

După ce m-am schimbat, am ieşit din hotel şi mi-am petrecut ziua plimbându-mă prin centrul oraşului Napa, uitându-mă prin vitrinele magazinelor şi oprindu-mă să iau masa la o cafenea micuţă care-i plăcea bunicii mele. În ciuda faptului că eram din nou deznădăjduită şi lipsită de un plan de acţiune, am făcut un efort conştient de a-mi elibera mintea de gânduri negative şi de a mă bucura de ziua aceea cât mai mult posibil. Dacă trebuia să mă angajez ca ospătăriţă, aşa cum îmi sugerase Kimberly, atunci asta aveam să şi fac. Nu mi-era frică să muncesc pe brânci. Sperasem la o soluţie care oferea mai multe opţiuni, dar nu era să fie şi gata. Mi-am îndreptat coloana şi am încercat să mă identific cât puteam cu Scarlett O'Hara. Aveam să iau ziua de azi cu tot ce-mi oferea ea şi apoi să pun la cale un plan *nou* după ce aveam să-mi revin în urma dezastrului din dimineaţa aceasta.

Era spre sfârşitul după-amiezii când m-am întors la hotel, iar cerul era de un albastru calm, senin. Am intrat în cameră şi m-am întins pe pat pentru câteva secunde, copleşită dintr-odată de oboseală. În noaptea precedentă abia dacă

închisesem un ochi, copleşită de anticiparea vizitei mele matinale acasă la Grayson Hawthorn. Eram extenuată.

M-am trezit încet, dezorientată preţ de o clipă în legătură cu locul unde mă aflam, încă în starea aceea dintre somn şi trezie, conştientă că ceva era în neregulă, dar fără să-mi aduc aminte exact ce. Când mi-am adus aminte unde eram, m-am întors şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră, cu mintea inundată brusc de realitate. Era trecut de 16.00, dormisem aproape o oră. Am oftat şi m-am ridicat în capul oaselor.

Duşul cald mi-a alinat muşchii, dacă nu şi inima, şi când am ieşit, mă simţeam un pic mai vie. Mi-am uscat părul doar un pic, după care mi l-am strâns într-un coc în vârful capului, care sigur avea să se desfacă. Bunica zicea mereu că părul meu e la fel de înflăcărat şi de imposibil de stăpânit ca şi mine. Dar o spunea cu atât de multă iubire în voce, că nu aveam cum să-i iau cuvintele decât ca un compliment. Tocmai când îmi scoteam nişte haine curate din valiză, telefonul mobil a început să sune. Kimberly, eram sigură. Totuşi, când m-am uitat la ecran, am dat de un număr local pe care nu îl recunoşteam. Inima mi s-a oprit o clipită, după care a început să bată mai repede în piept când mi-am trecut degetul peste ecran.

– Alo, am răspuns cu răsuflarea tăiată.

O voce gravă mi-a răspuns la salut, fără nici o urmă de căldură.

– Grayson la telefon.

– A, am rostit, prefăcându-mă a fi nonşalantă în timp ce m-am prăbuşit pe pat, înfăşurată în prosop. Ce te pot ajuta?

– În ce cameră eşti?

– Cameră?

– Cameră de hotel? La Holiday Inn Express, nu?

– Ăă, da. Dar...

– În ce cameră? a repetat.

– 311. La ce oră o să... Alo?

„Chiar mi-a închis telefonul în nas? Ce Dum..."

Trei bătăi iuţi au răzbătut dinspre uşă şi am scos un chiţăit speriat, scăpându-mi telefonul pe pat şi ridicându-mă rapid.

– Stai puţin! am strigat impunător, ducându-mă rapid la valiză şi scoţând în mare grabă un sutien şi o pereche de chiloţi. Bătăile reîncepură. Stai PUŢIN! am strigat din nou.

Dintre toate actele de grosolănie... Numai un dragon poate face aşa ceva!

Mi-am tras peste cap rochia pe care o purtasem de dimineaţă şi mi-am închis catarama curelei înainte să deschid uşa. Grayson Hawthorn umplea cadrul uşii, purtând aceleaşi haine ca mai devreme: o pereche de jeanşi şi un tricou albastru care se întindea frumos peste pieptul zvelt, dar evident musculos. Masculinitatea lui m-a izbit direct în plexul solar. Mirosea exact ca dimineaţă: a un săpun cu o aromă proaspătă şi masculină. Dar acum se simţea şi nota sărată de sudoare care se suprapunea peste acel iz. M-am aplecat înainte, atrasă de mirosul lui bărbătesc, dar mi-am dat seama brusc ce făceam, aşa că mi-am încrucişat braţele peste piept şi m-am tras înapoi.

– E foarte neprofesional să te înfiinţezi aici, pur şi simplu. Ar fi trebuit să-mi spui că erai în drum spre mine.

Grayson a pătruns în cameră, uitându-se în jur fără nici o grabă. Ochii i s-au oprit pentru o clipă asupra valizei mele Louis Vuitton înainte de a se uita în ochii mei, în sfârşit.

– Nici eu nu am ştiut clar că o să vin decât cam acum un sfert de oră.

– Înţeleg. Ei bine, vrei să mergem jos? Am putea să luăm câte o cafea...

– E bine aici. Nu stau mult. Trebuie să mă întorc la muncă.

Am aruncat o privire prin cameră, la patul nefăcut, la hainele împrăştiate peste tot. Am tras scaunul de la birou spre mijlocul camerei, iar eu m-am aşezat pe băncuţa tapisată de la picioarele patului. Grayson s-a aşezat pe scaun.

– M-am tot gândit la oferta ta. Înainte să mergem mai departe, vreau să mă întâlnesc cu executorul testamentar, să mă asigur că banii vor fi viraţi, aşa cum ai spus, când o să ne căsătorim sau la scurt timp după aceea.

Am dat aprobator din cap, cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare.

– Bineînţeles. Înţeleg.

A dat din cap o singură dată, scurt.

– Şi, dacă totul se dovedeşte în regulă pe partea asta, va trebui să întocmim un acord prenupţial, în care să fie prevăzute detaliile financiare ale căsătoriei noastre.

– Evident.

– Indiferent ce se întâmplă din punct de vedere financiar în anul de după căsătoria noastră, nici o sumă sau proprietate nu va fi împărţită în nici un mod.

– Nu, bineînţeles.

Expresia lui a rămas enigmatică.

– De cum o să mă întâlnesc cu executorul, o să fie nevoie să am încredere în tine că, atunci când se va face plata, tu chiar o să-mi dai jumătate din sumă.

M-am încruntat.

– Asta o să fie baza înțelegerii noastre.

O șuviță mi s-a desprins din coc și am încercat să o prind la loc. Ochii lui Grayson mi-au urmărit mâna și apoi au rămas ațintiți asupra mea când șuvița s-a desprins din nou.

– Da, dar... Kira, a zis el aproape absent, înainte de a se uita din nou în ochii mei. S-a aplecat în față, cu o privire fixă și concentrată acum, eu nu te cunosc. La cum văd eu lucrurile acum, ai putea foarte bine ca, imediat după ce ne căsătorim, să iei cecul și să pleci în Brazilia. Ar fi o mare dovadă de naivitate din partea mea să cred în buna ta credință.

M-am zburlit imediat.

– N-aș face niciodată așa ceva!

– Asta zici tu. Am învățat că oamenii spun ce le convine la momentul respectiv. Asta nu înseamnă mereu că poți să te bazezi pe ei.

Da, știam la ce se referea. Am tras aer adânc în piept și am dat aprobator din cap.

– Îmi... îmi dau seama de asta. Dar te asigur că am de gând să mă țin de cuvânt.

M-a privit cât o singură bătaie de inimă... poate chiar două, înainte de a-și lua ochii dintr-ai mei.

– Sunt de acord să locuiești la Podgoria Hawthorn două luni. Ar trebui să fie suficient ca să-l anunți pe tatăl tău că ne-am căsătorit și ca tu să găsești o locuință proprie, cu partea ta de bani. Dacă e vreo problemă cu tatăl tău, putem renegocia programul. Pe pământurile mele e o căsuță veche, pe vremuri acolo stătea grădinarul, poți să stai și tu acolo. E mică și nu oferă cine știe ce lux, dar are un pat și apă curentă.

M-a măsurat într-un mod indescifrabil.

– Pare pitorească.

– „Pitorească" s-ar putea să fie o descriere generoasă.

Oare provocare era ce vedeam în ochii aceia negri de dragon, poate că și buzele i se curbaseră un pic?

– Bine.

Mi-am înălțat bărbia. Nu dădusem niciodată înapoi în fața tatei și nici moartă nu voiam să dau înapoi în fața

acestui bărbat.

– *Chiar* ești disperată.

– Ca și tine.

– Destul de corect. S-a oprit o clipă. Dacă nu te deranjează întrebarea... de ce m-ai ales pe mine? Adică... dincolo de faptul că sunt disperat? Acum buza chiar i se curbă ușor, dar în ochi nu avea nici o urmă de amuzament. Ai fi putut alege un bărbat fără adăpost și să-ți împarți averea *cu el*. Sunt o groază de oameni disperați pe lumea asta, Kira, dacă tot voiai să dai niște bani pe degeaba.

– Tata n-ar crede nici în o mie de ani că m-am îndrăgostit și m-am măritat cu un bărbat fără adăpost, *Grayson*. I-ar fi fost prea ușor să conteste achitarea sumei de bani din testament. Are multe relații sus-puse, după cum probabil ți-ai dat seama, și trebuie să am mare grijă. A trebuit să aleg persoana potrivită. O persoană convingătoare.

Și-a înclinat capul.

– Contestarea plății din partea tatălui tău... e un motiv de îngrijorare concret pentru mine?

Am clătinat din cap. Mai probabil ar face eforturi să treacă totul sub tăcere sau să manipuleze situația în așa fel încât să dea bine pentru el, în cazul în care m-aș căsători efectiv cu Grayson Hawthorn. Și totuși...

– Nu cred, nu, dar am învățat că, atunci când vine vorba de tata, e bine să faci toate eforturile să-ți susții poziția.

În ciuda cuvintelor optimiste, un fior mi-a coborât pe coloana vertebrală.

– Înțeleg. Deci ai de gând să-l convingi pe taică-tău că m-ai văzut pe stradă, te-ai îndrăgostit nebunește și ne-am căsătorit într-o săptămână?

Am oftat.

– N-o să i se pară așa neverosimil. În ochii lui, eu sunt... impulsivă... schimbătoare... irațională.

Ochii lui întunecați m-au fixat gânditori.

– Și ești? Așa ești?

Mi-am mușcat buza.

– Impulsivă, da, recunosc că pot să fiu impulsivă. Schimbătoare, nu, nu cred. Irațională... nu sunt toți iraționali uneori?

El a părut să-mi cântărească răspunsul preț de o secundă.

– Deci asta o să fie povestea noastră? Ne-am întâlnit întâmplător în Napa, ne-am îndrăgostit și ne-am căsătorit

dintr-un impuls pentru că eram iraționali – dar nu schimbători – sub imperiul iubirii noastre nou-găsite?

I-am zâmbit reținut.

– În mare, da. Cred că putem discuta detaliile, astfel încât să fim pe aceeași lungime de undă. Inima a început din nou să-mi bată nebunește. Deci ești de acord? Ne-am înțeles?

– Dacă totul iese bine la întâlnirea cu executorul, da, ne-am înțeles.

Am dat aprobator din cap și am răsuflat prelung.

– N-o să-ți pară rău, Grayson.

– A, sunt convins că o să-mi pară rău cumva, Kira. Totuși... momentele disperate...

– Necesită măsuri disperate. Și asta chiar e o măsură disperată.

A zâmbit, arătându-mi un șir de dinți drepți și albi, dar pe chip avea același dispreț de care dăduse dovadă mai devreme. Nu mă vedea ca pe cineva care îi oferea un cadou, ci ca pe cineva care îl împingea să facă un lucru pe care nu voia să-l facă. Ca și cum nu i-aș fi dat de ales. Ei, nu era nici o problemă. Nu aveam nevoie de recunoștința lui, doar de numele de familie. Dar nu puteam să nu recunosc că eram dezamăgită. Când îl văzusem pe stradă cu o zi înainte, păruse... pierdut, rănit, dar totuși plin de compasiune. Cu toate acestea, bărbatul din fața mea acum era complet diferit – rigid și glacial. Chiar mă înșelasem atât de tare în privința lui?

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, zâmbetul i-a dispărut de pe față la fel de rapid pe cât apăruse.

– Mai sunt alte câteva lucruri pe care cred că ar trebui să le discutăm pe scurt.

– Bine.

M-am instalat mai confortabil, stând picior peste picior. Ochii lui mi-au urmărit atent mișcarea și apoi și-a încleștat maxilarul, uitându-se în altă parte înainte de a deschide gura.

– Din moment ce urmează să locuiești pe pământul meu și să te ocupi de contabilitate, cred că ar trebui să stabilim din capul locului natura relației noastre.

– Relația noastră? Am crezut că e clar. Ne căsătorim pentru bani. Nu avem nici o relație. Natura stânjenitoare și chinuită a acestei întrevederi arăta clar acest lucru. O să fim parteneri de afaceri. Nimic mai mult.

– De acord. Atât timp cât eşti discretă, vezi-ţi de viaţa ta personală aşa cum pofteşti.

– Aşa am de gând. Bine.

– În regulă. Nu vreau să-ţi vină... cine ştie ce idei despre acest aranjament.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Cine ştie ce idei?

– Idei romantice. Incorecte.

Am strâns din dinţi.

– Da, ai spus clar că nu sunt genul tău. Şi mă voi strădui *din răsputeri* să nu fiu cucerită de farmecele tale irezistibile şi să fac totul – am îngustat din pleoape – insuportabil de stânjenitor.

– Bine.

Îmi venea să îi dau un şut. Indiferent de celelalte faţete ale personalităţii sale, evident era un bărbat obişnuit să fie abordat de reprezentantele sexului opus.

– Altceva? am întrebat cu răceală.

Grayson – căruia aveam de gând să îi spun de acum înainte Dragonul – mă studia. Nu încercam să-mi dau seama ce era în mintea lui. Probabil încerca să-şi dea seama dacă eram sau nu *chiar* în stare să mă abţin să mă îndrăgostesc de el. În ochii mei, era din ce în ce mai urât cu fiecare secundă. O reptilă *arogantă*.

– Ai făcut referire la cazierul meu. Presupun că ştii pentru ce infracţiune am fost închis?

Asta a răcorit imediat furia clocotitoare pe care o simţeam. Am simţit un val de căldură înaintându-mi încet pe obraji.

– Sper că nu ţi se pare că sunt prea băgăcioasă, dar mi s-a părut cel mai potrivit să fac ceva muncă de cercetare în privinţa ta înainte de a-ţi face această ofertă.

A ridicat din umeri.

– O decizie de afaceri bună. Ai ceva întrebări despre ce ai citit înainte să mergem mai departe? O să-ţi răspund acum la ele, dar nu am de gând să discut despre asta mai târziu.

Nu mi-am putut ascunde surprinderea.

– Ăăă... ei bine, din câte am înţeles, te-ai încăierat cu un bărbat lângă un bar din San Francisco şi l-ai lovit... de mai multe ori. A căzut, s-a lovit la cap şi a murit. A fost un accident. Nu ai avut de gând să îl omori. Ăsta e adevărul?

Mă simţeam ruşinată să rezum aşa ceea ce era, în mod clar, o situaţie extrem de tulburătoare, chiar şi acum. Făcuse

cinci ani de închisoare pentru această infracțiune.

A tăcut atât de mult că am început să mă întreb dacă avea să-mi mai răspundă. Într-un final, a spus pur și simplu:

– Da, cam așa a fost.

M-am uitat lung la el preț de o clipă, dar chipul îi era indescifrabil.

– Probabil că.... ți-a fost foarte greu în închisoare, am spus.

O umbră a trecut peste expresia lui, dar a acoperit-o cu pasivitate înainte să apuc să încerc măcar să o identific.

– Habar nu ai, a răspuns el.

Între noi s-a lăsat o tăcere inconfortabilă. Mi-am mușcat buza.

– Și acum ai cazier.

S-a aplecat în față, cu privirea lui întunecată și fixă ațintită asupra mea, cu mirosul lui masculin amețindu-mi simțurile.

– Da, Kira. Am cazier. Nu pot vota. Nu pot obține un împrumut – după cum știi bine. Opțiunile mele de angajare sunt limitate, ca să mă exprim elegant. Acum multe uși sunt închise definitiv pentru mine. O să fii măritată cu un infractor. Fiica lui Frank Dallaire o să fie măritată cu un infractor.

„Cu atât mai mult asta o să mențină ruptura dintre noi, poate chiar să o facă permanentă. Ceea ce-mi convine de minune."

Dar nu am spus nimic din toate acestea. În loc de asta, am răspuns:

– Ar fi dificil să-l dezamăgesc pe tata mai mult decât am făcut-o deja.

M-a cercetat din nou cu ochii lui de dragon, ochii aceia care parcă vedeau până în adâncul sufletului meu.

– Te cred pe cuvânt.

S-a ridicat brusc, speriindu-mă ușor. M-am ridicat și eu rapid și aproape că ne-am ciocnit când am dat amândoi să facem un pas înainte. M-a ajutat să-mi recapăt echilibrul punându-mi mâinile pe partea de sus a brațelor mele. Mi-am ridicat ochii spre ai lui și, privindu-mă, și el părea surprins.

– Trebuie să plec, a zis, răsucindu-se și pornind spre ușă.

– Ăăă, bine, am zis, urmându-l. Încă o întrebare, ăăă... despre programul acestui plan.

Am aruncat o privire în jur, calculând rapid câte zile puteam să rămân aici. Bineînțeles, trebuia să plătesc și un

avocat pentru a redacta un acord prenupțial cu dragonul, cineva care să nu aibă nici o legătură cu tata.

– Știu că probabil vrei să... ei bine, adevărul e...

– Nu ai banii necesari ca să mai rămâi aici.

Am răsuflat prelung.

– Am, dar nu pentru o perioadă mai lungă. Mai ales dacă o să fie nevoie să plătesc onorariul unui avocat.

S-a oprit în fața ușii, masându-și ceafa. Într-un final, a spus:

– Strânge-ți bagajele! Poți să vii acum cu mine. O să găsim un avocat mâine. Dar, Kira, s-a întors să se uite în ochii mei, dacă toată chestia asta nu iese cum vrem noi, o să fie nevoie să-ți spun să pleci imediat.

Am dat aprobator din cap.

– N-o să fie nevoie să-mi spui.

A smucit din cap, într-o mișcare rapidă de acceptare.

– Te las cinci minute să-ți strângi bagajele.

Treizeci de minute mai târziu, îmi încheiasem socotelile cu hotelul și intram pe poarta Podgoriei Hawthorn, fiecare în mașina lui, eu mergând în urma camionetei negre a lui Grayson.

Prima dată când ajunsesem aici, fusesem luată prin surprindere de frumusețea podgoriei, și la fel am pățit și acum. Aleea lungă era mărginită de stejari imenși, al căror frunziș ne umbrea mașinile în drumul nostru pe dedesubt. Reședința Hawthorn, care se afla dincolo de o curte cu o fântână arteziană mare și rotundă în centru, era întruchiparea grației și eleganței, și totuși reușea să pară caldă și primitoare în același timp. O parte a clădirii impunătoare era acoperită cu iederă, iar ferestrele de la nivelul superior erau încadrate de balcoane curbate, din fier forjat. Numeroasele hectare de vie creau un fundal uluitor pentru casă și grădină, și în stânga clădirii puteam să văd o livadă mică – de piersici, poate, sau de caiși. La prima vedere, părea un paradis luxuriant numai bun de explorat.

Abia când te mai apropiai observai că fântâna arteziană nu funcționa, că iedera trebuia tunsă și că peluza și grădina din jur erau neîngrijite. Fără îndoială, grădinarul fusese concediat. Dar totul era frumos, oricum. În perioada sa de glorie, această proprietate probabil că fusese magnifică, mi-am dat seama, cu privirea zăbovindu-mi peste colinele rotunde acoperite cu vie, întrebându-mă cum erau strugurii

care aveau să fie culeşi de acolo. De-abia aşteptam să văd totul recăpătându-şi strălucirea, nu doar de dragul lui Grayson, ci de dragul frumuseţii în sine. O proprietate ca asta n-ar fi trebuit lăsată să se ruineze. Mi-am zis că bunica ar fi de acord cu mine. Dar mi-am alungat momentan din minte gândurile despre bunica. Nu, n-ar fi vrut ca această podgorie frumoasă din locul pe care-l iubise atât de mult să se distrugă încet-încet, dar în acelaşi timp s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că urma să mă mărit pentru bani. „Sunt o femeie care o *să se mărite cu un străin pentru bani. Asta* sunt eu." Pentru o clipă, disperarea mi-a invadat pieptul. Conştientizam lucrul acesta despre mine şi asta mi-a dat încă o doză de ură de sine.

Grayson a parcat camioneta înainte să apucăm să ocolim complet fântâna, iar eu am oprit chiar în spatele lui, abia acum observând o casă mică aflată în dreapta, parţial ascunsă în spatele unui stejar foarte mare şi al vegetaţiei lăsate să se întindă în voie. Spusese că era căsuţa grădinarului, dar cel mai probabil, grădinarii care lucraseră aici în ultima vreme nu locuiseră aici şi folosiseră „căsuţa" doar pentru depozitarea uneltelor. Totuşi, *chiar* avea ceva pitoresc, aşa cum era, pe jumătate ascunsă şi învăluită în glicina lăsată să crească în voie. M-am dat jos din maşină, iar Grayson a făcut acelaşi lucru, pornind spre mine. În expresia lui era ceva ce te ducea cu gândul la o provocare diavolească. Se aştepta să dau înapoi la vederea condiţiilor de cazare? Cel mai probabil. Mai mult ca sigur, avea despre mine aceeaşi părere ca toţi ceilalţi, că eram o prinţesă răsfăţată, fetiţa lui tati care dusese o viaţă frivolă şi inutilă. Şi acum avea de gând să se distreze ceva pe seama mea.

Dar ce-mi păsa mie ce credea el? Peste câteva luni, nu aveam să-l mai văd niciodată. Avocaţii noştri se puteau ocupa de procedura extrem de simplă de divorţ, iar eu nici nu aveam să mă mai gândesc vreodată la el. Şi reciproca era la fel de valabilă, eram sigură.

L-am urmat până la uşa căsuţei, unde a dat laoparte florile mari şi exuberante de glicină şi a deschis-o fără să aibă nevoie de vreo cheie. Am tras în piept cât am putut de mult din parfumul florilor şi am trecut pragul căsuţei. Ce să zic... În camera din faţă erau nişte unelte de grădinărit vechi, evident nefolosite. Era plină de praf şi murdărie şi mirosea a umezeală şi a ulei de motor. Mi-am croit cu greu drum printre pânzele de păianjen şi am pătruns în a doua

încăpere, care fusese cândva un dormitor, dar acum nu conținea decât un pat mic de metal, cu arcurile ruginite.

– O s-o pun pe Charlotte să-ți aducă niște pături și o pernă, bineînțeles, a spus Grayson din spatele meu.

M-am răsucit cu viteză și l-am măsurat din priviri. Sclipirea aia din ochii lui era cumva amuzament? A, da, asta era. Buza îi tremura, ca și cum ar fi încercat să-și reprime un zâmbet care voia să evadeze. I se părea amuzant, zău? Ei, ceea ce nu știa el era că locurile unde trăisem în ultimul an fuseseră mult mai rele decât căsuța asta. Pentru oamenii cu care locuisem, ăsta ar fi fost un castel!

– Și o să mă spăl în fântână, presupun? am întrebat, zâmbindu-i dulce.

– Fântâna nu funcționează. Ai apă curentă aici. Doar că e rece, totuși, nu caldă. N-o să fie o problemă, nu?

– Nuuuu, am răspuns eu, prelungind vocala. Am descoperit că un duș rece minunat te învigorează. De fapt, prefer să fac duș cu apă rece.

Balaurul cu solzi impenetrabili a părut să cântărească atent asta.

– Sunt convins că așa preferi, a zis într-un final, sprijinindu-și un șold de cadrul ușii și fără să mă scape din ochi. Ce drăguț că se distra atât de tare! Acum chiar că n-aș mai fi dat înapoi nici moartă. Aș fi fost dispusă să dorm pe podeaua plină de praf a acestei cocioabe dacă asta însemna să îl pun cu botul pe labe pe Grayson Hawthorn.

– Există și o bucătărie aici? Un loc unde să mănânc cojile de pâine pe care o să mi le arunci, poate? am întrebat. Asta *după* ce-ți dau partea ta din moștenirea mea, bineînțeles.

– Nu, va trebui să mănânci în casa mare. O să îi spun lui Charlotte să pună un tacâm și pentru tine la cină, a răspuns, fără să ia în seamă partea a doua a întrebării mele.

Mi-o aduceam aminte pe Charlotte de dimineață – o femeie durdulie, cu păr alb și un aer foarte amabil.

– O să fii și tu prezent?

– Nu.

Tăcere. Biiine...

– Și ce o să-i spui lui Charlotte despre mine, mai precis?

– Lui Charlotte și soțului ei, Walter, o să le spun adevărul. Mă știu de când eram în scutece. Și sunt chiar definiția discreției.

Neliniștea m-a izbit dintr-odată și pulsul mi-a accelerat la gândul că servitorii din casa mare aveau să știe că mariajul

nostru era o farsă, dar am hotărât să mă încred în descrierea lui ca fiind „definiția discreției". În plus, nu aveam cum să ne prefacem că ne îndrăgostisem când, cu o zi înainte, eu nici nu existasem în viața lui Grayson, iar ei o știau foarte bine.

Mi-aș fi dorit să pot face asta de una singură, dar nu se putea. Aveam nevoie de el.

– Înțeleg. Bine. M-am uitat din nou în jur, la căsuță, distrăgându-mi atenția printr-o evaluare a spațiului în care mă aflam. Ei bine, clar sunt niște elemente contra, dar sunt și unele pro.

S-a încruntat, dar a dat o dată aprobator din cap, după care s-a întors, dând să plece.

– Masa de seară e la 19.30.

Adică în mai puțin de o oră. Asta însemna că puteam să încep să fac curat aici, pe cât posibil.

Grayson s-a întors în căsuță câteva minute mai târziu, mi-a pus jos valizele și apoi s-a întors, dând să plece. Dintr-odată s-a oprit și am crezut că avea să-mi spună că doar glumise că aveam să stau aici. În loc de asta, mi-a spus glacial:

– Apropo, interzic absolut consumul de droguri pe proprietatea mea. Dacă aflu că ai adus așa ceva aici, înțelegerea noastră cade.

M-am bâlbâit, încercând să găsesc o replică, dar până să-mi vină în minte ceva, s-a întors și a ieșit, închizând ușa în urma lui. O secundă mai târziu, am auzit motorul camionetei lui trezindu-se la viață și apoi plecând. În mod clar, căutase informații despre mine și citise despre „situația" în care mă aflasem cu un an în urmă.

Prea târziu, am luat o doză goală de suc de pe jos și am aruncat-o spre ușa închisă. „Șarpe veninos!" Ar trebui să anulez imediat toată șarada asta! Cum îndrăznea să se poarte cu mine așa după ce i-am făcut cea mai generoasă ofertă pe care avea s-o primească vreodată, în toată viața lui de reptilă? Aroganța lui n-avea limite. Și mă etichetase drept o răsfățată. O răsfățată *drogată*. Totuși, sub furia mea se aflau sentimente evidente de rușine și de tristețe. Oare merita să fac asta? Doamne, trebuia să cred că da. Cândva avea să merite.

Capitolul 4

GRAYSON

Rămăsese acolo, ca și cum chiar ar fi urmat să-și ducă zilele în coliba aia mică și murdară. Mi-am zâmbit disprețuitor în barbă, întrebându-mă cât avea să treacă până urma să vină fuguța în casa mare, să-mi spună că nici moartă nu putea să rămână acolo. Cincisprezece minute? La cină, cel mult.

Trebuia să îi acord măcar un dram de respect, totuși. Intrase în jocul glumei. Mă așteptasem la scandalizare, bătut din picior, probabil pufnit pe nas. Mica vrăjitoare avea un pic mai multă dârzenie decât crezusem inițial. Și nu mă mai distrasem atât de... de foarte mult timp. Ba chiar îmi venise să râd la un moment dat. Nu-mi dădusem seama cât de străină îmi devenise această senzație până ce amuzamentul nu mi se ridicase în gât.

Am făcut un duș rapid, m-am schimbat în niște haine curate și apoi am coborât să o anunț pe Charlotte că urma să avem o musafiră la cină. Când am intrat în bucătărie, aerul era parfumat cu aroma vitei *Stroganoff* pe care o pregătea. Poate că aveam să mănânc și eu acasă, până la urmă.

– Frumoasă seară, nu-i așa? m-a întrebat Charlotte, zâmbindu-mi radios.

Am luat o bere din frigider, am desfăcut-o și am dat pe gât jumătate de sticlă înainte de a-i răspunde afirmativ printr-un sunet nearticulat.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

S-a oprit din amestecat și m-a măsurat din priviri.

– Nu sună bine.

Am negat din cap, luând încă o dușcă din berea rece.

– Pentru mine, nu, dar pe tine nu te afectează.

– Știi bine că tot ce te supără pe tine mă deranjează și pe mine, Gray, mi-a spus cu un ton blând.

Un colțișor al inimii mele, cel care mai era încă viu, a zvâcnit plin de regret.

– Știu, Charlotte.

– Și... ce e? Spune-mi și gata!

– Mă însor. Probabil.

Lingura i-a căzut cu zgomot pe plită și Charlotte și-a ridicat palmele, acoperindu-și gura.

– Ai lăsat o fată gravidă. O, Gray!

M-am înecat cu gura de bere pe care tocmai ce o luasem.

– Nu... o, Doamne, nu!

– Și-atunci? De ce? Cu cine? s-a bâlbâit Charlotte.

I-am prezentat pe scurt ce-mi spusese Kira în biroul meu, în dimineața respectivă. Chiar și după o zi întreagă la dispoziție, să reflectez asupra acestui subiect, tot părea o nebunie. Chiar o nebunie.

– Elementele concrete nu au fost confirmate încă. Dar o să ia cina cu noi, așa că voiam să-ți spun. De fapt, o să stea aici deocamdată.

Fața lui Charlotte era imaginea dezaprobării. În mod clar, nu-i plăcea deloc această idee.

– Să te însori pentru bani, Gray? Nu, nu vreau așa ceva pentru tine. Și fata asta chiar nu are principii? Meriți mai mult. Meriți...

– E ceva temporar, bine? Dacă lucrurile se vor desfășura așa cum a zis Kira, o să fie un lucru bun pentru podgoria asta. Și, sincer să fiu, e ultima mea speranță. Mi-am încordat maxilarul, deloc dispus să mă contrazic cu Charlotte în privința asta. Știi bine în ce situație mă aflu.

– Da, dar... ceva temporar? Căsătoria nu e ceva temporar. Căsătoria nu e o tranzacție de afaceri – ceva care să se rezume la contracte și negocieri. Căsătoria e *o taină sfântă*, un jurământ sacru de iubire eternă.

Am pufnit disprețuitor. Charlotte știa că nu aveam aproape deloc respect pentru sfințenia căsătoriei după ce văzusem cu ochii mei mediul glacial al „fericirii conjugale" dintre tata și mama mea vitregă.

– Cei mai mulți oameni nu sunt ca tine și ca Walter, Charlotte. Uită-te numai la Jessica și Ford Hawthorn!

Chipul lui Charlotte s-a umplut de tandrețe când s-a apropiat de mine. Și-a acordat un moment, aparent pentru a-și alege bine cuvintele.

– Gray, știu că, de când te-ai întors acasă, lucrurile s-au schimbat foarte mult și că totul a fost foarte greu pentru

tine. Ştiu că te învinovăţeşti pentru... tot. Şi să ştii că te-ai schimbat, Gray. Nu mai zâmbeşti – doar munceşti. Te-ai închis în tine. Dar nu ăsta e răspunsul la problemele tale. N-are cum. Nu pot să te las să faci asta...

Am pus jos berea goală, sticla izbindu-se cu zgomot de blatul de marmură, cu pieptul plin de furie şi neajutorare. În nici un caz nu aveam nevoie să o aud pe Charlotte rezumându-mi cine devenisem. Cine fusesem forţat să devin. Trăiam cu mine însumi clipă de clipă.

– Eşti menajera mea, Charlotte, nu mama. Am închis subiectul. Să pui un tacâm în plus la masă.

În ochii ei a apărut o umbră de suferinţă, dar a strâns din buze şi s-a întors către plită, mormăind ceva ce n-am putut să desluşesc şi nici nu voiam s-o fac. Charlotte era pe-atât de blândă pe cât era de rigid soţul ei.

– O să mănânci şi tu cu noi, bineînţeles, a zis Charlotte fără să se întoarcă atunci când am dat să ies din bucătărie, ca să ne prezinţi viitoarei tale *soţii*.

M-am oprit, cuvântul „soţie" făcându-mă să tresar uşor. Preferam mai degrabă „parteneră de afaceri" în ceea ce o privea pe Kira. Bineînţeles, Charlotte încerca intenţionat să mă tulbure, încercând să-mi arate clar ce voiam să fac. Nu avusesem de gând să mănânc de seară acasă, dar am răspuns:

– Bineînţeles.

Măcar atât să-i ofer lui Charlotte.

M-am închis în birou şi am intrat pe pagina de internet a oficiului de stare civilă din Napa Valley. Nu era perioadă de aşteptare pentru căsătorie. Trebuia doar să facem o programare şi să ne prezentăm însoţiţi de un martor sau să apelăm la unul oferit de ei. Dacă era ca lucrurile să se desfăşoare cum doream eu, Kirei nu avea să-i fie greu să ne aranjeze rapid o întâlnire cu executorul testamentar. Cu cât rezolvam cu căsătoria asta falsă mai repede, cu atât puteam să o şi încheiem mai rapid şi puteam amândoi să ne vedem de vieţile noastre.

Mi-am frunzărit corespondenţa, punând facturile într-o parte. Pentru prima oară de câteva luni bune, nu mă mai crispam la vederea teancului foarte mare. „Dacă merge chestia asta..." Dacă mergea chestia asta, aş fi putut să le plătesc pe toate. Totuşi, nu aveam să-mi permit să mă gândesc la toate detaliile concrete până ce totul nu avea să fie confirmat. M-am oprit când am văzut o scrisoare adresată

mie personal, cu scrisul acela feminin pe care l-am recunoscut imediat. Inima mi s-a strâns pentru o clipă, până am apucat să mă întăresc. Curiozitatea îmi râcâia mintea, dar am aruncat scrisoarea mai încolo. Nu putea spune nimic care să schimbe ceva. Nu aveam nevoie de explicațiile ei jalnice sau de scuze.

– Fir-ai să fii, Vanessa, am spus în șoaptă, sprijinindu-mi coatele pe birou și lăsându-mi capul în palme preț de câteva clipe.

Și acum chiar voiam să plec de-aici să mă eliberez cumva. În loc de asta, trebuia să iau masa cu o străină care ar fi putut să-mi devină soție în scurt timp. Charlotte avea dreptate, era o idee foarte proastă. Ridicolă. Indiferent în ce *calitate* le primeam în viața mea, cumva femeile reușeau mereu să-mi distrugă viața. Și adevărul era că această Kira Dallaire avea să fie până la urmă cea mai periculoasă dintre toate. Avea să-mi aducă aminte constant cât de jos ajunsesem și cât de rușinoasă era toată situația. Avea să-mi aducă aminte mereu cât decăzusem: ajunsesem să mă însor cu o necunoscută pentru bani. Dacă aș fi putut să găsesc ceva amuzant în toată tărășenia, aș fi râs de situația jalnică în care ajunsesem. Aș fi râs de simplul fapt că luam în considerare serios nebunia asta.

Câteva minute mai târziu, am auzit soneria de la intrare. Am terminat ce făceam, știind că Walter avea să deschidă ușa, mai mult ca sigur cu aerul lui glacial și rigid. Bineînțeles, dacă era să existe cineva obișnuit să aibă de-a face mereu cu servitorii, această persoană era în mod clar Kira Dallaire. Probabil că era obișnuită să aibă roiuri de servitori care să îi facă toate poftele și să îi anticipeze fiecare capriciu.

Când, în sfârșit, m-am dus la bucătărie, Kira stătea la masa mare din lemn de cireș, cu un pahar de vin în față. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși și o cămașă verde-închis care semăna cu o bluză elegantă. Părul îi era strâns la spate la fel de sever ca azi-dimineață. Chiar nu trecuseră decât niște ore de atunci? Aveam impresia că totul fusese acum un deceniu.

Charlotte se mișca încolo și încoace prin bucătărie, fără să o bage în seamă. Mi s-a adresat fără să se uite la mine:

– Nu am făcut curat în sufragerie azi pentru că nu am știut că o să avem o musafiră. I-a aruncat o privire

dispreţuitoare Kirei. Sper că o să fii de acord să iei masa în bucătărie, *domnule.*

A apăsat pe formula de adresare, încercând să mă facă să mă simt vinovat că îi spusesem mai devreme că nu era decât menajera mea.

– Ştii că oricum nu mâncăm în sufragerie, Charlotte. E-n regulă.

M-am aşezat la masă, dând din cap o dată către Kira şi luând o înghiţitură din paharul meu cu apă.

– Nu bei vin? m-a întrebat ea.

– Doar uneori.

– Nu e neobişnuit, având în vedere că deţii o podgorie?

– Cred că da.

Kira se tot uita la mine, dar când a văzut că nu am continuat, şi-a mutat privirea, admirând bucătăria.

– Bucătăria asta e foarte frumoasă, a zis încet.

Înainte să apuc să răspund, Charlotte a pus o farfurie în faţa Kirei, cu un pic mai multă forţă decât era necesar, am remarcat, astfel că o picătură mică de sos s-a vărsat pe masă. Mi-a servit şi mie farfuria în acelaşi mod, strâmbând uşor din nas când a plecat de lângă mine.

Fără să o iau în seamă, am început să mănânc. Charlotte a început să zăngăne una-alta prin bucătărie, ignorându-ne pe amândoi. În afară de zgomotul vaselor mutate de colo-colo, în încăpere s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

... şi a continuat... şi s-a prelungit.

Ceasul de pe peretele bucătăriei ticăia tare, singurele alte sunete fiind de la vasele spălate cu îndârjire de Charlotte şi de la furculiţele noastre care se loveau din când în când de farfurii. Am observat-o pe Kira foindu-se pe scaun şi, ridicându-mi ochii, am văzut că avea obrajii puternic îmbujoraţi. Mi-a întâlnit privirea.

– Ai fost vreodată în Africa? m-a întrebat dintr-odată.

În Africa? Am deschis gura să răspund, dar ea a fost cea care a vorbit prima. Din câte se părea, întrebarea ei fusese una retorică.

– În Kenia, mai precis. Au un obicei minunat în ceea ce priveşte întâmpinarea oaspeţilor. Războinicii din trib, îmbrăcaţi cu cele mai colorate costume pe care le au, fac ceea ce ei numesc un dans cu sărituri. Formează un cerc şi se întrec care poate sări cel mai sus, arătându-i oaspetelui cât de puternic şi de curajos e tribul lor. E minunat! E uluitor cât de sus pot sări unii! O şuviţă i s-a desprins din coafură, dar

nu a băgat-o în seamă, luând o gură mare din vita *Stroganoff*, fără să se mai deranjeze să înghită înainte de a continua: Tocmai ce mă gândeam ce concurenţă le-aţi face, cu obiceiul de întâmpinare de la podgoria Hawthorn, totuşi. E impresionant. Nici nu pot să vă spun cât de confortabil m-aţi făcut să mă simt. Bineînţeles, în Kenia, poţi să te aştepţi să fii întâmpinat şi cu un amestec de lapte şi sânge de vacă, iar asta îi depunctează un pic. Şi totuşi...

Am lăsat furculiţa din mână.

– Ai terminat?

În ochi parcă îi scăpărau scântei când mi-a întâlnit privirea.

– Nu chiar. De ce?

Un curent electric mi s-a implântat în coloana vertebrală când am văzut scânteierile acelea care-i umpleau de indignare ochii mari şi verzi. Dar apoi a luat o gură de vin, cu o mişcare relaxată, şi a reînceput să mănânce. M-am uitat la Charlotte şi pot să jur că am văzut cum un colţ al gurii i-a zvâcnit, înainte de a se întoarce cu spatele.

Am strâns din dinţi din cauza răspunsului sarcastic dat de Kira, dar trebuia să recunosc că avea dreptate. Ne purtasem grosolan cu ea. Eu eram într-o dispoziţie de toată jena. Dar ea chiar nu greşise cu nimic. Nu o plăceam... sau, mai degrabă, nu-mi plăceau femeile *ca ea*, iar existenţa ei în casa mea era o reamintire puternică a tuturor modurilor în care dădusem greş. Dar asta nu însemna că nu puteam să fiu politicos cu ea. Kira reprezenta şi o cale de scăpare. Totuşi, în ciuda banilor, nu eram deloc dispus să mă port ca şi cum mi-ar fi făcut o favoare imensă. Şi nici să mă prefac că îmi plăcea situaţia aceasta – sau că nu eram *parteneri* în această tranzacţie de afaceri neplăcută. *Amândoi* făceam un sacrificiu în asta. Ea îmi dădea o sumă care era mare pentru mine, dar avea să-mi tulbure viaţa în următoarele câteva luni, în anul următor, poate chiar mai mult în ceea ce privea impozitele, să-i văd numele pe formularele oficiale pentru tot restul vieţii... Dar aveam să fim asociaţi de afaceri politicoşi. Până acum, se dovedise a fi în regulă. Chiar mă distrasem un pic mai devreme, cu toată chestia cu căsuţa grădinarului. Despre care, apropo, nu spusese nimic deocamdată.

– Ar trebui să discutăm...

– Despre faptul că eşti puiul unei reptile care scoate foc pe gură? Mi-am dat seama deja.

Charlotte a pufnit dinspre bucătărie, dar a acoperit totul cu zăngănitul unei oale.

– Ascultă, Kira...

– Nu, ascultă *tu*, Grayson!

Alte şuviţe i se desprinseră, încadrându-i faţa, când bătu cu pumnişorul ei în masă şi s-a uitat urât la mine, cu ochii ei de vrăjitoare scăpărând din nou, înfierbântându-mi sângele, spre marele meu necaz.

– Îţi fac o ofertă foarte generoasă. Dacă toată chestia asta o să meargă, refuz să te las să mă tratezi cum ai făcut-o până acum. Pot să te asigur că, cu trecutul tău, n-o să primeşti niciodată o ofertă mai bună decât a mea. Dacă e să continui să mă tratezi ca şi cum, dintre toţi, ai avea vreun drept să mă priveşti de sus, plec şi îmi iau moştenirea cu mine!

Furia îmi gonea prin sânge şi am bătut şi eu cu pumnul în masă. Am avut satisfacţia de a o vedea pe Kira tresărind uşor.

– Dacă toată chestia asta o să meargă, n-o să accept să te porţi cu mine ca şi cum ţi-ar fi *milă* de mine şi n-aş face un sacrificiu la fel de mare ca tine, am rostit printre dinţii încleştaţi. Ai impresia că îmi doresc *vreun pic* să mă însor cu tine sau cu oricine altcineva?

– Nu, aş crede că eşti la fel de capabil de monogamie ca un câine vagabond. Nu că asta m-ar privi pe mine în vreun fel.

Ca de la mare distanţă, am auzit-o pe Charlotte tuşind din nou.

Mi-am îngustat pleoapele într-atât, încât ochii îmi deveniseră doar două liniuţe.

– Exact, am spus printre dinţi. Ai impresia că aş face asta dacă n-aş fi absolut disperat şi tu n-ai fi chiar... ultima mea... soluţie? Aşa că poţi să-mi azvârli banii în faţă, dacă vrei, dar nu te purta ca şi cum n-ai avea şi tu nevoie de mine. Nu te preface că nu eşti la fel de disperată ca mine. Şi nu te preface că nu sunt cea mai bună şi singura ta opţiune. Ai zis-o chiar tu. Având în vedere că ai venit aici cerşind, ai face bine să mă tratezi cu ceva respect.

Obrajii i s-au îmbujorat chiar şi mai tare.

– *Cerşind?* a şuierat. Cerşind?

O cascadă de flăcări întunecate i s-a revărsat în jurul feţei când părul i s-a desprins de tot din ce-o fi folosit ca să-l ţină strâns. Aproape că am tras aer în piept. Nu-mi dădusem seama că avea *atât* de mult păr... îi încadra faţa şi îi

cuprindea umerii, părând să-i ajungă cam până la jumătatea spatelui.

S-a ridicat încet şi am făcut şi eu acelaşi lucru, până ce am ajuns să ne uităm plini de furie unul la celălalt peste masa de bucătărie. În aerul dintre noi scăpăra... ceva, fierbinţeala din el făcându-l practic să strălucească. Şi, în mod ciudat, fierbinţeala aceea fremătătoare îmi dansa în vene, într-un spectacol în toată regula, cam ca în dansul african de bun venit pe care îl descrisese Kira, făcându-mă să mă simt... foarte *viu*.

– Am fost *nebună* să vin aici. Chestia asta, a fluturat din mână, arătând către ea şi către mine, e o nebunie. N-o să meargă nicicum. Ar trebui să anulăm tot. Aş putea să găsesc pe altcineva cu care să mă mărit. Nu pot să-mi dau seama de ce Dumnezeu te-am ales pe tine. Îmi pari... *extraordinar* de greu de plăcut.

– De acord. E ridicol. Şi reciproca e valabilă, să ştii.

– Bine. S-a anulat tot, a rostit ea, şuierat.

– Bine, am mârâit şi eu.

Ne uitam fix şi provocator unul la celălalt, în ochii ei scăpărând văpăi furioase.

Şi de ce dracu' îmi plăcea asta atât de mult? După câteva clipe tensionate, înflăcărate, am făcut un efort conştient de a-mi controla respiraţia, privind-o cu o sprânceană ridicată.

– Şi, apropo, data viitoare când te oferi să te căsătoreşti cu cineva, ar trebui să încerci să fii un pic mai umilă. Bărbaţilor le place să vadă ceva supunere la soţiile lor.

Alte văpăi licăreau în ochii ei şi un alt fior imposibil de ignorat mi-a coborât fulgerător prin coloana vertebrală.

– Charlotte, a zis ea dintr-odată, pe un ton foarte dulce. Ai cumva să-mi dai un pix şi o hârtie?

– O, da, a răspuns Charlotte, luând un pix şi un carnet din sertarul cu de toate şi practic s-a repezit să i le dea Kirei, ca şi cum ar fi fost dintr-odată cu totul în slujba ei.

O priveam atent pe Kira, aşteptând să văd ce avea să facă mai departe.

I-a zâmbit politicos lui Charlotte, după care a scos capacul pixului cu grijă, punându-l în celălalt capăt cu o încetineală intenţionată, iar apoi, ţinând carnetul sus, rămase cu vârful pixului deasupra hârtiei.

– Cum ai zis? Vreau să mă asigur că-mi notez fiecare cuvinţel din sfaturile tale înţelepte, a spus, rostind prelung

cuvântul „fiecare". Umilă, nu? Sau ai zis mobilă? Nu am înțeles exact.

Am studiat-o pe sub pleoapele coborâte, reprimându-mi impulsul de a izbucni în râs la adresa acestei demonstrații ridicole de sarcasm.

– Eu, în locul tău, aș fi mai atent și aș încerca să îmi însușesc această atitudine.

– Hmm, a îngăimat ea. Și ai zis că trebuie să fiu și supusă?

– Da.

– Supusă... *da!* A bifat teatral pe foaia de hârtie. Și...

– Limba aia ascuțită a ta – asta n-o să le placă deloc oricăror viitori soți.

Kira s-a prefăcut că nota și asta.

– Limbă ascuțită... *nu!* A trasat un „x" mare pe hârtie. Și ce altceva?

Ne-am mai holbat unul la celălalt preț de alte câteva secunde pline de tensiune, ea afișând o expresie falsă de interes intens, iar eu un ușor zâmbet disprețuitor. Adevărul era că nici măcar nu știam încă dacă toate aspectele legale ale căsătoriei de fațadă pe care mi-o propusese erau corecte. Dar discuția despre anularea întregului plan înainte să aflu mi-a străpuns corpul cu o suliță de dezamăgire. Nu-mi plăcea deloc ideea asta, o detestam pe vrăjitoarea asta mică cu limba ascuțită care stătea în fața mea, detestam faptul că, de fapt, ea *chiar* avea mai multă putere în situația asta decât mine... dar, în același timp, acest plan era primul lucru care, de mult timp încoace, îmi dăduse ceva *speranță*. Și nici măcar nu-mi dădusem seama până în momentul acela cât de dulce era speranța. Mi-am ferit primul privirea, întrerupând tensiunea dintre noi, dar ea a fost cea care a rupt tăcerea, punând pixul și carnetul pe masă.

– Uite ce e, situația asta e... cel puțin neobișnuită. S-a oprit din nou și m-am uitat din nou la ea. Sclipirea din ochi îi dispăruse, ca și cum ideea de a anula totul nu era nici pentru ea ce-și dorea. L-am sunat pe executorul testamentar înainte să vin la cină. Poate să se vadă cu noi mâine, spre sfârșitul programului de lucru. Poate că ar trebui să găsim o cale de a conviețui măcar până ce o să ne asigurăm că totul e așa cum am spus. Și apoi putem să luăm o decizie definitivă, având toate informațiile.

– Pot să fiu de acord cu asta.

A tras aer adânc în piept.

– Bine, în regulă. Mi-a întins mâna. Armistițiu?

A ridicat dintr-o sprânceană. M-am uitat la mâna ei şi am întins şi eu braţul peste masă.

– Armistiţiu. Vino aici, să putem da mâna!

– Ba vino tu, m-a provocat ea.

Am zâmbit încet.

– Hai să ne întâlnim la mijloc!

Şi-a îngustat pleoapele, dar a dat aprobator din cap, plecând de lângă scaunul ei. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi ne-am întâlnit lângă mijlocul mesei mari. I-am luat palma caldă într-a mea şi i-am strâns-o în timp ce ne studiam cu circumspecţie. În sfârşit, a zâmbit şi am făcut şi eu la fel. S-a întors la locul ei, ceea ce am făcut şi eu.

Când Charlotte a venit să îi reumple paharul cu vin, a privit-o nu cu dispreţ, ci cu o curiozitate precaută. Era interesant cum cearta noastră o făcuse să intre în graţiile ei. Femeile erau un mister pentru mine. Kira i-a adresat lui Charlotte un zâmbet reţinut şi i-a mulţumit pentru masa delicioasă.

– Vrei să vezi restul casei? am întrebat, încercând să lansez o mică ofertă de pace.

A părut surprinsă, dar a dat din cap în semn de acceptare. Ne-am ridicat şi Kira i-a mulţumit lui Charlotte pentru masă. Aceasta i-a adresat un zâmbet care părea sincer, dar pe mine nu m-a tratat nicidecum la fel.

Am condus-o în holul principal şi am pornit de acolo.

– Tata a vrut ca această casă să fie proiectată după modelul unui castel franţuzesc.

Kira a dat aprobator din cap în timp ce intram în camera de zi.

– Chiar e. Mă duce cu gândul la un castel din basme, la o scară mai mică. Are ceva... fermecător.

A suspinat când a văzut fereastra mare care dădea spre curtea din spatele casei. Piscina era chiar sub ea, despărţită de casă prin nişte trepte din piatră, şi era înconjurată de o terasă din piatră naturală. Dar avea capul ridicat şi mi-am dat seama că se uita la labirintul din gard viu care se afla chiar dincolo de ea. S-a răsucit rapid către mine.

– Un labirint! a suspinat. Şi e imens!

Mi-am încordat maxilarul, aşa cum făceam ori de câte ori mă uitam la lucrul acela oribil.

– E complet sălbăticit. Dacă aş fi avut banii necesari la dispoziţie, aş fi pus să fie defrişat cu totul când m-am întors.

– Ah, dar de ce? a spus, cu răsuflarea tăiată. E uluitor! Pot să intru în el o dată...

– Nu. În nici un caz. Mi-am îmblânzit tonul, totuşi, când am adăugat: E periculos.

Ea nu ştia de ce îl detestam şi nu avea să afle niciodată, dar spusesem adevărul – era prea sălbăticit încât să nu prezinte un pericol.

Mă cerceta cu ochii aceia luminoşi şi pătrunzători ai ei. Îi puteam simţi sfredelindu-mi obrazul. Când am privit-o în ochi, a ridicat dintr-una din sprâncenele ei delicate.

– Locul unde se află bârlogul tău, să înţeleg? A zâmbit frumos. Unde ai... ieşit din ou?

Mi-am îngustat ochii şi am încercat să-i arunc o privire pârjolitoare, dar eram conştient că glumea şi nu am putut să-mi reprim zâmbetul care mi-a răzbătut pe buze. Am chicotit uşor.

– Poate. Am ridicat şi eu dintr-o sprânceană. Dar, serios, nu te apropia de el!

După o tăcere scurtă, şi-a ferit privirea şi a ridicat din umeri.

– Păi, cum vrei, e casa ta.

Am condus-o prin încăperile casei, una câte una, şi i-am urmărit reacţiile. Pe vremuri, casa aceasta fusese o nestemată, dar semnele de neglijare erau evidente peste tot, iar Charlotte, fiind doar o singură persoană, nu prea putea să menţină totul la fel de imaculat cum fusese cândva, chiar dacă acum mobilierul era destul de sumar. Când i-am spus asta, s-a uitat la mine şi a spus:

– Ai avut o copilărie privilegiată.

Ştiam bine ce nu spunea: Mă purtasem ca şi cum ea era singura care avusese parte de lux.

– Privilegiile nu sunt definite doar de bogăţia materială, Kira. Am copilărit într-o casă frumoasă, cu o groază de servitori, dar pot să te asigur că nu am avut niciodată o viaţă privilegiată. Din toate punctele de vedere, nu am avut deloc părinţi.

Şi-a înclinat capul, cu expresia năpădită de confuzie.

– Ce înseamnă asta, Grayson?

Am clătinat din cap.

– Nu contează detaliile relaţiilor mele de familie. E de-ajuns să spun că sunt obişnuit să muncesc din greu şi n-o să irosesc nici un dolar din suma pe care mi-o oferi cu atâta generozitate. De fapt, să ştii că eu văd suma pe care mi-o dai

ca fiind un împrumut. De cum podgoria o să intre pe profit, o să ți-o dau înapoi.

O clipă, nu a spus nimic. Într-un final, a dat pur și simplu din cap, în semn de acceptare.

– Nu trebuie să stipulăm asta în documente, dar dacă ai decide... a fluturat din mână, ca și cum aș fi putut după cum voiam în privința asta.

Când am pornit pe coridorul de la etaj, s-a oprit în fața fotografiei cu tata și mama mea vitregă.

– Au decedat amândoi? a întrebat cu blândețe, aruncându-mi o privire peste umăr.

Am scuturat din cap.

– Tata, da. Mama mea vitregă locuiește în San Francisco.

S-a întors încet spre mine.

– Și nu are nici o dorință să te ajute cu podgoria atât de dragă soțului ei? Sau nu are mijloacele financiare necesare...

– Are destui bani. Tata mi-a lăsat podgoria mie și n-o să-i cer mamei mele vitrege nici un cent din banii pe care i-a lăsat tata. Nu avem nici un fel de relație și nici n-am avut vreodată.

„Ar trebui să te tolerez eu, când nici măcar maică-ta nu s-a sinchisit să o facă?" mă întrebase când aveam 12 ani. Auzeam și acum cuvintele acelea reci reverberându-mi în cap.

– Mai degrabă... ei bine, mai degrabă m-aș însura cu o necunoscută pentru bani înainte de a apela la ea pentru un împrumut. I-am adresat un zâmbet strâmb, dar ea nu mi-a răspuns la fel. Oricum, legământul pe care l-am făcut a fost față de tatăl meu. E datoria mea să îl îndeplinesc.

S-a uitat la mine, lăsându-și capul într-o parte.

– Înțeleg bine ce înseamnă un legământ, Grayson. Am făcut și eu câteva. Am jurat să nu mai depind niciodată de tata.

S-a întors din nou către fotografie și s-a mai uitat la ea câteva momente bune.

– Probabil semeni cu mama ta, a zis, observând evident coloritul foarte deschis al tatei.

– Da, spre marea dezamăgire a tuturor, am răspuns.

Și-a ridicat ochii la mine, dar nu mi-a pus nici o întrebare despre această declarație criptică. Nu eram sigur de ce o făcusem. În nici un caz nu voiam ca ea să mă ia la întrebări despre viața mea.

S-a uitat din nou la peretele acoperit cu fotografii, aplecându-se mai aproape de una dintre ele. I-am studiat profilul, linia dreaptă a nasului mic, curbura rotunjită a maxilarului, genele întoarse, părul acela lung, mătăsos, care i se revărsa în jurul feței și pe spate.

– Ai un frate, a zis, uitându-se la o fotografie cu mine și cu Shane.

– Da.

– Locuiește în apropiere?

– Nu, în San Diego.

– Sunteți apropiați?

– Nu am mai vorbit cu fratele meu de cinci ani.

S-a răsucit din nou spre mine.

– A, îmi pare rău.

– Să nu-ți pară, am spus, cu glasul tensionat în timp ce o conduceam de acolo, înainte să apuce să pună și alte întrebări băgăcioase. Deja acest tur mă făcea să mă simt foarte inconfortabil. Și nu puteam să dau vina *pe ea* – fusese ideea mea.

– Ei bine, te las cu Charlotte. O să te instaleze într-o cameră. Eu ies în oraș, am spus, arătând clar că turul se încheiase.

Pentru o clipă, a părut dezorientată.

– Da, bine, ce să zic... mulțumesc. Noapte bună.

Am dat scurt din cap și am dat să plec, îngustându-mi ochii când am auzit-o fredonând. M-am întors și am pornit spre ea.

– Fredonezi melodia din *Puff, dragonul magic?*

Ochii ei erau mari și nevinovați. Juca teatru, clar.

– *De-acolo* e cântecul ăsta? N-am știut niciodată numele, sau *cine* exact trăia în Honali, doar melodia în mare.

A ridicat din umeri.

M-am uitat furios la ea câteva clipe cât o eternitate cât ea mi-a susținut privirea, cu bărbia aceea înălțată. Aerul fremăta. Într-un final – sătul de jocurile ei – i-am întors din nou spatele, lăsând-o singură în holul principal al casei.

Cara DC

Capitolul 5

KIRA

Doamne, dragonul ăsta când arunca flăcări pe nări, când gheață. Așa cum se întâmpla mereu cu reptilele, probabil. Aproape că preferam flăcările pe care le lansa către mine decât teatrul glacial pe care îl juca atunci când se sătura de un subiect de discuție sau când se uita la mine cu dispreț înghețat. Nu știam exact ce mă făcea să cred că purtarea glacială era doar teatru, dar eram convinsă că așa era. În adâncul sufletului lui, era un dragon. Flăcări abia ținute sub control... și probabil și pasiune. M-am cutremurat. *În nici un caz* nu aveam să mă gândesc la Grayson Hawthorn în acești termeni. N-aș fi făcut altceva decât să mă ard grav. A spus-o clar chiar el. Nu eram „genul" lui, ce-o fi însemnat și asta.

Am tras aer adânc în piept, cu ochii oprindu-mi-se pe cuvintele sculptate cu caractere împodobite în lespedea de piatră de deasupra ușii: *In Vino Veritas*[1]. Trebuia să mă interesez ce însemna.

M-am întors în bucătărie, unde am dat de Charlotte care ștergea blaturile. Și-a ridicat ochii la mine și mi-a adresat un zâmbet – o întâmpinare mult mai caldă decât cea de mai devreme.

– Vrei niște cafea?

– Da, sigur, am zâmbit, dar numai dacă bei și tu cu mine, bine?

A șovăit o clipă, dar apoi a dat aprobator din cap. M-am așezat pe unul dintre scaunele înalte de lângă blatul de bucătărie, iar ea a umplut două cești, apoi a pus una în fața mea, cu frișcă și zahăr, adăugând un vas cu plăcintă și două farfurii cu tacâmuri lângă ele și s-a așezat și ea, cu cana ei.

– Grayson a plecat în oraș, am spus, luând o gură de cafea.

Buzele i s-au strâns într-o linie dreaptă.

– Da, am auzit. Vrei plăcintă cu caramel sărat? m-a întrebat, tăind o felie uriașă și punând-o pe o farfurie.

– Ăăă... bine. Am ezitat o clipă, cât ea a împins farfuria în fața mea, cu aromele delicioase de caramel și frișcă răzbătându-mi până la nas. Știu că situația asta probabil pare... Am dat din cap, nereușind să găsesc alt cuvânt decât ridicolă, nerecomandabilă și dezastruoasă.

Imorală.

– Da, așa e, a spus ea, tăindu-și și ei o felie de plăcintă.

În ciuda confirmării, a schițat un zâmbet.

– Avusesem speranțe mai mari pentru Gray. Nu vreau să te simți jignită. Pari o fată plină de personalitate. Doar că... speram că o să se însoare din dragoste, bineînțeles.

– Bineînțeles. Nu m-am putut abține să nu roșesc. Și eu speram să mă căsătoresc din dragoste cândva. Ții foarte mult la el.

Am luat o gură de plăcintă, aromele dulci și sărate dezvoltându-se spectaculos pe limba mea. Am încercat să nu-mi dau ochii peste cap de plăcere.

A dat aprobator din cap.

– Lucrez aici de când Gray a fost adus prima oară... imediat a părut să-și dea seama că nu spusese ce trebuia și s-a corectat, adică de când Gray s-a mutat aici.

Voiam să aflu, să întreb la ce se referise când spusese că „a fost adus", dar nu am făcut-o. Era prima noastră discuție. Nu voiam să par o băgăcioasă.

– Dar, bineînțeles, a continuat ea, înțeleg de ce oferta ta îl atrage pe Grayson. A dat din nou din cap, cu un aer foarte trist. E dispus să facă orice ca să facă din podgoria asta ce era pe vremuri.

– E moștenirea lui de familie, am spus. Îl înțeleg.

A dat din cap, în semn de recunoaștere, și m-a privit din nou în ochi, cu gândurile parcă întorcându-i-se de undeva de foarte departe.

– Și tu? Chiar nu ai alte opțiuni decât să faci asta?

– În momentul de față, asta pare cea mai bună soluție pentru mine, am spus încet, simțindu-mă nici eu nu știam de ce rușinată în fața acestei femei în vârstă cu chip blând, accent englezesc pronunțat și ochi plini de bunătate. Gray nu ți-a spus nimic despre situația în care mă aflu?

– Mi-a prezentat lucrurile foarte pe scurt. M-a privit preț de o clipă, evaluându-mă clar. Tot ce pot să spun e că situația asta poate avea mai multe consecințe decât vă închipuiți. Te

rog să cântărești bine lucrurile înainte să faci ceva ce nu mai poți să desfaci.

– Înțeleg bine ce spui, Charlotte, și îți mulțumesc pentru sfaturi, dar...

– Te-ai hotărât.

– Da, m-am hotărât. Sper că o să încerci să înțelegi.

– Ce să zic, a rostit ea, atunci asta este.

Mi-am lăsat ochii la bucata de plăcintă de pe farfuria mea, mâncată aproape în totalitate, fără să-mi dau seama de ce conta pentru mine că o dezamăgeam pe femeia aceasta. Charlotte a continuat înainte să apuc să spun ceva:

– Și poate că o să fii o influență bună în viața lui. Recunosc că nu i-am mai văzut văpăi în ochi de... ei bine, de mult prea mult timp.

– Hmm... am îngăimat, luând încă o gură de cafea, neștiind dacă ăsta era un lucru bun sau rău.

Probabil arăta că deja fiecare scosesem la suprafață ce era mai rău în celălalt – și nu îl cunoșteam decât de câteva ore. Mi-am mâncat ultimele câteva guri de plăcintă.

– A, Charlotte, pot să te deranjez să-mi dai niște așternuturi? Am nevoie de niște pături și o pernă, să le duc în căsuța grădinarului, unde m-am instalat.

S-a uitat la mine cu un aer dezorientat.

– Căsuța grădinarului? Clădirea aia n-a fost folosită decât ca magazie de zeci de ani! Nu poți să stai acolo. Mai mult ca sigur, Gray nu făcea decât să glumească atunci când te-a dus acolo!

– Poate, am sorbit ultima înghițitură de cafea, dar îmi place. Și e un loc doar al meu. Așa n-o să deranjez pe nimeni.

– Nu pot să accept așa ceva, a spus Charlotte, scuturând din cap. Nu-mi place ideea asta a căsătoriei dintre tine și Gray, dar n-o să te las să stai într-o cocioabă murdară, plină de păianjeni.

Am izbucnit în râs.

– Ții minte când am zis de Africa? Am stat acolo un an. Tocmai ce m-am întors, de nici o săptămână, de fapt. Păianjenilor de-aici *le-ar crăpa obrazul de rușine* în fața insectelor de acolo. Mă descurc cu una-două gângănii de-astea cu picioare lungi. Și, dacă am pat și cearceafuri curate, e un pas înainte față de covorașul întins pe pământul bătătorit, unde m-am obișnuit să dorm.

– Și ce-ai căutat în Africa?

„Să scap. Să mă ascund. Să mă exilez."

– Să ajut un prieten să pună temeliile unui fel de spital. Am zâmbit, prima oară când mișcarea aceasta a buzelor a fost sinceră de la întoarcerea în San Francisco. O să vină în ajutor multor femei și copii... O să-ți povestesc cândva.

A început să-mi mângâie mâna, expresia aceea circumspectă din ochi era parcă mai îmblânzită întrucâtva.

– Mi-ar plăcea.

Un ceas mai târziu, terminasem de curățat dormitorul căsuței cu o mătură pe care mi-o dăduse Charlotte, lustruisem bine cadrul metalic al patului și îl acoperisem cu salteaua pe care mi-o transportase din casă Walter, soțul lui Charlotte, și cu pături aduse de ea însăși înainte de a se uita în jur oripilată, de a mă ruga să mă întorc cu ea și apoi de a se retrage cât mai rapid cu putință.

Aveam să mă ocup de baie mâine-dimineață. Am profitat de apa rece care curgea la robinet să mă spăl pe față și pe dinți. Am aruncat o privire pe după perdeaua de duș murdară și m-am crispat când am văzut bateria ruginită, pardoseala acoperită cu un strat de murdărie și pânzele de păianjen întrețesute peste tavan.

„Bleah!"

Acum, că se apropia sfârșitul verii, serile deveneau un pic mai răcoroase, dar oricum am deschis larg ferestrele. Briza răcoroasă și-a croit drum înăuntru, aducând cu sine aroma vagă a trandafirilor și a glicinei care acoperea căsuța, alungând mirosul de praf și de ulei.

Deși nu era prea arătos, patul era confortabil și m-am băgat în așternut cu telefonul în mână, după care i-am trimis un mesaj scurt lui Kimberly. Încă nu o pusesem la curent cu tot ce se întâmpla, dar voiam să aștept și să fac asta după ce ne vom fi întâlnit cu domnul Hartmann, executorul testamentar al bunicii. Urma să-i dezvălui totul când lucrurile aveau să fie oficiale, în nici un caz mai înainte. Ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc, iar Kimmy era convingătoare. Cel mai probabil, m-ar fi făcut să mă îndoiesc de tot ce acceptasem deja. Și nu-mi puteam permite așa ceva. La propriu.

Aveam patru mesaje vocale. Am tras aer adânc în piept și am apăsat butonul pentru a-l asculta pe primul, de la tata.

– Kira. Știu că erai în apartament când băteam la ușă și știu că m-ai auzit. L-am trimis pe James la apartamentul tău,

cu cheia, și mi-a zis că părea că te-ai mutat. Sună-mă imediat și explică-mi ce ai impresia că faci. Trebuie să ne vedem față în față cu Cooper, să ne asigurăm că suntem înțeleși. Fir-ar să fie, Kira, știai că nu era cazul să dispari. Trebuie să te am la dispoziția mea. Chiar nu s-a schimbat nimic de când ai plecat din țară? Sperasem... sună-mă și gata!

Apoi s-a auzit declicul închiderii telefonului.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. „Trebuie să te am la dispoziția mea." Bineînțeles că trebuie, tati. Pentru că asta sunt eu pentru tine – cineva de care dispui. Următoarele două mesaje erau tot de la numărul tatei. Le-am șters fără să le mai ascult. Din fericire, avusesem prevederea să dezactivez localizarea telefonului meu, așa că tata nu avea cum să mă găsească – sigur așa a aflat că eram în apartament, făcându-mi bagajele, asta dacă nu avea spioni în clădire care să-i dea raportul imediat, ceea ce era la fel de probabil.

Ultimul mesaj era de la Cooper. Am apăsat butonul de redare cu ceva ezitare, mușcându-mi buza până am simțit gust de sânge. Mi-am impus să-mi relaxez corpul.

– Hei, Kira (pauză). Fir-ar să fie, sperasem să-mi vină-n cap ce să-ți spun când o să aud bipuitul mesageriei. (un oftat profund) Mi-a spus taică-tău că te-ai întors. Kira, trebuie să stăm de vorbă! Trebuie să... uite ce e, sperasem că o să-mi răspunzi la telefon. Nici la scrisori nu mi-ai răspuns, dar te rog, sună-mă! Mi-a fost atât de dor de tine...

Același declic.

Ți-a fost dor de mine! *Ticălosule...* Lacrimile mi se revărsau pe obraji când mi-am întors fața spre pernă, amintindu-mi ziua aceea îngrozitoare, trădarea devastatoare, șocul, umilirea și, într-un final, doar durerea.

Într-un final, m-am cufundat într-un somn neliniștit, trezindu-mă doar o dată, când am auzit o mașină pe aleea de pietriș de dincolo de fereastra deschisă a căsuței mele. M-am întors, somnoroasă, și am deschis ochii, dar era prea mult frunziș care obtura fereastra pentru a vedea aleea. Am auzit pași când persoana respectivă – care am presupus că era Grayson – s-a dat jos din camionetă și s-a dus direct spre casă. Pleoapele grele mi s-au închis și am adormit la loc în câteva clipite.

Soarele dimineții pătrundea prin fereastra deschisă, revărsând o lumină de un galben-lămâie și făcându-mi visele să se risipească precum ceața. M-am ridicat în capul oaselor și m-am întins. După ce m-am spălat rapid cu apa rece de la chiuveta din baie și mi-am prins părul rapid într-un coc în vârful capului, mi-am tras pe mine o pereche de jeanși și un maiou bleumarin. Aveam de gând să mă ocup de duș azi și să mă spăl înainte de întâlnirea noastră de după-amiază.

Am plecat către casa mare, cu pietrișul scârțâindu-mi sub tălpi, și am bătut la ușă. Walter mi-a deschis cu aceeași expresie absentă pe care părea să o arboreze mereu.

– Domnul Hawthorn e în bucătărie, ia micul-dejun, m-a anunțat pe un ton oficial.

– Mulțumesc, Walter.

Am zâmbit și am pornit către bucătărie.

Grayson stătea pe același loc pe care îl ocupase la cină, cu o revistă despre vinuri în față. M-am așezat și eu pe scaunul pe care stătusem și la cină – în celălalt capăt al mesei.

– Bună dimineața! mi-a urat Charlotte, cântat.

– 'Neața, am rostit, dând din cap înspre Grayson.

Pe masă erau platouri cu ouă, costiță și turtițe de cartofi, așa că mi-am umplut farfuria din fața mea. După câteva guri de mâncare, am ridicat ochii și am dat de Grayson, care mă privea cum mâncam.

Când ochii ni s-au întâlnit, a părut surprins pentru o secundă și și-a ferit privirea.

– Am o groază de treabă azi. Tu ce planuri ai? m-a întrebat.

Am terminat de mestecat pâinea prăjită pe care tocmai o mușcasem înainte de a răspunde.

– Mai întâi o să mai fac niște curățenie în căsuță, după care m-am gândit să fac o plimbare pe moșia ta, dacă nu ai nimic împotrivă.

A încremenit.

– În căsuță? Doar nu vorbești serios, să stai acolo. Era o glumă, Kira.

Am ridicat din umeri.

– Nu mă deranjează. E un loc al meu – departe de tine... unde să nu te deranjez, adică. O să fie ca și cum nici n-aș fi aici.

I-am oferit un zâmbet larg, la care el nu a răspuns.

Și-a luat revista de pe masă.

– Cum pofteşti.

Câteva minute mai târziu, Grayson se ridicase de la masă, scuzându-se, şi plecase la treburile lui, spunându-mi să ne întâlnim în faţa casei, la 15.00 fix. Eu mi-am terminat micul-dejun şi m-am oferit să o ajut pe Charlotte la strânsul mesei şi la spălatul vaselor, dar când m-a refuzat, am întrebat-o dacă aş putea lua cu împrumut nişte materiale de curăţat şi apoi m-am întors în căsuţă înarmată până în dinţi.

Mi-am petrecut următoarele ore îndepărtând murdăria adunată de-a lungul deceniilor în baia de mici dimensiuni, care cel mai probabil era o relicvă cam din anii '70, ştergând geamuri, spălând pardoseala şi chiar pereţii dormitorului. În camera din faţă nu prea aveam ce să fac, având în vedere că era plină de unelte de grădinărit, aşa că mi-am creat, pur şi simplu, o cărare prin aglomerarea de obiecte şi am îndepărtat mare parte dintre pânzele de păianjen. Puteam să închid uşa spaţiului respectiv şi să locuiesc pur şi simplu în cele două încăperi curate.

Nu m-am oprit decât pentru a mă duce la casa mare, să iau rapid prânzul, despre care Charlotte îmi spusese că mă aştepta.

Când am terminat cu căsuţa, mă dureau absolut toţi muşchii, dar mă simţeam împlinită privind încăperile care acum erau perfect curate. Casa mea, pentru următoarele câteva luni. Nu era nicidecum elegantă, dar îmi plăcea. Şi aici aterizasem, până la urmă... aici mă dusese calea pe care o alesesem.

Era o zi caldă, dar căsuţa era umbrită total de copaci, iar temperatura scăzuse acum, că după-amiaza se îndrepta spre final. Aşa că am scos un chiţăit când am intrat sub duşul rece şi am tot dansat pe loc de disconfort cât mi-am spălat rapid părul şi corpul cu cosmeticele pe care le adusesem cu mine. Nu aveam prosop – trebuia să cumpăr câteva – aşa că m-am şters cu un tricou şi mi-am pus haine curate. Föhnul m-a mai încălzit cât mi-am uscat părul, lăsându-l liber pe spate.

Afară, cerul era de un albastru paşnic, presărat cu câţiva nori albi, ca de tifon. Am rămas nemişcată, admirând din nou colinele rotunjite acoperite cu viţă-de-vie. Nu ştiam mare lucru despre cum se fabrica vinul, dar speram să învăţ. Nu că aveam să stau aici foarte mult, dar mi se părea interesant la modul general – o ocupaţie veche cât lumea, cu o tradiţie atât de bogată. M-am dus în spatele căsuţei, dorind

doar să văd labirintul de aproape, dar când am ajuns în faţa acelei structuri naturale uriaşe, am descoperit că intrarea nu era blocată în nici un fel şi m-am aventurat înăuntru, cu paşi precauţi, nedorindu-mi altceva decât să cotesc o dată sau de două ori pe traseul din interior. Vegetaţia crescuse mult, aleile fiind mult mai înguste decât ar fi trebuit, presărate cu petice de buruieni şi iarbă, dar tot era grandios. Şi era cu cel puţin cincisprezece grade mai rece aici. Dacă aş fi putut fi sigură că puteam să mă orientez ca să ies, m-aş fi plimbat prin el la nesfârşit. Eram curioasă dacă era ceva în centru. De ce Dumnezeu voia Grayson să distrugă ceva atât de special? Era absurd! Speram că avea să se răzgândească atunci când urma să aibă fondurile necesare pentru a-l întreţine.

Întorcându-mă înainte de a mă rătăci total, am început să cobor micul deal către o clădire mare din piatră unde presupuneam că se făcea şi se depozita vinul.

În faţa ei erau parcate mai multe tractoare şi camioane şi dinăuntru se auzeau echipamentele în funcţiune.

Când am ajuns mai aproape, am observat câţiva bărbaţi care stăteau lângă un tractor parcat aproape de clădire, de sub care se întrezăreau nişte coapse musculoase. Unul dintre bărbaţi mi-a strigat un salut, iar eu i-am răspuns făcându-i cu mâna. Bărbatul de sub tractor s-a tras afară şi s-a ridicat în picioare. Era Grayson. Inima mi s-a oprit o clipă când am văzut că era gol de la brâu în sus. Şi-a îndreptat spatele şi a aşteptat până ce am străbătut distanţa mică până la ei. Observasem deja că era bine clădit, cu proporţii perfecte pentru corpul masculin, dar acum, văzându-i umerii laţi, pieptul cu muşchii bine conturaţi şi abdomenul plat, marcat de conturul musculaturii, mi s-a tăiat răsuflarea pentru o clipă şi obrajii mi s-au înfierbântat. O, Doamne, era frumos din cap până în picioare, cu umeri laţi, dar zvelt, cu pielea bronzată lucind în soare.

Era o imagine perfectă a masculinităţii şi nu-mi puteam înfrâna modul în care corpul meu reacţiona instinctiv la apropierea de el, cu muşchii abdomenului contractându-se şi agitându-se. Fir-ar el să fie de dragon!

Grayson şi-a dat jos şapca pe care o purta şi şi-a dat părul pe spate, punându-şi-o înapoi, în stilul caracteristic bărbaţilor. Am făcut un efort să alung efectul pe care îl avea asupra mea şi am zâmbit luminos. El mi i-a prezentat pe cei doi muncitori de lângă el, un bărbat hispanic cu o mustaţă

subțire care nu era cu mult mai înalt decât mine, pe care îl chema José, și un uriaș cu un zâmbet timid, pe nume Virgil. I-am salutat pe amândoi și am dat din cap către Grayson, care mi-a răspuns aidoma.

– S-a stricat tractorul? am întrebat.

– Nu, a răspuns el. Dar e unul dintre puținele echipamente care funcționează. Îi făceam o revizie rapidă, ca să mă asigur că e pregătit pentru recoltă, peste două luni.

– Ei, le faci pe toate, nu-i așa? am zâmbit. Nici nu e de mirare că muncești din zori până-n seară.

– Trebuie. După cum poți vedea, am destul de puțin personal. A dat din cap către José și Virgil.

Bărbatul pe nume Virgil, despre care bănuiam că avea un retard mintal, a făcut un pas înainte.

– Sunt tare încântat să vă cunosc, domnișoară. Domnu' Grayson zice că s-ar putea să se însoare cu dumneavoastră și mie mi se pare tare bine. Zice că nu poate să-și dea seama dacă sunteți o prințesă răsfățată sau o vrăjitoare mică, dar eu cred că, dacă sunteți vrăjitoare, sunteți una bună, pentru că e clar ca bună ziua că sunteți frumoasă.

S-a îmbujorat și și-a lăsat ochii în pământ. Auzindu-i cuvintele, m-am zbârlit toată, și i-am adresat un zâmbet tensionat lui Grayson, care a avut bunul-simț de a părea stânjenit, dar numai puțin.

– Așa, zău? Și ce mai zice domnu' Grayson, Virgil?

Grayson a izbucnit într-un hohot tensionat.

– Ce să zic, cred că ne-am făcut porția de flecăreală, a răspuns în locul lui. Ar trebui să...

– Zice că vă place pentru că aveți grămezi și grămezi de bani, a continuat Virgil, cu naivitate. Și eu o să am cândva grămezi și grămezi de bani, ca să mă placă și pe mine lumea. Fruntea i s-a încrețit, sub presiunea gândurilor. Bineînțeles, mama spune că nu asta-i bogăția omului, ci cum se poartă cu ceilalți, așa că nu știu...

A început să se scarpine pe ceafă, cu o expresie confuză.

José se legăna pe călcâie, cu un zâmbet amuzat și tăcut pe chip. Întreaga situație îl distra.

– Ei, Virgil, am spus, eu în locul tău aș asculta-o mai degrabă pe mama ta decât pe domnu' Grayson.

I-am aruncat acestuia o privire furioasă. Ce era în capul lui, să dea din gură așa de față cu bărbatul acesta nevinovat? În plus, tocmai ce le dezvăluise și altora despre înțelegerea

noastră de afaceri! Nu auzise nimic din ce-i spusesem despre tata?

Consternarea mea nu avea nici o legătură cu ce aflasem că spusese despre mine. Absolut nici una. Erau oricum lucruri pe care le știam deja. Nu trebuia să mă placă. Ce-mi păsa mie de considerația unui dragon?

Grayson a luat tricoul pe care probabil îl avusese în buzunarul din spate, și-a dat jos șapca și l-a tras peste cap. Am scos un suspin mut de ușurare. Reptilele dezbrăcate mă tulburau.

– Domnilor, a spus Grayson, dând din cap către José și Virgil. Ne vedem dimineață.

M-a apucat de cot și m-a ghidat să mă pun în mișcare în timp ce le zâmbeam și le făceam cu mâna celor doi bărbați care ne petreceau cu privirea. Apoi mi-am ridicat ochii, dezinteresată, la Grayson. Nu aveam nici o intenție să-i arăt că-mi păsa nici cât negru sub unghie de ce părere avea el despre mine. Nu aveam nevoie de el decât pentru un singur lucru, atât.

Grayson a chicotit.

– Hai, te duc cu mașina înapoi la casă! Apoi mergem să vedem dacă ne punem pirostriile sau nu.

In vino veritas (limba latină) – în vin (se află) adevărul

Capitolul 6

GRAYSON

I-am aruncat o privire femeii care stătea lângă mine. Femeia care avea să-mi fie soţie în câteva zile. *Soţia mea.* Am dat subtil din cap, abia venindu-mi să cred cum evoluaseră lucrurile în ultimele 24 de ore. Căsătoria nu era decât o afacere, şi totuşi tot aveam să am o soţie, chit că era una adevărată sau una falsă. Când eram mai mic, mereu presupusesem că aveam să mă căsătoresc cândva – drace, chiar crezusem că ştiam exact cine avea să fie acea femeie. Nutream o dorinţă profundă de a-mi clădi propria familie – cu genul acela de viaţă după care tânjisem mereu, dar nu avusesem niciodată. Şi apoi Vanessa... şi, ce să zic... e de-ajuns să spunem că viaţa era plină de surprize.

Şi-a schimbat poziţia pe scaun, muşcându-şi buza.

– Crezi că e înţelept să le spui angajaţilor despre căsătoria noastră că e o farsă? A pufnit dintr-odată. Ţi-am spus de tata, şi cu cât ştiu mai puţine persoane, cu...

Intrând într-un loc de parcare şi oprind motorul, am întrerupt-o:

– Am încredere în José ca-ntr-un frate. Nu mi-am putut înfrâna chicotitul lipsit de umor care mi s-a ridicat din gât. Nu în toţi fraţii puteai să ai încredere – cine ştia asta mai bine decât mine? Putem să ne încredem în José, am întărit. Cât despre Virgil, mă îndoiesc că cineva îşi va pleca urechea prea atent la ce spune el despre orice.

Kira mi-a aruncat o privire care era undeva între dispreţ şi nervozitate în timp ce deschidea portiera. Am deschis-o şi eu pe cea de pe partea mea şi m-am dat jos de la volan.

– Pare a fi priceput la a cântări oamenii, a zis ea, când ne-am reunit pe trotuar.

– Da, aşa cum sunt şi câinii, şi copiii. Oricum, eu, unul, nu mi-aş face griji despre ce ştiu ei doi.

Cineva se apropia de noi pe trotuar. M-am tras înspre ea şi am condus-o cu spatele până ce ajunse să stea lipită de camioneta mea, cu o expresie de panică pură în ochi. Am zâmbit larg, apăsându-mi corpul de al ei.

– Ce faci? m-a întrebat şuierat.

– Conving publicul larg că relaţia noastră e foarte autentică, am spus, cu gura aproape lipită de urechea ei. „Doamne, ce bine mirosea..." Mi-am lăsat faţa în curbura gâtului ei, inspirându-i mirosul şi căldura pielii. Era la fel de rigidă ca o creangă de copac. M-am retras. Doamne, deşi nu trecuseră decât două zile, aveam nevoie de o femeie.

– Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă speri să convingi lumea că mă căsătoresc cu tine, nu că te abuzez.

M-am întors şi am pornit din nou. După o clipă, m-a prins din urmă. Când am aruncat o privire către ea, am chicotit amuzat de conturul rigid al umerilor ei şi de modul în care bărbia aceea mică a ei era înălţată.

„De ce îmi place atât de mult să o necăjesc?"

La întâlnirea cu domnul Hartmann, executorul testamentului pe care îl lăsase bunica ei, acesta a trecut în revistă cu amândoi termenii testamentului. Era simplu, aşa ne-a spus. Plata urma să se facă de cum aveam să îi aducem o copie a certificatului nostru oficial de căsătorie. Kira şi eu stăteam unul lângă celălalt, ţinându-ne de mână ca doi porumbei, cu fierbinţeala pielii ei pârjolindu-mi corpul. Domnul Hartmann părea încântat uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Bunica ta a fost o femeie pe cinste, Kira. Ar fi fost atât de încântată să te vadă îndrăgostită!

Crisparea fu uşoară, iar Kira şi-o mască imediat cu un zâmbet.

– Mulţumesc. L-ar fi adorat pe Grayson. Sunt convinsă.

– Nici nu mă îndoiesc. Şi, bineînţeles, ar fi fost atât de bucuroasă că ai de gând să-ţi clădeşti viaţa aici... Chiar iubea acest oraş.

– Da, aşa e, a răspuns Kira, schiţând un zâmbet tandru.

În mod clar, îşi iubise foarte mult bunica. Vinovăţia mi s-a încolăcit în stomac, dar am ignorat-o cât de bine am putut. Asta alesese Kira. Eu nici nu o cunoscusem pe bunica ei. Nu aveam de ce să îi fiu loial – ei sau averii ei.

– După cum ştii, a continuat domnul Hartmann, bunica ta credea că, dacă vârsta şi maturitatea nu aduc în viaţa omului conştientizarea nevoilor altora, sau măcar a nevoilor

unui om, căsnicia sigur o va face. Tocmai de aceea a pus condițiile acestea în testament. Voia ca tu să folosești banii cu înțelepciune și, în mod ideal, împreună cu omul cu care ai ales să-ți împarți viața. I-a făcut cu ochiul Kirei. Mă bucur tare mult că așa s-a întâmplat la tine.

Kira părea a avea un anume disconfort fizic în timp ce zâmbea și dădea din cap privindu-l.

– Nu l-am mai văzut pe tatăl tău de ceva vreme. Ce mai face? a întrebat-o.

Kira a înghițit vizibil.

– E bine, domnule Hartmann. Tăcu o clipă. Nu i-am spus încă despre Grayson. Mi-a adresat un zâmbet tensionat. Dacă ați putea să nu îi spuneți nimic până apuc să-i zic eu personal...

Domnul Hartmann s-a încruntat, dar a răspuns:

– Bineînțeles.

De cum întâlnirea a luat sfârșit, ne-am urcat în camioneta mea și i-am dat un telefon avocatului din oraș, care se ocupase de toate chestiunile legale ale tatei de ani buni. Eram convins că avea să-mi stabilească o programare cât mai curând, și nu m-am înșelat. Am reușit să stabilim o întâlnire pentru a doua zi. Parcă se învârtea lumea cu mine. Totul se întâmpla foarte repede. Dar exact asta îmi dorisem. Din nou, cu cât căsnicia aceasta avea să înceapă mai devreme, cu atât aveam să scap mai rapid.

– Dacă domnul Kohler poate să redacteze actul într-o săptămână, am putea să ne căsătorim vinerea viitoare, am spus, privind-o scurt pe Kira în timp ce conduceam înapoi spre podgorie.

Ea a dat aprobator din cap.

– De acord, a spus încet.

– Atunci fac programarea. O să avem nevoie de una pentru certificat și de una pentru ceremonia propriu-zisă. M-am uitat pe site.

– Aha... bine.

Și-a tras fusta, acoperindu-se, iar ochii mei au alunecat peste picioarele ei goale. Avea picioare frumoase. Elegante și zvelte. Genul de picioare pe care ți-ai dori să le ai petrecute pe după talie în timp ce...

Am strâns din maxilar, alungând imediat gândurile acestea. Când am remarcat că nu mai zicea nimic, i-am spus:

– Doar nu cumva ai început să ai îndoieli, nu?

– Nu! Nu. E totul în regulă. Lucrurile se pun în mişcare repede, dar e bine.

– Cu cât facem asta mai repede, cu atât putem să o şi încheiem mai repede, am spus, exprimându-mi gândul care îmi venise în minte nu doar o dată.

– Da. Corect.

Mi-a oferit un zâmbet reţinut, fără să-şi arate dinţii. Tot nu văzusem gropiţa aceea în interacţiunile noastre faţă în faţă. Poate că doar mi-o închipuisem în imaginea aceea de pe ecranul calculatorului.

Am aruncat o privire către ea, care-şi cuprinsese părul lung în mâini şi şi-l prindea într-un coc cu un elastic scos din poşetă. Mai multe şuviţe i-au alunecat în jurul feţei, aşa cum se părea că făceau ori de câte ori avea părul prins, probabil fiind prea mătăsos ca să stea nemişcat prea mult timp.

Mă întrebam cum ar fi să simt părul acela înfăşurat în jurul pumnului meu.

„Ei, drăcie! Termină cu gândurile astea!"

Era o enigmă. O prinţesă frumoasă cu temperamentul unei mici vrăjitoare pasionale. Îmi plăcea să fac ochii aceia ca nişte cristale verzi să scapere de furie. Mă întrebam cum era în pat. O ispită mică şi focoasă care... „Fir-ar să fie!"

Am strâns din dinţi, enervat de propriile gânduri în timp ce începeam în faţa căsuţei grădinarului. Mă surprinsese optând să rămână în coliba aia murdară. Şi, clar, nu putuse să facă duş, deşi, nu ştiu cum, reuşea să arate proaspătă şi curată. M-am crispat. Evident, acelea nu erau condiţii de locuit.

De ce voia să stea şi cinci minute acolo, cu atât mai puţin să se stabilească în cocioaba aia, mă depăşea complet. Trăisem într-o celulă mică din beton timp de cinci ani şi nici măcar eu nu aş fi simţit nici o dorinţă de a trăi acolo. Bineînţeles, poate acesta era chiar motivul pentru care n-aş fi vrut aşa ceva. Mult timp nu suportasem spaţiile mici. Pentru o clipă foarte scurtă, sentimentele de singurătate şi de durere care mă însoţiseră mai mereu în timpul acelor cinci ani m-au atacat din nou şi m-am simţit îngreunat de propriile eşecuri. Am închis ochii strâns şi am alungat acele amintiri departe, concentrându-mi din nou gândurile asupra Kirei Dallaire şi a faptului că locuia în şopronul grădinarului de pe moşia mea. Din câte se părea, mă înşelasem în privinţa ei, cel puţin într-o mică măsură. Mă

întrebam ce alte secrete aveam să descopăr în ceea ce o privea, dacă mă interesa suficient încât să privesc totul mai îndeaproape. Ceea ce nu era cazul. Absolut deloc.

Când am oprit mașina, a sărit jos și a rămas o clipă în cadrul portierei deschise.

– Mâine-dimineață o să fiu pregătită pentru întâlnirea cu avocatul, după care o să mă duc cu mașina în San Francisco, să mă ocup de câteva lucruri, a spus. O să fiu plecată tot weekendul.

Am dat aprobator din cap. Asta îmi convenea de minune. Și mă gândeam că avea nevoie să facă duș undeva. Cu cât trebuia să o văd mai puțin înainte de „nuntă", cu atât mai bine. Cu atât eram nevoit mai puțin să mă gândesc că toate acestea erau reale.

– Bine, ne vedem în față la 11.00.

A confirmat din cap și a închis portiera, întorcându-se și strecurându-se printre crengile verzi. Un minut mai târziu, am văzut luminile aprinzându-se. Am rămas așa un timp, luptându-mă cu mine însumi. Chiar nu era corect să stea acolo. Ei, Doamne, la naiba cu totul! Fusese alegerea ei. Poate o porție de trai greu avea să-i prindă bine prințesei. Sau alegea să stea acolo pentru că vrăjitoarele preferau casele mici ascunse printre copaci? Pornind motorul din nou, nu m-am putut abține să nu râd ușor, amuzat.

*

Întâlnirea cu domnul Kohler a decurs lin și s-a încheiat repede. Nu încheiam un acord pentru „când" avea să intervină un divorț, ci doar declaram că amândoi am fi ieșit din această căsătorie doar cu ce aveam înainte de ea. Acordul era extrem de simplu și am stabilit o programare pentru joi, să venim să semnăm documentele. Și, cu asta, am terminat cu birocrația pe care o aducea cu sine uniunea noastră. Am făcut programare la starea civilă pentru vinerea viitoare, la 10.00 dimineața.

Acum nu mai trebuia decât să ne prezentăm. Simțeam o ușoară greață în stomac. Dacă era să mă iau după nuanța ușor verzuie a feței Kirei, și ea simțea cam același lucru.

Am lăsat-o la căsuța ei și i-am spus că ne vedem luni. Nu s-a uitat înapoi când s-a îndepărtat de mașină. Aproape că m-am întrebat dacă avea să se mai întoarcă. Poate că ar fi fost cel mai bine să nu o facă. Dar nu credeam asta. Pentru prima oară de un an încoace, anticipam cu nerăbdare viitorul. În dimineața aceea, deschisesem lista pe care mi-o

întocmise Walter, cu echipamentele care trebuiau înlocuite sau reparate și am simțit o tresărire în stomac. Aveam să pot să o parcurg și să tai elementele de pe ea, unul câte unul. Tensiunea mi se disipase din umeri și în sfârșit permisesem speranței propriu-zise să-mi curgă prin vene.

Puterea ei îmi făcea inima să bată nebunește. Când fusese ultima oară când avusesem această senzație? Nici nu-mi puteam aduce aminte.

– O să te fac mândru de mine, jur!

Trebuia să cred că, într-un fel sau altul, avea să știe. Asta mă ținuse pe linia de plutire.

Mi-am petrecut sfârșitul de săptămână cu puteri reîmprospătate. Erau o groază de lucruri de făcut, în ciuda faptului că urma să primesc o infuzie de capital. Și tot aveam oameni prea puțini. De cum aveam să am cecul propriu-zis în mână, sau cel puțin când aveam să știu că urma să vină curând, trebuia să mai angajez niște oameni.

Duminică seară, când m-am întors în casă, mi-am adus aminte de sticla de Vosne-Romanée pe care îl rugasem pe Walter să o aducă în beciul mare. Fusese unul dintre bunurile de preț ale tatei și luasem cu greu această decizie, dar nu reușisem să găsesc altă posibilitate decât să fac ceva bani de pe urma colecției lui de vinuri. Senzația de ușurare dată de faptul că nu trebuia să merg până la capăt și să o vând era copleșitoare. Era primul succes înregistrat de multă, multă vreme.

Când am dat cu ochii de Walter, i-am spus să ducă sticla înapoi în beciul mai adânc, unde fusese ținută inițial.

– Da, domnule. O să mă ocup săptămâna asta.

– Mulțumesc.

– Și, dacă nu te deranjează... pot să te felicit pentru căsătorie, domnule?

Cuvântul „căsătorie" a fost rostit cu cel mai glacial dispreț pe care-l auzisem vreodată de la Walter. Și asta era ceva.

– Nu, Walter, nu poți.

Buzele lui Walter au tresărit.

– Prea bine, domnule. Chiar vă doresc toate cele bune, totuși. Mama spunea că un mariaj e ca vinul. Ambele se maturează încet și devin mai profunde și mai complexe odată cu trecerea timpului.

M-am întors către el.

– Walter, cred că știi la fel de bine ca mine că mariajul meu nu va apuca să se matureze. E o chestiune temporară –

doar în scop de afaceri.

– Cum spui tu, domnule.

M-am oprit, încruntându-mă la el.

– Aşa spun.

– Prea bine, domnule.

M-am uitat urât la el şi am pornit spre scara interioară înainte să mă supăr prea tare pe Walter. Avea un mod de a mă face să mă simt de parcă aş fi avut din nou 12 ani. Şi avea un mod de a mă face să mă îndoiesc de mine cu modul lui insolent în care-mi servea replicile lui: „Da, domnule; nu, domnule." Îmi venea să îl concediez cât de curând. Fără salarii compensatorii.

Am luat cina de unul singur, întrebându-mă când avea să vină înapoi Kira. Nu o întrebasem nimic despre călătoria ei. Nu voiam să stabilesc un precedent, ca pe viitor să ne întrebăm reciproc unde eram şi ce făceam. În mod clar, nu voiam să-şi închipuie că putea să facă aşa ceva cu mine, iar eu nu nutream nici o dorinţă să fac asta cu ea. Şi totuşi... dacă se răzgândise... aş fi preferat să ştiu acum decât să fiu nevoit să aştept să mă sune cândva săptămâna asta, fără să se mai deranjeze să se întoarcă.

Cu strângere de inimă, mi-am luat telefonul şi am accesat numărul de mobil de care mă folosisem doar o singură dată, când o vizitasem la hotel, pentru a-i accepta oferta. Nu mă puteam hotărî ce să scriu în mesaj. Nu voiam să îi las impresia că voiam să văd ce face.

Eu: Să o rog pe Charlotte să-ţi păstreze o porţie de mâncare la cald?

Câteva minute mai târziu, telefonul mi-a bipuit.

Kira: Drăguţ din partea ta, dar nu, mulţumesc.

M-am strâmbat. Era grea de cap?

Eu: Atunci o rog pe Charlotte să-ţi pună un tacâm la micul-dejun.

Kira: Nu, n-o să fie nevoie. Mulţumesc.

Am mârâit la telefon, apăsând prea puternic pe literele mititele de pe tastatură.

Eu: Fir-ar să fie, Kira, te mai întorci sau nu?

Au trecut câteva minute bune, în care o panică bizară mi se tot căţăra pe gât.

Kira: Da, mă întorc mâine după-amiază. Ţi-e dor de mine?

Am expirat.

Eu: Nu. Noapte bună.

„Vrăjitoare mică!"

Capitolul 7

KIRA

Soarele după-amiezii târzii se revărsa peste Podgoria Hawthorn când am trecut de porțile duble, puțin după ora 15.00. Petrecusem sfârșitul de săptămână cu Kimberly, punând-o la curent cu tot ce se întâmplase cu Grayson Hawthorn de când vorbisem ultima oară cu ea. Inițial, refuzase să vorbească cu mine, iar apoi îmi făcuse capul calendar timp de un sfert de oră – trecând adesea pe spaniolă –, timp în care stătusem în fața ei, pe canapea, cu brațele încrucișate, ca un copil certat. Invocase cel puțin douăzeci de exemple de Idei Foarte Proaste care avuseseră rezultate dezastruoase. Când, în sfârșit, se calmase suficient cât să discute chestiunea cu mine, totuși, și când își dăduse seama că nu aveam de gând să dau înapoi, mă luase în brațe și îmi oferise sprijinul ei. Așa mergeau lucrurile de obicei cu Kimberly. O cunoșteam destul de bine încât să aștept să ajungă în punctul acesta. Iar ea mă cunoștea suficient încât să știe că, odată ce-mi intra în cap o Idee Foarte Proastă, era foarte puțin probabil să mă mai răzgândesc. Totuși, știam că predica pe care mi-o servise o făcea să simtă că-și făcuse datoria, așa că nu i-am luat-o în nume de rău.

La urma urmelor, totul era făcut din dragoste.

Făcusem și o vizită rapidă la centrul comunitar unde petrecusem atâtea ore și îi asigurasem că urma să le fac o donație considerabilă, o sumă care urma să le permită să reziste până aveau să primească una dintre subvențiile lor mai mari, peste șase luni.

Mi-aș fi dorit să stau un pic mai mult cu oamenii de acolo, pe care ajunsesem să îi îndrăgesc și pe care nu îi mai văzusem de atât de mult, dar i-am asigurat (ca și pe mine) că aveam să mă întorc foarte curând.

Fusese bine să mă îndepărtez de dragon câteva zile, pentru a pune totul în perspectivă. Și mă întorceam plină de

un sentiment reînnoit de siguranță. Acest plan avea să meargă. Totul se potrivise și intuiția îmi spunea că, atunci când se întâmpla asta, erai pe calea cea bună. În câteva zile urma să fim căsătoriți, aveam să obțin banii bunicii și să devenin independentă. Puteam hotărî ce voiam să fac cu restul vieții mele. Nu aveam să depind de nimeni. În sfârșit, urma să fiu *liberă*.

În mod surprinzător, mi-era dor de căsuța mea. După ce am deschis ferestrele și mi-am pus valiza la picioarele patului, m-am prăbușit pe el și am zâmbit la tavanul plin de pete și cu vopseaua scorojită, fredonând tare melodia care era la radioul din mașină, în urmă cu câteva minute. De dincolo de fereastră răzbătea huruitul îndepărtat al unei mașini, cel mai probabil un tractor, și ciripitul ascuțit al păsărelelor care stăteau în copacii din jur. Când aveam să mă mut de aici, peste vreo două luni, urma să găsesc un loc asemănător cu acesta undeva Napa Valley. O căsuță simplă. Un loc unde puteam să fiu eu însămi. Un loc unde să pot găsi fericirea. Oftând, m-am ridicat în șezut, după care mi-am dat hainele jos și am scos din bagaj prosoapele noi, pufoase, pe care le cumpărasem din San Francisco. După ce am scotocit prin bagaj după cosmetice, m-am întors, gata să pornesc spre duș. În cadrul ușii se afla un bărbat. Am tresărit atât de tare, că gentuța cu cosmetice mi-a zburat din mâini și am scos un țipăt, un sunet pătrunzător, plin de oroare.

– Ei, ei, a rostit Grayson, venind spre mine, cu mâinile ridicate într-o poziție de „mă predau", probabil ca să mă calmeze, am presupus. Făcuse ochii mari, surprins, dar nu am putut să nu îi observ alunecând peste corpul meu.

– O, Doamne! am țipat, dându-mi seama că eram goală pușcă.

Am aruncat o privire în jur, în căutarea a ceva apropiat cu care să-mi ascund goliciunea, înșfăcând tricoul aflat deasupra, din valiza deschisă de la picioarele patului și încercând să mă acopăr cât mai mult posibil. Practic în același moment, Grayson s-a răsucit și a ieșit pe ușă, trântind-o în urma lui.

M-am lăsat moale pe capătul patului, cu fața înfierbântată și picioarele tremurând.

– Tu nu *bați* la ușă? am strigat.

– Nu ai nimic ce n-am mai văzut până acum, am auzit tare, de dincolo de ferestrele deschise, în timp ce se

îndepărta de căsuța mea.

Îmi venea să urlu de furie.

Profund umilită, am intrat la duș, tot mormăind furioasă despre intrușii nepoliticoși, care nu au nici un dram de respect.

„Nimic din ce n-am mai văzut înainte."

Uuuuf! Bestie solzoasă!

După ce m-am frecat un pic cam prea tare – dacă era să mă iau după usturimea pielii –, m-am îmbrăcat, mi-am prins părul într-un coc ud și am pornit cu pași iuți către casa mare.

Charlotte m-a întâmpinat cu amabilitate când am dat de ea, în bucătărie.

– Grayson e pe aici? am întrebat, încercând să-mi elimin enervarea din voce.

– E...

– Sunt chiar aici, s-a auzit vocea lui din spatele meu.

M-am răsucit rapid, țintuindu-l cu o privire ca o avalanșă de pumnale.

– Pot să vorbesc cu tine între patru ochi? l-am întrebat, cu o dulceață prefăcută în ton.

Și-a îngustat pleoapele și nu s-a clintit, aparent ignorându-mi solicitarea, sau, pur și simplu, nepăsându-i dacă ne auzea Charlotte. Ce mai conta? Ne mai auzise certându-ne.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Nu poți să intri în pași de dans în spațiul privat al unei persoane fără să bați la ușă! am spus, cuvintele revărsându-mi-se din gură, împinse de o furie plină de exasperare.

– Chiar am bătut, a răspuns, pe un ton plictisit, făcându-mă să clocotesc și mai tare. Și n-am intrat nicăieri în pași de dans de când mă știu. S-a întors către Charlotte: Charlotte, tu m-ai văzut vreodată intrând undeva în pași de dans?

– Nu, așa e, a răspuns ea, încruntându-se. Nu ești genul de bărbat care să facă așa ceva.

Eram atât de frustrată încât am început să mă bâlbâi.

– Ai intrat în pași de dans, ai intrat țanțoș, *ai dat buzna!*

– *Am intrat țanțoș?* a întrebat Grayson, nevenindu-i să creadă. *Clar* nu am intrat țanțoș niciodată. Absolut niciodată. Charlotte?

Aceasta a clătinat din cap.

– Nu, nu intră țanțoș. A ridicat un deget, uitându-se la mine. Dar l-am văzut țopăind o dată. Dar era doar un

copilaș...

Mi-am ridicat brațele, enervată la culme, încercând din răsputeri să ignor batjocura lui Grayson și *susținerea* lui Charlotte la adresa acesteia *și să mă rezum la subiectul de față.*

– Nu ai bătut la ușă! Sau, dacă ai făcut-o, nu ți-am permis să intri. N-aș fi făcut-o, având în vedere că eram *goală!*

Oare mi se părea sau pielea de pe pomeți chiar *îi devenise rozalie?*

Charlotte a tușit.

– *Vai de mine*, am auzit-o suspinând.

– Da, ce să zic, totul s-a întâmplat foarte repede. Abia dacă am văzut ceva. Deja mi-am șters orice imagine din minte. Jur pe roșu!

A rostit asta de parcă fusese o imagine deosebit de neplăcută.

– Asta ar însemna ceva *dacă* ai avea onoare, ceea ce e discutabil.

Am strâns din dinți.

El și-a îngustat pleoapele.

– A fost din întâmplare, Kira. Îmi cer scuze. Nu sunt deloc interesat să te văd dezbrăcată, crede-mă! N-o să se mai repete.

Și-a trecut un deget pe sub ochi, ca și cum ar fi netezit o tresărire a mușchiului, cu un ton din nou plin de plictiseală.

Mi-am îndreptat spatele, înălțându-mi bărbia. De ce mă deranja atât atitudinea pe care o arbora după ce mă văzuse goală? Ce voiam, să-l văd cu limba scoasă, impresionat de cât de incredibil de sexy eram? Eram conștientă că eram departe de a fi incredibil de sexy. Cooper îmi servise lecția asta. Mi-am încrucișat brațele peste piept, îmbrățișându-mă, simțind cum flăcările furiei mi se stingeau. Am tras aer adânc în piept.

– Ei, bine, ce voiai, până la urmă?

S-a oprit o clipă, studiindu-mă.

– Am văzut când ai parcat mașina. Venisem doar să-ți spun că acordul prenupțial o să fie gata miercuri. Am avansat programarea cununiei pentru joi. S-a oprit o clipă. Asta dacă ești și tu de acord.

– Ăăă... da. E bine. Inima a început să-mi bată mai tare. Este în regulă.

Îmi venea să vomit.

M-a privit printre pleoapele uşor îngustate, dar nu a zis nimic.

– Ei bine, aşa rămâne stabilit, am reuşit să îngaim. În seara asta o să iau cina în oraş. Ne vedem mâine.

Grayson se tot uita bănuitor la mine, fără să scoată o vorbă. I-am întors spatele şi am ieşit repede din casă, practic fugind înapoi în căsuţa mea de cum am închis uşa în urma mea.

În următoarele două zile, eu şi Grayson ne-am evitat. Sau credeam că amândoi făceam asta. Ştiam că *eu* mă feream să dau ochii *cu el* şi eram destul de sigură că şi el făcea la fel. L-am văzut de câteva ori în treacăt, dar în afară de acele ocazii, mi-am petrecut timpul în mare parte singură. Am făcut plimbări lungi prin Napa, inclusiv pe moşia Hawthorn, am citit, am ajutat-o pe Charlotte cu gătitul câtorva mese – mese la care Grayson nu s-a prezentat. Dar îmi plăcea la nebunie să stau la taclale cu Charlotte. Era extrem de agreabilă şi avea aceeaşi atitudine amabilă şi deschisă ca bunica mea. Chiar dacă abia începeam să o cunosc, reuşea să umple un loc din sufletul meu care fusese pustiu de când murise bunica – locul unei figuri materne.

Numărul tatei apăruse pe ecranul telefonului meu de câteva ori, dar nu i-am răspuns. Într-un final, totuşi, i-am trimis un mesaj spunându-i că o perioadă mă concentram asupra propriei persoane şi că aveam să îl sun în curând. Nu am primit nici un răspuns.

Miercuri dimineaţa târziu, m-am întâlnit cu Grayson în faţa casei mari şi am mers cu maşina la întâlnirea stabilită cu avocatul pe care îl contactase. Renunţasem să discutăm fiecare cu câte un avocat pentru a face economie de timp şi de bani. Nici unul dintre noi nu a scos o vorbă în drumul până la avocat. De când cu incidentul cu goliciunea, se instalase o tensiune ciudată între noi. Nu-mi puteam da seama dacă era furie sau stânjeneală – poate un pic din amândouă? Eu, una, clar simţeam şi furie, şi stânjeneală. Dar *el* de ce să simtă furie? Habar nu aveam, dar aşa părea.

Am parcat şi, când ne-am dat seama că am ajuns un pic prea devreme, l-am întrebat dacă-l deranja dacă intram într-un mic magazin de vinuri de pe aceeaşi stradă. Voiam să cumpăr ceva pentru Charlotte, care se străduise cu atâta amabilitate să mă facă să mă simt bine-venită în casa lui Grayson – depăşindu-şi cu mult rolul de menajeră ce îşi

făcea, pur şi simplu, meseria. Voiam să-i arăt că îi eram recunoscătoare, mai ales având în vedere situaţia de faţă.

Când am intrat, Grayson a început să se uite la vitrina cu vinuri din faţă, iar eu m-am dus în spatele magazinului, unde erau expuse tirbuşoane şi alte obiecte de bucătărie. În timp ce admiram nişte tăvi frumoase pentru brânzeturi de pe un raft, am auzit-o întâmplător pe o femeie spunând, într-o şoaptă sonoră:

– L-ai văzut pe Grayson Hawthorn în faţă? Doamne, pe vremuri făcusem o pasiune nebună pentru el.

M-am încordat uşor, tocmai când o altă femeie a chicotit uşor.

– Cui nu i se aprinseseră călcâiele după el? Du-te şi vorbeşte cu el! Adică, acum nu prea ai cum să-l aduci ca să-l prezinţi părinţilor, dar pentru o aventură de-o noapte... ei, drăcie, aş *da* bani frumoşi pentru aşa ceva.

– Poate c-o să mă duc. E atât de sexy...

Cealaltă femeie a izbucnit râs şi, când le-am auzit venind spre mine, am pornit-o în mare grabă în cealaltă direcţie, apucându-l de braţ pe Grayson în timp ce mergeam iute spre uşă.

– Heeei, a protestat, ţinând pasul cu mine.

– Nu aveau ce căutam eu, i-am explicat.

– Ce căutai?

– Ăăă... o tavă pentru brânzeturi sau un suport de tort, ceva de genul, nu ştiu, am încercat eu să mă eschivez.

– Aveau de tot felul acolo, în spate.

– Uite ce e, am zis, încetinind până la un ritm normal de mers. Le-am auzit pe nişte femei discutând despre tine şi am avut senzaţia că trag cu urechea. Era o situaţie ciudată, stânjenitoare.

S-a uitat la mine şi, când am întors capul, a ridicat dintr-o sprânceană.

– Discutau despre mine?

Am fluturat din mână.

– Sunt convinsă că ştii că femeile te consideră... atrăgător, Dumnezeu ştie de ce.

– Atrăgător?

– Sexy, magnet de femei.

S-a oprit şi am făcut şi eu la fel, întorcându-mă să dau ochii cu el. Expresia de pe chip îi era plină de amuzament.

– Acest subiect mă interesează. Aş dori să poposim şi să discutăm chestiunea în detaliu.

Am pufnit, întorcându-mă şi pornind din nou. M-a prins din urmă, răsucindu-se în aşa fel încât mergea cu spatele în faţa mea, cu o expresie dezgustător de înfumurată.

– Ia stai niţel, te-ai simţit stânjenită pentru că... *şi tu* crezi că sunt... atrăgător, vrăjitoare mică?

– Nu. Nicidecum. Am ajuns!

L-am ocolit şi am intrat pe uşa biroului avocatului, urmată de râsul iritat al lui Grayson.

„Fiară cu aripi solzoase!"

Actele nu erau complicate, fiind destul de uşor de înţeles. L-am ignorat complet pe Grayson cât le-am semnat, deşi tot mă simţeam vag iritată de tachinările lui de mai înainte. Am studiat amândoi textul cu mare grijă, totuşi, şi am semnat, luând o copie cu noi. Şi iată că am făcut-o şi pe asta. Singurul lucru rămas de făcut era să ne căsătorim. *Să mă căsătoresc.* Cu un dragon. Un dragon enervant, total *neatrăgător.* Pentru bani. Am scos un geamăt în sinea mea. Acesta era, de departe, cel mai nebunesc plan pe care l-am născocit vreodată. Argumente contra: nebunesc, ridicol, probabil ruşinos... *Clar* ruşinos. O ofensă la adresa sfinţeniei căsătoriei. O ofensă la adresa bunicii mele.

Erau o groază de argumente contra. Dar... dar avea să meargă. Şi aveam să mă eliberez de tata. Concentrează-te, Kira! Concentrează-te la asta! Era un argument pro extrem de important.

Făcusem o listă şi despre dragon, în seara anterioară, după ce venise în bucătărie să ia cina, mă văzuse aşezată la masă şi o informase imediat pe Charlotte că avea să mănânce în oraş. Şi eu îl evitasem pe el, aşa că nu-mi dădeam seama de ce mă afectase asta. Lista fusese făcută sub presiunea orgoliului rănit, dar mă ajutase să mă simt mai bine.

– Programarea e mâine, la ora 14.30. Avem două, de fapt. Una ca să obţinem certificatul şi una imediat după, ca să ne punem pirostriile.

Am dat din cap cu convingere, ca şi cum asta era complet în regulă. *Căsătorie!* Mâine. La 14.30. *Ne punem pirostriile!* Folosind această expresie, nu părea deloc ceva important. Nu era mare brânză. Doar ne puneam pirostriile – dacă ţi le pui doar puţin, poţi să le dai jos la fel de uşor. Dintr-odată, am avut impulsul de a izbucni într-un râs nebunesc, poate până ce-mi dădeau lacrimile. Şi Grayson părea să aibă altă stare de spirit – mai tristă.

– O să-i spui tatălui tău înainte sau după?

– După. După ce-o să încasăm cecul cu moştenirea.

Emoţiile mă invadau doar la gândul de a-i ţine piept tatei.

L-am văzut cu coada ochiului pe Grayson dând aprobator din cap, dar nu am întors capul către el. Părea să mă cerceteze.

– Dacă... vrei să renunţi, eu...

Am dat din cap energic. Ajunsesem până aici...

– Nu. Nu vreau.

M-am uitat la el.

– Tu vrei?

– Nu.

Ne-am întors direct acasă şi am intrat în casa mare în urma lui, cu intenţia de a mânca ceva. În semiobscuritatea holului principal, mi-am dat jos ochelarii de soare şi i-am îndesat în poşeta plină ochi, împingându-i spre fund, de unde era mai mic pericolul să cadă.

– Atunci ne vedem mâine, la 14.00, mi-a spus Grayson, evident cu intenţia de a se întoarce la lucru, la ce Dumnezeu făcea în clădirea aceea din piatră.

– Bine, am consimţit, încercând să abordez un ton nonşalant.

– A, uite, ţi-a picat asta!

Grayson s-a aplecat, a luat o hârtie şi a dat să mi-o returneze. M-am încruntat.

– Nu cred că e a...

Şi apoi mi-am dat seama ce era, după culoarea hârtiei. Era lista pe care o făcusem despre Grayson. Cea pe care mâzgălisem „Kira Hawthorn" de câteva ori pe margini, încercându-mi noua semnătură. Probabil că îmi căzuse din poşetă. Mi-am simţit faţa invadată de fierbinţeală şi am dat să o înşfac. Grayson, măsurându-mă suspicios, a tras hârtia înspre el.

– Să nu-ndrăzneşti, am suspinat.

S-a uitat la foaia de hârtie din mâna lui şi apoi din nou la mine, evident mai interesat acum, că mă agitam atât de mult. „Ce prostie, Kira!" Doar că totul se întâmplase atât de rapid că nu avusesem timp să-mi camuflez reacţia.

– Ce avem noi aici? a întrebat Grayson.

– E ceva intim, am răspuns. Dă-mi-o înapoi!

– Intim? Suntem pe punctul de a ne căsători, *drăguţo*, mi-a spus, pe un ton plin ochi de sarcasm. N-ar trebui să avem secrete.

– Foarte amuzant. Dă-mi-o!

A despăturit-o pe jumătate în timp ce eu m-am întins să o înşfac. Mi-a îndepărtat mâna cu graţie, rânjind, iar eu am scos un scâncet şi aproape că m-am prăbuşit. Grayson s-a întors şi s-a dus cu paşi iuţi în camera de zi, aflată în dreapta faţă de holul de la intrare.

– Cred că o să-mi trag un fotoliu, să vedem care e treaba aici, a spus Grayson.

– Dă-mi-o înapoi! am strigat, cu o voce de copil bosumflat.

A desfăcut pagina de tot, în timp ce eu alergam în urma lui.

– Dragonul, cunoscut şi ca Grayson Hawthorn: Argumente pro şi contra, a început să citească.

S-a uitat peste umăr la mine, ridicând dintr-o sprânceană brunetă, şi apoi s-a postat în spatele unei canapele mari, tapisată cu piele, şi s-a întors cu faţa la mine. Eu m-am împiedicat de taburetul tapisat asortat, din nou gata-gata să cad.

– Nu! l-am avertizat, încercând să-mi concentrez toată furia în acel singur cuvânt.

Şi-a lăsat capul într-o parte, evident descifrându-mi semnătura alambicată.

– Chiar aş prefera să-ţi păstrezi numele de domnişoară, a spus.

– Da, păi... bineînţeles. Faţa îmi pulsa, înfierbântată. Dă-mi hârtia!

N-a făcut-o.

– Pro: e un ticălos, dar are un fund drăguţ. A lăsat hârtia mai jos şi m-a privit peste ea. Îţi place fundul meu, vrăjitoare mică? Ar fi trebuit să-mi spui. Te-am prevenit să nu începi să ai sentimente pentru mine. Dar presupun că e-n regulă să-mi admiri fundul, dacă *într-adevăr* ţi se pare că sunt... *atrăgător*. A schiţat un zâmbet răutăcios. Eşti doar un om, în fond, mi-a zis, scărpinându-şi bărbia, ca şi cum ar fi fost dus pe gânduri. Vrăjitoarele sunt oameni? Hmm...

S-a uitat din nou la foaia de hârtie.

– Eşti un... m-am bâlbâit, incapabilă să-mi dau seama cum să termin propoziţia aceea, agitându-mi braţele, total neajutorată, clocotind de mânie. Părea *să-l distreze* să-mi stârnească intenţionat furia. Voiam să-i şterg expresia aia arogantă de pe trăsăturile lui idioate şi frumoase.

– Contra: e un dragon înfumurat, a citit Grayson, cu calm.

– Evident, am mârâit.

– Pro: Are nevoie de mine. Ochii lui Grayson s-au năpustit la mine, întunecându-se. Te corectez aici – am nevoie de *banii* tăi.

Ei bine, acum clar nu avea să pună mâna pe ei! Întrecuse limita. Nu aveam să îi dau absolut nimic dragonului acesta. M-am uitat în jur, cuprinsă de frenezie, căutând ceva cu care să-l rănesc și n-am zărit decât o sticlă de vin aflată departe de marginea unui bufet, de lângă o ușă care probabil dădea către o pivniță. Am zbughit-o acolo, am înșfăcat-o și am dat să o arunc spre el.

– Nu! a strigat, cu o notă de panică în voce care m-a făcut să încremenesc instantaneu. Kira – a dat drumul listei și a ridicat mâinile, ca și cum s-ar fi predat –, sticla aia de vin e de neînlocuit. S-a aplecat încet să recupereze hârtia cu lista mea și s-a ridicat la fel de lent, întinzându-mi-o. Facem schimb, a spus, înaintând precaut spre mine, ca și cum aș fi fost un animal sălbatic.

M-am uitat la sticla pe care o țineam în mână. Cine știe ce vin franțuzesc. Când mi-am ridicat din nou privirea la Grayson, era alb ca varul.

– Sticla asta? am întrebat nevinovată, aruncând-o ușor în cealaltă mână. Din gâtul lui a răzbătut un sunet strangulat. Asta de-aici? De neînlocuit?

Mai mult ca sigur, exagera. Altfel, de ce ar fi fost lăsată pe un bufet, în camera de zi? Totuși, evident însemna foarte mult pentru el. A dat din nou să se apropie de mine.

– Oprește-te imediat, i-am ordonat. S-a supus. Mi-am înălțat bărbia. Cere-ți scuze pentru grosolănia extremă și... Am ridicat sticla, mișcând din mână în timp ce încercam să găsesc cuvintele care să reflecte cum mă rănise și cum îmi afectase orgoliul. Același sunet strangulat a ieșit din gâtlejul lui Grayson, ai cărui ochi urmăreau sticla.

– Da, da, îmi cer scuze. Doar mă distram puțin pe seama ta. Nu am vrut să te supăr, jur! Vino aici și dă-mi sticla aia, Kira!

Mi-am îngustat pleoapele, fixându-l.

– Nu.

A clipit.

– Nu?

– Nu vreau să vin eu la tine. Vino tu la mine!

Ceva i-a scăpărat în ochi, dar şi-a controlat cu grijă expresia când ochii i-au coborât din nou la sticla din mâinile mele.

– Hai să ne întâlnim la mijloc!

Mi-a trecut prin minte să îl refuz. În fond, acum era clar că eu deţineam controlul, dar am hotărât că era bine să ne întâlnim la mijloc.

– Bine. Facem schimb repede.

A dat din cap o dată şi am dat să pornesc spre el. Mi-am dat seama că mi-ar plăcea să mai văd o dată acea expresie de panică neajutorată în ochii lui şi să mai aud pentru ultima oară acel sunet ciudat, ca strangulat, răzbătându-i din gât, şi aveam de gând să mut sticla din mâna stângă în cea dreaptă. Mi-am mişcat braţul stâng, într-o curbă şi am întins mâna dreaptă în faţă, să o prind, continuând să mă uit în ochii dragonului şi să afişez un mic surâs. Sunetul de sticlă sfărâmată a răsunat atât de tare în liniştea din cameră că am încremenit, ţinându-mi respiraţia, iar timpul parcă a încetinit când m-am uitat în stânga, unde uitasem că se afla un stâlp masiv de piatră. Ridicasem braţul şi o zdrobisem de suprafaţa dură de piatră. Am înghiţit cu greu, privind cum lichidul – care semăna extrem de mult cu sângele – se scurgea pe piatră, formând o baltă din ce în ce mai mare pe podea. Dinspre uşă s-a auzit un suspin surprins şi mi-am răsucit rapid capul în direcţia de unde venise acel sunet discret. Walter se oprise acolo, cu gura căscată şi tenul de o paloare fantomatică.

– Tocmai ce mă dusesem să iau cheia de la pivniţa pentru vinuri, a îngăimat, cu glasul redus la o şoaptă strangulată. Îmi pare rău, domnule.

„O, Doamne!"

M-am uitat la gâtul spart al sticlei din mâna mea şi apoi încet, foarte încet, mi-am ridicat ochii la Grayson. Acesta clocotea cu ceea ce părea a fi o furie abia ţinută sub control. Un adevărat dragon care ar fi putut scoate flăcări pe gură.

– Nu a fost vina ta, Walter. Poţi să te retragi, a spus, cu glasul plin de un calm mortal.

A urmat o clipă de tăcere şi apoi:

– Da, domnule, l-am auzit pe Walter spunând în timp ce paşii i se îndepărtau cu rapiditate.

Am clipit, cu degetele relaxându-mi-se pe gâtul de sticlă spart care s-a spulberat şi el pe podea. Am rămas ca împietrită în locul acela în timp ce Grayson se apropia încet

de mine. Puteam simți efectiv furia incandescentă care îi radia din corp. Când a ajuns la mine, s-a oprit foarte aproape, ridicându-mi bărbia cu degetele, în așa fel încât să mă uit la el. Un mușchi îi zvâcnea în maxilar – un mic avertisment. Mi-am îndreptat și mai mult spatele, înfruntându-i ochii.

– Sticla aia de vin, a articulat Grayson printre dinții încleștați, era cea mai dragă posesiune a tatălui meu. S-a chinuit ani la rând încercând să facă rost de ea. Când a reușit, în sfârșit, a plâns. A *plâns*, Kira. A vărsat lacrimi de fericire pentru sticla pe care tu tocmai ai făcut-o țăndări, din ciudă.

Am scuturat din cap, încercând cu disperare să nu tresar.

– A fost un accident. Era... acolo...

Nu puteam suporta tremurul din vocea mea, care într-un final s-a stins.

Și-a luat mâna de pe bărbia mea, fixându-mă în continuare cu ochii lui ca un miez de noapte și o mică zvâcnire sub pielea maxilarului.

– La 14.00, a zis, până la urmă. Ne vedem mâine aici, la 14.00.

La 14.00? Ce era la 14.00? Nu reușeam să-mi aduc aminte. O, Doamne, ne căsătoream! Aproape că i-am spus că totul se anula, chiar am deschis gura să rostesc aceste cuvinte, dar, pur și simplu, nu-mi ieșeau din gură. În mod clar, acum se căsătorea cu mine ca să mă pedepsească – sau măcar pentru a recupera costul acelei sticle de vin „de neînlocuit".

Cu aceste cuvinte, și-a luat mâna de pe bărbia mea și a ieșit cu pași mari din camera de zi. Am rămas pe loc câteva minute, într-un final ducându-mă, cu genunchii moi, până la locul unde scăpase lista mea copilărească. Am luat-o și m-am dus în bucătărie, unde Charlotte ștergea blatul de bucătărie, iar aroma dulce de măr și scorțișoară plutea în aer. Mi-a aruncat o privire scurtă, cu ochi clar agitați, după care s-a uitat în altă parte.

– Nu e un băiat rău, Kira.

Am înghițit în gol.

– Sunt... Am clătinat din cap, luând-o de la capăt. Sunt convinsă că nu e mereu, dar eu am un talent de a... scoate la iveală ce e mai rău din bărbați.

– Sunt convinsă că nu e adevărat.

Am ridicat din umeri. Chiar era. Chiar așa era.

– Şi poate că e mai degrabă vina lor decât a ta, draga mea. Poate că o să fie nevoie de un bărbat foarte special care să...

– Să mă stăpânească? Am izbucnit în râs, un sunet slab care conţinea o doză foarte mică de amuzament.

– Să te iubească, m-a corectat ea.

Nu eram sigură dacă să consider aceste vorbe ca un compliment, doar că Charlotte îmi zâmbea afectuos.

Iubire. O dorinţă sălbatică mi s-a ivit în piept. Măcar o dată, să fiu preţuită... Am scos un oftat.

– În fine, înţelegerea mea cu Grayson nu are nimic de-a face cu iubirea. Şi nu contează, oricum. N-o să merg până la capăt. A fost o idee foarte proastă chiar de la început. M-am uitat la Charlotte, care privea cum propria mână trecea buretele peste blatul de bucătărie, cu o expresie gânditoare pe chip. Vinul acela, Charlotte... chiar era de neînlocuit? Tatăl lui chiar s-a străduit ani întregi să facă rost de el...

Făceam eforturi disperate să nu izbucnesc în plâns.

Câteva clipe, Charlotte nu a spus nimic, părând a se lupta pentru a lua o decizie. A pus buretele pe marginea chiuvetei şi a ocolit dulapul de bucătărie, pentru a se aşeza lângă mine, pe un taburet înalt, ca de bar. Mi-a luat mâna într-ale ei, cu ochii plini de compasiune.

– Probabil că el n-o să-ţi spună asta, aşa că o să-ţi povestesc eu câte ceva despre Grayson şi tatăl lui, Kira. Nu-mi place să bârfesc, dar poate că să ştii câte ceva despre trecutul lui Grayson te va ajuta să înţelegi de ce e atât de hotărât să readucă podgoria asta afurisită pe linia de plutire.

A strâns din buze pentru o clipă, dar apoi chipul i s-a înseninat.

Podgoria asta afurisită? Era şi casa ei. Nu îi plăcea să trăiască aici?

– Grayson şi tatăl lui, Ford Hawthorn, nu au avut o relaţie bună. A dat din cap, plină de tristeţe. Asta din multe motive şi poate Grayson ţi le va împărtăşi cândva, dar e de-ajuns să-ţi spun că niciodată nici tatăl lui, nici mama lui vitregă nu l-au făcut să se simtă ca acasă aici. A fost greşit, dar dădeau vina pe el pentru nişte lucruri pentru care un copil n-ar trebui tras la răspundere niciodată. Se purtau foarte urât cu el – îl excludeau, fiecare încercând să-l convingă pe celălalt că îl ura mai mult. Pe chip i se reflecta o tristeţe în stare pură. Grayson s-a străduit extrem de mult, toată viaţa lui, să... ei bine, n-a contat. Nimic din ce făcea nu era de ajuns. A scuturat din cap. Mai târziu, după ce a fost arestat... A luat

un şervețel de pe dulap şi şi-a tamponat nasul. Tatăl lui n-a fost la fel, nici măcar o dată. Ford a aflat că avea cancer cât Grayson a fost plecat şi s-a dus repede. Sau, cel puţin, aşa ni s-a părut. Când Grayson s-a întors acasă, a aflat că tatăl lui îi lăsase podgoria, o afacere care începuse să şchiopăteze de cum Ford aflase că era bolnav. Banii i-a lăsat soţiei şi fratelui lui Grayson, Shane, dar podgoria i-a lăsat-o lui Grayson. Ceva i-a alunecat peste trăsături, dar a dispărut înainte să apuc să descifrez ce era. În ziua aceea, Grayson a făcut un legământ că avea să facă podgoria înfloritoare din nou, nu pentru el, ci pentru tatăl lui, care l-a ţinut la distanţă toată viaţa lui şi care, într-un final, i-a lăsat moşia asta ca o ramură de măslin tardivă, modul lui de a-i spune lui Grayson că îi lăsa în grijă cea mai dragă proprietate a lui, pentru că, în cele din urmă, l-a considerat demn de ea. Demn de a o readuce la viaţă, demn de a o administra. Iar Grayson o să facă orice, efectiv orice, pentru a dovedi că tatăl lui nu s-a înşelat.

M-am lăsat moale în spate, pe taburetul înalt. Erau o groază de informaţii.

– Chiar dacă tatăl lui s-a purtat îngrozitor cu el înainte de asta? am întrebat.

Charlotte a dat afirmativ din cap.

– Cred că e tocmai *pentru că* tatăl lui s-a purtat atât de îngrozitor cu el înainte de asta. Pentru Grayson, repunerea podgoriei pe linia de plutire e modul lui de a-şi recupera propria valoare personală.

Am dat din cap încet, muşcându-mi buza, gândindu-mă cât de multe lucruri aveam în comun eu şi Grayson Hawthorn. Amândoi fusesem crescuţi de taţi care niciodată n-au crezut că suntem suficient de buni.

– Mulţumesc, Charlotte. Acum îl înţeleg un pic mai bine. Şi pot să îl înţeleg. Am strâns din buze, dusă pe gânduri. Aş zice chiar că poate am putea fi prieteni, doar că... are impresia că sunt o vrăjitoare, iar eu tot sunt destul de convinsă că e un dragon. Cel puţin când vine vorba de mine.

A izbucnit în râs, aparent amuzată de vorbele mele.

– De ce mi-ai spus toate astea, Charlotte? am întrebat-o, înclinându-mi capul, întrebător.

Mi-a prins din nou mâinile în ale ei.

– Sunt convinsă că poţi să vezi altfel oamenii când le înţelegi motivaţia în viaţă. Şi poate că ai impresia că scoţi la iveală ce-i mai rău din Grayson, dar, de când ai apărut tu în viaţa lui, chiar dacă e o perioadă atât de scurtă, a fost mai

viu decât în tot anul de când s-a întors acasă... chiar dacă asta se manifestă scoțând flăcări pe gură. Mi-a strâns din nou mâinile. Eu cred că e un lucru *bun*. Grayson poate fi arogant – în mare parte pentru că arată cum arată. Dar, în adâncul sufletului, traumele lui sunt foarte profunde. Pentru o clipă, mi-a părut foarte tristă, dar apoi mi-a zâmbit. N-am putut să nu îi răspund aidoma. Charlotte avea ceva grozav de liniștitor. Ia stai puțin, să-ți tai o felie mare de prăjitură cu mere și scorțișoară, abia scoasă din cuptor, mi-a propus, ridicându-se în picioare. Și apropo, draga mea, a adăugat Charlotte, punându-și palma peste a mea, pe blatul de bucătărie, cu o scăpărare în ochi, lasă-i încolo pe prinț și pe prințesă. Eu mereu mi-am zis că *adevărata* poveste pasională se desfășura între vrăjitoare și dragon.

Râsul ei muzical a răsunat în bucătărie.

Capitolul 8

KIRA

Nu-mi închipuisem ziua nunții chiar așa. Mă trezisem singură, făcusem un duș rece, după care plecasem rapid de pe moșia Hawthorn, îndreptându-mă spre centrul orașului, să-mi cumpăr o ținută. Totuși, de cum începusem să mă uit prin magazine, îmi dădusem seama cât de ridicolă eram. De ce să am nevoie de o ținută nouă? Și *care* era ținuta potrivită pentru a rosti un jurământ fals în fața unui bărbat cu care te măritai pentru bani? În fața unui bărbat care, cel mai probabil, mă detesta după ce se întâmplase în ziua anterioară. Am tras aer adânc în piept. Și totuși, aveam de gând să merg până la capăt. Deja mă hotărâsem, stând trează în pat în noaptea precedentă, trecându-mi în revistă motivele pentru care aveam nevoie de banii pe care mi-i lăsase bunica și gândindu-mă și la motivele lui Grayson. Nu puteam să nu cred că aveam mai multe lucruri în comun decât știam oricare dintre noi. Și poate că nu aveam să știm niciodată exact cât de multe, dar undeva în adâncul sufletului, simțeam o anumită împăcare că împărțeam banii cu el, dragon sau nu.

Într-un final, am ales o rochie de vară semielegantă, din dantelă albă, și o pereche de sandale argintii-albăstrii, cu barete subțiri. Nu era pompoasă, dar măcar ar lăsa impresia, celor de la tribunal, că mă străduisem să arăt ca o mireasă.

În drumul de întoarcere la Podgoria Hawthorn, o amintire mi-a apărut brusc în minte.

Când aveam șapte sau opt ani, găsisem colecția bunicii de cataloage de modă și de reviste vechi. Într-una dintre ele erau rochii de mireasă, așa că mi-am decupat toate preferatele mele pentru o nuntă, după care le lipisem pe un carton. Am petrecut ore întregi parcurgând fiecare revistă și catalog, alegând flori și torturi și orice altceva consideram eu că se potrivea cu nunta închipuită de mine. Când îi arătasem

colajul bunicii, a fost foarte încântată, bineînțeles, așa cum făcea mereu bunica, dar apoi mă întrebase de ce nu apărea nicăieri tatăl miresei.

– A, i-am răspuns eu, el e la serviciu. Nu a putut să ajungă.

Bunica s-a uitat la mine cu foarte multă tristețe, după care m-a îmbrățișat strâns.

– O să fii cea mai frumoasă mireasă, iubirea mea, mi-a spus, și mirele tău o să te iubească la nebunie.

Simțeam o greutate formându-mi-se în piept.

– Ah, buni, îmi pare atât de rău pentru ce fac, am spus în șoaptă, în liniștea din mașină.

Tocmai când terminam cu îmbrăcatul, am auzit o bătaie ușoară la ușa căsuței și am tresărit ușor, întrebându-mă dacă Grayson venise să mă ia, în loc să ne întâlnim în casă, așa cum stabilisem. Sau poate venea ca să anuleze totul? Inima a început să-mi bată ciudat de repede când am strigat:

– Intră!

O clipă mai târziu, am auzit vocea cântată a lui Charlotte strigându-mi un salut, așa că poziția umerilor mi s-a relaxat imediat. A zâmbit când a intrat în camera mea.

– Vai de mine, arăți minunat, draga mea!

I-am zâmbit reținut, foindu-mă ușor. În nici un caz nu voiam să se poarte de parcă era *cu adevărat* ziua nunții mele, în orice privință. Nu ar fi făcut altceva decât să-mi agraveze rușinea.

– Ți-am adus un flecușteț, să-ți poarte noroc, a zis, deschizând palma pentru a-mi arăta o broșă mică din argint și cristale, în formă de trandafir.

– A, nu, Charlotte. N-aș putea să primesc așa ceva... Căsătoria asta n-are nevoie de noroc. Deja i-am plănuit dezintegrarea, am spus, simțindu-mi obrajii îmbujorându-se.

– Ei, atunci... e pentru noroc *pentru tine*, a spus ea. Te rog, lasă-mă să-mi fac plăcerea! Mama mi-a dat broșa asta în ziua nunții și nu am o fiică, să i-o dau ei, și nici nepoate nu voi avea. Ar însemna enorm pentru mine să o accepți.

– N-aș putea să fac una ca asta, zău, am chițăit, încercând să nu mi se umple ochii de lacrimi.

– Ce-ai zice să ți-o împrumut doar pentru azi? a propus, zâmbind plină de speranță. Poți să mi-o dai înapoi, dacă vrei. A bătut din palme. A, e chiar și mai bine. Ceva de împrumut!

Am răsuflat uşurată, râzând.

– Bine. Doar dacă mă laşi să ţi-o dau înapoi.

– Aşa, a zis, aplecându-se şi prinzând-o de corsajul rochiei. Apoi şi-a îndreptat spatele şi a zâmbit cu blândeţe. Ce frumos!

Nemaiputând să mă abţin, am cuprins-o în braţe, inspirând mirosul ei calmant de pudră de talc. A râs dulce şi m-a îmbrăţişat şi ea.

– Ei, draga mea... mi-a spus, cu blândeţe.

La 14.00, am pornit către casa mare, unde Grayson stătea rezemat de faţadă, cu un aer relaxat. Purta o pereche de pantaloni de stofă şi o cămaşă albastră. Am încercat să nu remarc cât de uluitor de arătos era – nu avea nici un scop constructiv.

Când m-a auzit apropiindu-mă, şi-a ridicat privirea şi i-am surprins un licăr de surprindere în ochi, dar o clipită mai târziu a dispărut.

– Pregătită? m-a întrebat simplu, fără să comenteze în vreun fel la adresa înfăţişării mele.

Am dat afirmativ din cap.

În primele cinci minute ale drumului cu camioneta lui, nici unul dintre noi n-a rostit nici un cuvânt. Într-un final, am întors capul spre el şi am văzut că avea ochii aţintiţi asupra picioarelor mele goale. Mi le-am încrucişat, iar ochii i s-au ridicat imediat la ai mei. Şi-a încordat maxilarul. Credea că ţinuta mea era prea comună?

– Grayson, îmi... îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu sticla de vin a tatălui tău.

Umerii parcă i s-au relaxat foarte puţin, dar ochii îi erau aţintiţi prin parbriz.

– Nu a fost numai vina ta. N-ai fi avut cum să ştii că o sticlă de vin atât de valoroasă era pe bufet, în camera de zi. Şi eu chiar te-am provocat până la aşa ceva, recunosc. Nu sunt deloc nevinovat, te-am tachinat cu... lista aia a ta. Şi mie îmi pare rău.

Am expirat, simţindu-mi în acelaşi timp obrajii îmbujorându-se când l-am auzit pomenind lista mea.

– Deci suntem chit?

Mi-a oferit un zâmbet reţinut.

– Chit. Mai ales având în vedere că mi-o plăteşti astăzi.

A întors capul spre mine şi a schiţat un zâmbet diabolic care mi-a făcut inima să mi se precipite în piept. Dar apoi şi-

a revenit și mi-am dat seama că glumea.

– Pregătită să mi te oferi pe veșnicie? Sau măcar... douăsprezece luni? m-a întrebat, privindu-mă pieziș.

Am lăsat să-mi scape un hohot nervos.

– Mai pregătită nici c-o să fiu vreodată, cred. Nu prea mi-am închipuit așa nunta mea.

– Nu? Ai visat la o rochie albă, umflată și că vei fi înconjurată de cele mai selecte personaje din societate?

Ochii lui au zăbovit asupra mea preț de o secundă.

Într-adevăr, când fusesem logodită cu Cooper, așa îmi imaginasem nunta, în mare parte pentru că așa voiau tata și Cooper. Dar visul meu nu fusese niciodată așa. Pur și simplu, încercam din răsputeri să le fac pe plac amândurora.

Am schițat un zâmbet, dar îl simțeam trist pe buze.

– Cred.

Nu aveam nici o intenție să discut toate astea cu Grayson, mai ales acum. Ochii lui mi-au cercetat fața preț de câteva clipe scurte, dar apoi și-a concentrat din nou privirea asupra drumului, fără să mai spună nimic.

După asta, atmosfera dintre noi a rămas ușor tensionată, și nici unul nu a mai zis nimic, fiecare fiind ocupat cu gândurile proprii. Deși îmi zisese că mă iertase în legătură cu vinul, tot părea un pic încordat, dacă era să mă iau după zvâcnirea de pe maxilarul lui ori de câte ori se uita la mine. În fine, după ziua de azi, aveam să ne evităm reciproc. Îmi cerusem scuze și el mi le acceptase. Dacă tot mai simțea ceva ostilitate, pe mine una nici că mă afecta.

Mi-am mușcat buza până ce a început să mă doară, încercând să-mi distrag atenția de la orice fel de gânduri. Nu voiam să mă gândesc la ce făceam, de fapt.

Câteva minute mai târziu, când am ajuns la Oficiul de Stare Civilă al Districtului Napa, am dat amândoi să coborâm din mașină și tocmai atunci norii s-au precipitat și a început o ploaie torențială.

Amândoi am închis repede portierele, trăgându-ne înapoi înăuntru.

Grayson a scos un chicotit.

– Destinul e împotriva noastră.

Am râs și eu scurt.

– Așa se pare. Deși am auzit că ploaia în ziua nunții aduce noroc.

– Asta o zic doar celor care le-a plouat în ziua nunții, să se facă să se simtă norocoși. Va trebui să alergăm până la ușă.

– Bine. La trei, am spus, întredeschizând portiera.

Am sărit amândoi şi am pornit-o la goană, cu mine ţipând ascuţit până am ajuns la clădire. Pe la jumătatea distanţei dintre maşină şi uşă m-a apucat de mână, iar sunetul grav al râsului lui s-a detaşat pe fundalul bubuitului potopului şi, doar pentru o clipă, am fost doar un băiat şi o fată, alergând şi râzând în ploaie, în ziua nunţii noastre. Momentul acela a apărut brusc, ca de vis, dar când am dat năvală în holul de la intrare, am clipit amândoi privindu-ne şi mi-am dat seama că o simţise şi el şi că vraja se rupsese, momentul acela ciudat încheindu-se brusc, cum ne uitam la oamenii care se holbau acum la noi. În hol erau alte două perechi care, evident, veniseră să se căsătorească, ţinându-se de mâini, cu un aer senin şi fericit, *ambele* arătând ca şi cum asta era cea mai fericită zi a vieţii lor. Asta mă făcea să fiu foarte conştientă de ce eram pe punctul de a face. La ce expresie avea Grayson, şi el se gândea la acelaşi lucru.

– Pregătită? m-a întrebat.

„Nu, nu, nu!"

– Da.

Următoarea oră am trăit-o ca şi cum aş fi fost în afara corpului. Am încercat să nu mă gândesc că situaţia în care mă aflam era chiar reală. Îmi invocam în minte chipurile oamenilor de la centrul social, căsuţa în care urma să mă instalez de cum aveam să plec de la Podgoria Hawthorn, orice pentru a mă putea concentra asupra scopului adevărat al acestei zile. Am obţinut certificatul de căsătorie şi am stat la rând să ne rostim jurămintele. Expresia lui Grayson era absentă, uşor glacială – dragonul dispăruse, în locul lui se întorsese prinţul de gheaţă. Totuşi, nu l-am întrebat la ce se gândea. Propriile emoţii erau destul de dificil de gestionat, chiar nu simţeam nevoia să le adaug şi pe ale lui în ecuaţie. În mod clar, nu aveam să găsesc un sprijin în el – nici măcar nu încerca să-mi uşureze întrucâtva situaţia. Deşi... zău aşa, ce mă aşteptam să facă? Seninătatea momentului în care fugeam prin ploaie dispăruse de mult, înlocuită acum de tăcere şi disconfort. Într-un final, un angajat al tribunalului ne-a servit drept martor, iar eu mi-am recitat jurământul, promiţând să îl iubesc, onorez şi să-l preţuiesc pe Grayson Hawthorn pentru tot restul vieţii mele. Am simţit un şarpe de frică târându-mi-se în jos, pe coloana vertebrală, în timp ce comiteam păcatul de a-i jura iubire şi devotament unui bărbat pe care nu aveam nici o intenţie să îl iubesc sau

căruia nu aveam de gând să îi fiu devotată. Era o minciună, o imitație a ceva ce ar trebui să fie sfânt. Nu fusesem niciodată deosebit de credincioasă, dar nu puteam să nu mă întreb dacă aveam să fim pedepsiți cumva pentru această farsă.

Grayson și-a rostit jurământul față de mine pe un ton măsurat, un aer distant. Îl priveam, cu o durere în piept dată de expresia serioasă de pe fața lui frumoasă. Când ofițerul de stare civilă a întrebat dacă avem verighete, a băgat mâna în buzunar și a scos un inel frumos din aur, cu un opal în centru, înconjurat de diamante. Am suspinat când mi l-a pus pe deget. Am încercat să îi întâlnesc privirea, dar s-a uitat la el pe mâna mea, timp de câteva secunde, după care și-a ridicat ochii la bărbatul care ne oficia cununia. Mă uitam lung la bijuteria frumoasă, cu un aer vechi, cu un nod formându-mi-se în gât la cât de atent fusese, amintindu-și să aducă cu el un inel. Mie, una, nici nu îmi trecuse prin minte.

– Poți să-ți săruți mireasa.

Grayson s-a aplecat spre mine și mi-a dat un pupic scurt pe gură. Simțindu-i buzele uscate apăsate pe ale mele, isteria pe care o ținusem la distanță de la trezire mi s-a precipitat în piept și am pufnit într-un hohot abia ținut în frâu. M-am prefăcut că tușesc un pic, făcând ochii mari la adresa trădării pe care o comisese corpul meu. Sărutul lui mă dusese cu gândul la cele primite de la unchiul meu bătrân și fragil, Colburn. Unchiul Colburn mirosea a naftalină. În interiorul meu, amuzamentul și nebunia se războiau pentru a prelua controlul. Am scos un alt pufnet mic și am încercat să-l maschez tușind din nou.

Sprâncenele lui Grayson s-au înălțat brusc, după care ochii i s-au îngustat, devenind aproape lenevoși în timp ce mă privea fix, cu ceva tensionat și provocator în expresie, ca și cum ar fi avut impresia că râsesem doar ca să îmi bat joc de el. Am înghițit în gol, devenind foarte brusc serioasă.

„Ce m-a apucat?"

În mod clar, stresul întregii experiențe îmi despicase creierul în două. Bineînțeles că *trebuia* să mă sărute ca un unchi decrepit. Era vorba de o tranzacție de afaceri.

A pătruns în spațiul meu personal și mi-a cuprins fața în palme, iar în acest timp am scos un fel de ciripit slab. Și-a apăsat buzele de ale mele, trecându-și limba peste linia buzelor mele. Nu am apucat să mă gândesc la ce se întâmpla, iar corpul a reacționat la apropierea lui instinctual,

deschizându-mi gura dornică să-i primesc limba, topindu-mă și lipindu-mă de el. Sărutul a fost neîndurător, limba lui cucerindu-mi gura și înmuindu-mi genunchii, făcându-mă să mă agăț de umerii lui. La fel de rapid cum îl inițiase, a pus capăt sărutului, gurile dezlipindu-ni-se cu un zgomot ud și am făcut un pas nesigur înainte, reușind să-mi recapăt controlul înainte să mă prăbușesc peste el.

Ofițerul stării civile a zâmbit larg.

– Ca să vezi, domnule!

„Chiar ca să vezi, domnule!"

Am încercat să-mi recapăt stăpânirea de sine, ștergându-mi cu degetul saliva de sub buza inferioară, în timp ce se rosteau ultimele cuvinte din ceremonie:

– Prin autoritatea conferită mie, vă declar soț și soție!

Și cu asta, basta! Fusesem declarați soț și soție. Domnul și doamna Grayson Hawthorn. Pentru totdeauna. Amin!

Sau cel puțin pentru anul următor, sau așa ceva. Ceea ce probabil nu merita un „amin!".

M-am întors la mașină cu Grayson, simțindu-mi picioarele ciudat de amorțite, încă ușor amețită de sărutul lui, dar și oarecum umilită. Totuși, făcuse *și* ceva drăguț.

– Mulțumesc că ți-ai amintit de inel, am zis încet. Nici nu mi-a trecut prin cap să iau unul pentru tine. De unde ai luat inelul ăsta, așa din scurt?

– Îl aveam în casă. Pur și simplu, nu am apucat să-l vând încă.

M-am uitat la inel, crezând că avea expresia aceea tensionată pe chip pentru că făcea parte din bijuteriile mamei lui vitrege. Ei bine, avea să dea un aer de legitimitate căsătoriei noastre în fața celorlalți, așa că ce-mi păsa de unde provenea?

– O să ți-l dau înapoi când ăăă...

– Bine, a venit răspunsul lui încordat.

– Bine, am spus, hotărându-mă să nu spun nimic despre sărut sau despre faptul că râsesem de primul.

Acum, că aveam mintea mai limpede, mi-am dat seama că nu o făcuse decât pentru a face întreaga ceremonie să pară convingătoare. După câteva clipe de tăcere, l-am întrebat:

– Ia spune, vrei să... luăm prânzul, chiar dacă e destul de târziu, sau ceva de genul?

Habar nu aveam care e protocolul pentru asemenea zile.

„E ziua nunții mele. O, Doamne..."

Doar că... nu chiar. Nu aveam de gând să consider ziua asta a fi ziua nunții mele. Cândva urma să am o nuntă adevărată și avea să fie la polul opus față de *asta*.

– Nu pot. Trebuie să mă întorc la treabă, a spus Grayson, fără să se uite la mine.

„Bine, atunci..."

– Atunci poate cina, diseară? Ar trebui să sărbătorim măcar banii pe care o să-i primim.

I-am oferit un zâmbet reținut, care mi-am dat seama că era mai plin de speranță decât intenționasem.

– Kira...

A oftat, trecându-și o mână prin păr ca și cum faptul că îi vorbeam și că îl invitasem la cină era o mare sursă de iritare. Oare credea că asta însemna că, dintr-odată, mă așteptam să am o relație cu el, acum că eram soția lui, primisem un sărut de obligație și purtam o bijuterie sclipitoare pe care o găsise în cine știe ce colț prăfuit al casei? Furia – și o suferință pe care nu voiam să recunosc că o simțeam – clocotea în mine. Dragon arogant!

– Nu contează, am spus. Tocmai ce mi-am adus aminte că aveam alte planuri, oricum.

S-a uitat la mine ca și cum știa foarte bine că mințeam.

– Poate altă dată, bine? Am o problemă cu o mașinărie. Faptul că am lipsit orele astea azi m-a făcut deja să rămân în urmă.

– Bineînțeles. Înțeleg.

Când a oprit în fața casei lui, am sărit din mașină, strigând:

– Ar trebui să primesc cecul într-o săptămână sau așa ceva. O să vin să-ți aduc partea.

Nu voiam cu nici un preț să mă uit înapoi. Dar am făcut-o.

Stătea lângă camioneta lui, cu mâinile în buzunare, și mă privea cum mă îndepărtam. Mi-am înălțat bărbia, mi-am dat părul pe spate și am simțit o împunsătură puternică, din partea unei crengi în coapsă, rupându-mi serios rochia, moment în care am sărit ușor și am scos un chițăit slab. Mi-am ridicat bărbia și mai mult și mi-am continuat înaintarea. L-am auzit râzând ușor în urma mea și mi-am înfrânat impulsul de a mă întoarce și de a-i scoate ochii reptilieni cu mâinile goale. În loc de asta, am trântit ușa căsuței mele după ce am intrat, însă ușa veche nu se potrivea perfect în

balamale, aşa că atunci când s-a lovit de cadrul de lemn, nu a scos decât un bufnet slab, total nesatisfăcător.

Era cea mai jalnică nuntă din toate timpurile.

„La ce te aşteptai? Ţi-ai făcut-o cu mâna ta."

Mi-am dat jos inelul cu opal care nu era altceva decât un obiect de recuzită şi l-am pus pe pervaz. De asemenea, mi-am dat jos broşa dată de Charlotte, ca să nu uit să i-o dau înapoi. Apoi m-am aşezat pe pat, jucându-mă absent cu bucata ruptă de material din rochie, lăsându-mă în sfârşit în voia lacrimilor pe care le simţisem undeva în spatele ochilor toată dimineaţa.

Extenuată şi epuizată emoţional după tot ce se întâmplase azi şi pentru că nu dormisem bine în noaptea anterioară, tot foindu-mă şi reevaluându-mi decizia, am dormit ceva timp. Iniţial, în vise mi-a apărut un peisaj vast, acoperit de gheaţă. Hoinăream fără un scop anume, plângând în frig, tremurând puternic în timp ce încercam în van să mă încălzesc.

Dintr-odată, eram în mijlocul unor flăcări care se revărsau, prinsă într-o cascadă de lavă, cu corpul lichefiat, pielea arzându-mi, asaltată de o fierbinţeală care îmi dădea senzaţii erotice delicioase. Eram devorată de flăcări şi, totuşi, cumva, nu ardeam. M-am trezit gemând, cu sânii fremătând, udă între picioare şi pulsând. M-am prăbuşit pe perne. Nu mai avusesem niciodată un vis erotic atât de intens. Cred că asta arăta clar cât de mult trecuse de când... Palmele mi s-au dus la sânii dureroşi când am auzit o portieră trântită, undeva afară. M-am ridicat rapid, ducându-mă repede la fereastră. Doar nu era tata – nu avea cum să fi aflat de căsătoria mea. *Nu-i aşa?* Sau avea slugi în fiecare tribunal din ţară? Nu prea m-aş fi îndoit că avea. Nu, nu, m-am liniştit singură. În ciuda amestecului în viaţa mea, avea probleme mai importante decât persoana mea. Şi totuşi, adrenalina mi-a invadat corpul şi inima îmi bătea puternic, panicată, răcorindu-mi sângele înfierbântat cu cel puţin câteva grade. Mi-am trecut palmele peste rochia ruptă şi şifonată, trăgând aer adânc în piept, ca să mă calmez.

Oricum nu putea să-mi facă nimic. I-aş fi spus că eram căsătorită – şi cu asta basta, să mă lase în pace.

Am parcurs cei câţiva metri acoperiţi cu vegetaţie şi, când am ieşit pe alee, am văzut o femeie blondă stând de vorbă cu Grayson în faţa unei maşini sport mică, de culoare roşie.

S-au întors amândoi, evident auzindu-mă, așa că nu m-am întors, așa cum intenționasem inițial, când îi văzusem. În loc de asta, m-am dus la ei. Privindu-mă cum mă apropiam, pe fața femeii a apărut o expresie de parcă ar fi gustat ceva acru, iar Grayson mă fixa printre pleoapele îngustate.

Când am ajuns la ei, am întins mâna.

– Bună, numele meu e Kira, am rostit.

Femeia s-a uitat în jos la mâna mea, ca și cum i-aș fi întins un pește mort, dar într-un final mi-a apucat vârfurile degetelor și mi-a strâns-o vag. Bine...

– Eu sunt Jade. Am trecut pe-aici să văd dacă aș putea să-i gătesc lui Grayson în seara asta.

S-a uitat dulce la el, fluturând din genele false. O aromă greoaie și artificială de piersici plutea în jurul ei, dar nu puteam nega că era frumoasă. Dacă-ți plăcea genul. Ceea ce clar era valabil pentru Grayson. Am aruncat o privire către el și am descoperit că mă măsura cu o expresie care părea tensionată și... plină de furie? Schimbările lui de dispoziție aveau să mă traumatizeze până la urmă.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, dându-mi seama cât de îngrozitor arătam, mai mult ca sigur. Puteam să-mi dau seama că fața îmi era încă îmbujorată de visul acela febril și știam sigur că aveam părul răvășit și sălbatic, așa cum era mereu când mă trezeam din somn. Rochia îmi era ruptă, șifonată și nearanjată și... eram exact opusul frumuseții acesteia perfect puse la punct care stătea în fața mea. Mi-am trecut limba peste buza de jos, agitată, simțindu-mă nesigură pe mine, ceea ce detestam din tot sufletul.

Așteptam ca el să-i spună femeii acesteia că eram soția lui.

Grayson și-a luat ochii de la mine, uitându-se la Jade.

– Sigur, sună bine.

Mi-am simțit ochii mărindu-se și am scos un mic suspin de surprindere. Avea să accepte oferta lui *Jade* de a-i găti după ce *pe mine* mă refuzase când i-am propus să luăm cina împreună în ziua nunții noastre? Dacă îi vedea cineva? Dacă Jade avea gura mare și spunea în stânga și-n dreapta că avea o relație cu Grayson? Inima îmi bubuia și, dintr-odată, simțeam că mă mănâncă pielea.

Soțul meu se ducea la o întâlnire în ziua căsătoriei noastre. *Soțul meu se ducea la o întâlnire în ziua căsătoriei*

noastre. Dintr-odată, am fost copleşită de dorinţa intensă de a izbucni într-un râs puternic.

„Doar tu, Kira, doar tu puteai să ajungi într-o asemenea situaţie!"

– Lasă-mă două minute să mă spăl, i-a spus Grayson lui Jade.

– Sigur, iubi, i-a zâmbit ea dulce.

Iubi. Femeia aceasta tocmai i se adresase soţului meu fals cu „iubi".

– Poţi să faci duş la mine dacă vrei.

Buzele i se curbară, într-o imitaţie de zâmbet, dar cu ochii arunca săgeţi otrăvite către mine.

Grayson a intrat în casă, iar eu şi Jade am rămas pe loc, uitându-ne fix una la cealaltă.

– Deci cine eşti, mai precis, Kira? a întrebat Jade, cu o atitudine înfumurată.

„Cum să spun, sunt soţia lui, drăguţo. Sper să vă distraţi de minune la întâlnire."

Am avut nevoie de toate puterile pentru a nu spune asta. Consimţisem să ne purtăm ca de obicei, cât timp eram discreţi, deşi nu mi se părea deloc că situaţia prezentă se încadra în această categorie. Şi totuşi, era sarcina lui Grayson să gestioneze lucrurile cu Jade. Eu încă nu făcusem efectiv muncă de secretariat sau de contabilitate pentru Grayson, dar mi-am adus aminte brusc că mă oferisem.

– Sunt... ăă, noua lui secretară şi contabilă şi... aşa mai departe.

Aveam să las acel „aşa mai departe" să ţină locul celorlalte lucruri.

Habar nu avea ea că era un „aşa mai departe" foarte important.

Şi-a îngustat pleoapele, fixându-mă.

– Şi... locuieşti aici?

Ne-am uitat amândouă la Grayson, care cobora treptele cu paşi repezi. Abia dacă avusese timp să se spele pe mâini şi să-şi dea cu nişte apă rece pe faţă. Din câte se părea, fie nu-i păsa că avea să petreacă timp cu Jade fără să fi făcut duş, fie avea de gând să accepte oferta ei. În minte mi-a apărut o imagine de o clipită cu ea pregătindu-i cina, iar el apropiindu-se de ea, acoperit doar de un prosop mic, pentru a o săruta pe ceafă. Şi de ce, of... *de ce* mă deranja această imagine?

„Eşti o proastă, Kira!"

– Gata? a întrebat Grayson, uitându-se la Jade.

– Mmmm, mmmm, a îngânat ea. Kira tocmai îmi spunea că e noua ta secretară și contabilă și...

Ne uitam amândoi lung la ea, așteptând să continue, iar ea se uita lung la noi, așteptând evident ca unul dintre noi să completeze enumerarea.

Grayson și-a dres vocea. Eu am început să tușesc. Jade și-a îngustat pleoapele și mai tare și s-a apropiat mai mult de el, evident marcându-și teritoriul.

– Și locuiești aici acum? a întrebat din nou, îngustând chiar mai mult din pleoape.

– Stau în căsuța de acolo, am arătat în direcția clădirii de mici dimensiuni.

Ca și cum ar fi fost complet normal ca secretarele să locuiască în căsuțele neîngrijite de pe proprietatea patronului.

Jade a strâmbat din nasul ei drăguț.

– Uuuf! Cocioaba aia dintre copaci, care abia se vede de pe alee? Sigur sunt șobolani acolo!

Mi-am încrucișat brațele pe piept, măsurând-o o clipă înainte de a face ochii mari și a începe să vorbesc lent, cu un entuziasm fals.

– A, *da!* Chiar sunt. Și sunt *soț* și *soție,* de fapt! Am spus, aruncându-i o privire lui Grayson. El mi-a întors privirea, cu o mină impenetrabilă. Mi-am mutat din nou privirea asupra lui Jade și am continuat. Ogilthrope și Ortensia. Și sunt destul de sigură că Ortensia e însărcinată. Mi-am pus arătătorul pe bărbie, gânditoare. Va trebui să mă gândesc la niște nume care să înceapă cu O înainte să apară puii, bineînțeles. Dacă ai ceva sugestii, să-mi spui, te rog!

I-am adresat un zâmbet larg fals, înfrânându-mi impulsul de a mă uita cruciș.

Trăsăturile ei s-au contorsionat într-o expresie de dezgust, iar Grayson s-a întors ușor și a tușit, acoperindu-și gura cu mâna, dar aș fi putut să jur că i-am văzut buzele zvâcnindu-i ușor înainte să-și ascundă gura cu palma.

– Hai să mergem, i-a spus Jade lui Grayson, ignorându-mă.

– Cred că te descurci de una singură în seara asta, nu? m-a întrebat Grayson, ridicând din sprâncene.

– Sigur că da, am răspuns, oferindu-i un zâmbet reținut, total fals.

Ochii lui au mai zăbovit asupra feței mele preț de alte câteva bătăi de inimă, după care a plecat cu Jade. Când aproape ajunseseră la mașină, ea s-a întors spre el și i-a zis suficient de tare cât să o aud:

– Nu-mi place de ea. E ciudată.

Dacă Grayson a comentat în vreun fel, a făcut-o îndeajuns de încet încât să nu îl aud.

Am privit mașina întorcând, pornind pe alee și dispărând din câmpul meu vizual.

Era doar o chestiune de timp până ce tata avea să afle că mariajul meu era o farsă totală! Nu trecuse nici măcar o zi și Grayson era pe punctul de a distruge totul. Am făcut un efort concertat să-mi recapăt controlul asupra respirației, care devenise anormal de sacadată.

Dacă exista o zi care să necesite consumul de vin, asta era. Și ce noroc pe mine, locuiam într-o podgorie!

În loc să mă las în voia unei crize de isterie, am strâns din pumni și am pornit cu pași apăsați către bucătărie, în căutare de alcool.

Capitolul 9

GRAYSON

– Mulţumesc, am spus, dându-mă jos din maşina lui Jade.

Mi-a adresat un zâmbet tensionat şi mi-a făcut cu mâna, indubitabil dezamăgită de cum evoluase seara, respectiv cum nu evoluase, mai precis. Avusesem toate intenţiile de a-mi consuma frustrările în patul lui Jade, dar ajunsesem acolo şi, cum stăteam pe canapea cu mâinile ei pe mine, mă tot gândeam că era ziua nunţii mele. Ceea ce a fost al dracului de enervant, pentru că nu era ca şi cum nunta asta însemna ceva. Şi totuşi, la urma urmelor, mi s-a părut de prost gust să mi-o trag cu o femeie când îmi dădusem numele – temporar sau nu – alteia. N-aş fi numit onoare această pornire, pentru că era clar că de-asta aveam foarte puţină, dar mi se părea... degradant, nepotrivit. Suficient de nepotrivit încât să-mi răcorească orice gânduri pofticioase pe care aş fi putut să le am în legătură cu corpul subţire şi atletic al lui Jade.

Gândurile mi s-au întors la Kira pentru a suta oară în seara asta. Kira şi şobolanii ăia stupizi, cu nume începând cu O. Chiar *era* ciudat ce născocise, şi-atunci de ce mă făcuse să-mi doresc să o sărut din nou? Să o sărut *cum trebuia*. Să o sărut prelung şi apăsat, în timp ce-mi înfăşuram părul acela de foc în jurul pumnului? În mod clar, ceva intervenise între dorinţele şi creierul meu.

Am petrecut cu privirea maşina lui Jade până a dispărut la orizont şi am mai rămas pe alee încă un minut încheiat, gândindu-mă la vrăjitoarea mică şi pasională care era soţia mea. Chiar mă aşteptasem să nu se prezinte de dimineaţă, să anuleze farsa care era căsătoria noastră şi să se mute de-aici, după ce se întâmplase ieri cu lista şi cu vinul. Iar eu nu mă puteam decide dacă-mi doream asta sau nu. În mod clar, nu ne potriveam în nici un fel de relaţie, fie ea de afaceri sau de altă natură. Încă mai fierbeam în suc propriu în legătură cu sticla de vin, dar dacă stăteam să mă gândesc serios,

lucrurile merseseră prost pentru mine de când o văzusem goală. Dacă aș fi putut să-mi șterg imaginea aia din creier, aș fi făcut-o, pentru că de atunci nu putusem să mi-o scot din minte. Niște gânduri total nedorite... și totuși total de netăgăduit. Când intrasem în căsuța ei și dădusem cu ochii de ea stând așa, complet goală, dorința m-a încleștat atât de strâns, că aproape că am întins mâna spre cadrul ușii, ca să-mi mențin echilibrul. Pentru o clipă, am fost copleșit de ceva îndeajuns se intens încât să-mi înmoaie genunchii și să-mi golească total mintea pentru câteva clipe. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Trebuia să cred că, parțial, șocul situației fusese cel care-mi tăiase respirația, umplându-mă de o dorință aproape sălbatică. Mi-o închipuiam acum, invocând cu ochii minții pielea aceea netedă și catifelată, sânii plini, savuroși, cu sfârcuri de nuanța bobocilor de trandafiri, șolduri ușor rotunjite și picioare lungi și frumos modelate, deși era mai mică de statură. Era zveltă, dar hainele ascundeau cât de ispititor îi era trupul. Dar acum știam. Și mi-aș fi dorit să nu știu. Asta nu crea auspicii bune pentru relația de afaceri pe care o stabilisem. Asta nu crea auspicii bune pentru liniștea mea sufletească. Nu-mi doream deloc să nutresc gânduri pline de poftă legate de soția mea. Ca acelea pe care le-am avut când își făcuse apariția pe alee în după-amiaza asta, arătând de parcă își petrecuse ziua în pat, făcând sex, cu obrajii și buzele inflamate, cu ochii strălucitori, sfârcurile tari și părul ciufulit și nestăpânit. Pentru o clipită, mă întrebasem dacă *într-adevăr* făcuse sex cu cineva în căsuța ei și fusesem cuprins de ceva care semăna suspect de mult cu gelozia. Apoi mă întrebasem dacă stătuse, pur și simplu, singură în patul acela îngust, plimbându-și mâinile pe propriul corp... Cunoșteam bine privirea unei femei excitate. Mă înnebunise și mă frustrase într-atât, încât am acceptat oferta lui Jade. Corpul îmi pulsa amintindu-mi și am scos o înjurătură printre dinți, enervat de reacția nedorită pe care o aveam față de Kira. Nu, să mă gândesc la soția mea în felul ăla clar mă făcea morocănos și ostil. Clar, doar ziua asta era interdicție la culcat cu alte femei, pentru că în nici un caz nu puteam să continui să mă gândesc la Kira așa. Sigur avea să fie nevoie să-mi consum dorințele acestea cu alte trupuri dornice. Și, recunosc, cu mai multă înțelepciune decât dădusem dovadă în seara asta. Să-mi petrec timpul cu femei care știau cum mă cheamă și unde locuiesc nu prea se potrivea cu înțelegerea încheiată cu

Kira, care prevedea să ne trăim viețile personale cu discreție. Iar acum chiar că era cazul să terminăm cu partea asta a căsătoriei noastre, ca să scap de ea cât mai devreme.

Kira. Care acum era *soția mea*.

„Nu, nu în adevăratul sens al cuvântului. Termină! Nu-ți mai repeta cuvântul ăsta!"

În ziua anterioasă fusese extrem de temperamentală și în dimineața asta fusese supusă și discretă, cu excepția momentului când râsese de sărutul cast pe care i-l dădusem, înfierbântându-mi sângele în fața Domnului și a martorului de la starea civilă, și provocându-mă – intenționat sau nu – să o sărut din nou, într-un mod care era oricum, numai platonic nu.

Copilărise înconjurată de lux și, totuși, petrecuse jumătate de zi (îmi spusese Charlotte) frecând suprafețele probabil dezgustătoare ale băii din căsuța aceea, iar acum locuia acolo. Era o enigmă. Nu puteam să-i dau de cap și nu aveam nici timpul, nici dorința să încerc. Și totuși, din cine știe ce motiv nebunesc, îmi venea greu să rezist tentației de a răspunde provocărilor pe care mi le lansa, îmi venea greu să rezist tentației de a aprinde scăpărarea aceea din ochii ei. *Tânjeam* după asta. Cum arăta când se înfuria; cu obrajii îmbujorați, cu ochii sclipitori și plini de indignare... Mă ținea mereu în șah și, oricât m-aș fi străduit, nu-mi puteam da seama de ce îmi plăcea atât de mult. *De-asta* o necăjisem cu lista aia prostească a ei și lucrurile degeneraseră.

Iar acum eram căsătoriți. Până ce divorțul ne va despărți.

M-am răsucit, dând să mă întorc în casă, când am auzit zvon de voci care se auzeau de... deasupra mea? M-am încruntat, întorcându-mă și uitându-mă cu ochii mijiți la cerul întunecat. Nu, se auzea de mai încolo – chiar de lângă căsuța Kirei. Am pornit încet în direcția respectivă, confuz.

– E cineva pe-aici? am strigat. Glasurile au amuțit, deși mi s-a părut că aud un hohot slab, înfundat. Cine-i acolo? am zis mai tare. N-am primit nici un răspuns. Au! am zis când ceva mic și tare m-a lovit în cap și de deasupra au răzbătut alte hohote înfundate.

M-am uitat în sus. Cineva sau mai mulți erau în copac.

O altă ghindă m-a izbit în cap și am scos un geamăt. Ce dracu'...?

– Cine-i acolo? am zis din nou, furios. Coborâți până nu chem poliția.

Urmară câteva clipe de tăcere şi apoi am auzit o serie de zgomote, ca şi cum cineva cobora din copac. Mai întâi au apărut două picioare masive, îmbrăcate în jeanşi, după care în câmpul meu vizual s-a ivit capul lui Virgil. A sărit pe pământ, cu capul plecat şi privindu-mă nesigur.

– Ce cauţi în copacii mei? am întrebat, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

– Eu... ăăă... cum să zic, domnule, am vrut să vedem dacă putem să prindem câteva stele căzătoare, vedeţi... eu şi Kira am crezut...

– Kira? am întrebat tocmai când şi-au făcut apariţia alte două picioare, acestea zvelte şi frumoase.

A aterizat în faţa mea, cu frunze prinse de haine şi cu părul acela afurisit şi mătăsos revărsându-i-se dezordonat în jurul feţei. Exact ca mai devreme, avea obrajii îmbujoraţi şi respira gâfâit. Dar, de data aceasta, mirosea a alcool. Noua mea soţie se urca în copaci... *cherchelită*. Mi-am încordat maxilarul.

– Deci... eşti nebună, am proclamat.

– Ei, salutare, soţule, a zis ea, articulând parcă mai greu. Cum a fost la întâlnire?

– Întâlnirea mea... Kira, îţi dai seama că ai fi putut să-ţi frângi gâtul şi Virgil la fel, că l-ai luat cu tine? Presupun că a fost ideea ta.

Kira a aruncat o privire scurtă la Virgil, care avea aerul unui băieţel care fusese chemat în biroul directorului.

– Chiar a fost ideea mea, a recunoscut Kira, îndreptându-şi spatele şi încrucişându-şi braţele sub sâni. Ştiai că, dacă stai cocoţat în copac toată ziua, poţi să priveşti oamenii după pofta inimii? Nimeni nu se uită *niciodată* în sus. E cel mai interesant lucru cu putinţă.

– Hmm... Evident, ai foarte multă experienţă la cocoţat în copaci.

S-a lăsat într-o parte şi am îndreptat-o.

– Destul de multă.

– Şi, bineînţeles, mai e şi chestiunea stelelor căzătoare.

– Păi da, şi asta. Merita o încercare, nu? Nimeni n-a ajuns nicăieri stând cu braţele încrucişate în căsuţa din pădure, bând de una singură în noaptea nunţii.

S-a încruntat, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva, poate dacă persoana la care se referea era ea însăşi.

– Pe viitor, ai putea, te rog, să nu mai implici angajaţii în aventuri ca asta? Nu mi-ar plăcea deloc să mă văd nevoit să

o sun pe mama lui Virgil ca să o anunț că băiatul ei a căzut dintr-un copac.

– Ei, n-a fost nici un pericol! Adică... foarte puțin. Tu nu te-ai cocoțat niciodată în copacii ăștia? Sunt *perfecți* pentru cățărat! Cre... a sughițat ușor, crengile sunt atât de groase, de puternice și de late... Poți să și dormi pe ele.

– Ești beată, Kira! Dacă ai fi încercat să dormi pe o creangă de copac, te-aș fi cules de pe jos mâine.

A izbucnit în râs, de parcă ar fi fost ceva amuzant în asta.

– Serios, acum, doar te-ai cățărat și tu în copacii ăștia, nu?

– Nu.

– Nu? a întrebat în șoaptă. De ce?

S-a uitat la mine cu o mină atât de serioasă, atât de nedumerită, de parcă ar fi crezut că nu încercasem niciodată să respir.

Fără să răspund, m-am răsucit către Virgil, care se tot legăna înainte și înapoi pe tălpi.

– Ar trebui să te întorci în patul tău, Virgil.

– Da, domnule, a îngăimat.

S-a uitat la Kira, cu chipul luminându-i-se ca și cum ea ar fi fost soarele, iar el fusese până atunci înconjurat de întuneric. Eu fiind întunericul în această situație. I-a adresat cel mai afectuos zâmbet pe care l-am văzut pe fața unui bărbat matur, fără să încerce în vreun fel să-și mascheze admirația, și i-a spus timid:

– Noapte bună, domnișoară Kira.

Kira i-a zâmbit larg și ea, iar eu am tresărit ușor. Uite-o... Gropița aceea pe care o văzusem în fotografia de pe internet. *Virgil* a primit gropița. Eu nu primisem niciodată gropița – nici măcar o dată.

– *Doamna* Kira, l-a corectat ea, făcându-i cu ochiul.

Virgil mi-a aruncat o privire care pot să jur că era plină de suspiciune și apoi a dat din cap, cu ochii la Kira, zâmbind din nou, întorcându-se și plecând. Am strâns din dinți și m-am concentrat din nou asupra micii vrăjitoare.

Ne-am uitat unul la celălalt preț de câteva clipe.

– Tata n-ar fi permis nici în ruptul capului așa ceva, am spus. Să ne urcăm în copaci.

Kira s-a încruntat, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte despre ce discutam. S-a uitat în ochii mei și, deși era clar că era în stare de ebrietate, am putut detecta o blândețe în expresia ei.

– Nici tata nu mă lăsa, a spus.

– Să-nțeleg că tu nu l-ai ascultat?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

A râs ușor și a dat din cap, dintr-odată cu un aer trist care m-a făcut să-mi doresc să o cuprind în brațe. Dar apoi a zâmbit larg și a dat din cap în sus, arătând spre copac.

– Sigur că nu. Niciodată n-am reușit să fiu supusă. Sau ascultătoare. Sau să-mi țin în frâu limba ascuțită, dacă tot vorbim de asta. Aș fi o soție jalnică!

S-a legănat din nou foarte ușor și a făcut un pas spre mine, cu un hohot reținut.

N-am putut să-mi rețin zâmbetul stârnit de gluma ei, prinzând-o de brațe, mai sus de coate.

Dintr-odată, parcă i-a venit ceva în minte.

– Apropo de tată, ți-am spus să fii discret cu viața ta intimă! *Discreeet,* a prelungit ea cuvântul, aplecându-se către mine. Este foarte important.

Mi-am dres vocea.

– Parcă ai spus că nu-ți faci prea multe griji în privința tatălui tău.

Și-a mușcat buza.

– Mereu îmi fac griji în privința tatei, a răspuns ea în șoaptă, uitându-se cumva în gol. Ochii i s-au concentrat din nou asupra mea și și-a mai îndreptat poziția. Pur și simplu, nu vreau să-mi *atrag* probleme.

– S-a notat, a fost tot ce i-am spus în timp ce ea a început din nou să se legene. Bine, vrăjitoare mică, hai să te ducem înapoi în căsuța ta din pădure!

Aproape că i-am oferit din nou una dintre camerele de oaspeți din casa mare, dar mă refuzase o dată și, sincer să fiu, mi se părea mai înțelept să fie ceva distanță între noi – dintr-o groază de motive la care nu voiam să mă gândesc mai mult decât o făcusem deja.

Când am ajuns la ușa căsuței ei, s-a întors către mine, cu ochii încețoșați și obrajii îmbujorați. Și-a înclinat capul și, cum frunzele copacilor se mișcau în vânt, o rază de lună i-a picat pe față, luminând-o suficient încât ochii verzi i-au sclipit ca o pereche de smaralde. Părul ei, poate strâns în coc mai devreme, se desfăcuse aproape total și, ca de obicei, șuvițe mătăsoase îi încadrau fața. Mi-a zâmbit ușor, cu buzele curbându-i-se foarte puțin și, pentru o clipă, am rămas mut de uimire. Mi se păruse că era doar drăguță? Eram cel mai prost om de pe pământ.

Un netot orb.

Un idiot total.

Fără nici un motiv logic, mă simțeam păcălit, ca și cum mica vrăjitoare mi-ar fi făcut o vrajă.

Poate că nu era chiar fără vreun motiv logic – probabil că o făcuse. Pacoste fermecătoare...

Mi-am încordat maxilarul, răsucindu-mă pe loc.

– Noapte bună, i-am urat peste umăr, fără să mă deranjez să aștept măcar până ce avea să intre pe ușa căsuței. M-am dus acasă și am făcut un duș foarte rece.

În următoarele câteva zile, am evitat-o. Eram ocupat, dar mai presus de asta, Kira mă tulbura și chiar nu aveam nevoie de o asemenea distragere a atenției. Singura companie feminină pentru care aveam timp sau vreun chef acum era cea de foarte scurtă durată și, eram primul să o recunosc, de o natură foarte superficială. Să mă încurc cu nevastă-mea ar fi fost o idee foarte proastă din toate punctele de vedere.

Singurul contact pe care l-am avut a fost când mi-a trimis un mesaj prin care mă anunța că solicitase o copie legalizată a certificatului nostru de căsătorie, dar că aveau să treacă vreo câteva săptămâni până avea să fie procesată și trimisă. Încă o altă perioadă de așteptare – dar eram cu un pas mai aproape. Încă niște săptămâni și aveam să obținem cecul de care aveam nevoie cu atâta disperare.

Habar nu aveam ce făcea și nici nu-mi păsa mai deloc. Sau măcar asta îmi tot repetam. Oricum, părea destul de mulțumită să mă evite și ea. Nu și-a făcut apariția la vreuna dintre orele obișnuite de masă și n-am vrut deloc să o întreb pe Charlotte dacă mânca la podgorie sau nu. Deși am zărit-o pe ici, pe colo și cred că le-a adus prânzul oamenilor cu care lucram de vreo două ori. Eu mâncam mereu la casa mare, așa că nu puteam fi sigur și nu i-am întrebat.

La o săptămână după căsătorie, coboram dealul spre podgorii, unde lucrau José, Virgil și cei doi băieți noi, pe care îi angajasem cu o zi înainte și m-am oprit brusc, mijindu-mi ochii pentru a mă asigura că ceea ce vedeam chiar era adevărat. Kira stătea într-un picior, cu celălalt întins în spate, pe remorca unuia dintre tractoare, care ocolea perimetrul plantat cu viță-de-vie. Într-o mână avea o panglică lungă și o agita prin aer. Sub ochii mei, și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, ridicându-și brațele în față, într-un fel de poză artistică. Bărbații o ovaționau și băteau din palme, cu degetele mari ridicate în aer, ca și cum

ar fi notat-o pentru evoluție. Ea s-a întors către ei, timp în care tractorul era în continuare în mișcare, cu José la volan, și a schițat o reverență adâncă, cu părul lung și liber revărsându-i-se în față, după care s-a ridicat și s-a răsucit, ridicându-și din nou piciorul în acea poziție de balet. Inima parcă mi-a sărit din piept, panicată, și respirația mi s-a precipitat văzând această manevră periculoasă, ceea ce mi-a pus din nou picioarele în mișcare. Am pornit spre ea, într-un ritm rapid, cumva între mers și alergare. Când am ajuns aproape, José s-a uitat la mine, cu zâmbetul dispărându-i de pe chip, in timp ce încetinea tractorul, până la urmă oprindu-l de tot. Am rămas pe loc, uitându-mă furios la ei, incapabil să rostesc un cuvânt. Într-un final, am reușit să articulez printre dinții încleștați:

– Ce dracu' faceți aici?

José a început să se scarpine pe gât și și-a ferit privirea, lucru foarte înțelept din partea lui, dar Kira și-a îndreptat și mai tare spatele, fixându-mă sfidător de pe poziția ei de la înălțime.

– Le-am adus prânzul, mi-a răspuns, arătând către ambalajele cu marca Subway de pe o pătură întinsă sub un copac aflat lângă drumul de tractor. A sărit jos. Pur și simplu, le arătam numărul pe care l-am născocit pentru când aveam să lucrez la circ. Aveam să fiu fata care dansează pe spatele unui elefant. L-am pus la punct acum mulți ani, în timp ce prietena mea cea mai bună, Kimberly, conducea mașinuța de golf a tatei. Vorbeam toți despre visuri din copilărie și... vocea i s-a stins, în timp ce pe față i-a apărut un zâmbet adresat lucrătorilor din jur.

Mă uitam fix la ea.

– A, da, așa se explică totul, am răspuns, cu vocea încărcată de sarcasm.

A avut bunul-simț și înțelepciunea de a părea stânjenită, cel puțin pe moment. Dar apoi bărbia aceea mititică s-a înălțat din nou și în ochi au început să-i danseze văpăi.

– Ne distram și noi un pic – și nu în timpul programului de lucru, să știi. Erau în pauza de masă.

Și-a pus mâinile în șolduri.

– E tractorul meu, Kira. Dacă ai fi pățit ceva, eu aș fi fost cel vinovat. Înainte să poată să-mi răspundă, mi-am mutat privirea asupra lui José. Și tu? Ce ai de spus în apărarea ta?

José a ridicat din umeri, dar am putut vedea o tentă de amuzament în expresia lui, în ciuda faptului că încerca să o

ascundă.

– Când doamna vrea să danseze pe tractor, cine sunt eu să-i spun nu? Până la urmă, jumătate din podgorie e a ei.

Mă uitam lung la el, scrâșnind din dinți. Nu aveam să discut acum despre termenii exacți ai acordului prenupțial pe care îl semnaserăm eu și Kira, dar oricum, era clar că José se distra teribil, așa că oricum n-ar fi contat. „Trădătorule!" M-am uitat la muncitorii care se uitau lung la Kira de parcă era lumina ochilor lor.

– Dă-te jos, i-am ordonat, amintindu-mi că era a doua oară într-o săptămână în care am fost nevoit să-i spun miresei mele să coboare dintr-un loc înalt și periculos. De-acum încolo, nu mai ai voie să te urci în copaci și nici să mai dansezi pe tractoare pe podgoria asta. M-ai auzit?

Ea m-a privit printre pleoapele îngustate, cu o sfidare clară în atitudine. Și-a încrucișat brațele peste piept.

– Și dacă nu te ascult? m-a provocat.

– Dacă nu mă asculți, o să-ți arăt cât de dragon pot să fiu, i-am spus, cu un calm glacial.

A sărit jos cu o manevră fluidă și elegantă, aterizând impecabil.

– Poate, a spus, stând cu spatele drept și fluturându-și panglica prin aer, ar fi trebuit să învăț să fiu o dresoare de dragoni!

Părul lung și șaten-roșcat i s-a răsucit în jur când s-a întors, cu șuvițe grele și mătăsoase mângâindu-i obrajii, care erau de un roz aprins. Am făcut un pas spre ea, dar Kira și-a fluturat panglica în fața mea, înainte și înapoi.

– Lasă arma jos, vrăjitoareo, am mârâit, cu sângele înfierbântat gonindu-mi prin vene.

– Sau ce-o să-mi faci?

– Sau te dezarmez cu mâna mea.

Și-apoi aveam de gând să o aplec peste genunchiul meu și să folosesc biciul acela improvizat ca să îi dau o lecție. Kira și-a ridicat bărbia și a sărit spre mine, după care s-a retras rapid din nou, tachinându-mă, întruchiparea agilității și eleganței.

– A, te provoc, a rostit ea, cu ceva focos și palpitant scăpărându-i în ochi. *Arată-mi* latura aia a ta de dragon! Dă-ți arama pe față! mi-a strigat.

Am sărit imediat, la o asemenea provocare.

– Latura de dragon? Ei, soțioara mea dragă, n-ai văzut *nici a mia parte* din latura mea de dragon.

Am făcut un pas spre ea tocmai când şi-a fluturat panglica spre mine, şi am simţit muşcătura fierbinte a durerii pe obraz. Am încremenit.

Mă biciuise!

Mica vrăjitoare mă biciuise efectiv şi... îmi dăduse sângele! Preţ de câteva clipe, am fost năucit, cu mâna ridicându-mi-se încet către obraz, de unde s-a retras cu o pată de un roşu aprins. Un foc năprasnic mi s-a aprins în corp când i-am întâlnit ochii. Mica vrăjitoare era la fel de năucită ca mine. Ochii, larg deschişi, i s-au lăsat la panglica groasă din mâna ei, apoi s-au ridicat din nou la obrazul meu, ca şi cum n-ar fi putut înţelege ce se întâmplase doar cu câteva momente înainte. Gura i s-a deschis, dar apoi a închis-o din nou.

– Fugi, doamna Kira! am auzit dintr-odată strigătul lui Virgil.

Am întors capul spre el şi îşi frângea mâinile, cu o frică sălbatică pe chip în timp ce se uita lung la noi.

Kira a scos un chiţăit slab, dând drumul panglicii/biciului şi a făcut exact ce o sfătuise Virgil. Mi-am acordat un moment să mă uit fix la fiecare dintre oamenii mei. Sau oamenii Kirei, mai probabil.

– De fapt, nu a fost vina ei, domnule, a intervenit José. Noi am provocat-o. Se pare că nici unul dintre voi nu poate rezista în faţa unei provocări.

Îşi reţinea un hohot de râs, şi nu se descurca deloc bine.

I-am adresat cea mai reuşită privire cumplită de care eram în stare.

– Pe viitor, am spus, întorcându-mă în direcţia în care o zbughise Kira, vă rog să vă abţineţi să o mai provocaţi pe soţia mea să facă asemenea pozne pe maşini aflate în mişcare.

– Da, domnule, am auzit mormăindu-se în spatele meu.

Am iuţit pasul, alergând după răsfăţata nesuferită care era soţia mea.

Am văzut-o oprindu-se scurt în faţa mea, ca şi cum încerca să se hotărască dacă să o pornească spre căsuţă sau spre casa mare. A ales a doua opţiune, cel mai probabil considerând că avea să beneficieze de ceva sprijin din partea lui Walter şi a lui Charlotte, aflaţi acolo. Amândoi ştiam că uşa căsuţei ei nu se încuia.

Mă gândisem că ar putea încerca să fugă pe una dintre multele uşi din spatele casei, dar când am intrat, am dat de

ea în holul de la intrare, uitându-se în jur ca şi cum ar fi încercat să se hotărască unde să se ducă.

Uşa s-a închis cu un declic uşor în urma mea şi am ridicat marginea tricoului ca să-mi şterg sângele pe care-l simţeam scurgându-mi-se pe maxilar. Când am lăsat-o în jos, am văzut că ochii i se aţintiseră asupra abdomenului meu. Am simţit imediat că mă întăream şi mă umflam, cu sângele pulsându-mi prin vene, fierbinte şi dens. A naibii vrăjitoare!

– A fost un accident, a rostit, aruncând o privire în sus, pe scări, ca şi cum ar fi luat în considerare să fugă pe acolo.

– Am descoperit că ţie ţi se întâmplă mai multe accidente decât restul oamenilor, *nevestico*. Şi, Kira, am dat din cap spre spaţiul din spatele ei, dacă aş vrea să te prind, n-ai ajunge nici până la jumătatea scării ăleia.

A făcut ochii mari, iar expresia i-a devenit una hotărâtă. S-a prefăcut că vrea să pornească în dreapta, spre bucătărie, după care s-a năpustit brusc în stânga, către camera de zi. Am pornit după ea, dintr-odată complet excitat, cu sângele clocotind, înfierbântat de instinctul primitiv al oricărui mascul de a porni pe urmele unei femei care încerca să scape.

Kira a fugit către canapea şi am ajuns chiar în spatele ei când a încercat să sară peste ea. Am tras-o în jos, moment în care ea a scos un ţipăt ascuţit şi a început să se zbată.

– Charlotte! a strigat. Walter!

Am reuşit să mă poziţionez peste ea şi să-i ţintuiesc braţele, iar când am privit-o în ochi triumfător, a tresărit şi şi-a întors capul, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o lovitură. Am încremenit, dându-i drumul imediat.

– Ai crezut că o să te plesnesc? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Şi-a ridicat ochii aceia superbi la mine, clipind, părând dintr-odată nesigură şi foarte copilă. Tandreţea mi-a umplut pieptul, înlocuind orice furie mai rămăsese acolo. Niciodată n-aş face aşa ceva.

A dat afirmativ din cap, privindu-mă.

– Ştii... ştiu, a răspuns, dar tonul ei îmi arăta că nu era complet sigură.

– Gray? Kira? am auzit-o pe Charlotte de undeva din spate, dar nu mi-am ridicat privirea, iar Kira nu şi-a întors nici ea capul. Nu m-am dat jos de pe ea.

– Suntem în regulă, Charlotte, am zis eu apăsat.

– Am auzit...

– Suntem în regulă, Charlotte, am repetat. Lasă-ne un minut, te rog!

A şovăit o clipă, iar apoi i-am auzit paşii îndepărtându-se.

Kira mă fixa în continuare cu ochi mari şi circumspecţi. Credea oare că, având în vedere că fusesem arestat pentru că pocnisem pe cineva, aveam să o lovesc şi pe ea? Nu, mereu fusese neînfricată în interacţiunile cu mine, nedând deloc înapoi până nu am ajuns în *această* situaţie.

– Cineva te-a lovit în trecut, m-am aventurat să spun.

Privirea ei nu s-a desprins de a mea.

– Da, a spus şoptit.

Am închis ochii, expirând prelung. Când i-am deschis, ea se uita în continuare la mine, cu ochii aţintiţi la tăietura de pe maxilarul meu, de care eu uitasem complet. Sincer să fiu, nu era decât o rană superficială. Panglica aia afurisită probabil că mă nimerise fix cum nu trebuia – care erau şansele să te tai cu o panglică?

– Te-am rănit, a spus, cu glasul plin de regret.

Corpul meu era apăsat într-al ei, eram împresurat de aroma ei uşoară, florală, buzele îi erau uşor întredeschise, iar ochii îi erau plini de o grijă tandră şi erau într-atât de verzi că-mi simţeam inima frângându-se. N-am putut să mă înfrânez, mi-am lăsat buzele peste ale ei. A tresărit uşor şi, după un moment tensionat în care ne-am uitat ochi în ochi, cu buzele mele apăsate de ale ei, s-a relaxat, lăsându-se moale pe pernele canapelei, şi-a ridicat braţele şi le-a petrecut pe după gâtul meu, cu pleoapele închizându-i-se visătoare.

Am scos un geamăt şi am trasat cu vârful limbii conturul buzelor ei pline înainte de a mă cufunda în profunzimile umede ale gurii ei. Avea gust de miere şi foc, cu limba împletindu-se cu a mea în timp ce mi-am strecurat mâna sub corpul ei, mângâindu-i curbura coloanei vertebrale. Şi-a arcuit spatele, împingându-se spre mine, sărutul nostru căpătând o intensitate febrilă în timp ce limbile ni se jucau, a mea avântându-se şi retrăgându-se din gura ei într-un ritm de du-te-vino vechi de când lumea. Dorinţa, intensă ca un fulger, s-a înfiinţat între noi. Simţeam cum pierdeam controlul, iar şocul dat de această senzaţie era în egală măsură surprinzător şi îngrijorător. Mi-am desprins buzele de ale sale şi m-am uitat fix la faţa ei, gâfâind aspru – avea obrajii îmbujoraţi, buzele umede şi roşii de la sărutul meu, pleoapele pe jumătate închise. Ridicând o şuviţă mătăsoasă

de culoarea mahonului și savurându-i senzația pe degete, am murmurat tandru:

– Părul ăsta...

A clipit, uitându-se la mine, în expresia ei strecurându-se o dezorientare precaută. S-a foit și am expirat șuierat când s-a mișcat, lipită de prohabul meu tare, dureros. S-a tras de sub mine, iar eu m-am ridicat în capul oaselor la fel de rapid. S-a ridicat în picioare și a rămas ca țintuită locului, uitându-se lung la mine. Când am întins mâna spre ea, s-a retras, privindu-mă aproape acuzator. Am deschis gura să zic ceva – habar nu aveam ce –, dar, înainte să apuc s-o fac, s-a întors și, din nou, a rupt-o la fugă.

Capitolul 10

KIRA

Nu știam ce se întâmplase. La un moment dat, fusesem convinsă că o să mă omoare, măsurându-mă cu hotărârea aceea, iar o secundă mai târziu mă sărutase!

Buzele îmi fremătau de la contactul cu gura lui și mi-am dus degetele la ele, apăsându-le pentru a testa cât de sensibile erau, ca și cum ar fi fost posibil să fi visat ce se întâmplase. Chiar mai grav decât faptul că mă sărutase era cât de îngrozitor reacționasem la atingerea lui. *Din nou.* Mintea mea trăncănise întruna pe fundal, înșirând motivele pentru care trebuia să mă retrag. Dar nu reușisem să mă mobilizez să o ascult, în loc să-i arăt *exact* cât de mult îmi plăcea totul. Ah, ce umilință!

Mai ales după isprava lui din noaptea nunții noastre.

Lăsându-mă moale pe pat și făcând arcurile ruginite să scârțâie, mi-am ațintit ochii asupra tavanului, confuză până la ultima celulă a ființei mele. Îl evitasem – și el pe mine – din ziua în care plecase la o întâlnire cu altă femeie și probabil se și culcase cu ea, de fapt. Am strâns din buze amintindu-mi ziua aceea, dar m-am străduit să nu mă gândesc la asta, așa cum făcusem de când se întâmplase totul. Cu un succes grozav. Și, când era necesar, cu ajutorul celor câteva sticle de vin pe care le aveam acum în căsuța mea. Căsătoria cu Grayson Hawthorn avea să mă transforme într-o bețivă ofilită, care locuia într-un șopron dărăpănat, cu echipamente de grădinărit. Planul meu de a-mi îmbunătăți viața mergea minunat până acum!

Am scos un geamăt, gândurile întorcându-mi-se la Grayson. Nu-i plăcuse cocoțatul în copaci și dezaprobase și mai mult dansul pe tractor, dar cui îi păsa? Era un dragon care trecea de la fierbinte la glacial. În plus, mă plictiseam. Și tata zicea mereu că prea mult timp liber scotea la iveală ce

era mai rău din firea mea. Probabil că avea dreptate, cel puțin în privința asta.

La cum vedeam eu lucrurile, viața era plină de atâtea posibilități – de ce să petreci chiar și o singură zi *plictisindu-te?* Ce-mi trebuia mie era să mă duc la San Francisco și să lucrez vreo două săptămâni la diferitele organizații caritabile pe care le susțineam. Îmi doream nespus să fiu ocupată făcând ceva ce se reflectă pozitiv asupra semenilor mei. Singurul motiv pentru care nu plecasem era că voiam să o fac atunci când aveam să pot lua la mine și câteva cecuri și, de asemenea, n-aș fi putut să-mi permit nici măcar chiria pentru o perioadă scurtă până nu aveam să obțin certificatul de căsătorie și să primesc banii din testament.

Certificatul de căsătorie... Grayson. Soțul meu. Care mă *sărutase!* Nu înțelegeam de ce, pentru că ținuse să-mi spună foarte răspicat că nu eram genul lui și că n-ar fi trebuit să-mi fac vreun fel de gânduri în legătură cu el. Și apoi făcuse așa ceva? Sigur fusese sub impulsul furiei, altă explicație nu era. Mai mult ca sigur, nu-și dorise *cu adevărat* să mă sărute. Mai mult ca sigur, fusese același lucru ca prima oară când mă sărutase: o încercare de a fi în avantaj. Aveam să trecem peste asta. Trebuia doar să ne întoarcem la a ne ignora reciproc. Și, măcar acum, trebuia să-mi țin sub control escapadele impulsive. *Da?*

Gândurile disparate mi-au fost întrerupte de o bătaie puternică în ușă. M-am ridicat rapid și am întrebat tare:

– Cine e?

– Eu.

Grayson. Nu eram pregătită să dau ochii cu el.

– Am treabă! am strigat. Pleacă!

– Kira... În vocea lui era o notă vagă de iritare. Căsuța asta nu are încuietoare. O să intru indiferent dacă îmi dai tu voie sau nu. Aș prefera să fii de acord.

Mi-am strâns pumnii. Dragon înfumurat!

– Bine, intră, am rostit printre dinții încleștați.

Am rămas nemișcată în timp ce-l ascultam intrând și traversând camera din față. Apoi m-am trezit cu el în cadrul ușii camerei mele și mi-am ferit privirea, pentru că nu voiam să mă gândesc la cât de chipeș era și ce senzații îmi trezeau buzele lui pline și catifelate pe ale mele când chiar se străduia. Și cum îi puteam simți și acum gustul pe limbă.

– Ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat acum, a spus, pe un ton apropiat de o șoaptă.

– Ce? am întrebat cu îndrăzneală, întorcându-mi corpul către fereastră.

– Nu-ți aduci aminte? m-a întrebat și am detectat nota de umor din vocea lui. Dacă sărutul meu a fost atât de ușor de uitat, poate ar trebui să mai încerc o dată, și acum să mă descurc mai bine. Mie, unul, mi s-a părut că am avut rezultate mai bune, în comparație cu prima oară, dar poate că mai avem nevoie de ceva exercițiu.

– Nu! am spus, răsucindu-mă rapid către el. Am tras aer în piept. Nu, n-o să fie nevoie. Eram amândoi... înfierbântați. Chestiile astea se mai întâmplă uneori. Nu e ceva important. Am fluturat din mână. Poți să stai liniștit că n-o să-mi fac cine știe ce idei din cauza asta. Fără idei *fanteziste*.

Mi-a adresat un zâmbet reținut și tineresc, plin de tot farmecul acela care, eram sigură, le făcea pe femei să îi facă avansuri 24 de ore din 24. Femei ca Jade. Femeia cu care se culcase în noaptea nunții noastre. Nu că m-aș fi gândit din nou la asta, pentru că nu era cazul. A făcut încă un pas spre mine.

– Poate că eu sunt cel care-și face idei fanteziste.

– Ah... am reușit să spun în șoaptă. Brusc, respirația îmi era la fel de fragilă ca vălul unei mirese. Mi-am umplut plămânii cu aer. Ce să zic, nici asta nu e o idee bună. N-ar face altceva decât să complice situația. În plus, nu sunt genul tău, ai uitat?

– Cred că s-ar putea să mă fi înșelat în privința asta, Kira.

A mai făcut un pas.

– Voiai să mă omori, i-am adus aminte.

– Da, păi chiar trebuie să mai termini cu boacănele tale. Cu cocoțatul în copaci și dansatul pe tractoare... Nu vreau să pățești ceva. În plus, m-ai provocat de față cu oamenii mei și apoi m-ai biciuit.

– Din greșeală.

Ochii mi s-au dus la tăietura mică de pe obrazul lui și nu am putut să nu simt un mic junghi de vinovăție.

Mi-a apucat o șuviță de păr, iar ochii mei urmăreau degetele lui aproape de fața mea, dând-o pe după ureche. Apropierea de el mă făcea să mă simt foarte dezorientată și tulburată, sexualitatea lui masculină extremă făcându-mi membrele să se înmoaie instantaneu. Îi puteam simți fierbințeala corpului pe piele, îmi puteam închipui mușchii tari de sub haine. Ochii mi s-au mutat pe gura lui frumos modelată și mi-am adus aminte cum se simțea când era

lipită de a mea. Această amintire m-a şocat suficient cât să mă întorc cu picioarele pe pământ.

– Ştiu, a rostit el, cu o mină gânditoare. Mintea mea se chinuia să-şi dea seama despre ce vorbeam. Nu ştiu de ce, dar cu tine sunt deosebit de...

Vocea i s-a stins, părând să caute cuvântul potrivit.

– Reptilian? i-am propus, îndreptându-mi spatele şi încercând să mă eliberez de efectul pe care îl avea asupra mea.

– Temperamental, m-a corectat, adresându-mi un zâmbet strâmb de băieţel, gândindu-se să mă dezarmeze, eram convinsă. Nu a dat rezultate. Nu deplin.

Ochii i-au trecut peste chipul meu preţ de câteva secunde.

– Probabil că ai nevoie de o ocupaţie. Ai zis ceva de experienţă în contabilitate...

– Da, am lucrat la firma tatei. Muncă de secretariat, contabilitate...

– Bine. Biroul de la casa mare îţi stă la dispoziţie acum. Îmi pare rău să recunosc că nu am avut mult timp să pun lucrurile în ordine în ultima vreme. O să ai ceva de muncă, nu glumă.

Am dat aprobator din cap.

– Nu mi-e frică de muncă serioasă.

Chipul i-a devenit gânditor privindu-mă – ochii întunecaţi şi indescifrabili, umbriţi de genele acelea incredibil de lungi. A aruncat o privire prin camera în care ne aflam, cu privirea oprindu-i-se o clipită asupra vazelor cu flori pe care le aranjasem de dimineaţă, după care au trecut la uşa deschisă a băii mici.

– Se vede.

Ceva ce semăna cu mândria mi-a inundat pieptul. De când mă ştiam, primisem foarte puţine complimente de la bărbaţi în legătură cu caracterul sau disciplina mea în muncă. Eram aproape ruşinată de cât de mult însemnau pentru mine acele două cuvinte. Aş fi vrut să mi le întorc în minte şi să le savurez preţ de câteva minute, dar Grayson a rupt tăcerea din nou.

– Mi se pare că poate ne-am pripit în definirea relaţiei noastre. Suntem căsătoriţi, Kira. Între noi e o atracţie evidentă. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să... explorăm asta?

Respiraţia mi s-a oprit în gât. Era atras de mine? Mă... dorea? *De ce?* Pentru că avea chef de sex şi eu eram la

îndemână? Un stol de fluturi și-au luat zborul în cutia mea toracică în timp ce-mi aminteam prima mea experiență sexuală cu un bărbat. Am făcut un pas în spate și mi-am lăsat ochii în jos, incapabilă să susțin privirea acelor ochi întunecați – ochi care, acum că îi vedeam de aproape, erau de culoarea boabelor de cafea. Nicidecum negri, ci de cea mai închisă și întunecată nuanță de căprui pe care o văzusem vreodată.

– De ce ai avea nevoie de mine? O ai pe Jade.

Nu era nici urmă de ciudă în cuvintele acestea – chiar nici una.

– Nu m-am culcat cu Jade, Kira. Aveai dreptate, n-ar fi fost deloc o mișcare discretă. Dar, mai mult de atât, n-ar fi fost corect.

Am pufnit pe nas, neîncrezătoare, dar, în sinea mea, simțeam cum ușurarea mi se insinua prin corp, atât pentru că nu se culcase cu Jade, cât și pentru că își dăduse seama că faptele lui ar fi putut duce la o situație care ar fi subminat imaginea de legitimitate a relației noastre.

– Mă bucur că ți-ai dat seama că nu erai discret, dar nu-mi pasă nicidecum *ce* ai făcut cu Jade din alte motive decât acesta, am insistat, înălțându-mi bărbia.

S-a mulțumit să schițeze un zâmbet.

– Deci ce zici? În legătură cu... noi?

– Pot să te asigur, Grayson, că n-o să fii impresionat de... talentele mele în acest domeniu.

Pentru o clipă, ochii mi s-au ferit de ai lui.

S-a încruntat.

– Ei, vrăjitoare mică, aș zice că vreau să-mi formez singur o părere în legătură cu asta.

Vocea îi era ca mierea caldă.

Teama înainta încet prin ființa mea. Nu, nu, nu voiam nicidecum să ajung din nou în situația aia cu dragonul. Probabil că a fost cu nenumărate femei care știau exact ce să facă în patul lui. Nu voiam să fiu comparată cu ele. Am refuzat cu o mișcare din cap.

– Nu e o idee bună și oricum nu sunt interesată. Nu-mi placi prea mult și te consider... neatrăgător. Hidos, chiar.

A chicotit, amuzat, ca și cum nu l-aș fi insultat și nu l-aș fi respins. Doamne, știa că nici o femeie normală la cap nu l-ar considera neatrăgător. Credea, totuși, că era posibil să fiu un pic nebună, așa că asta ar fi putut fi un avantaj de partea mea.

– De asemenea, ai apucăturile unei reptile morocănoase, am adăugat, ca să-mi întăresc poziția.

– Pot să fiu civilizat, dacă-mi propun, mi-a răspuns, cu același zâmbet fermecător, care te ducea cu gândul la un adolescent și care mi-a făcut inima naivă și prostuță să facă din nou o tumbă.

– Mă îndoiesc, am mormăit în barbă.

– O să ți-o dovedesc. Fii gata la 18.00 – vin să te iau. Nu am luat cina aia de sărbătorire a nunții, până acum.

Ia stai puțin... ce? Nu!

– Am treabă! am strigat în timp ce el deja se îndepărta.

– La 18.00! mi-a răspuns pe același ton.

Am strâns din dinți, luând în calcul să îl las cu buza umflată. Dar adevărul era că sufeream jalnic de singurătate și mă plictiseam de o săptămână. Era greu să reziști ispitei unei cine în oraș – chiar dacă trebuia să fie în compania soțului meu. Poate că avea să ne prindă bine să stăm de vorbă, să-l deturnez de la ideea asta ridicolă să intrăm într-o relație intimă și să revenim la dinamica de la început. Tendința de a născoci Idei Foarte Proaste îmi scădea considerabil dacă eram ocupată cu contabilitatea podgoriei, iar el avea să fie oricum extrem de ocupat de cum aveau să sosească banii. Lucrurile aveau să se liniștească și, în curând, aveam să plec de aici și să mi-l șterg pe Grayson Hawthorn din minte pentru totdeauna! Dar, până atunci... cu ce să mă îmbrac la cina asta întârziată de sărbătorire a nunții noastre?

Camioneta lui Grayson s-a oprit în fața căsuței mele la 18.00 fix. Am tras aer adânc în piept, ca să mă întăresc, și am ieșit cu pași înceți, strecurându-mă prin vegetația bogată. Stătea lângă portiera din dreapta, ținând-o deschisă.

– Vai de mine *și de mine*, am spus, chiar *știi* cum să te porți când îți dai interesul. Cine ar fi crezut?

Zâmbetul lui te ducea cu gândul la o reptilă foarte mulțumită, clar nu morocănoasă – dulce, cu o scăpărare malefică. I-am acceptat mâna întinsă și am urcat în mașină. Era proaspăt bărbierit și părul încă un pic ud îi lucea în soare, cu șuvițele acelea aproape negre satinate și ușor dezordonate. Avea o frumusețe periculoasă și mi-am ferit privirea, făcând un legământ să-mi împietresc inima în ce-l privea.

De cum s-a instalat și el pe locul de lângă mine și ieșeam pe poarta podgoriei, l-am întrebat:

– Ia zi, unde mă duci?

– La un restaurant din oraş care cred că o să-ţi placă.

A rostit cuvintele acestea pe un ton relaxat, dar pentru o clipită, pe trăsăturile lui s-a instalat o expresie îngrijorată, după care a dispărut.

M-am aşezat picior peste picior, iar ochii lui mi-au urmărit mişcările înainte de a se aţinti din nou asupra drumului. Mă hotărâsem asupra unei rochii galbene de vară, tăiată sub sâni şi a unei perechi de pantofi bleumarin, cu talpă ortopedică. Totuşi, în momentul de faţă, având în vedere cum zăboveau ochii lui Grayson pe pielea mea expusă şi simţind tensiunea sexuală care mocnea în cabina camionetei, îmi doream să fi ales ceva care să mă acopere mai bine – ca un sari, de exemplu, sau poate o rochie largă şi lungă.

– Aşadar, Kira, ai zis că ai fost în Africa până de curând. Ce ai făcut acolo? a întrebat Grayson, pe un ton de conversaţie lejeră.

Aha, acum că dintr-odată îşi dorea să-i încălzesc aşternutul, se hotărâse să se intereseze de viaţa mea. Tipic! Totuşi, habar nu avea că ştiam care îi era jocul şi că nu aveam de gând să mă las dusă de nas. Eram total imună la momelile lui dragoneşti.

Mi-am dres vocea.

– Un prieten de-ai mei construia un spital. M-am hotărât să îl ajut la treabă.

A aruncat o privire către mine.

– Un prieten?

– Ei bine, de fapt un copil pe care l-am sponsorizat printr-un program caritabil. În fine, Khotso mi-a devenit prieten de-a lungul anilor – prin scrisori, bineînţeles. Mama lui suferise de ceva numit fistulă vaginală după naşterea lui, pe când avea doar 13 ani, iar asta i-a impulsionat visurile de o viaţă de a deveni doctor. Pieptul mi s-a umplut de mândrie în timp ce mă gândeam la prietenul meu. Aici, în America, afecţiunea asta nici nu există, dar e o mare problemă în Africa, din cauza vârstei foarte fragede la care multe fete se mărită şi rămân însărcinate. Corpurile lor imature pur şi simplu nu sunt pregătite să aducă pe lume copii şi suferă teribil – de multe ori travaliul durează mai multe zile, se întâmplă des să piardă copilul – şi apoi duc o viaţă foarte grea din cauza fistulei căpătate. În fine, Khotso a fondat un spital pentru operarea fistulelor acestor femei, dintre care

unele care au trăit cu această boală ani la rând, şi pentru a le ajuta pe cele care tocmai ce şi-au pierdut copilaşii. E o realizare extraordinară pentru un om atât de tânăr... Dintr-odată, m-am oprit, dându-mi seama că mă lăsasem purtată de pasiunea pentru acest proiect, aşa cum mi se întâmpla de obicei când vorbeam despre asta. Mi-am simţit obrajii înroşindu-se. Îmi pare rău, am...

– E un subiect care te pasionează. E de-a dreptul admirabil. Şi pare a fi o iniţiativă foarte nobilă. Ai ajutat o persoană care, la rândul său, ajută atât de multe acum. S-a uitat la mine cu o expresie în care mi s-a părut că văd un respect sincer. Inima mi s-a încălzit, în ciuda legământului meu de a rămâne rece şi distantă. Deci ai ajutat la punerea în funcţiune a spitalului şi apoi ai venit acasă?

Mă uitam atent la unghii.

– Ei bine... aproape. Aş fi rămas până la ceremonia de tăiere a panglicii, dar a intervenit un... ăăă, un incident.

Grayson a ridicat o sprânceană.

– Ce incident?

– Am... ăăă, am provocat o căpetenie locală la o întrecere de alergat.

– A, bineînţeles.

Am remarcat sarcasmul din vocea lui, dar când m-am uitat la el, am descoperit că avea o lumină de amuzament în ochi care părea aproape afectuoasă, aşa că am râs uşor.

– Din câte se pare, căpeteniilor de trib nu le place să fie întrecute în public. În fine, mi s-a părut că era cel mai bine pentru Khotso şi pentru proiectul lui să iau ceva distanţă faţă de tot, la propriu. Aşa că am luat avionul spre casă un pic mai devreme decât intenţionasem iniţial.

„Şi înainte să apuc să ticluiesc un plan mai bun decât acela de a mă mărita cu tine, Grayson."

Am oprit într-un loc de parcare din centrul oraşului Napa şi am pornit către un restaurant italienesc pe care îl mai văzusem, dar la care nu luasem niciodată masa. Era într-o clădire impunătoare, fost sediu de bancă, cu coloane mari din piatră care încadrau faţada.

– Mi s-a părut a fi chiar potrivit, a spus Grayson, deschizându-mi uşa, ca prima noastră întâlnire să fie într-o bancă. În fond, totul a început într-o bancă...

Am ridicat din sprâncene.

– Adevărat. Deşi asta nu e o primă întâlnire. E doar o cină prietenească, de sărbătorire a cununiei noastre. Practic o

masă de afaceri, de fapt.

Înainte să apuce să răspundă, am fost întâmpinaţi de amfitrioana restaurantului.

– Grayson Hawthorn, a rostit el. Am o rezervare pentru 18.30.

Fata i-a adresat o privire admirativă, şi-a dat părul pe spate, un gest de aranjare evident, şi s-a întors să ne conducă la masă.

N-am putut să nu observ privirile aruncate către noi în timp ce traversam restaurantul către o masă aflată spre spatele încăperii. Unele erau, pur şi simplu, admirative, din partea femeilor care îl fixau pe Grayson, dar multe păreau aproape dezaprobatoare şi nu am putut să nu aud şoaptele în care apărea numele lui – nu păreau a fi comentarii pozitive. M-am încruntat, remarcând postura rigidă a lui Grayson în timp ce o urma pe amfitrioană.

Mi-am adus aminte de când le auzisem pe fetele acelea două în magazin... „N-ai cum să-l aduci ca să-l prezinţi părinţilor acum"... şi m-am încruntat.

De cum ne-am aşezat şi ni s-a adus câte un pahar de vin, Grayson a început să se mai relaxeze uşor. M-am uitat în jur, iar ochii celorlalţi clienţi mai degrabă ne evitau decât să-i întâlnească pe ai mei. Evident, se discuta despre noi. Dintr-odată, mi-am amintit ce oraş mic era Napa. Toţi oamenii aceştia îl bârfeau pe Grayson.... îl judecau. Poate pentru infracţiunea comisă, poate pentru motivele pentru care s-a întors... poate pentru faptul că afacerea familiei lui era pe butuci, poate pentru că „n-ai cum să-l aduci ca să-l prezinţi părinţilor acum". Inima mi s-a strâns de compasiune. Ştiam exact cum era să fii judecat... şi să fii condamnat de tribunalul opiniei publice.

Părea aproape imun la şoaptele din jur, dar ceva îmi spunea că nu era aşa, de fapt. M-am uitat la el, cum stătea rigid şi studia meniul un picuţ cam prea atent şi legământul făcut de a rămâne detaşată s-a spulberat.

– Mie, una, mi se pare, am spus încet, mişcându-mi mâna încet peste masă pentru a mi-o pune peste a lui, că uneori cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să zâmbeşti. Când mâna mea a atins-o pe a lui, a tresărit foarte uşor şi m-a privit în ochi. Expresia ochilor îi era de o vulnerabilitate atât de intensă, că inima mi s-a precipitat în piept preţ de câteva clipe. Încearcă, l-am încurajat, lăsându-mi capul într-o parte şi adresându-i un zâmbet larg şi luminos.

Mi-a răspuns cu o grimasă reținută, cu buzele încordate.

– *Așa* zâmbești tu? Serios? M-am prefăcut a mă cutremura. Seamănă mai mult cu rânjetul unei hiene turbate.

Preț de o clipă, a părut șocat, dar apoi și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs, iar zâmbetul de după aceea a fost larg, vesel și foarte, foarte frumos. I-am răspuns și eu cu unul pe măsură. Și, dintr-odată, tensiunea s-a disipat. Mi-am retras mâna, cu pielea în continuare încălzită de contactul cu a lui. După aceea am început să discutăm lejer – vorbind despre lucruri de zi cu zi cât am luat masa. Nu voiam să rup vraja amiciției relaxate la care parcă ajunsesem cumva.

Când ni se servea desertul, o femeie mai în vârstă s-a apropiat de masa noastră, cu o tânără așteptând-o la ceva distanță, cu un aer încurcat.

– Mi s-a părut mie că tu ești, Gray Hawthorn! a rostit femeia mai în vârstă. Dar nu eram chiar sigură. Nu ți-ai mai arătat fața în lumea bună de când... ăăă, te-ai întors. S-a răsucit către mine, întinzând mâna. Eu sunt Diane Fernsby. Iar tu probabil că ești una dintre fetele lui Gray, a spus, cu disprețul practic prelingându-i-se de pe buzele umflate pe cale chirurgicală.

– De fapt, Diane, a intervenit Grayson, ea e *soția* mea, Kira Hawthorn.

Ochii mi s-au dus imediat la ai lui și am înghițit în sec, șocul înregistrat amuțindu-mă. Nu fusesem pregătită să aud cuvintele acelea.

Chipul lui Diane s-a golit de orice urmă de culoare.

– Soția ta? Vai, Gray, sunt cea mai veche prietenă a mamei tale și nu am primit și eu o invitație la nuntă?

– A mamei vitrege, a corectat-o Grayson. Și am avut o ceremonie foarte intimă. M-a apucat de mână și mi-a zâmbit, privindu-mă în ochi. N-am putut să așteptăm.

– Am... înțeles, a spus, cu ochii trecându-i peste mine, oprindu-se asupra mâinii aflate pe masă, făcând ochii mari când a văzut inelul de pe degetul meu. Ce să zic, e clar o...

– Mama, ar trebui să mergem. Bună, Gray, a spus femeia mai tânără care aștepta chiar în spatele mamei ei.

– Bună, Suzie, a rostit Gray, cu mai multă căldură în ton.

Suzie a roșit, ferindu-și privirea. Vreo fostă iubită?

– Da, ai dreptate, dragă. Ar trebui să plecăm. S-a uitat din nou la noi. Ce să zic, felicitările mele, a spus, pe un ton oricum, numai de felicitare nu. După ce s-a întâmplat cu

Vanessa... ei, probabil că încă încerci să treci peste asta. A dat din cap. Să rupă logodna și apoi, când erai în închisoare, să se mărite...

– Nu eram logodiți, a spus Grayson, cu un glas măsurat și glacial.

Diane a fluturat din mână.

– Ei, bine, toți știam că urma să vă logodiți curând. Mama ta mi-a zis că îi cumpărașeși și inelul. Și apoi...

– Mama, a spus aspru Suzie din spatele ei.

Ne-a zâmbit amândurora, ca și cum și-ar fi cerut scuze, trăgând-o de mână pe mama ei.

– Ei, ce să zic, ne mai vedem pe aici, sunt convinsă. O seară bună, a rostit Diane Fernsby, lăsând-o pe fiica ei să o tragă de la masa noastră. Când nu făcuse decât vreo câțiva pași, s-a aplecat spre Suzie și „i-a șoptit" deloc încet: Ai scăpat la mustață de ăla, dragă. Am auzit că podgoria de-abia se mai ține pe linia de plutire și are cazier acum, după tot cât i-a chinuit pe părinții lui...

Cuvintele i s-au stins când s-a îndepărtat mai mult, dar pocnetul nemulțumit al buzelor i se propaga cu o fidelitate remarcabilă prin tot restaurantul.

Am așteptat până ce au dispărut din câmpul nostru vizual înainte de a spune ceva.

– Soția ta? am întrebat, menținându-mi un zâmbet vag pe buze, pentru a păstra aparențele. Am crezut că o să mă prezinți, pur și simplu, drept Kira.

Maxilarul lui Grayson a zvâcnit o dată, de două ori chiar înainte de a face un efort vizibil de a se relaxa, rezemându-se pe spătarul scaunului și măsurându-mă lung.

– Ai spus că ar trebui să dăm impresia că mariajul nostru e autentic, pentru a preîntâmpina orice suspiciuni din partea tatălui tău. M-am gândit, pur și simplu, că, dacă în oraș se răspândește vestea că sunt însurat, n-ar strica să fim credibili din acest punct de vedere. Diane Fernsby e una dintre cele mai bârfitoare persoane din oraș.

– Aaa...

Am dat aprobator din cap. A luat bonul de la tranzacția cu cardul de la chelner și a început să-l semneze. Prințul de gheață reintrase în scenă. Eram ilogic de afectată. Voiam să îi fiu recunoscătoare că făcea eforturi să le dea impresia celorlalți că mariajul nostru era real, dar știam că nu spusese că eram soția lui pentru mine sau din cauza tatei. Precizase că eram soția ca să îi închidă gura lui Diane Fernsby.

Ştiusem că era schimbător, dar ne înţelegeam atât de bine înainte ca Diane Fernsby să îşi facă apariţia şi să aducă vorba de fosta lui... Ce era cu povestea asta, până la urmă? Fusese cumva părăsit de o femeie?

Şi unde era respectiva acum? Eram curioasă dacă locuia în Napa... dacă avea să audă despre căsătoria noastră acum. Ei, în fine, nu puteam să-mi fac griji pentru viaţa personală a soţului meu.

Grayson m-a condus afară din restaurant şi la camioneta lui. Atmosfera confortabilă pe care reuşisem să o obţinem pe timpul cinei dispăruse, înlocuită de atitudinea lui rece şi distantă. Totuşi, când ne-am instalat amândoi în cabina camionetei, s-a întors uşor către mine.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo, Kira. Am trăit în oraşul ăsta de când mă ştiu şi în ultimii şase ani s-au întâmplat o groază de lucruri în familia mea. Oamenii sunt curioşi, aşa cred. Îmi pare rău că te-am expus la aşa ceva.

– Curiozitatea nu e acelaşi lucru cu grosolănia bătătoare la ochi, am murmurat, uitându-mă lung prin parbriz.

A scos un oftat.

– Probabil că merit grosolăniile astea. Din punctul de vedere al oamenilor din Napa, sunt un criminal şi un puşcăriaş. Şi l-am omorât pe băiatul de aur din oraşul vecin.

Mi-am adus aminte ce citisem pe internet despre faptele pentru care fusese condamnat. Băiatul care murise locuia în districtul învecinat, Sonoma.

Mi-am muşcat buza, neştiind exact ce să spun.

– Nu a fost o crimă, Grayson. A fost un accident. Mi-ai spus-o şi tu.

– Şi totuşi, e tot mort.

– Vrei să discutăm despre asta? Mă pricep să...

– Nu.

Câteva clipe, am stat într-o tăcere stânjenitoare până ce, într-un final, a întors capul spre mine, cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet ironic.

– Chiar ştiu să distrez o fată, nu?

Am lăsat să-mi scape un hohot slab.

– Sunt convinsă că *fetele* tale nu se prea plâng.

Grayson a zâmbit vag.

– Îmi pare rău pentru asta. În ciuda faptului că mama mea vitregă nu m-a avut niciodată la suflet, Diane voia ca eu şi fiica ei să fim împreună. Suzie pur şi simplu...

– Nu e genul tău?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

A chicotit, amuzat.

– Mi-a fost mereu doar amică.

Și, că tot venise vorba de femei care erau genul lui Grayson...

– Grayson, cine e Vanessa?

Nu mi-a răspuns imediat, dar i-am văzut umerii încordându-se. A continuat să se uite fix prin parbriz, spunând:

– Vanessa e soția fratelui meu.

– Ah...

A fost mai degrabă o răsuflare decât un sunet. Fratele lui se însurase cu iubita lui – femeia cu care avea de gând să se căsătorească – cât el fusese în închisoare? M-am crispat, închipuindu-mi cum se simțise. Nici nu era de mirare că nu vorbea cu fratele lui.

– Îmi pare rău, Grayson, am spus, nevenindu-mi în minte nimic ce-aș fi putut să spun.

A dat din cap o dată, arătându-mi că auzise, după care a pornit motorul și a ieșit din locul de parcare. Drumul spre casă a fost în mare parte petrecut în tăcere, cu radioul pe fundal. Când a cotit pe lângă fântână și s-a oprit în fața casei mari, s-a întors către mine.

– Vrei să mai bem un pahar? Ca să vezi, am o sticlă de vin despre care știu, de la cineva care se pricepe, că e destul de delicios.

Am zâmbit. Probabil că era o naivitate din partea mea să-mi pese, dar mi se părea că nu voia să rămână singur. Ce rău putea să facă un pahar?

– Delicios, ai zis? Îmi plac lucrurile delicioase.

A râs ușor. Ne-am dat jos din mașină și mi-am urmat soțul în casa lui.

Cara DC

Capitolul 11

GRAYSON

– Știi ce-ar trebui să facem? a spus Kira din senin, aplecându-se brusc în față, luându-mă prin surprindere. Stăteam pe șezlongurile semiruginite de pe terasă, fiecare cu câte un pahar de vin în mână. Tot sorbisem din ele, într-o tăcere confortabilă, privind piscina acoperită – care, cel mai probabil, era nămolită și plină de alge sub prelată. Avusesem intenții foarte clare de a o seduce în seara asta. Nu credeam că avea să fie foarte greu – reacționase la sărutul meu de mai devreme cu o pasiune atât de dezlănțuită… Totuși, după ce se întâmplase la restaurant, nu eram chiar într-o dispoziție amoroasă.

– Am o bănuială că nu urmează niciodată ceva bine după cuvintele astea, când vin din gura ta, am răspuns.

M-a săgetat cu un zâmbet ironic.

– Nu, vorbesc serios! E o idee bună.

– Bine, ce?

– Ar trebui să dăm o petrecere!

Am ridicat o sprânceană, sprijinindu-mi capul de spătarul scaunului, fără să o scap din ochi.

– O petrecere? De ce Dumnezeu am face una ca asta?

– Păi, a început ea, trăgându-se de pe spătar, trecându-și picioarele într-o parte, ca să stea cu fața la mine, mie mi se pare că oamenii din Napa sunt... circumspecți în ceea ce te privește acum. În mod clar, ar fi benefic imaginii Podgoriei Hawthorn să obții un statut social mai bun în comunitatea în care trăiești. N-am dreptate?

– Ce să zic... cred că da.

Chiar avea dreptate. Dacă era să am o șansă reală de a resuscita afacerea familiei mele, nu-mi era de nici un folos să fiu oaia neagră a zonei viticole. Și totuși...

– Dar cum anume ar ajuta o petrecere în acest sens?

– N-ar fi decât un început, a spus, cu o expresie gânditoare. Dar oamenii vorbesc, să ştii. Dacă am invita unele dintre cele mai influente personaje din comunitate şi s-ar simţi primite de tine cu braţele deschise, ar creşte şansele ca şi ei să se poarte la fel cu tine. Cumva, bârfele îi fac pe oameni să uite că cei despre care vorbesc sunt şi ei nişte fiinţe. Dacă i-ai invita aici, le-ar aduce aminte de asta. Eu sunt convinsă că, prin însăşi structura lor, oamenii vor să înţeleagă şi să ierte.

– Ai prea multă încredere în oameni.

Părea să se gândească serios la asta, cu două cute formându-i-se între sprâncene.

– Poate. Dar îmi place să cred că nu. Cel puţin în majoritatea cazurilor, oricum.

Dintr-odată, părea vulnerabilă.

După ce am luat o gură de vin, am spus:

– Probabil că eşti foarte familiarizată cu bârfele.

– Ei, bineînţeles. Mare parte din viaţa mea a fost în vizorul publicului.

Pe chip i-a apărut o expresie chinuită şi am avut dintr-odată impulsul instinctiv de a o cuprinde în braţe. Mi-am ferit privirea, sorbind încă o dată din vinul alb, cremos.

– În fine, am spus, schimbând subiectul, cum să-şi aducă aminte lumea că sunt şi eu om? Parcă ziceai că sunt mai mult dragon decât om.

– Adevărat. A zâmbit. Va trebui să-ţi ţii în frâu tendinţele reptiliene pentru o seară.

Am chicotit, cercetând umbrele şi zonele vizibile de pe chipul ei, în lumina slabă oferită de lună.

– Serios acum, nu am deloc timp să organizez o petrecere.

A clătinat din cap.

– Nu, bineînţeles că nu. M-aş ocupa eu! Aşa, n-o să mai dau de bucluc. Am putea să alegem o tematică de safari african! Sau de petrecere tropicală! O să găsesc ideea perfectă.

A zâmbit larg şi, pentru o clipită, am văzut gropiţa aceea de vrăjitoare. Pulsul mi s-a accelerat şi nu am putut să-mi înfrânez hohotul uşor care mi s-a ridicat în gât.

– Ar trebui să-mi pui registrele în ordine ca să nu mai dai de bucluc.

– Pot să fac şi una, şi alta.

Am oftat.

– Bine. Dar aşteaptă până primim cecul, te rog, înainte de a începe să cheltuieşti bani pe care nici unul dintre noi nu îi are încă.

– Aşa o să fac.

Între noi s-au instalat câteva momente de tăcere şi ne-am lăsat în voia aerului plăcut al nopţii, încărcat cu parfumul trandafirilor din grădină, a aromei proaspete a vinului de pe limbă, a foşnetului copacilor din apropiere şi a pâclei aproape strălucitoare care plutea prin podgoria de la orizont. Am închis ochii, savurând toate aceste senzaţii, întrebându-mă când mai trăisem în prezent, aşa cum o făceam acum. Oare o făcusem vreodată?

– Ai de gând să repui piscina în funcţiune când ne primim cecul? a întrebat Kira într-un final, destul de încet, dând din cap către ea.

– Probabil că nu. Aş vrea să o desfiinţez.

– De ce? Nu-ţi place să înoţi?

– Ba îmi place destul de mult. Doar că nu am amintiri foarte fericite legate de această piscină. Tatei i s-a năzărit să mă înveţe să înot aruncându-mi căţeluşul în capătul cu apă adâncă.

A tras aer adânc în piept.

– Căţeluşul tău? De ce să facă una ca asta? a întrebat în şoaptă.

„Doamne..." Nu mă mai gândisem la asta de-atâta vreme... De ce-mi aduceam aminte incidentul acela fix acum? M-am gândit că era pentru că piscina era chiar în faţa mea...

– Aveam şase ani şi mi-era frică de partea cu apă adâncă. Indiferent de cum mă ameninţa tata, nu intram acolo şi gata. Stătea pe marginea piscinei în costumul lui afurisit, perfect călcat, şi striga la mine în timp ce eu plângeam. Doamne, trecuseră douăzeci şi doi de ani şi tot mai simţeam umilinţa acelor momente. Găsisem un căţeluş abandonat dincolo de poarta noastră şi îi rugasem cu cerul şi pământul să mă lase să îl păstrez... Şi m-au lăsat, cât timp nu intra în casă şi aveam singur grijă de el...

Mi-am lăsat gândurile în voia lor, încercând să-mi invoc în minte imaginea căţeluşului acela pe care îl botezasem Sport. Era o corcitură, maro cu alb şi cu ochii aceia mari, plini de încredere...

– În fine, eram afară, la încă o lecţie de înot, iar eu am refuzat iar să intru în apă, aşa că tata a luat căţeluşul care

stătea acolo, pe terasă – am arătat cu degetul către locul exact – şi l-a aruncat în apă. Mi-a zis că ori sar după el, ori o să se înece.

– O, Doamne, Grayson, a suspinat Kira, cu mâna peste gură.

I-am adresat un zâmbet reţinut.

– A trecut mult timp de-atunci. *Şi-atunci de ce mai simţeam şi acum o durere în piept când îmi aduceam aminte?* Am rămas pe marginea piscinei plângând şi ţipând până ce căţelușul ăla s-a înecat, Kira. Într-un final, tata l-a cules din apă, dar era prea târziu. Iar vinovăţia pe care o simţeam îmi sfâşia şi acum sufletul. Fusesem un laş. Mi-aş dori atât de mult să mă pot întoarce în timp la momentul ăla... şi l-aş salva. Chiar dacă m-aş îneca eu. Dar l-aş salva pe el.

– Bineînţeles. Acum eşti om în toată firea şi ai curajul unui bărbat. Atunci erai aproape un bebeluş, a spus, venind la mine şi aşezându-se pe şezlongul meu. Cum ai învăţat să înoţi, până la urmă, după aşa ceva? a întrebat cu blândeţe.

Mi-am trecut mâna prin păr, strângându-mi degetele şi cuprinzând o parte din el, amintindu-mi.

– Walter. Tata a plecat într-o călătorie câteva săptămâni mai târziu, iar Walter şi-a dedicat un sfârşit de săptămână să mă înveţe să înot. Avea un costum de înot ciudat, negru, care îl acoperea de la genunchi până la gât.

Am scos un hohot uşor, amintindu-mi cum mă pusese Walter să exersez de nenumărate ori în capătul cu apă mică până am prins suficientă încredere în mine ca să ajung în cel cu apă mare, după care a venit cu mine şi m-a lăsat să ţin de umerii lui până i-am spus că eram pregătit să îi dau drumul.

– Mai încolo în anul ăla l-am învăţat şi eu pe fratele meu, când era plecat tata, aşa că, atunci când avea să-l arunce *pe el* în capătul cu apă mare, să înoate ca un peştişor. Tata a fost atât de mândru... am spus, încercând să adopt un ton ironic, dar cuvintele au ieşit încărcate cu mândria sinceră pe care o simţeam. *Chiar* fusesem mândru de fratele meu şi că reuşisem în taină să îl ajut să nu aibă parte de spaima şi de vinovăţia cu care mă chinuisem eu. Am oftat, lăsându-mi mâna moale lângă corp.

– Nu a fost vina ta, a spus ea blând, părând să ştie la ce mă gândeam. Ce ţi-a făcut tatăl tău a fost o cruzime îngrozitoare, nu erai decât un copilaş. Ah, Grayson, îmi pare atât de rău că ai trecut prin aşa ceva...

Şi-a pus mâna pe obrazul meu, cu o expresie blândă şi plină de compasiune. Cât mă înşelasem în legătură cu vrăjitoarea asta mică... Ah, cât de tare şi de grav mă înşelasem! Uitându-mă în ochii ei plini de iertare, am simţit ceva în mine descleştându-se şi începând să se risipească.

De ce îi împărtăşisem povestea aia? Avea talentul ăsta, de a-mi smulge mărturisiri sincere. Oare pentru că, în seara asta la restaurant, înconjuraţi de toate privirile acelea fixe, se străduise să mă facă să mă simt ca şi cum era cineva şi de partea mea? Oare pentru că plănuia ceva – o petrecere – ca să mă ajute să-mi îmbunătăţesc statutul social în ochii celor din jur, fără alt motiv decât că îi păsa şi că era convinsă că putea să mă ajute cumva? Sau pentru că dintr-odată simţeam această prietenie neaşteptată şi înţelegere pentru soţioara mea cea imprevizibilă? Sau plutea cine ştie ce vrajă în pâcla care acoperea lumea în seara asta?

– Vrăjitoare dulce şi frumoasă, am murmurat, trăgând-o în jos la mine, să o pot săruta.

Mi-am cufundat palmele în părul acela bogat şi mătăsos când buzele ni s-au întâlnit. S-a încordat, dar nu s-a retras şi i-am urmărit conturul buzelor cu limba până şi le-a întredeschis pentru mine. Trăgând-o aproape, m-am aventurat în gura ei, explorând relieful umed şi mătăsos al gurii ei, cu o fierbinţeală desfăşurându-mi-se prin corp, încălzindu-mi sângele. Când, în sfârşit, a început să participe, mi-a venit să gem de satisfacţie, dar nu voiam să fac nimic care să rupă cumva vraja şi să o facă să se retragă. Mi-am lăsat mâinile pe corpul ei, plimbându-mi-le în jos şi în sus pe spatele ei şi, după câteva clipe, i-am simţit muşchii relaxându-se. Primul nostru sărut fusese dur şi ca o provocare, al doilea flămând, dar tandru, dar acesta era lent, senzual, ca şi cum gurile noastre făceau dragoste. Sărutasem nenumărate femei în viaţa mea, dar nu avusesem niciodată parte de un sărut ca acesta. M-a dezorientat la fel de mult pe cât m-a excitat. Înainte să apuce să reacţioneze, am tras-o – rapid, dar într-o mişcare curgătoare – în aşa fel încât acum era sub mine şi stăteam deasupra ei, sprijinindu-mi greutatea pe un şold, lângă corpul ei. A clipit şi s-a uitat în ochii mei, ca şi cum nu era sigură ce tocmai se întâmplase. Voiam să o lipesc bine de mine, ca să-mi simtă excitaţia pe deplin, dar ştiam instinctiv că n-ar fi fost manevra potrivită acum. Miresica mea trebuia încălzită treptat în seara asta, iar eu eram mai mult decât dispus să fac orice era nevoie în

acest sens. Scăpărarea rapidă a ceea ce se întâmplase mai devreme o speriase, din cine ştie ce motiv – un motiv pe care aveam de gând să îl deslușesc, dar nu în seara asta. În seara asta ne concentram doar asupra noastră.

Părul îi era revărsat în jur, buzele îi luceau de la umiditatea săruturilor mele, iar ochii mă priveau cu o pasiune neclară şi doar o picătură de circumspecţie. Mi-am lăsat capul în jos şi am sărutat-o din nou, cu corpul încordat acum, sub presiunea efortului pe care îl făceam să mă înfrânez. Voiam să îi dau jos hainele şi să mă avânt în fierbinţeala ei strâmtă chiar acolo. Tot corpul îmi pulsa de ardoare. Am început să trag în jos bretelele rochiţei de vară, iar ea a scos un mic chiţăit de protest, aşa că m-am oprit, dar m-am aplecat şi am sărutat-o pe gât, trecându-mi buzele în jos, pe pielea ei catifelată şi parfumată, atingând-o în treacăt cu limba, să îi simt gustul. Şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a arcuit corpul spre al meu, iar eu am profitat de ocazie să îi trag rochia în jos, astfel că i-am descoperit sânii. Mi-am lăsat ochii în jos, incapabil să-mi reprim geamătul animalic care mi s-a ridicat în gând văzându-i sânii frumoşi şi plini, atât de aproape de mine.

– Ai cele mai frumoase sfârcuri pe care le-am văzut în viaţa mea, am murmurat. Numai la ele m-am gândit, oricât m-am străduit să mă opresc. Mi-am lăsat capul în jos şi am sărutat unul, iar Kira a scos un suspin slab, profund feminin. Auzind-o, un val de tulburare mi-a făcut penisul să se întărească şi să se îngroaşe până la o dimensiune dureroasă. Am vrut să le gust şi să le sorb de când am dat de tine goală, în ziua aia, am recunoscut, cu buzele aproape lipite de pielea ei şi i-am sărutat celălalt sân. Mă întrebam dacă sunt atât de dulci pe cât păreau.

– Grayson, a gemut, afundându-şi degetele în părul meu. Mi-am lăsat gura peste un sfârc întărit şi l-am lins, rotindu-mi limba în jurul lui.

– Doamne, am gemut, chiar eşti la fel de dulce pe cât pari.

– Am zis că n-ar trebui... nu e...

Cuvintele i se desprindeau de pe buze sub forma unor suspine întretăiate. Câteva clipe mai târziu, suspinele acelea s-au transformat într-un gâfâit. Văzând-o reacţionând aşa, mi-am potrivit buzele în jurul sfârcului ei şi am supt, trăgându-l în gură şi folosindu-mi limba pentru a-l mângâia uşor. A scos un ţipăt, trăgându-mă de păr.

– O, Doamne, Gray, a gemut. Trebuie... trebuie să...

– Șșșt, vrăjitoare mică, am liniștit-o, cuprinzând celălalt sfârc în gură și sugând ușor înainte de a mă retrage. Dă-ți voie să savurezi experiența!

I-am depărtat ușor picioarele, împingându-mi un genunchi între ele. S-a uitat în sus la mine cu ochi neclari și drogați de excitare. O senzație primitivă de triumf mi-a făcut abdomenul să se încordeze și mi-am apăsat erecția de burta ei, aplecându-mă să o sărut din nou. Dintr-odată, corpul i s-a încordat și și-a întors capul într-o parte.

– Nu, a spus cu un glas moale și încă răgușit de pasiune.

– Da, am zis eu, aplecându-mă din nou spre ea.

Mi-a împins umerii.

– Nu, a repetat, mai ferm.

Am scos un geamăt, trăgându-mă în lateral. S-a ridicat repede, trăgându-și rochia în sus, părând a-i fi destul de greu să-și determine picioarele să o asculte. Corpul îmi pulsa dureros de dorință nefinalizată. Ea a făcut un efort concertat de a părea indiferentă.

– Ar trebui să mă duc la culcare.

Brațul mi s-a pus în mișcare și am prins-o de mână înainte să apuce să fugă.

– Am vorbit serios, Kira. Nu avem de ce să dormim separat. Am putea să... consumăm căsătoria asta. Și tu simți ce e între noi la fel de mult ca și mine.

I-am oferit cel mai fermecător zâmbet din arsenalul meu, dar și-a ferit privirea și și-a tras mâna dintr-a mea, cu o postură încordată și ochii tulburi și ușor îndurerați.

– Mi-ai povestit chestia aia ca să – a dat din mână, arătând la mine și la ea – să se întâmple asta între noi?

Dezorientarea m-a făcut să nu spun nimic preț de o clipă.

– Ce chestie?

– Cu cățelușul.

– Cu cățelușul? Poftim? Nu!

Credea că îi povestisem aia ca să o manipulez să mă sărute? Am strâns din buze.

M-a cercetat o clipă, după care a expirat dintr-odată.

– Ți-am spus, Grayson, nu mă interesează așa ceva... nu mă interesează asta. A arătat din nou la ea și la mine. N-ar face altceva decât să complice o situație care și-așa e destul de complicată. Nu așa ne-am înțeles.

– Înțelegerile se pot schimba oricând.

M-am ridicat în șezut, mi-am tras piciorul peste lățimea șezlongului și m-am ridicat în picioare, cu fața la ea. I-am

luat o șuviță de păr între degete, simțindu-i textura mătăsoasă, dorindu-mi ca luna să-i scoată la iveală reflexiile de văpaie, așa cum o făcea soarele. Dar, în lumina asta, flăcările îi erau umbrite. Când aveam să fac dragoste cu ea, voiam să fie mereu pe lumină, ca să pot să-i văd flăcările din păr, strălucirea ochilor de smarald. Voiam să văd toate felurile în care corpul ei îmi arăta că era viața însăși, plină de intensitate și pasiune. Corpul meu pulsa din nou, încă tare, la simplul gând de a face dragoste cu ea... ore și ore întregi. Sau, drace, măcar doar o dată...

– Poate să fie un aranjament temporar, Kira. Exact ca mariajul nostru.

A clipit, privindu-mă direct, și și-a acoperit obrajii cu palmele, ca și cum s-ar fi înfierbântat. În lumina asta, nu-mi puteam da seama dacă așa stăteau lucrurile sau nu.

– N-ar merge. Crede-mă!

S-a întors către scara de piatră care ducea la casă. Am strigat-o pe nume, dar nu s-a întors și nici n-a mai aruncat vreo privire înapoi. M-am așezat din nou pe șezlong, scoțând un oftat prelung, plin de frustrare sexuală, încercând să-mi dau seama ce tocmai se întâmplase. Habar nu aveam cum să mă port cu propria soție. Dintotdeauna, reușisem să cuceresc ușor femeile. *Să le păstrez*, însă... ei bine, Vanessa arătase că asta s-a putea să fie cu totul altă mâncare de pește.

Dar eu și Kira stabiliserăm deja că relația noastră avea să fie temporară și astfel, cu ea, asta nu era o problemă. Totuși, nu mi se mai întâmplase să fiu refuzat în materie de sex când apelam la farmecul meu personal. Nu eram arogant – ăsta era adevărul, pur și simplu. Mi-am dat seama că niciodată nu trebuise să fac eforturi pentru a face sex cu cineva și nu eram sigur că știam măcar cum se face așa ceva. Iar ironia sorții făcea ca prima femeie care nu se lăsa cucerită de strădaniile mele să fie chiar soția mea.

– Ne vedem luni, Charlotte, am spus, aplecându-mă și sărutând-o pe obrazul moale.

Era vineri dimineață, iar ea și Walter urmau să-și petreacă sfârșitul de săptămână la San Francisco, în vizită la niște prieteni.

– Sunt mai multe caserole în congelator, cu indicații pentru încălzit scrise pe capac, mi-a spus. A, și am făcut și o

tavă de fursecuri din alea cu unt şi lămâie care-ţi plac. Sunt împachetate în folie de aluminiu, în...

– Charlotte, am chicotit, amuzat, sunt bărbat în toată firea. Pot să mă descurc de unul singur un sfârşit de săptămână.

A zâmbit, dând amuzată din cap şi ciupindu-mă cu afecţiune de obraz.

– Îmi place să am grijă de tine. Lasă-mă să te răsfăţ! Ah! Şi te rog să-i spui Kirei că i-am făcut fursecuri din alea cu fulgi de ovăz şi zahăr brun care îi plac. Dar unde e, până la urmă? Am crezut că o să vină la casa mare, să-şi ia la revedere.

– Am stat până târziu aseară. Probabil că doarme până târziu, am spus, închipuindu-mi-o în aşternut, în căsuţa ei, cu părul acela superb răspândit peste...

Charlotte s-a uitat la mine de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile.

– Cum merg lucrurile cu voi, acum că sunteţi chiar căsătoriţi? a întrebat Charlotte.

Voise să vină cu noi la starea civilă, dar eu o refuzasem categoric. La momentul respectiv, nu voiam să adaug nimic care să facă totul şi mai stânjenitor decât era deja. Să o avem pe Charlotte acolo n-ar fi făcut decât să ne facă să ne simţim şi mai stângaci... şi pe mine să mă simt vinovat, nu puteam să neg.

Am oftat.

– Nu ştiu. Cu ea, e greu de spus. Nu prea ştiu ce o să facă de la un moment la altul, cu atât mai puţin ce e în mintea ei.

„Cu excepţia faptului că se opune încercărilor mele de a o băga în patul meu, ceea ce mă şi face să o doresc atât de mult, cel mai probabil."

– Hmm, a mormăit ea, cu o expresie gânditoare. Da, nu-s mulţi ca ea, parcă are foc în vene, ca să zic aşa. Poate doar tu. Mi-a făcut cu ochiul. Mă bucur că aţi ieşit la masă aseară. E un început bun. A zâmbit şi, înainte să apuc să răspund la acest comentariu sau să-i spun să nu-şi facă cine ştie ce idei măreţe, a continuat: Urează-i weekend plăcut din partea mea. A! Şi spune-i că am primit lista ei pentru petrecere. Eu şi Walter o să ne oprim în oraş ca să comandăm invitaţiile – ştiu un loc unde mi le tipăresc pe loc. Mai am lista Jessicăi cu numele şi adresele tuturor personajelor importante din Napa. A zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Spune-i Kirei că vor pleca mâine-dimineaţă prin poştă. Şi te rog, bea-ţi sucul de

portocale, mi-a spus, punându-mi în mână paharul pe jumătate plin. Circulă o gripă îngrozitoare.

M-am executat golind paharul doar pentru a-i conteni turuiala despre petrecere şi cicăleala continuă. M-a privit atent în timp ce-mi beam sucul, cu ceva aproape emoţionat în expresie. Chiar îşi făcea atâtea griji să nu fac gripă? Când am terminat, mi-a luat paharul şi l-a clătit în chiuvetă până am împins-o aproape până la uşă, de unde i-am strigat „la revedere" lui Walter, care aştepta în holul de la intrare, cu valijoara lor la picioare.

– La revedere, domnule, a spus, adresându-i soţiei sale un zâmbet reţinut şi afectuos în timp ce o privea apropiindu-se, agitându-se în legătură cu toate lucrurile rămase nefăcute, ca şi cum ne-am găsi sfârşitul fără îngrijirile ei pe timpul sfârşitului de săptămână.

Am lucrat până spre seară în ziua respectivă, după care m-am dus în oraş să iau ceva materiale, întorcându-mă pe la 17.00. După un duş rapid, m-am dus în bucătărie, să bag una dintre caserole în cuptor, pentru cină. I-am dat un mesaj Kirei, să o anunţ că masa avea să fie gata la 18.00, dar o oră mai târziu, când am văzut că tot nu îmi răspunsese, am început să devin neliniştit. Oare mă ignora? Nu o văzusem deloc toată ziua. Stătea închisă în cocioaba aia mică, doar ca să mă evite? Apropo, nu avea de gând să înceapă munca în biroul meu? M-am dus acolo, să văd dacă era vreun semn că fusese pe acolo, dar nimic. Mi-am făcut de lucru prin birou un timp, dar când nivelul de frustrare a crescut într-atât încât să nu-mi mai permită să mă concentrez la altceva, m-am ridicat de la birou şi m-am dus să-mi iau telefonul. I-am dat încă un mesaj, după care am aşteptat cinci minute, bătând darabana pe blatul de bucătărie. Nimic.

Trecusem de fântână până mi-am dat seama măcar că ieşisem din casă. Dacă plecase în Brazilia, cum zisesem în ziua aceea, la hotelul unde se cazase? Vrăjitoare mică! Oare *mă părăsise?* Ce făcusem aseară de o speriase chiar într-atât? Sângele îmi pulsa în vene, încărcat cu ceva ce nu-mi puteam da seama dacă era panică sau furie – poate un amestec al acestora.

Aveam să descopăr că valiza îi dispăruse? Mă lăsase să pic de prost? Mă lăsase doar cu o mândrie călcată în picioare şi starea civilă clar modificată, deşi fără nici o urmă a unei mirese? Nici măcar nu m-am deranjat să bat la uşă, traversând camera din faţă plină de unelte şi dând buzna în

camera ei, cu inima bubuindu-mi de emoție în legătură cu ce aș fi putut găsi acolo.

Am răsuflat prelung când i-am văzut valiza pe jos, deschisă, cu hainele revărsându-se din ea, ca și în ziua anterioară. Privirea mi s-a rotit prin cameră, oprindu-se asupra siluetei de sub pătură. *Dormea?* La 18.00 seara?

– Kira? am rostit. Nici un răspuns. M-am apropiat de pat și am tras pătura de pe ea. Un geamăt slab i-a ieșit de pe buze și și-a tras picioarele la piept, ghemuindu-se și mai mult. Kira? am rostit din nou, de data aceasta cu îngrijorare în glas.

Avea fața acoperită cu părul acela bogat al ei, așa că i l-am dat pe spate și mi-am lipit palma de fruntea ei. Pielea îi era fierbinte și umedă de la transpirație, dar tremura.

– A, nu, Kira, ai febră, drăguța de tine...

Doar a gemut din nou, împingându-și fața spre mine, dar fără să deschidă ochii. A mormăit ceva neinteligibil, după care s-a înfiorat puternic.

Fir-aș al naibii! Era vina *mea.* O lăsasem să stea în cocioaba asta prăfuită, prin ai cărei pereți bătea vântul, o făcusem să facă dușuri reci zile la rând. Ce fel de monstru eram? Vinovăția m-a izbit în plexul solar și mi-am băgat brațele pe sub corpul ei, ridicând-o cu grijă, cu tot cu pătură.

– Te duc în casa mare și cu asta basta, am spus. Pun piciorul în prag. Știu că, undeva în capul tău, mă contrazici, dar să știi că nu dau înapoi. N-ai de ales, trebuie să te supui. Cum îți place asta, nevastă? am întrebat, încercând să obțin o reacție din partea ei.

N-a făcut altceva decât să se cuibărească mai aproape de mine și să înceapă din nou să tremure. Am purtat-o cu grijă prin camera din față plină de unelte și am închis ușa în urmă cu o lovitură de picior, după care am pornit cu pași rapizi prin seara proaspăt instalată, cu o temperatură atipic de rece pentru această perioadă cețoasă. Când urcam treptele cu Kira în brațe, am simțit dintr-odată un val de amețeală și m-am oprit, sprijinindu-mă de balustradă pentru o clipă. Ei, ce ciudat! Doamne, speram că nu mă îmbolnăveam și eu.

N-ar fi fost deloc un moment potrivit. După o clipă, senzația a trecut, lăsând în urmă doar un zumzet ciudat în sânge. Am dus-o în dormitorul care odinioară fusese al mamei mele vitrege și am așezat-o ușor pe pat, trăgând pătura într-o parte, iar apoi mutând-o pe cearceaf și

acoperind-o. După ce i-am dat părul pe spate și i-am pus o compresă rece pe frunte, m-am dus să aduc niște Tylenol.

Când m-am întors cu pastilele, am zgâlțâit-o ușor.

– Kira, trebuie să-mi spui dacă ai luat deja ceva pentru febră. Kira? S-a mișcat, clipind des în timp ce mă fixa, cu verdele ochilor chiar mai intens acum, sub imperiul febrei. Kira, ai luat ceva? Vreo pastilă?

A dat din cap în semn de negare și s-a crispat.

– N-am avut nimic, a mormăit.

– În regulă, bine, atunci trebuie să iei astea, am spus, aducându-i pastilele aproape de gură. Le-a înghițit și a luat câteva guri lungi din apa pe care o adusesem, prăbușindu-se din nou pe perne și închizând ochii din nou. Mi-am acordat o clipă să îi studiez fața. Pielea îi era îmbujorată de febră, cu genele lungi și negre pe fundalul obrajilor, buzele uscate și ușor întredeschise.

– Răsfățată mică și frumoasă, am spus în șoaptă, dându-i părul pe spate.

Am simțit din nou zumzetul acela ciudat din vene, încruntându-mă. Părea să-mi coboare spre vintre și m-am strâmbat ușor simțind cum mă întăream. Nu era deloc momentul potrivit pentru pofte trupești, și totuși corpul meu părea să aibă alte idei. Mi-era oarecum rușine. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia din fața mea era bolnavă!

Timp de încă o zi și jumătate, m-am străduit să o fac să se simtă mai bine în timp ce corpul i se lupta cu febra, iar eu mă luptam să-mi controlez corpul. Poftele mi se dezlănțuiau prin vene, într-un fel de tornadă incandescentă de dorință incontrolabilă. M-am trezit de mai multe ori că mă aplecam, sub imperiul intensității pulsânde a unei erecții care părea să apară din senin și să dureze ore întregi. Nu era normal. Ceva era în neregulă.

L-am sunat pe José și, pentru prima oară de când mă întorsesem, i-am spus că eram prea bolnav pentru a veni la lucru. Oricum nu aș fi lucrat în ziua respectivă, căci nu aș fi lăsat-o singură pe Kira – dar adevărul era că nici eu nu eram în stare să plec din casă. Eram ca un animal scăpat de sub control. Voiam să mi-o trag ca un viking – să cuceresc, să sfâșii haine și să-mi satur dorința intensă în repetate rânduri, până ce durerea aceea pulsândă avea să dispară, lăsându-mă moale și, în sfârșit, satisfăcut. Această idee părea ridicol de teatrală, și totuși nu puteam găsi altă explicație, chiar și față de mine însumi. Îmi feream privirea în timp ce îi tamponam

gâtul şi pieptul cu o compresă rece, tremurând din cauza efortului de a-mi controla impulsul de a mă urca pe ea şi de a o poseda, fie că era leşinată de febră sau nu. A trebuit să mă satisfac singur de patru ori, în baie, doar pentru a putea să fiu suficient de funcţional încât să am grijă de mica vrăjitoare. Nu, era clar că starea asta nu era normală. Îmi făcuse cine ştie ce farmece malefice? Mă simţeam de parcă aş fi fost posedat de o un demon obsedat de sex, ieşit tocmai din adâncurile Hadesului.

Eram pe punctul de a suna un doctor... sau poate un preot, pentru a-mi face o exorcizare, când simptomele au început, în sfârşit, să se mai disipeze, duminică după-amiaza. Extenuat din punct de vedere mental şi secătuit fizic – la propriu, chiar – m-am întins pe pat lângă Kira, doar pentru o clipă.

Avea o temperatură clar mai normală şi respira constant şi lin. Primele umbre ale amurgului se strecurau pe după marginile draperiilor groase, iar vâjâitul slab al ventilatorului din tavan m-a făcut să adorm aproape imediat.

Capitolul 12

KIRA

M-am trezit încet, simțindu-mă ca și cum aș fi ieșit la suprafață dintr-o prăpastie adâncă și întunecată, spre lumina aflată departe, departe și undeva sus. Am clipit, încercând să-mi dau seama unde mă aflam, și am simțit ceva cald și solid în spate. Întorcându-mă, amețită, ochii mi s-au ațintit asupra chipului frumos al unui dragon adormit. Am încercat să-mi dau seama cum de ajunsesem aici și nu-mi aminteam decât că mă băgasem în pat, practic incapabilă să mai stau în picioare, simțindu-mă inițial ca și cum o stâncă se prăvălise peste mine, iar apoi ca și cum aș fi fost fiartă de vie. Chiar și acum, mă simțeam amețită, cu membrele îngreunate. Fusesem bolnavă, făcusem febră, mi-am dat seama. În minte mi-au apărut imagini disparate cu Grayson punându-mi comprese rece pe frunte și dându-mi părul pe spate. Avusese grijă de mine cât fusesem bolnavă. Tandrețea mi s-a scurs în corp ca o gură de apă rece în timp ce-i admiram frumusețea masculină în acea stare de pace absolută. Cu mintea netrezită complet încă, neinhibată nici de frică, nici de gânduri raționale, mi-am zis: „Așa ar fi să mă trezesc lângă el. Așa ar fi dacă ar fi cu adevărat al meu."

Mi-am ridicat mâna către fața lui, plimbându-mi degetul mare de sus în jos, peste maxilarul lui aspru, umbrit de țepi negri. Nu se bărbierise de câteva zile. Fusesem aici, în camera asta, de atâta vreme?

Ochii i s-au deschis, clipind ușor, și s-a uitat lung la mine preț de câteva clipe bune, înțelegerea insinuându-se încet în expresia lui somnoroasă.

– Bună, a zis răgușit, ducându-și mâna la fruntea mea. A suspinat ușurat când și-a retras-o. Nu mai ai febră, a rostit, cu o mină calmă și senină.

– Da. Ai avut grijă de mine, am spus în șoaptă. Mulțumesc.

„E bun la suflet." Gândul acesta s-a ivit dintr-odată, plin de siguranță.

Am rămas așa, clipele acestea părând să fie undeva între somn și trezie, amândoi fiind încă prinși în rețeaua pâcloasă a viselor. Avea ochi foarte frumoși – la fel de întunecați ca bolta cerească noaptea, și era la fel de ușor să te pierzi în ei ca și privind stelele. Și-a ridicat și el palma și și-a trecut degetul mare peste pometele meu. Am suspinat, împingându-mă spre atingerea lui. Dintr-odată, a clipit privindu-mă, ochii deschizându-i-se complet, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama de ceva. Și vraja s-a rupt. S-a întors pe spate, cu un aer aproape vinovat, trecându-și o mână prin păr și prinzând firele din creștet în pumn.

– A fost...

Ideea i-a fost întreruptă de sonerie, care se auzi de la parter. S-a ridicat în șezut.

– Walter și Charlotte încă nu s-au întors. Mă duc eu să deschid.

S-a ridicat, jeanșii și tricoul boțite, părul ciufulit și barba nerasă făcându-l cumva să fie chiar și mai chipeș cumva.

Era bărbat până în măduva oaselor și mi-am simțit respirația blocându-mi-se în piept. Ochii întunecați i-au trecut peste corpul meu și, din nou, și-a ferit privirea, aproape vinovat. M-am ridicat într-un cot.

– N-ai... n-ai profitat de starea mea febrilă, nu-i așa, dragonule?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Și-a încleștat maxilarul, ochii devenindu-i neverosimil de întunecoși, și a răspuns încordat:

– Nu.

Apoi s-a răsucit și a pornit către ușă, strigând peste umăr:

– Du-te și fă un duș fierbinte! Ți-am adus valiza.

M-am uitat în direcția în care dăduse el din cap înainte să iasă din cameră și, într-adevăr, valiza și gentuța mea cu cosmetice se aflau sub fereastră.

Am făcut cum mi-a spus Grayson și am făcut un duș fierbinte lung, savuros, delectându-mă cu senzația oferită de ploaia fierbinte pe mușchii mei dureroși, săpunindu-mă și frecându-mă de mai multe ori cu gelul meu de duș cu parfum de gardenie. A fost divin! Când, în sfârșit, am ieșit din baie, curată și împrospătată, mă simțeam din nou complet trează și normală. După ce mi-am uscat părul și m-

am îmbrăcat, m-am dus la parter să îl găsesc pe Grayson și după ceva de mâncare. Eram de-a dreptul lihnită.

Auzind zvon de voci venind din camera de zi, am pornit în direcția respectivă, oprindu-mă când am văzut-o pe Kimberly stând pe canapea, iar pe Grayson instalat față în față cu ea. Râdeau amândoi de ceva, dar s-au oprit când am intrat în încăpere. Kimberly a scos un mic țipăt și s-a ridicat, repezindu-se la mine și cuprinzându-mă într-o îmbrățișare strânsă.

– Ce cauți aici? am întrebat, cu răsuflarea tăiată, strângând-o la piept, cu inima contractându-mi-se de încântare.

Era îmbrăcată cu pantaloni scurți de jeans și un tricou cu model floral, pielea netedă și măslinie îi era potențată și mai mult de soarele de vară, iar corpul ei minion și voluptuos era la fel de perfect ca întotdeauna. Părul negru și cârlionțat îi era prins într-o coadă, chiar deasupra cefei.

– Nu mi-ai mai răspuns la telefon de două zile! Eram îngrijorată. Am venit să mă asigur că nu erai încătușată într-o pivniță de vinuri, torturată fără milă.

A făcut cu ochiul, dar apoi i-a zâmbit lui Grayson, ca și cum ar fi fost o glumă pe care o făcuse și cu el. Păreau destul de prietenoși deja. Nu eram sigură ce părere aveam despre asta. Grayson s-a ridicat în picioare.

– Vă las să stați de vorbă, a zis, apropiindu-se de noi cu privirea fixată asupra mea. Nu am putut să nu observ că, în ciuda faptului că abia ne treziserăm, el tot arăta obosit, ca și cum nu apucase să doarmă prea mult. Și-așa trebuie să fac un duș. Încântat de cunoștință, Kimberly!

Mi-am ferit privirea, mușcându-mi buza sub impresia imaginii care mi-a apărut instantaneu în minte, cu Grayson Hawthorn gol sub șuvoiul de apă fierbinte. Cu spuma săpunului scurgându-se...

– Kira? a rostit Kimberly. Vrei să stai jos?

Evident, repeta întrebarea pe care eu, pur și simplu, nu o auzisem.

– A, da. Ne vedem, i-am spus lui Grayson, care deja trecea pe lângă noi. A, mulțumesc... din nou! am strigat în urma lui.

A întors capul ușor, dar nu a scos nici un cuvânt.

– Treci *aici*, mi-a spus Kimberly, trăgându-mă de mână. Ce se întâmplă? Nu am primit vești ca lumea de la tine de

când v-ați căsătorit, iar apoi în weekendul ăsta nu mi-ai răspuns deloc la telefon și nici la mesaje...

– Am fost bolnavă. Adică... foarte bolnavă. Ne-am lăsat pe canapea și am tras o pernă în poală, strângând-o la piept. Grayson a avut grijă de mine.

Nici acum nu eram pe deplin lămurită în privința asta și nu apucasem să îl întreb nimic. De ce o făcuse? Cum de mă găsise? Și, Doamne, chiar trecuseră doar două zile de când mă sărutase și mă atinsese cu atâta pasiune tandră, făcându-mă să nu pot să închid un ochi toată noaptea, perpelindu-mă de pe o parte pe cealaltă, plină de o confuzie frustrată? Într-un final, mă dădusem jos din pat și făcusem o listă pentru Charlotte, pentru petrecerea despre care vorbisem cu Grayson. Să-mi concentrez mintea la altceva decât *asupra lui* mă ajutase și, într-un final, reușisem să adorm când mă băgasem înapoi în așternut.

Kimberly a ridicat dintr-o sprânceană.

– Mă bucur că te simți mai bine și o să discutăm despre asta imediat. Dar trebuie să te urechez puțin. Intenționat ai omis să îmi spui că arată ca un zeu grec.

Am pufnit.

– *Ca un zeu grec?* Habar nu am despre ce vorbești. E unul dintre cei mai urâți bărbați pe care i-am văzut în viața mea. Abia dacă suport să mă uit la el.

Kimmy a rânjit.

– Mincinoaso! Expresia i-a devenit gânditoare. Dar mă îngrijorează, totuși. O să fie mai ușor să te îndrăgostești de el dacă deja te atrage. Având în vedere că planul e să pleci de lângă el în două luni, trebuie să găsești o modalitate să nu se întâmple așa ceva, asta-i tot ce zic. Și nu-l lăsa să te sărute!

Am oftat și mi-am sprijinit capul de spătarul canapelei.

– E bine, de fapt...

Am pus-o la curent cu tot ce se întâmplase de la cununie încoace. M-a ascultat, cu expresia schimbându-se de la furie, vagă oripilare, surprindere și, într-un final, deveni meditativă.

– Deci *l-ai lăsat* să te sărute. Avertismentul meu a venit prea târziu – dar nu mă mir. La cum te-au urmărit ochii lui când ai intrat în cameră... ei bine, acum ce-ai de gând să faci?

Am scuturat din cap.

– Nimic! Vrea doar să mă transforme într-o soție care joacă după cum îi cântă el și apoi să stea cu brațele în sân

când o să plec. Şi-asta nu ar fi, adică... ştii cum sunt eu, Kimberly. Eu nu-mi trăiesc viaţa aşa. Ar fi un dezastru total. Pentru mine.

Kimberly a deschis gura să-mi răspundă când l-am auzit pe Grayson strigând din bucătărie. M-am ridicat instantaneu şi Kimberly m-a urmat în graba mea de a ajunge în cealaltă parte a casei.

Grayson tocmai ieşea din bucătărie. Charlotte, care probabil se întorsese cât eu eram încă la etaj, făcând duş, era chiar în urma lui.

– Era gândit ca un ajutor! a strigat în urma lui.

El s-a întors, cu o postură tensionată, aruncând săgeţi de foc din ochi către Charlotte.

– Aproape că am violat-o! Când era inconştientă, cu febră, a rostit printre dinţii încleştaţi.

– Ah, vai de mine, a spus Charlotte. S-a uitat în sus, punând un deget pe bărbie. Oare doza trebuia înjumătăţită, nu dublată? A lăsat degetul jos. Da, cred că asta a fost problema.

– Ce se întâmplă aici? am întrebat.

Capul lui Kimberly se întorcea când spre Grayson, când spre Charlotte. Walter a sosit şi el, fără să spună nimic, şi a rămas mai într-o parte.

– M-a otrăvit, a mârâit Grayson, arătând-o cu degetul pe Charlotte.

Aceasta a izbucnit într-un râs vesel.

– Nu l-am otrăvit! E, pur şi simplu, un amestec din plante de care ştiu de la mama, făcut să crească înflăcărarea bărbaţilor.

Mi-a făcut cu ochiul. Mi-am simţit faţa golindu-se de orice urmă de culoare. Charlotte îi dăduse lui Grayson cine ştie ce amestec de ierburi pentru a-i creşte *înflăcărarea* înainte să plece în excursia lor de weekend? De ce? Şi... *O, Doamne!* Zisese cumva că aproape mă violase cât zăcusem? Am înghiţit cu greu.

Walter a făcut un pas înainte.

– Ştiu că nu se cuvine să intervin, domnule, dar...

Grayson s-a uitat urât la el, strângând din buze pentru o clipă.

– Când te-a oprit pe tine asta, Walter?

– Corect, a acceptat Walter, fără remuşcări, înainte de a continua: Din proprie experienţă pot să spun că... efectele

dispar mai repede dacă se consumă multă apă. Totuşi, aş recomanda doza normală. E destul de... utilă.

Grayson a scos un geamăt chinuit, ridicându-şi ochii la tavan.

– E clar, am murit şi-am ajuns în iad.

Charlotte a făcut un pas înainte.

– Ai vrea să-ţi fac...

– Nu! N-o să te mai las să-mi faci nimic niciodată. Eşti concediată! Sunt înconjurat de nebuni!

Apoi a pornit cu paşi mari către uşă, trântind-o în urma lui atât de tare că o vază aflată pe un raft de lângă noi s-a clătinat şi aproape a căzut. Am suspinat, ochii ducându-mi-se imediat la Charlotte. Ea mi-a zâmbit larg, ca şi cum n-ar fi fost concediată în urmă cu câteva clipe.

– Te-a concediat? am îngăimat.

Charlotte a fluturat din mână, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic.

– A, m-a concediat cam de două ori pe lună de când avea 16 ani. S-a întors din nou spre bucătărie, strigându-ne mie şi lui Kimberly: Poftiţi la o cafea, fetelor!

Zâmbind larg, Kimberly a intrat prima.

Charlotte stătea în picioare lângă blatul de bucătărie, cu un tocător mare în faţă şi întindea aluat pentru cine ştie ce prăjitură. I-am prezentat-o pe Charlotte cât a umplut trei căni cu cafea, iar eu şi Kimberly am luat loc.

– Ce a fost în capul tău, Charlotte? am întrebat-o, străduindu-mă din răsputeri să nu mă uit urât la ea, ştiind că aş fi putut fi violată cât zăcusem, în stare de inconştienţă, din cauza faptelor ei. Doar că... oare chiar credeam una ca asta? Chiar îl credeam pe Grayson în stare de aşa ceva, chiar dacă motivul era amestecul din plante pe care i-l dăduse Charlotte? M-am încruntat. Nu credeam, dar mai avusesem eu surprize din partea bărbaţilor, tocmai când nu mă aşteptasem. Din experienţa mea, cei mai mulţi dintre ei nu erau demni de încredere. Dumnezeu mi-era martor că vorbele tatei nu avuseseră niciodată vreo greutate, iar cele ale logodnicului meu, nici atât.

Cât despre Charlotte, intenţiile ei – deşi nesocotite – fuseseră bune. Eram sigură.

Ochii lui Charlotte au sclipit.

– Mi se părea că vă evitaţi. Dar apoi aţi ieşit în oraş la cină în seara aia. Şi mă gândeam că poate Grayson avea nevoie de un mic imbold în direcţia potrivită. Şi apoi, dacă rămâneaţi

singuri tot weekendul... S-a încruntat. Dar s-ar putea să fi greşit doza şi, bineînţeles, ar fi trebuit să ţin cont şi de virilitatea lui naturală...

Am scos un geamăt şi mi-am sprijinit fruntea în palmă pentru o clipă, înainte de a mă uita din nou la chipul ei zâmbitor. În nici un caz nu voiam să mă gândesc la virilitatea soţului meu.

– Nu prea cred că avea nevoie de un impuls în direcţia respectivă.

Charlotte s-a oprit din treabă, punând sucitorul pe blat.

– Şi tu? m-a întrebat, în mod clar sperând că îmi doream acelaşi lucru.

– Eu... Mi-am lăsat capul într-o parte. Şi eu sunt atrasă de el. Am... Mi-am plimbat degetul pe marginea cănii cu cafea. Ce să zic, sunt unele momente când chiar îmi place de el. Am clătinat din cap. Dar nu pot să-i ofer ce vrea, din mai multe motive. I-am aruncat o privire lui Kimberly şi mi-am muşcat buza. Ea mi-a răspuns cu o căutătură plină de înţelegere. Dar principalul motiv e că *lui* probabil nu i-ar veni greu să aibă o legătură sexuală cu mine şi apoi să-şi vadă de viaţă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar eu n-aş putea.

Mi-am lăsat ochii în podea. Mereu fusese aşa – când îmi dăruiam corpul, inima venea şi ea. Teama mi s-a scurs încet prin coloana vertebrală gândindu-mă că Grayson Hawthorn putea să mă distrugă cu atâta uşurinţă dacă îi dădeam ocazia. Învăţasem lecţia asta o dată şi nu aveam nici un chef să o repet. De data aceasta, nu aveam să cedez în faţa capriciilor mele prosteşti şi nesocotite.

Mai ales când erau în legătură cu un dragon extrem de viril.

Charlotte mi-a mângâiat mâna pe care o ţineam pe blat, lăsându-mi o mică pată de făină pe încheieturile degetelor.

– Aşa-s femeile din născare, draga mea. Când ne dăruim corpurile, ne dăruim şi inimile. Bărbaţii, când îşi dăruiesc corpurile, ei bine...

– Îşi dăruiesc doar corpurile, am completat atât eu, cât şi Kimberly în cor, iar toate trei am izbucnit în hohote de râs.

Mi-am simţit inima umplându-se până la refuz de afecţiune pentru amândouă. Îmi fusese dor să petrec timp cu nişte prietene.

I-am zâmbit lui Charlotte.

– Da. Aşa că e exclus.

– Ce să zic, om trăi şi-om vedea, a răspuns ea, făcându-mi cu ochiul.

– Fără comploturi malefice! am avertizat-o.

În sinea mea, însă, eram impresionată să văd că Charlotte îşi dorea să vadă formându-se o relaţie adevărată între mine şi Grayson. Poate că, pentru ea, asta era pentru că nu credea în căsătoria de convenienţă pe care o încheiasem noi – dacă devenea una autentică, putea să fie fericită pentru Grayson, în loc să fie dezamăgită de el.

– A, nu, a răspuns ea, neconvingător. Cel puţin, nu în aşa fel încât să fiu prinsă cu mâţa în sac.

Am râs uşor şi am luat o gură de cafea. Eram tentată să o întreb pe Charlotte de unele dintre lucrurile pe care le aflasem despre Grayson în seara aceea, mai ales în legătură cu Vanessa. Totuşi, în primul rând, nu mi se părea chiar corect să discut despre lucrurile acestea fără ca el să fie de faţă şi, în al doilea, era şi Kimberly acolo.

– O să te ierte?

– A, într-un final, da. Coca asta, a zis, dând din cap către aluatul din mâinile ei, e să-i fac biscuiţii lui preferaţi, cu afine. Îi plac cu gem şi smântână. O să facă pe supăratul vreo două zile, ca să nu se facă de râs, dar după câţiva din ăştia, n-o să mai fie cu adevărat furios. A zâmbit veselă, dar apoi a devenit serioasă. A, mi-am adus aminte, Kira, o să mă duc să adun caisele care cad din pomi, atât de coapte sunt, de pe câmpul sudic. Vrei să mă ajuţi să facem câteva porţii de gem de caise?

– A, sigur. Am făcut dulceaţă de căpşune cu bunica o dată, am răspuns, amintindu-mi cu drag de ziua aceea.

– Îmi place la voi, a declarat Kimberly dintr-odată, luând o gură din cafeaua ei. Cred că locul tău e aici, Kira.

Cuvintele ei mi-au dat o stare care se schimba din fericire în teamă. Şi, cum stăteam acolo, în bucătăria caldă, parfumată cu miros de afine şi cafea, cu Charlotte trăncănind despre excursia ei la San Francisco, dintr-odată am avut o revelaţie: Grayson îmi spusese că, din toate punctele de vedere, crescuse fără părinţi, iar eu tot nu înţelegeam toate aspectele situaţiei respective. Dar se înşelase într-o privinţă. A avut părinţi în tot acest timp. Numele lor erau Walter şi Charlotte Popplewell, iar aceştia îl iubeau ca şi cum ar fi fost copilul lor. Mă întrebam dacă Grayson însuşi conştientizase asta.

Am mai stat de vorbă un timp, după care Kimberly mi-a spus că trebuia să plece. Am condus-o până la mașină și, când ne-am oprit să ne luăm la revedere, mi-a zâmbit și mi-a spus:

– A fost o vizită atât de frumoasă! Am vorbit serios, s-a uitat în jur la Podgoria Hawthorn, mi se pare că te potrivești aici. Mi-a cercetat chipul pentru o secundă. Dar ai grijă de tine! N-aș suporta să te văd că suferi din nou, Pisi Kira.

I-am zâmbit o clipită.

– Așa o să fac, promit!

A dat aprobator din cap.

– Aproape că nici nu vreau să-ți spun asta după ce-am văzut că îți merge bine aici...

Inima mi s-a îngreunat în piept.

– Te-a sunat tata, nu-i așa? am întrebat, ghicind imediat.

Mereu avea aceeași expresie tensionată ori de câte ori se gândea la tata. A dat din cap, în semn de confirmare.

– M-a sunat de mai multe ori, chiar sugerând o dată că, dacă nu te făceam să îl suni, o să tragă ceva sfori la serviciu la Andy – și nu cred că avea de gând să îi obțină o avansare.

– Ticălos obsedat de control!

Clocoteam. Andy lucra la dispeceratul Poliției și presupun că nu era imposibil ca tata să aibă ceva influență în Poliția San Francisco, dar să-i vină o asemenea idee? Chiar nu exista nici o limită la josniciile pe care era dispus să le facă pentru a mă controla?

Kimberly și-a pus o mână pe umărul meu.

– Ascultă-mă, nu-ți spun asta ca să îl contactezi din proprie inițiativă. Andy e un pic îngrijorat, dar sincer, amândoi am prefera să trăim din ajutorul de șomaj decât să-l lăsăm pe tatăl tău să ne influențeze viețile. M-am gândit doar că ar trebui să știi. Cine știe ce altceva face... Cred că ar fi cel mai bine să te duci la el acum, ca să nu afle unde ești și să te trezești cu el aici.

M-am cutremurat, cuprinzându-mi talia, ca într-o îmbrățișare. Dar eram de acord, totuși. Și *nu* aveam să las asta să devină problema prietenei mele. Dând aprobator din cap, am spus:

– Așa o să fac. Mulțumesc, Kimberly.

„O, Doamne, să vină certificatul ăla de căsătorie curând! Trebuie doar să încasez cecul ăla mai întâi..."

Am îmbrățișat-o strâns la despărțire, promițându-i că o să vin în vizită curând și că o să îi dau vești frecvent, iar apoi

am petrecut-o cu privirea până mașina i-a ieșit pe poartă.

Din nou, mi-am cuprins talia cu mâinile și am rămas pe loc, uitându-mă lung la fântâna nefuncțională, întrebându-mă cum ar arăta reparată și pusă în funcțiune, întrebându-mă cât de jos era pe lista de priorități a lui Grayson. *Grayson...* petrecuse tot weekendul într-un chin continuu grație lui Charlotte și, totuși, mă îngrijise cu altruism, scăzându-mi febra, dându-mi să beau supă și apă și având grijă să nu rămân deloc singură. Din câte se părea, mă înșelasem în privința dragonului, în anumite privințe, cel puțin. Nu era fiara cu inimă de piatră pe care o văzusem în el inițial. M-am gândit câteva clipe la ce aflasem despre cum fusese trădat de fratele, de tatăl și de mama lui vitregă.

Era doar un bărbat – un bărbat cu traume profunde și care încerca din răsputeri să se descurce într-o situație care, până la apariția mea, fusese fără speranță.

Și m-am gândit din nou la ce știam despre cum fusese nedreptățit nu doar de tatăl lui, ci și de al meu. Oare ar fi înțeles de ce nu spusesem nimic despre asta dacă ar fi aflat?

Am luat în considerare să îi spun acum... doar că planul nostru nu se schimbase. Tot aveam să ne despărțim destul de curând. Ar avea vreun rost?

Cu mintea plină de griji, m-am întors cu pași nehotărâți în casă și m-am dus în birou – încăperea în care făcusem cunoștință oficial cu Grayson Hawthorn. M-am așezat la biroul masiv și am început să trec în revistă corespondența de azi, pe care Charlotte probabil că o luase din cutia poștală când se întorsese, de dimineață, împreună cu teancul de corespondență nedesfăcută, împărțind plicurile în grămăjoare: plicuri care păreau a conține facturi, pliante și reclame și corespondență personală. Erau mai multe scrisori nedeschise adresate lui Grayson, cu ceea ce părea a fi un scris de femeie. Le-am pus deoparte, dar când am dat de o carte poștală cu imaginea unei biciclete rezemate de un copac, am întors-o pe dos și am observat același scris. Am ezitat doar o secundă înainte de a-mi lăsa ochii să se abată de la adresă la mesaj.

Grayson,

Mai ții minte când aveam 13 ani și te-am stropit cu noroi cu bicicleta și mi-a părut atât de rău? Mi-ai spus că ți-e imposibil să rămâi supărat pe mine prea mult

timp. Mă rog să ai și acum inima suficient de mare încât să mă ierți. Căci eu o să tot încerc la infinit...

Toată dragostea mea,

Vanessa

Vanessa. Încerca să îl convingă pe Grayson să o ierte? Că se măritase cu fratele lui? O durere ciudată mi se înființase în piept, dându-mi furnicături pe piele. Nu-mi plăcea. Am început să pun corespondența pe birou, hotărând că terminasem cu această sarcină, când am dat de un plic oficial trimis către mine. Am tras aer în piept, desfăcându-l. Am scos un țipăt mic când am văzut că era certificatul nostru de căsătorie, furnicăturile acelea disipându-se într-o senzație de încântare optimistă. Aruncând restul plicurilor pe birou, m-am dus repede la intrarea principală, strigând către bucătărie, unde știam că era Charlotte.

– Mă duc în oraș! Mă întorc repede!

Am auzit-o răspunzând cântat:

– Bine! înainte ca ușa să se închidă în urma mea.

Aveam de încasat niște bani. O sumă destul de mare, chiar.

Capitolul 13

GRAYSON

Până la ora 15.00, eram prea extenuat pentru a mai putea lucra chiar şi un singur minut. M-am întors în casă, unde pluteau aromele biscuiţilor cu afine ai lui Charlotte. M-am dus în bucătărie.

– Nu joci corect, i-am spus, afişând un aer ostil de faţadă. Aveam de gând să nu vorbesc cu tine cel puţin încă o zi şi jumătate. Dă-mi un biscuit!

Charlotte mi-a zâmbit fericită, punând un biscuit cald pe o farfurie, cu o lingură de frişcă deasupra şi una de gem alături.

– Trişoareo, am mormăit. Să nu crezi că asta înseamnă că te iert.

Mi-a zâmbit, cu un aer de cunoscătoare.

– Chiar îmi cer scuze. Ţi-am provocat durere şi nu aş fi făcut nicicând aşa ceva intenţionat. M-a cercetat o clipă, cât eu am luat o muşcătură mare din rai. Pur şi simplu...

– Vrei ca eu şi Kira să avem o căsnicie autentică. Am scuturat din cap. Îmi pare rău, Charlotte, aşa ceva n-o să se întâmple. Nu am nici timpul necesar, nici dorinţa de a avea o soţie.

Cât despre aspectul fizic... încercasem. Nu că Charlotte trebuia să ştie asta – nu ar fi făcut altceva decât să îi dea speranţe false. Oricum, Kira refuzase. Dar aveam să mai vedem noi în privinţa asta. Nu aveam de gând să renunţ la eforturile mele pe acest front. Cel puţin momentan, *eram* soţ şi soţie – de ce să nu ne bucurăm de beneficiile acestui statut un timp? Era ca o văpaie în sângele meu – frumoasă, imprevizibilă şi plină de viaţă. Şi mai mult ca sigur două luni, ba chiar un pic mai puţin, ar fi destul timp ca să potolesc acest foc. Aş şti cum e să o am sub mine, lângă mine, peste mine... şi apoi avea să se termine cu totul. Aş fi sătul.

– Nu ţi-am dat amestecul acela de plante ca să te laşi purtat de atracţia fizică faţă de ea, să ştii, a spus Charlotte, părând să-mi citească gândurile. Sper să fie ceva mai mult între voi. Amestecul ăla a fost gândit doar ca să pună sângele în mişcare, ştii la ce mă refer. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am strâmbat la ea. Era dezgustător că discutam despre aşa ceva. Femeia asta practic mă crescuse. Dar a continuat înainte să apuc să o opresc. În corp *şi* în inimă. Şi, în ce o priveşte pe Kira, nici ea nu-şi doreşte o relaţie pur fizică cu tine, să ştii.

M-am oprit din mâncat, incapabil să-mi reprim interesul.

– De unde ştii asta?

– Pentru că e femeie, de-asta ştiu.

M-am gândit la ce spusese. Dacă ne bucuram de corpul celuilalt, Kira chiar ar fi vrut mai mult? Nu, abia dacă părea *să mă placă* în mare parte din timp. Dar îi plăceau atingerile mele, asta era clar. Acum, că reconsideram ce se întâmplase, vibraţia aceea constantă de receptivitate sexuală fusese prezentă chiar de la început, îşi făcuse simţită prezenţa de prima oară când pielea mea o atinsese pe a ei.

Pur şi simplu, nu o conştientizasem pentru că mă concentrasem la a o judeca, a o critica şi apoi la exasperarea stârnită de isprăvile ei ridicole. Dar nu o mai contestam. Nu mi se părea că exista vreun motiv pentru care nu puteam menţine relaţia la nivel fizic. Din punctul meu de vedere, ştiam că puteam să mă bucur de corpul ei fără să mă îndrăgostesc de ea. *Sigur.* Nu-mi mai înfrânam dorinţa în ceea ce o privea pe vrăjitoarea asta mică în mare parte exasperantă, dar extrem de atrăgătoare. Ce trebuia să fac acum era să o conving şi pe ea.

Instinctul de protecţie pe care îl simţisem în legătură cu Kira când o găsisem bolnavă şi cu febră, în patul ei, mă îngrijorase în primele ore în care avusesem grijă de ea. Totuşi, înainte să apuc să cântăresc lucrurile pe deplin, intervenise efectul ierburilor date de Charlotte, iar apoi singurul meu scop devenise să supravieţuiesc pornirilor corpului meu, efortul de a mă controla epuizându-mă într-atât, încât nu mai puteam gândi. Poate că, într-o anumită privinţă, fusese un lucru bun. Totuşi, reflectând la tot acum, m-am hotărât că dorinţa de a-ţi proteja soţia era un impuls natural pentru un bărbat – chiar dacă mariajul respectiv era doar unul de convenienţă.

Mă aşteptam ca, într-un final, tendinţele acestea să dispară de la sine. Ca şi căsătoria noastră.

– Că tot a venit vorba de Kira, i-am spus lui Charlotte, unde e zurbagia asta mică?

– Nu ştiu. A plecat ca din puşcă acum câteva ceasuri.

Am ridicat dintr-o sprânceană, întrebându-mă ce fusese atât de important. Înainte să apuc să pun această întrebare cu voce tare, am auzit o maşină pe alee. Câteva clipe mai târziu, am auzit glasul Kirei strigând:

– E cineva?

– Aici suntem, dragă! a răspuns Charlotte.

M-am uitat peste umăr când a intrat cu paşi grăbiţi în bucătărie, punând jos o cutie mare, cu găuri în capac.

– Ce-i acolo? am întrebat arătând la cutia mare.

– O surpriză, a răspuns ea, zâmbind larg.

Am scos un geamăt. Ce Dumnezeu mai făcuse acum?

– Dar mai întâi, a spus, aşezându-se pe taburetul de lângă al meu, să ştii că suntem oficial căsătoriţi! I-am dus certificatul de căsătorie domnului Hartmann. Cecul nostru va fi procesat azi şi emis mâine-dimineaţă! Putem să îl ridicăm la prima oră.

Entuziasmul mi-a străbătut corpul.

– Poftim? am întrebat. Chiar aşa?

– Chiar aşa!

A zâmbit larg. Nu am putut să mă abţin, m-am ridicat şi am îmbrăţişat-o, ridicând-o cu totul şi învârtind-o în timp ce râdea în hohote.

– Am reuşit, am spus aproape fără să-mi vină să cred, oprindu-mă şi lăsând-o jos, în faţa mea. Radia, privindu-mă în ochi, cu ochii sclipind şi un zâmbet luminos.

– Ştiu, a suspinat.

Mă uitam lung în ochii ei, cuprins de o nevoie de a o săruta atât de intensă, încât n-am avut cum să nu mă întreb dacă era naturală sau dacă ierburile lui Charlotte încă mai făceau ravagii prin corpul meu.

Am fost întrerupt, totuşi, de sunetul slab a ceva zgâriind în cutia de pe jos, în spatele nostru. M-am încruntat, iar zâmbetul Kirei s-a lărgit, scoţând la vedere gropiţa aceea fermecătoare, îndepărtându-se de mine şi ducându-se repede către ce era în cutia aceea.

Întorcându-mă, am întrebat:

– Ce ai făcut?

Kira s-a ghemuit, deschizând cutia şi ridicând ceea ce părea a fi un căţeluş mare sau un câine de talie mică. Doi ochi întunecaţi şi plini de simţire s-au ridicat la mine, precauţi, iar doi de un verde intens mă priveau, plini de entuziasm.

– O, Doamne, a suspinat Charlotte, venind repede la Kira. Cine e pufoşenia asta? A pus mâna pe bănuţul de metal de pe zgarda căţelului şi a citit: Dulcica Lica?

– Asta pentru că e dulce, a declarat Kira, plină de mândrie. Şi Lica vine în completare, parcă lipsea ceva. Dulcica Lica.

– A, da! a spus Charlotte, ca şi cum ea ar fi găsit acest nume.

– Poate că ar fi trebuit să îi spun Lica Dulcica, a spus Kira, ridicându-şi ochii în tavan, ca dusă pe gânduri.

Am negat din cap, concentrându-mi din nou atenţia asupra creaturii din braţele Kirei.

– Ce *e* Dulcica Lica? am întrebat. Şi ce are la faţă?

Părea că întreaga parte inferioară a capului câinelui, botul şi mandibula, fuseseră deformate cumva.

Kira a ridicat creatura, care mi-am dat seama că era un căţeluş mai mare, un fel de corcitură, la piept, şi i-a acoperit urechea cu cealaltă mână.

– Şşşt, m-a mustrat. Poate să te audă, să ştii. S-a încruntat dispreţuitor, neslăbindu-mă din ochi. Şi Dulcica Lica e o *fetiţă*. Şi-a lăsat ochii la căţel, zâmbindu-i, iar animăluţul a privit-o cu ceea ce părea a fi o speranţă abia ţinută în frâu. Nu-i aşa, drăguţo? Nu-i aşa, dulceaţă mică? Da, aşa e, eşti *fetiţă*, o fetiţă cuminte. O fetiţă atâât de cuminte! O fetiţă dulce şi cuminte!

M-am strâmbat la adresa tonului ascuţit cu care vorbea, alintându-se. Dar, din câte se părea, pe căţeluşă nu o deranja nicidecum.

Tremurând sub presiunea încercărilor evidente de a-şi ţine în frâu entuziasmul stârnit de atenţiile Kirei, căţeluşa a început să-i lingă faţa cu gura aceea ciudat deformată. Ea a izbucnit în râs, după care a acoperit din nou urechea căţeluşei.

– Am salvat-o. Primul ei proprietar i-a pus botniţă când abia fusese înţărcată. Şi apoi nu i-a dat-o jos când a mai crescut. Când a fost găsită, era aproape moartă şi au trebuit să o opereze ca să îi dea jos drăcovenia aia.

Şi-a luat mâna de pe urechea căţeluşei. Charlotte, care pocnea din buze şi gângurea ca o bunică văzându-şi nepoţica pentru prima oară, o scărpina în spatele urechilor.

– Ah, biata de ea! Stai liniştită acum, Dulcico! O să-ţi găseşti locul aici fără probleme.

Evident încântată, căţeluşa a scos un chiţăit slab, după care şi-a lăsat capul în jos, ca şi cum s-ar fi aşteptat să sufere consecinţe grave din cauza sunetului aceluia strangulat care-i scăpase. S-a uitat la noi, cu ochi trişti şi capul lăsat în continuare în jos.

– Ei, ei, *aici?* am zis. Nu. Ultimul lucru de care am nevoie pe-aici e un animal care să mi se încurce printre picioare. Nu am timpul necesar pentru un animal de companie.

Kira s-a încruntat, după care mi-a împins căţeluşa la piept, obligându-mă să i-o iau din mâini.

– Am adoptat-o pe Dulcica Lica *pentru tine.* E a ta. Consideră că e darul meu de nuntă pentru tine. Şi o mulţumire pentru cât de bun ai fost cu mine în weekendul ăsta.

A zâmbit larg. Preţ de câteva clipe, am rămas năucit, uitându-mă fix la corpul cald din braţele mele, cu ochii aceia mari şi negri fixându-mă cu un amestec de teamă şi speranţă. Inima mi s-a contractat. O, Doamne! Kira se dusese şi-mi luase un căţel după povestea aceea despre tata pe care i-o spusesem. Vrăjitoare mică şi enervantă! Vrăjitoare mică, dulce, enervantă şi plină de compasiune... Am lăsat să-mi scape un oftat.

Fusese un gest frumos şi mă bucuram că nu era supărată după cum rămăseseră lucrurile între noi, pe terasă, după întâlnirea noastră. Şi totuşi...

– Kira, nu se poate să am o căţea pe nume Dulcica Lica. Nici nu ştiu cum să interpretez numele ăsta... dar pare teribil de feminin.

– Ah, şi-a dus un deget la buze, ei bine, aşa am botezat-o şi pare să se fi ataşat de numele ăsta. Numele ei complet e Dulcica Lica Plăcinţica, pe scurt Dulcica.

Îşi înfrâna cu greu un zâmbet. Mica vrăjitoare se amuza teribil.

M-am uitat din nou la animăluţul din braţele mele. Era îngrozitor de urâtă. Jalnic de neatrăgătoare. Mutilată. În ciuda deformării şi a numelui acela inacceptabil, nu mă lăsa inima să o alung, acum că o aveam în braţe, uitându-se la mine cu atâta speranţă în stare pură. Aveam o moşie mare.

Putea să alerge în voie – probabil că nici n-aveam să o văd pe-aici. Deşi trebuia dresată măcar să nu mănânce struguri, căci pot să fie periculoşi pentru câini. Am pus-o jos. A rămas ca împietrită, uitându-se lung la mine.

– E încă mică şi ai adoptat-o azi. Poate să înveţe un nume nou. M-am dat înapoi câţiva paşi. Hai aici, Scout.

Cățelușa şi-a lăsat într-o parte capul acela urât, aşezându-se greoi în fund.

Kira s-a retras şi ea de lângă câine.

– Hai aici, Dulcica Lica! a strigat.

Cățelușa a pornit imediat către ea, cu labele supradimensionate făcând zgomot pe podea. Kira a luat-o în braţe şi a început să-i spună tot felul de vorbe dulci, pe acelaşi ton ascuţit enervant.

– Hai încoace, Dulcica Lica, am chemat-o, de încercare.

Kira a lăsat-o jos şi a venit grăbită la mine, chelălăind din nou şi lăsându-şi capul în jos, în modul acela speriat, timid. Am luat-o în braţe şi m-am uitat direct în ochii ei.

– În primul rând, aici ai voie să vorbeşti. M-a privit cu ochii aceia expresivi, ca şi cum ar fi înţeles ce spuneam. M-a lins pe obraz, şovăitoare. Mi-am ridicat ochii la Kira şi Charlotte, care zâmbeau larg amândouă. Bine, poate să rămână aici, am spus, încordându-mi maxilarul, întorcându-mă cu noua mea cățelușă şi pornind spre uşă.

„Noua mea cățelușă pe nume Dulcica Lica." Ce dracu' se întâmpla cu viaţa mea?

– Mă duc să-i arăt casa şi să o fac să se înveţe cu alt nume! am strigat, ieşind din bucătărie.

Am început să urc treptele scării interioare, urmat de hohotele fericite ale celor două femei.

A doua zi dis-de-dimineaţă, am pornit spre oraş cu Kira, să ridicăm cecul care fusese catalizatorul şi motivul acestei căsătorii. Domnul Hartmann ni l-a dat, ne-a urat fericire şi noroc şi, la nici zece minute după ce intraserăm în clădire, eram din nou pe trotuar, uitându-ne fix unul la altul, ca şocaţi. I-am zâmbit larg Kirei şi i-am spus:

– Hai să mergem să ne deschidem un cont la bancă!

Mi-a răspuns la zâmbet cu unul aidoma şi a dat aprobator din cap.

Am trecut pe lângă banca unde mă văzuse prima oară Kira şi am ales una aflată mai încolo pe strada respectivă.

Poate că ea avea amintiri pozitive legate de banca aceea, dar eu nu suportam ideea de a deschide un cont la unitatea care îmi respinsese cererea de împrumut – indiferent dacă respingerea fusese justificată sau nu. Totuşi, mintea mi s-a întors la ultima oară când fusesem acolo, cât de deprimat şi deznădăjduit eram. Am apucat-o de mână pe Kira şi i-am strâns-o uşor. Mi-a zâmbit larg, cu gropiţa aceea făcându-şi apariţia şi o şuviţă de păr ca de foc alunecându-i în faţa unui ochi. N-am putut să mă abţin, m-am oprit şi am ghidat-o, făcând-o să meargă cu spatele, până la o clădire, unde am lipit-o de perete, dându-i un sărut scurt şi apăsat, după care zâmbind larg când i-am văzut expresia surprinsă.

– Luaţi-vă o cameră, a mormăit un trecător.

Pentru o clipă, Kira a părut şocată, iar eu i-am adresat cel mai reuşit zâmbet jucăuş de care eram în stare, ridicând din sprâncene.

– Nu, a zis, cu hotărâre în glas, strecurându-se dintre corpul meu şi perete, dar s-a uitat peste umăr la mine, cu un zâmbet provocator pe chip.

Am izbucnit în râs, grăbind pasul să o prind din urmă.

Un ceas mai târziu, aveam conturi separate, fiecare conţinând câte 350 000 de dolari. Pe drumul de întoarcere la podgorie, m-am simţit dintr-odată ruşinat, ca şi cum aş fi furat banii aceia de la ea. Ca şi cum n-aveam dreptul la ceea ce luasem.

– O să-ţi dau banii înapoi. Ştii asta, da? am întrebat-o, uitându-mă la ea.

A dat aprobator din cap, cercetându-mi faţa.

– Dacă vrei, a răspuns.

– Vreau.

N-a spus nimic cam un minut, după care a rostit încet:

– Trebuie să mă duc la tata azi.

M-am uitat la ea, expresia sa era un amestec de tristeţe şi ceva care părea dezamăgire. M-a luat prin surprindere – de obicei, ochii Kirei erau atât de plini de viaţă! Era ca şi cum ideea de a se vedea cu tatăl ei îi golea corpul de orice poftă de viaţă.

Am deschis gura, să zic ceva, dar nu ştiam ce. Am închis-o din nou şi, după o clipă, am îngăimat pur şi simplu:

– Bine.

S-a uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe ceva, dar în loc de asta a dat doar aprobator din cap, iar când am

ajuns în fața casei s-a dat jos din camionetă, strigându-mi peste umăr că urma să ne vedem peste două zile.

Ar fi trebuit să mă bucur. Aș fi avut ceva liniște pe aici timp de 48 de ore. N-ar fi trebuit să-mi fac griji legat de o vrăjitoare enervantă care se plimba de colo-colo pe pământurile mele, iscând probleme și haos, făcându-mi sângele să dea în clocot de poftă. Și atunci de ce iscaseră cuvintele ei o melancolie vagă în mine? Am refuzat să mă mai gândesc la asta și am făcut comenzile de materiale și echipamente pe care mi le pusesem la favorite de săptămâni întregi. Un fior de satisfacție mi-a invadat corpul. Totul se aranja.

Cățelușa a intrat în birou și s-a întins la picioarele mele cât am lucrat eu la computer. 45 de minute mai târziu, după ce am dat toate comenzile, m-am ridicat și am strigat potaia aceea urâtă.

– Hai încoace, Buddy!

Nimic. Nici măcar nu a ridicat capul.

M-am uitat la ea câteva clipe. Era fetiță, poate că voia, pur și simplu, un nume mai potrivit pentru o femelă.

– La mine, Bailey, i-am spus.

Nici măcar un mușchi nu s-a încordat. Am strâns din dinți.

– La mine, Dulcica, am rostit încet.

Urechile i s-au ciulit, a scos un chelălăit încântat și a venit în salturi la mine. Am strâns din buze și i-am aruncat o privire cumplită și plină de amărăciune. Se uita la mine, gâfâind și aș fi putut să jur că botul acela deformat schița un zâmbet.

– Chestia asta vă distrează pe voi, femeile, nu? am spus, pornind către bucătărie, cu cățelușa alergând ușurel în urma mea.

Charlotte m-a întâmpinat în hol.

– Kira își pune valiza în portbagaj, mi-a zis. Nu te duci și tu cu ea?

Am aruncat o privire pe ușă.

– De ce să mă duc cu ea?

Charlotte a ridicat din umeri.

– Mi s-a părut că ar fi mai logic dacă v-ați duce împreună să îl anunțați pe tatăl ei că v-ați căsătorit. Nu ar fi mai convingător așa?

Evident, Kira îi spusese unde se ducea și de ce.

M-am încruntat.

– Dacă ar fi vrut să mă duc cu ea, mi-ar fi cerut-o, am spus. M-am uitat la cățeluşă. Hai încoace, Maggie, i-am spus. Stătea şi se uita la mine. Am oftat. Hai încoace, Dulcica.

Potaia aia nesuferită s-a ridicat şi a pornit după mine spre bucătărie. Charlotte a izbucnit în râs.

– Sunt sigur că e foarte amuzant pentru tine, am zis, uitându-mă urât la ea.

Charlotte a zâmbit, începând să scoată una-alta din frigider.

– Îi fac un sendviş Kirei, să aibă pe drum. Vrei şi tu unul?

– Sigur, am spus, aşezându-mă pe unul dintre taburetele înalte.

– Cât despre scumpetea asta, a spus zâmbindu-i cățelușei, care dădea din coadă veselă la ea, îmi închipui că, atunci când Kira i-a spus pentru prima oară Dulcica Lica, a făcut-o cu atâta dragoste tandră că micuța n-o să renunțe deloc uşor la numele ăsta. Am o bănuială că a fost prima oară când a auzit un ton iubitor în legătură cu ființa ei în viața ei scurtă şi tristă. E mare lucru ăsta, să ştii.

M-am uitat în ochii înțelepți ai lui Charlotte, cântărindu-i cuvintele, gândindu-mă că soția mea adusese câinele acesta pentru mine, să încerce să închidă o rană făcută acum mult timp.

– Împachetează amândouă sendvişurile, Charlotte, am spus. Mă duc cu ea.

Charlotte s-a mulțumit doar să schițeze un surâs înțelept.

Capitolul 14

KIRA

Tocmai ce-mi puneam valiza în portbagaj, când l-am văzut pe Grayson ieşind din casă cu ceea ce părea a fi o geantă cu câteva schimburi şi o sacoşă de plastic.

Închizând portbagajul, mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la el până a ajuns la maşină.

– Ce faci? am întrebat.

– Vin cu tine, a răspuns, deschizând portbagajul şi dându-mi jos valiza.

– Vii cu mine? am reuşit să repet. Dar...

Mi-a închis portbagajul, întorcându-se către mine.

– Kira, o să fie mai convingător dacă mergem amândoi la tatăl tău. Am făcut înţelegerea asta de afaceri împreună şi ar trebui să fim implicaţi amândoi în tot ce e necesar pentru a o face viabilă. Consideră că asta e modalitatea mea de a-mi câştiga partea.

S-a dus la camioneta lui şi a pus atât valiza mea, cât şi geanta lui în spatele scaunelor.

– Şi de ce îmi pui valiza în camioneta ta?

– Pentru că îmi place să conduc.

Mi-am ridicat mâinile, simţindu-mă dintr-odată călcată în picioare.

– Ceea ce face parte din natura ta de dragon obsedat de control, probabil!

– Probabil.

S-a urcat la volan, iar eu am deschis portiera din dreapta, dar fără să urc.

– Îţi place la nebunie să mă calci pe nervi, nu?

A părut să-şi cântărească atent răspunsul.

– Are ceva farmec. S-a uitat la mine. Dar aici nu e vorba de asta.

– Nu trebuie să te simţi obligat să faci asta, am spus.

Sinceră să fiu, nu prea îmi doream ca Grayson să facă cunoştinţă cu tata chiar când îl anunţam ce făcusem. Nu puteam decât să-mi închipui dispreţul glacial pe care avea să mi-l arate nu doar mie, ci şi lui Grayson. Şi nu aveam cum să nu mă întreb dacă numele lui Grayson nu urma să i se pară familiar. Mă îndoiam – tata îi ţinea minte doar pe cei care îi erau utili în vreun fel în a-şi atinge scopurile. În plus, ce se întâmplase fusese în urmă cu mulţi ani şi nu durase decât puţin. Şi totuşi, nu-mi închipuisem niciodată ca Grayson să fie de faţă când aveam să îi spun tatei că mă măritasem fără să îl anunţ înainte. Lucrurile puteau degenera şi nu voiam ca nimeni – cu atât mai puţin Grayson Hawthorn – să vadă. Mai ales având în vedere că eram destul de sigură că tata nu avea să se străduiască să îl menajeze pe Grayson în vreun fel. Doamne, de când ajunsesem să-mi pese atât de mult de cum se simţea dragonul?

Zău aşa, era destul de îngrijorător.

– Aşa se cuvine să fie abordată chestiunea asta, Kira. Aşadar, putem să plecăm acum? Nu vreau să prind ora de vârf în San Francisco.

– Cine o să aibă grijă de Dulcica? am întrebat, aruncând în joc un ultim argument.

– Charlotte. Şi o să o ajute şi Virgil. Din câte am văzut, a îndrăgit câinele imediat.

Am pufnit încă o dată, dar apoi am cedat. Bine, putea să vină şi să vadă cu ochii lui de ce preferasem să mă mărit cu el decât să iau ceva de la tata, pe lumea asta sau pe oricare alta. Avea să vadă... ei bine, avea să vadă exact cine eram. Şi asta mă speria. De ce? Atunci mi-am dat seama – voiam ca dragonul să mă respecte. Nu *voiam* să mă vadă ca pe o moştenitoare răsfăţată, aşa cum evident mă etichetase în ziua aceea, în biroul lui, când mă înfruntase cu dispreţul lui glacial. Nu voiam să vadă grandoarea casei unde am copilărit şi să creadă că reprezenta vreo parte din identitatea mea sau din ce-mi doream în viaţă. Mă măritasem cu bărbatul acesta, şi totuşi nu intenţionasem nici o clipă să îl includ pe Grayson Hawthorn în viaţa mea intimă, în suferinţa mea intimă. Aranjasem totul ca fiind o afacere. Şi acum, dintr-odată, mi-am dat seama că se transforma în ceva mai mult – pentru mine, cel puţin. *Îmi păsa.* Şi asta mă umplea de spaimă.

Şi era, cel mai probabil, o idee foarte, foarte proastă.

Înghiţindu-mi propria dezorientare apărută dintr-odată, am deschis geamul portierei în timp ce ieşeam pe poartă, inspirând adânc aerul încă dulceag, plin de aroma verii târzii.

– Unde aveai de gând să dormi? m-a întrebat Grayson de cum am intrat pe autostradă.

– La un hotel.

– Nu la Kimberly?

Am negat din cap.

– Acum, că am banii necesari ca să stau la un hotel decent, aş prefera să nu îi deranjez. Au un apartament foarte mic.

Grayson a dat aprobator din cap.

– Din câte am văzut, e o prietenă bună.

– Chiar este. Cea mai bună. Am zâmbit, lăsându-mi capul pe tetieră. Am copilărit împreună. Mama ei s-a angajat la noi când aveam amândouă cinci ani. Mi-e mai degrabă ca o soră, de fapt. Mama murise de puţin timp, mi-am muşcat buza, într-un accident de schi, şi cum să spun... mama lui Kimberly, Rosa Maria, m-a luat sub aripa ei o vreme. Am zâmbit, mai mult decât încântată să îmi concentrez gândurile în orice altă direcţie decât să îl anunţ pe tata că mă căsătorisem. Ziua lui Kimberly a fost la doar câteva zile după ce mama ei începuse lucrul la noi, iar Rosa Maria i-a organizat o mică petrecere, invitând copiii celorlalţi angajaţi. Îmi doream cu disperare să mă duc şi eu şi l-am implorat pe tata să mă ducă în oraş, să îi iau un cadou, dar el mi-a zis: „N-o să fie nevoie să îi iei cadou, pentru că n-o să te duci. O Dallaire n-are ce căuta printre asemenea oameni." Îmi îngroşasem vocea pentru a imita tonalitatea masculină a glasului tatei şi i-am zâmbit lui Grayson. Era un pic încruntat şi nu mi-a zâmbit şi el. Ei bine, după cum cred că ţi-ai dat seama, i-am adresat un alt zâmbet, nu aveam nici cea mai mică intenţie să accept *un asemenea* răspuns, aşa că am luat un lănţişor pe care mi-l dăduse mama, cu un medalion în formă de inimă, şi l-am rugat pe grădinarul nostru, George, să-l taie în două şi am pus una pe un şnur, m-am dus pe ascuns la petrecerea lui Kimberly, i-am făcut cadou bijuteria improvizată şi i-am spus că însemna că aveam să fim cele mai bune prietene pentru totdeauna. Mi-am sprijinit capul pe tetieră. Îl mai are şi acum.

Grayson nu a spus nimic, trecându-şi buza inferioară printre dinţi, fără să se uite la mine. M-am uitat înainte,

stânjenită, şi după câteva clipe i-am simţit ochii aţintiţi asupra feţei mele.

– Mai ţii legătura cu Rosa Maria?

– Nu, am răspuns cu tristeţe. Tata a concediat-o acum câţiva ani buni. A fost stânjenitor şi dureros, având în vedere că avusese o relaţie cu ea şi, practic, o schimbase cu o femeie nouă, mai tânără, care să îi fie atât menajeră, cât şi parteneră de aşternut. După aceea, Rosa Maria nu a mai răspuns la încercările mele de a lua legătura cu ea.

Am fluturat din mână, încercând să îndepărtez acest subiect şi durerea care apărea ori de câte ori discutam despre asta.

– Te-a învinovăţit pe tine? a întrebat Grayson, cu o tensiune ciudată în glas.

– Kimberly spune că nu, dar că îi e prea greu să aibă contact cu cineva care îi aduce aminte de ce i-a făcut tata. Cred că l-a iubit. În timp ce el... ei bine, el nu a văzut în ea decât un mod comod de a avea o casă curată şi patul cald.

– Înţeleg, a spus, cu o voce încordată.

Am aruncat o privire către el, convinsă cumva că într-adevăr înţelegea – chiar mai mult decât îi spuneam.

Încruntându-mă, am clătinat din cap.

– Ia spune, despre ce discutai cu Kimberly înainte să vin la parter, ieri-dimineaţă? am întrebat, dându-mi seama că nu apucasem să o întreb pe aceasta înainte să fim întrerupte de cum striga el la Charlotte.

A zâmbit cumva peste mine, risipind atmosfera sumbră care se instalase în cabina camionetei cât discutasem despre Rosa Maria şi despre tata. Soarele după-amiezii răzbătea pieziş prin geamurile maşinii şi dintr-odată a nimerit chiar pe faţa lui Grayson, scoţându-i în evidenţă nuanţa bogată de ciocolatiu a ochilor şi subliniindu-i contururile aspre ale maxilarului, în continuare nebărbierit. Mi-am ferit privirea, muşcându-mi buza.

„Nu te lăsa distrasă de solzii frumos coloraţi", mi-am repetat în gând.

– Despre tine, mi-a răspuns şi, când ochii mi s-au întors la ai lui, zâmbetul i-a devenit mai însufleţit. Îmi spunea nişte întâmplări interesante, cu încurcăturile din care a trebuit să te scoată de-a lungul anilor.

Am pufnit.

– E o fată de treabă, dar îi place să exagereze. E unul dintre cele mai grave defecte ale ei.

Hohotul lui Grayson a fost unul gros și plin de căldură.

– Nu știu. Ceva îmi spune că nu e așa. S-a uitat din nou la drum, zâmbind în continuare. Zicea că-ți vin niște idei...

– Doar distractive, m-am apărat. Nu periculoase.

– La tine, se pare că limita dintre cele două e destul de neclară.

I-am adresat o privire dispreţuitoare, dar am clipit când am văzut surâsul de pe faţa lui – plin de farmec şi de afecţiune autentică.

M-am uitat din nou pe geam.

– Am făcut eforturi mari să-mi ţin în frâu punerea în practică a „ideilor" mele de când locuiesc cu tine, am insistat.

– O, Doamne, a gemut. Mi-e groază să mă gândesc ce se întâmplă când nu te înfrânezi.

Am oftat, încruntându-mă.

– Doar întreabă-l pe tata, am spus. Când o să-l cunoşti, o să-ţi spună ce pacoste ţi-ai luat pe cap. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin.

Mușcându-mi buza, am întors capul să mă uit lung la peisajele care goneau pe lângă mine.

– Hei, a spus Grayson şi i-am simţit palma caldă prinzând-o pe a mea, pe locul de lângă mine. M-am uitat la mâinile noastre împreunate şi apoi în ochii lui înainte ca el să se uite din nou la drumul din faţa noastră. O să fie totul bine, da?

Am dat aprobator din cap, dar cumva, ştiam că nu avea dreptate. Nu avea să fie bine. Toată chestia asta avea să fie clar *ne*-bine.

Nuanţele de galben pal şi portocaliu intens ale amurgului care se instala scăldau în lumină vila în stil renascentist italian cocoţată pe vârful unui deal. Cuibărită în elegantul cartier Pacific Heights din San Francisco, era una dintre cele mai scumpe proprietăţi din oraş, probabil din tot statul. Moşia Dallaire. Casă, dulce casă! M-am crispat pe dinăuntru. Foarte puţine lucruri fuseseră dulci pentru mine în acest loc.

Privind casa asta mă făcea să conştientizez într-un mod extrem de dureros că, toată viaţa mea, trăisem în umbra persoanei care-şi dorise tata să fiu. Şi că tot ce-mi dorisem din adâncul sufletului fusese să mă scald în razele iubirii pentru cine eram, de fapt.

Am aruncat o privire la expresia enigmatică de pe chipul lui Grayson când ne-am dat jos din camioneta parcată pe stradă, în fața clădirii impunătoare. Dar am remarcat cum a făcut o rotație completă, pentru a admira scara exterioară largă și a privi panorama spectaculoasă, recunosc, asupra podului Golden Gate, Alcatraz, Angel Island, tocmai până la Marin Headlands. Puteam auzi din depărtare cum cineva lovea mingi de tenis în terenul din spatele casei.

Grayson s-a uitat la mine, fără să scoată vreun cuvânt, când am apăsat butonul soneriei. Refuzam să intru, pur și simplu, în această casă, ca și cum ar fi fost și a mea. Câteva secunde mai târziu, am auzit clinchetul unor pantofi pe pardoseala de marmură din interior și ușa s-a deschis, lăsând la vedere o tânără hispanică, în uniformă de menajeră, pe care nu o văzusem în viața mea. Am zâmbit.

– Bună ziua, numele meu e Kira Dallaire. Cred că tata mă așteaptă.

Îi trimisesem un mesaj de pe drum, dar nu îmi răspunsese, așa că habar nu aveam dacă mă aștepta sau nu. Tânăra ne-a zâmbit, a deschis ușa complet și am pătruns în hol.

– Mă duc să îl chem, a anunțat tânăra, cu un accent spaniol accentuat. Vreți să așteptați în...

– O să așteptăm aici, am întrerupt-o. Nu aveam de gând să rămânem mult aici. Deja voiam să plec. Femeia a dat din cap și a plecat. Lasă-mă să vorbesc un pic cu tata, i-am spus lui Grayson. Și după aceea o să te prezint.

Ochii lui au trecut peste fața mea și și-a ridicat bărbia, într-o acceptare mută.

După câteva minute de așteptare în holul somptuos, cu pardoseală de marmură, am auzit pași apropiindu-se din nou și am ridicat ochii pentru a vedea silueta înaltă a tatălui meu făcându-și apariția în capătul scării interioare. Am aruncat o privire scurtă la Grayson, care se sprijinea relaxat de un stâlp din marmură, la o oarecare distanță de mine.

– Kira, a rostit tata, coborând treptele rapid, cu ochii ațintiți asupra mea, cu buzele subțiate, cu aceeași expresie dezaprobatoare pe care o știam extrem de bine. Mă bucur că în sfârșit ai considerat de cuviință să vii acasă. Părea oricum, numai bucuros nu. Nici măcar nu și-a aruncat ochii înspre Grayson. Hai în birou, să putem sta de vorbă, a spus, întorcându-se brusc și pornind în direcția respectivă.

Mi-am înălțat bărbia.

– E foarte bine aici, am spus tare, făcându-l să se oprească instantaneu.

În nici un caz nu voiam să-l urmez pe tata în birou, unde să stea la masa lui de lucru, ca un judecător care-şi rostea sentinţa. S-a întors încet, cu un zvâcnet în maxilar, ca un avertisment, întorcându-se în locul unde stăteam eu. Abia atunci s-a uitat la Grayson.

– Şi tu cine eşti? a întrebat.

Am făcut un pas în faţă. „Acum e-acum."

– *Tati,* ţi-l prezint pe soţul meu, Grayson Hawthorn.

Timp de trei bătăi de inimă, tata nu a scos nici un sunet. O nuanţă de roşu-închis i-a urcat pe gât în timp ce făcea un pas înainte.

– Doar nu vorbeşti serios!

– Cât se poate de serios. Ne-am căsătorit acum câteva săptămâni. Îmi cer scuze că nu te-am invitat, dar ştiu cât de aglomerat e programul tău monden.

Lovitura m-a luat pe neaşteptate, plesnitura puternică reverberându-se tare în holul imens. Am scos un suspin, durerea fierbinte răspândindu-mi-se pe obraz, până la orbită. Am ridicat capul fix la timp pentru a-i vedea palma abătându-se din nou către faţa mea şi m-am pregătit pentru a doua lovitură, dar aceasta n-a mai avut loc. Mi-am deschis ochii larg şi l-am văzut pe Grayson strângându-i încheietura tatei, cu o expresie plină de furie reptiliană criminală.

– Ce *dracu'?* a articulat printre dinţi.

Probabil că se mişcase ca vântul şi ca gândul pentru a ajunge de unde stătea la mine, împiedicându-l pe tata să mă mai pălmuiască. Am răsuflat tremurat.

Tata, cu faţa plină de o mânie clocotitoare, şi-a tras mâna din strânsoarea lui Grayson şi şi-a aţintit ochii asupra mea, moment în care am făcut un pas nesigur în spate, departe de el.

Am avut nevoie de o clipă pentru a-mi recăpăta stăpânirea de sine, stând cât puteam de dreaptă şi neslăbindu-l din ochi, chiar dacă îmi zvâcnea toată partea stângă a feţei.

– Mulţumesc, am spus, înălţându-mi bărbia, refuzând să-i arăt cât de mult mă durea. O să consider că ăsta a fost cadoul tău de nuntă.

– Numai tu puteai să faci una ca asta, Kira! Tata a dat din cap şi a scos un sunet dezgustat, din gât. Chiar eşti o proastă, nu-i aşa? A mişcat din cap, arătând cu bărbia spre Grayson,

dar nu s-a uitat la el. Te-ai legat de un afurisit de vânător de zestre, aș zice, și ești prea proastă ca să-ți dai seama de asta. Abia atunci s-a uitat la Grayson. N-o să primească nici un bănuț de la mine, așa că ați dat amândoi de belea, Grayson Hawthorn.

I-a rostit numele într-un asemenea mod că ai fi crezut că era frate bun cu Satana, dar inima mi s-a precipitat în piept când tata și-a îngustat ochii, ca și cum ar fi recunoscut vag numele acela. A dat ușor din cap și și-a ațintit ochii fioroși asupra mea.

– Nu vrem nici un bănuț de la tine, a răspuns glacial Grayson. Hai să mergem, Kira!

Am dat să mă întorc când din direcția biroului tatei s-a auzit un alt glas bărbătesc. Am întors capul și am dat de Cooper. Doamne, plănuiseră o adevărată ambuscadă! Stomacul parcă mi s-a lăsat în jos, ca și cum tocmai aș fi sărit de pe o stâncă foarte înaltă.

Cooper a venit precipitat către mine, cu carnația și părul aurii puse în valoare de costumul alb de tenis pe care îl purta.

– Kira, a spus, trecându-și ochii peste mine.

M-am crispat și am întors capul din nou, ferindu-mi fața, iar el și-a trecut palma peste părul meu, într-o parte. Cum de putusem vreodată să-mi închipui că aș fi putut să-mi petrec toată viața cu omul acesta? Acum de-abia dacă reușeam să suport să fiu în aceeași încăpere cu el. L-am perceput cumva pe Grayson venind mai aproape de mine și dintr-odată am simțit cum mi-a luat mâna într-a lui. Cooper s-a uitat confuz la Grayson și apoi înapoi la mine, cu ochi întrebători.

– Kira? a zis din nou. Mi-a atins obrazul. Ai lovit-o? a întrebat fără să-i vină să creadă, uitându-se urât la tata.

Ca și cum el nu m-ar fi lovit niciodată.

Furia și disprețul îmi bolboroseau în piept, într-atât încât la un moment dat am avut impresia că aveam să mă înec.

Tata a strâns din buze.

– Și-a luat-o în cap și s-a măritat, Cooper, a rostit tata, cu o voce batjocoritoare. E cazul să o felicîți.

Cooper a făcut ochii mari, întorcându-se către Grayson. Aș fi zis că părea afectat, dacă n-aș fi știut că nu era cazul.

Privirea lui Cooper pendula de la Grayson la mine și înapoi.

– Dar cine e individul ăsta? Care-i povestea lui? a spus într-un final, cu ochii oprindu-se asupra lui Grayson, dar în mod clar adresându-mi-se mie.

Grayson a îngustat din pleoape, privindu-l pe Cooper cu un zâmbet vag și batjocoritor pe chip.

– Administrează afacerea familiei lui, în Napa, am răspuns. Acolo ne-am întâlnit.

Speram că aceste informații aveau să le fie de ajuns amândurora.

Capul lui Cooper s-a răsucit către mine.

– Acolo *v-ați întâlnit*? Poftim? Acum două săptămâni?

În vocea lui era o notă de mârâit. Mi-am îndreptat spatele.

– Nu e treaba ta, Cooper, am spus. *Eu* nu mai sunt treaba ta.

– Ei, pe dracu' nu ești, a spus, făcând încă un pas spre mine.

Grayson s-a postat ușor în fața mea, într-o poziție protectoare și, până să apuc să gândesc lucrurile clar, am trecut la atac.

– Chiar crezi că o să mai vreau vreodată să am de-a face cu tine? l-am întrebat pe Cooper.

– Am fi putut să ne rezolvăm problemele, Kira, a spus, pe un ton care părea îndurerat.

Chiar ar fi trebuit să se facă actor, în loc să devină judecător.

– Crede-mă, n-am fi putut și nici nu o vom face vreodată, din motive care nu au nici o legătură cu faptul că m-am căsătorit cu Grayson.

Preț de câteva secunde bune, am rămas cu toții pe poziții, în această înfruntare tensionată.

– Termină cu prostia asta! a strigat tata, un fel de lătrat.

Cooper a tras aer adânc în piept, măsurându-mă preț de încă o clipă înainte de a spune:

– Va trebui să găsim o rezolvare, atunci.

Era o nuanță de resemnare în glasul lui. M-am răsucit către Grayson, expirând prelung. Acum aveau să abordeze totul în așa fel încât să „repare" situația – noi nu mai contam.

– E teritoriul lor. Hai să-i lăsăm să-și vadă de viețile lor!

Eram conștientă de amărăciunea cuvintelor mele, cu glasul devenindu-mi mai ascuțit la final, trădând suferința profundă care îmi bombarda dintr-odată inima.

– Kira...

Cooper a făcut un pas înainte, dar am scuturat din cap şi am tras de mâna lui Grayson. Nu s-a lăsat dus, dându-mi drumul. S-a dus mai aproape de tata, cu ochii plini de furie, dar expresia calmă.

– Oi fi tu tatăl ei, a rostit încet, dar n-o să te mai atingi niciodată de soţia mea. S-a-nţeles?

Tata s-a uitat dispreţuitor mai întâi la Grayson, apoi la mine.

– Îţi urez o viaţă frumoasă, Kira.

Cuvintele lui m-au izbit ca o altă palmă. *Dar era exact ce-mi doream, nu? Şi-atunci de ce sufeream atât de tare?*

Cu aceste cuvinte, tata s-a întors şi a ieşit din încăpere. Cooper a rămas pe loc cât eu şi Grayson ne-am răsucit şi am ieşit pe uşa vilei. În timp ce coboram scara exterioară fără să scoatem un cuvânt, Grayson m-a luat de mână.

Capitolul 15

GRAYSON

Am lăsat valiza Kirei pe patul camerei de hotel și m-am întors către ea. Nu scosese nici o vorbă de când plecaserăm din casa tatălui ei. Nici eu nu încercasem să leg o conversație – și avusesem nevoie să diger ce se întâmplase. Aș fi putut să intru, pur și simplu, în trafic și să o pornesc direct spre Napa, dar știam că ea voia să se ducă la centrul social și presupuneam că la ora asta era închis. Aveam să ne oprim dimineață acolo, după o noapte de odihnă și ceva timp în care să ne eliberăm de tot ce se întâmplase cu tatăl ei.

M-am întors să mă uit la ea și ochii aceia verzi uluitori ai ei s-au întâlnit cu ai mei, mari, luminoși și plini de durere. Suferința ei m-a izbit ca un pumn în stomac și am expirat brusc. Ăla era omul lângă care copilărise fata aceasta frumoasă și plină de viață? Înțelegeam suferința de a fi o constantă dezamăgire. Dar cum își păstrase vitalitatea aceea liberă și deschisă înconjurată doar de răceală și dispreț? Cum se ridicase deasupra lor? Când îmi povestise despre Rosa Maria, crezusem că înțelegeam.

Tatăl ei – deși nu se purta chiar frumos cu angajații lui – fusese exigent cu fiica lui, neștiind cum să se poarte cu o fetiță temperamentală, orfană de mamă. Dar fusesem prea îngăduitor cu el. Mult, *mult* prea îngăduitor cu el.

– Cred că mă urăști că te-am băgat în așa ceva, a zis ea într-un final, ferindu-și privirea și mușcându-și ușor buza. Îmi pare tare rău.

M-am dus spre ea.

– Nu, eu sunt cel căruia îi pare rău. Mi-am trecut ușor dosul palmei peste obrazul ei inflamat. Dacă aș fi bănuit măcar că o să te lovească, m-aș fi ținut suficient de aproape cât să-l opresc.

A negat din cap.

– Ar fi trebuit să-mi acord timpul necesar pentru a găsi o modalitate mai bună de a-l anunța. Dar să știi că rar s-a întâmplat să mă lovească. Nu mă așteptam la așa ceva. Și chiar l-am provocat. Din câte se pare, nu pot să mă abțin.

A scos un oftat prelung.

– Nu ești tu vinovată că te-a pălmuit, Kira, i-am spus.

A dat aprobator din cap, dar nu părea deloc convinsă.

– Cred că aș vrea doar să fac o baie lungă și fierbinte, să mă curăț de tot. Poate să mănânc în cameră...

Am înțeles, îmi cerea să o las singură.

– Bineînțeles. Mă duc să-mi pun lucrurile în cealaltă cameră.

Kira a dat din cap, în semn de acceptare, și m-am dus la ușa care separa camera ei de restul apartamentului, luându-mi geanta de pe podea, unde o lăsasem. Mi-ar fi plăcut să mă instalez în camera în care dormea ea, dar după tot ce se întâmplase cu tatăl ei și cu fostul logodnic, știam că nu era momentul să-mi continui avansurile. Dintr-odată, m-am simțit vinovat că pusesem presiune pe ea – era clar că avusese parte de suficiente presiuni pentru toată viața.

– Ah, și... Grayson, a spus ea, răsucindu-se pe jumătate spre mine. Mulțumesc pentru ce i-ai spus tatei, c-aș fi soția ta...

M-am oprit o clipă.

– Chiar ești soția mea.

A zâmbit blând.

– Știi la ce mă refer. La cum ai vorbit, ai fi crezut că sunt soția ta *cu adevărat*. Ai fost foarte convingător.

M-am încruntat ușor, dar nu eram sigur ce să zic. Așa era – nu era soția mea cu adevărat. Dacă ar fi fost, aș fi știut ce să fac acum ca să-i alung umbra aceea chinuită din ochi. În loc de asta, am dat pur și simplu din cap.

– Ne vedem dimineață.

M-am dus în camera mea și am făcut un duș, curățându-mă de murdăria de pe drum și încercând să mă eliberez de senzația pe care mi-o lăsase în minte înfruntarea cu tatăl Kirei.

Fiecare celulă din corpul meu își dorise să-i dea un pumn în față lui Frank Dallaire când o pălmuise pe Kira. Dar mă înfrânasem. Dacă agresam pe cineva nu ar fi avut alt rezultat decât să mă bage din nou în închisoare și nu eram dispus să risc așa ceva. Astfel, incidentul acesta reușise să-mi aducă aminte de rușinea mea, să mă facă să-mi conștientizez

limitările ca bărbat. Dacă era cazul, cum aş fi putut să mă lupt pentru femeia mea acum? *Femeia mea.* Nu, poate că nu era femeia mea în sensul acela, dar întrebarea rămânea validă.

Am oftat, îndreptându-mi din nou gândurile asupra lui Frank Dallaire. Nu fusesem niciodată atent la politica din San Francisco, dar rămăsesem cu ideea că era un primar cu o imagine bună, dur, dar care susţinea minorităţile şi clasa de mijloc. Cred că asta arăta ce fel de joc era politica. Mi se părea greu de crezut că un bărbat care se purta atât de abominabil cu frumoasa lui fiică susţinea cauza altcuiva decât a lui. Iar acum era socrul meu, pentru o perioadă. Doamne, în ce mă băgasem? Nu puteam decât să sper că previziunea Kirei era corectă – dacă avea să fie nevoie, urma să prezinte lucrurile într-un mod pozitiv în ochii publicului şi să ne lase să ne vedem de viaţă. De ce aveam o presimţire rea, că nu avea să fie aşa? Am alungat acest gând, m-am îmbrăcat şi am stat pe balcon o vreme, întrebându-mă ce făcea Kira în cealaltă cameră. Nu mă puteam abţine să nu-mi închipui corpul ei gol scufundat în apă, cu pielea udă şi alunecoasă, cu părul acela nestăpânit revărsându-se în dezordine din clama cu care îl prinsese. Fierbinţeala îmi gonea prin vene, dar în acelaşi timp voiam să o iau în braţe şi să-i alin durerea şi jena pe care i le văzusem pe faţă când plecasem din camera ei. Nu ştiam cum să categorisesc aceste sentimente noi şi tulburătoare. Totuşi, cum stăteam acolo, ceva puternic creştea în mine – o nevoie masculină de a-mi poseda nevasta, combinată cu o nevoie de a o proteja pe care nu eram pregătit să o simt.

„Termină! Termină acum!"

Dar nu mă puteam abţine. Voiam să-i reaprind scăpărarea aceea luminoasă în ochi, să o alin, să văd gropiţa aceea de vrăjitoare. Mi-am lăsat capul pe spate şi am lăsat să-mi scape un geamăt. Nu mergea. Trebuia să mă înfrânez. Nimic din toate astea nu mă privea pe mine. Începusem această căsătorie ca o înţelegere de afaceri şi, chiar dacă ne lăsam în voia atracţiei reciproce, totul trebuia să se menţină între aceste limite. Eram căsătoriţi – relaţia noastră trebuia să fie „totul sau nimic". Nu puteam să bâjbâim printre nuanţele de gri ale unei legături care nu putea fi definită. Nu s-ar termina bine pentru nici unul dintre noi. Iar acum, că îmi povestise despre Rosa Maria şi tatăl ei, înţelegeam un pic mai bine de ce ezita să se încurce cu mine. Probabil că o

relație fizică între noi i se părea asemănător cu ce fusese între *ei. Așa era?*

Tulburarea mi se învolbura în suflet. Poate că ar fi trebuit să abandonez definitiv ideea de a-mi satisface foamea fizică pentru ea dacă aș fi putut recunoaște că era mai mult de atât între noi, dar nu știu de ce îmi pierdeam controlul când eram cu ea și toate intențiile mele onorabile dispăreau instantaneu.

De fiecare dată. Și tot nu puteam să înțeleg motivul.

Ce știam clar era că era în același apartament de hotel ca și mine și că poate avea nevoie de ceva companie. Sau poate doar speram că așa stăteau lucrurile.

După ce m-am uitat pe meniul cu servire în cameră și am dat o comandă care să ne fie adusă la ușă, am bătut la ușa camerei ei. Mi-a deschis, îmbrăcată cu o pereche de jeanși și un tricou negru, cu picioarele goale și părul încă parțial ud. Nu avea nici urmă de machiaj pe față și îmi părea foarte frumoasă și foarte tânără. Bineînțeles, *chiar* era foarte tânără, nu avea decât 22 de ani. Nu mă gândeam la vârsta ei foarte des, poate pentru că uneori se purta ca un copil poznaș, iar alteori părea sa fie extrem de înțeleaptă. Și, bineînțeles, acele momente în care îi întrevăzusem profunzimea gândirii nu o făcuseră decât mai interesantă în ochii mei. *Vrăjitoare mică și enigmatică.* Am intrat, inspirând aroma ușor florală care o caracteriza.

– Bună, a spus, măsurându-mă circumspectă.

Am intrat în camera ei fără să aștept să fiu invitat.

– Mi-am permis să comand cina pentru amândoi. Știu că-ți place vita *Stroganoff* pe care o face Charlotte. Sunt convins că bucătarul de aici nu e nici pe departe atât de priceput ca Charlotte, dar...

Am ridicat din umeri. Kira a părut ușor nesigură, dar apoi a răsuflat, evident acceptând.

– Sună bine. Mulțumesc. Deși s-ar putea să nu fiu chiar cea mai plăcută companie.

S-a răsucit și s-a întors în balcon, unde a rămas în picioare, uitându-se la oraș. M-am dus lângă ea, sprijinindu-mi antebrațele de balustrada de metal și privind-o.

Și-a ferit ochii, lăsându-și bărbia în piept, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă fața de mine.

– Hei, am spus cu blândețe, îndreptându-mi poziția și întorcându-mă spre ea.

I-am ridicat bărbia punându-mi degetele sub ea. Îi străluceau ochii, plini de lacrimi nevărsate. A tras aer pe gură, un mic suspin răzbătându-i din gât. Un fulger de instinct protector m-a străpuns şi am cuprins-o în braţe, potrivindu-i capul sub bărbia mea.

– Şşşt, am spus. E-n regulă...

Îmi simţeam gâtul contractându-se, iar corpul i s-a încordat la pieptul meu, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să accepte o îmbrăţişare. Doamne, crescând fără mamă şi cu un tată ca ăla, probabil că nici nu ştia. Nici eu nu aveam mare experienţă, dar suficientă cât să preiau iniţiativa.

– Kira, i-am spus în şoaptă, relaxează-te... Lasă-mă să te ţin în braţe, drăguţo.

S-a zbătut uşor pentru o clipă, dar când am cuprins-o mai strâns, s-a lăsat moale, lipindu-se de mine şi s-a lăsat în voia lacrimilor.

A plâns în hohote în braţele mele, cu faţa lipită de pieptul meu, mult timp, iar propriul meu corp se contracta dureros, văzând-o suferind aşa. Într-un final, suspinele au început să i se potolească şi şi-a ridicat faţa către a mea. Tandreţea care îmi pulsa în piept nu semăna cu nimic din ce simţisem până atunci. Mă îngrijora vag, dar mi-am pus deoparte propriile sentimente şi mi-am trecut degetul mare peste obrazul ei catifelat, ştergându-i lacrimile. A clipit, părând uşor confuză, dar şi uşurată. I-am dat părul pe spate.

– E-n regulă, i-am spus. Sunt aici, cu tine.

– Îi spuse dragonul vrăjitoarei, a rostit ea, cu o mică scăpărare în ochii încă înlăcrimaţi.

Am izbucnit în râs.

– Aşa te vreau!

A zâmbit uşor şi s-a retras din îmbrăţişarea mea. Dintr-odată, îmi simţeam braţele foarte goale.

S-a lăsat moale pe unul dintre scaunele de plastic din balcon şi eu m-am aşezat pe celălalt, separat de al ei cu o măsuţă de plastic.

– Îmi povesteşti? am întrebat-o.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, părând să ştie că o întrebam despre ce se întâmplase anul trecut, ce o făcuse să fugă în Africa, ce anume îi făcuseră tatăl ei şi Cooper Stratton.

După ce a tras aer adânc în piept, a spus:

– L-am cunoscut pe Cooper la un banchet caritabil organizat de tata. Eram acasă pe timpul vacanţei de vară,

după primul an de colegiu, şi tata îl luase pe Cooper sub aripa lui şi îl ajuta, ghidându-l spre câştigarea primului său mandat de judecător. Şi-a muşcat buza şi s-a uitat în altă parte preţ de o clipă. Deşi nu mai activează personal în politică, e foarte implicat în sistemul judiciar din San Francisco. Ochii i-au sărit la mine pentru o clipă şi m-am întrebat dacă nu cumva se gândea la legătura mea cu sistemul judiciar din San Francisco. Din fericire, totuşi nu avusesem niciodată vreun contact cu Frank Dallaire. Câteva clipe, n-a spus nimic. În fine, eu şi Cooper am început o relaţie şi tata era în al nouălea cer, fir-ar să fie... Se uita spre orizont, aparent pierdută printre amintiri. Era pentru prima oară în viaţa mea când vedeam că era încântat de mine. Mă simţeam... ei bine, mă simţeam *dorită*. Era un sentiment îmbătător. Care aproape că dădea dependenţă, a spus meditativ, dând din cap cu tristeţe.

– Deci nu ai fost niciodată îndrăgostită de Cooper?

Nu-mi plăcea deloc junghiul de gelozie trezit de imaginea ei cu un alt bărbat – chiar şi dacă era vorba de unul care, în mare parte, făcea parte din trecutul ei. Am făcut un efort pentru a alunga această senzaţie.

– A, credeam că eram, aş zice. Era foarte rafinat, cu maniere de club select. Tata era de părere că ne potriveam de minune şi că o să ne echilibrăm perfect calităţile. Cooper avea să mă domesticească în sfârşit, iar eu aveam să adaug numele Dallaire la campania şi la viitoarea lui carieră de judecător.

– Şi ce s-a întâmplat? am întrebat, cu o senzaţie de teamă instalându-mi-se în abdomen.

– Ne-am logodit de Crăciun şi mi-am... în fine, mi-am pierdut virginitatea cu el. S-a încruntat şi s-a uitat în altă parte câteva clipe cât o eternitate. Aveam muşchii încordaţi şi a fost nevoie să fac un efort conştient să mă relaxez. Nu-ţi spun asta decât pentru că e relevant pentru ce s-a întâmplat ulterior.

– În regulă, am spus.

Kira şi-a dres glasul.

– În vara aceea aveam de gând să vin acasă şi să încep pregătirile pentru nuntă. Cooper era extrem de implicat în prima sa campanie electorală, iar echipa lui îşi desfăşura activitatea de la Hotelul St. Regis. Şi-a tras de o unghie preţ de câteva secunde înainte de a continua. Am terminat examenele devreme şi, în loc să mă duc la apartamentul pe

care tata mi-l ținea închiriat aici, m-am hotărât să îi fac o surpriză lui Cooper la hotelul lui. S-a încruntat și mai tare. Cooper păruse mereu... nemulțumit de mine în pat. Nu a spus-o niciodată direct, dar mi-o arăta destul de clar. M-am gândit că poate, dacă îi fac o surpriză, îmbrăcată în ceva... înțelegi tu. O roșeață i-a apărut în obraji. În fine, m-am înființat la ușa camerei lui și mi-a deschis un membru al echipei lui de campanie, evident așteptându-se să dea cu ochii de angajații hotelului care să aducă mâncarea comandată. A încercat să mă oprească să mă duc în dormitor, dar nu m-am lăsat convinsă și am dat de Cooper cu... niște femei.

– Niște femei? am întrebat. Adică nu doar una?

Kira a dat aprobator din cap, cu o expresie îndurerată.

– Era una sub el și una în spatele lui, folosind un... a dat din cap și a închis ochii, evident încercând să-și alunge imaginea respectivă din minte. Doamne... Și-a acoperit fața cu palmele pentru o clipă, trăgând aer adânc în piept.

– Nu am nevoie de o descriere completă. Am prins ideea, am spus, cu un glas tensionat.

A dat aprobator din cap, cu un aer ușurat.

– Pe măsuța din fața canapelei erau linii de ceea ce părea a fi cocaină și sticle de băutură pe jumătate goale.

– Doamne, am spus, trecându-mi mâna prin păr, închipuindu-mi-l pe Cooper, băiatul de aur din după-amiaza asta, îmbrăcat în costum alb de tenis.

– Cooper... s-a desprins de ele când în sfârșit m-a observat, dar era beat sau drogat, sau poate amândouă... Nu știu. A început prin a-și cere scuze, dar situația a degenerat până când a ajuns să țipe la mine că nu voia o târfă de nevastă. Avea târfe adevărate pentru asta. Am încercat să plec, dar m-a tras spre el și m-am împotrivit. Ne-am prăvălit pe podea și m-a lovit, dar am scăpat de el. Totuși, chiar când m-am întors ca să plec, m-a prins de gleznă și m-am prăvălit pe măsuță, fracturându-mi două coaste, lovindu-mă chiar mai grav la față și tăindu-mă la braț. Eram într-o stare groaznică. Era sânge peste tot. Au venit angajații hotelului și câțiva dintre oamenii din echipa de campanie a lui Cooper, m-au scos de acolo și au chemat un doctor acasă la tata.

– Kira, am spus, cu glasul asprit și măruntaiele fierbând. Acum înțelegeam pe deplin de ce fusese atât de nesigură în ceea ce privea sexul. Nu era vorba doar de tatăl ei și de concedierea Rosei Maria. Era chiar mai grav de atât – practic

i se spusese că pasiunea ei în pat era cumva nepotrivită şi dezgustătoare. Şi ea crezuse. Şi cine ar fi putut să o învinovăţească? Fusese prima ei experienţă de acest fel.

Se uita din nou undeva în depărtare.

– Când tata a venit acasă şi a aflat ce se întâmplase – faţa i s-a schimonosit, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a plânge din nou; dar a tras aer adânc în piept şi a continuat – mi-a spus că distrusesem tot. Şi apoi a intrat în modul de operare a limitării pierderilor: contactând personalul hotelului, lansând povestea că picasem în patima drogurilor şi că o luasem razna, în cazul în care mă mai văzuse şi altcineva ieşind din camera aceea sau în cazul în care angajaţii de la hotel aveau să bârfească despre ce găsiseră în cameră. Bineînţeles, nici nu voia să audă de ruperea logodnei, dar am fost de neînduplecat în privinţa asta.

– Te-a aruncat în mijlocul lupilor, am spus.

A dat aprobator din cap.

– Da. Campania lui Cooper, statutul lui social, totul era mai important decât fiică-sa. Mi-a propus o excursie în Europa, să pară că eram într-un program de dezintoxicare şi apoi, la întoarcere, puteam să schimbăm totul în favoarea noastră – făcând evoluţia mea să pară o poveste de succes. Poţi să-ţi închipui titlurile din ziare? „Moştenitoare apelează la droguri, îşi distruge existenţa, dar graţie iubirii şi devotamentului mărinimosului ei logodnic, îşi readuce viaţa pe calea cea bună." Ce poveste de iubire perfectă! Bineînţeles, Cooper ar fi fost înfăţişat şi mai eroic. Campania curentă şi toate cele viitoare aveau să aibă chiar mai multe şanse de succes cu o asemenea poveste asociată cu numele lui. Şi eu... eu aş fi fost ţapul ispăşitor, dar era totul pentru o cauză bună.

– Doamne, am zis din nou.

A oftat.

– Ei bine, după cum poţi să-ţi închipui, nu aveam de gând să mă supun planului tatei de a mă trimite în Europa într-o excursie de cumpărături, dar într-adevăr trebuia să plec. Chiar şi să mă întorc la colegiu aici, în California, îmi părea insuficient de departe. Voiam să avem un ocean între noi – la modul cât se poate de propriu. Eram distrusă şi aveam nevoie să mă vindec, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional. Aveam nevoie de timp să-mi întocmesc un nou plan în viaţă. Mi-am adus aminte de invitaţia prietenului meu, Khotso, de a-l ajuta cu spitalul lui – o invitaţie pe care

inițial nu putusem să o accept –, așa că m-am desprins total de tata și Cooper, am mai așteptat o zi pentru a face un control complet pentru boli cu transmitere sexuală, după care am luat avionul spre Africa folosind ultimii bani pe care îi aveam în contul bancar personal. A roșit ușor după menționarea unui control, dar apoi expresia i-a devenit gânditoare. Când am ajuns acolo, mă simțeam atât de goală, de devastată de durere, dar vezi tu – ochii i s-au luminat dintr-odată și am tras aer în piept, încântat să o văd strălucind din nou – am lucrat cu femeile astea care pierduseră atât de multe – erau respinse de comunitățile lor, de familiile lor din cauza stigmatului pus pe ceva ce ele nu aveau cum să controleze. Multe dintre ele își pierduseră copiii. Pierduseră mult mai multe decât mine. Așa că mi-am zis că, dacă e să le încurajez pe ele să fie puternice, să găsească forță în ele însele, dincolo de situația în care se aflau, atunci trebuie să pot să fac și eu același lucru. În fiecare zi, în toate colțurile lumii, oamenii suferă. Dar și învinge, zi de zi, peste tot. Și mi-am dat seama că, dacă e ca femeile acestea să aibă încredere în mine să le ajut *pe ele* să se vindece și să fie învingătoare, trebuie să pot și eu să trec peste ce mi se întâmplase. Și asta am și făcut, a încheiat ea.

– La cum ai spus-o, pare să fie ușor, am zis.

Propria voce avea o tonalitate discordantă, clară chiar și pentru urechile mele. *Cum de era atât de puternică?*

A clătinat din cap.

– Nu e ușor. E nevoie de muncă, de credință, de o inimă plină de speranță și trebuie și să accepți durerea. Pentru că problema e că nu poți să reduci la tăcere un sentiment fără să le reduci la tăcere *pe toate*. Trebuie să simți durerea dacă vrei să simți bucuria. Pur și simplu, așa e viața. Așa că nu, nu e ușor, dar e posibil. Iar acum nu-mi doresc decât ca tata să mă lase în pace, să mă lase să-mi dau seama ce-o să fac cu viața mea de una singură.

Acum înțelegeam. Înțelegeam de ce fusese dispusă să adopte asemenea măsuri drastice pentru a obține ceva libertate. Înțelegeam de ce fusese dispusă să se mărite cu un străin în loc să-i ceară tatălui ei chiar și un cent din banii lui – bani care, mai mult sigur, veneau cu o groază de obligații toxice pentru sufletul ei. Mă alesese *pe mine* și, dintr-odată, simțeam o recunoștință care viza mult mai multe decât câștigul financiar dobândit.

– Și cam la ce te-ai gândit până acum? am întrebat.

„Care sunt visurile tale, Kira?"

– S-ar putea să-mi reiau studiile. S-ar putea să mă apuc de piraterie și să străbat lumea în lung și-n lat. Ideea e că am opțiuni. Grație bunicii și mulțumită *ție*, pot să fac orice.

Ochii ni s-au întâlnit și, pentru o clipită, am avut impulsul puternic de a mă lăsa în genunchi, să-i jur credință veșnică.

„Calmează-te, Gray!"

– Ai fi un pirat foarte sexy, am zis.

A izbucnit în râs chiar când s-a auzit o bătaie puternică la ușa apartamentului și am tresărit ușor amândoi.

– Mâncarea comandată, am spus eu, într-un final.

În apartament nu era nici o masă, așa că am pus mâncarea pe măsuța joasă din fața canapelei din livingul spațios și ne-am așezat amândoi să mâncăm. În ciuda subiectelor foarte tensionate pe care le discutaserăm și a faptului că îmi dezvăluise un episod foarte intim și dureros din viața ei, atmosfera părea să se fi relaxat. Poate că exact de asta avusese nevoie, totuși. Îmi dădeam seama că nu vorbise prea mult despre asta, având în vedere că plecase imediat după ce se întâmplase totul și se întorsese de puțin timp.

– Știi ceva? am spus, mestecând o bucată de vită Stroganoff care nu era nici pe departe la fel de gustoasă ca aceea pregătită de Charlotte. Trebuie să-mi cer scuze. Te-am judecat nedrept din prima clipă în care te-am văzut. Am avut o impresie total greșită despre tine.

Kira a ridicat din umeri.

– M-am obișnuit. Și să știi că și eu te-am judecat greșit la rândul meu, dragonule.

Mi-a făcut cu ochiul și am zâmbit larg.

– Kira, am spus după câteva clipe, știu că am convenit să stai două luni, dar poți să rămâi mai mult, dacă vrei. Adică... dacă așa o să ai timpul necesar ca să-ți dai seama care o să fie următorul pas pentru tine.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

– S-ar putea să regreți că ai făcut oferta asta, a spus.

Mi-am înfrânat zâmbetul stârnit de sarcasmul ei.

– Probabil. Mereu îmi pui la încercare răbdarea. Dar să știi că vorbesc serios, cu toate acestea.

S-a uitat la mine și a zâmbit larg, cu gropița aceea de vrăjitoare ivindu-se, și pofta care mi-a răzbătut prin corp cu o viteză amețitoare a fost acută și neașteptată.

– Mulţumesc. Dar cred că o să-mi prindă bine să mă instalez într-un loc care să fie al meu.

Nu voiam să conştientizez sentimentul de dezamăgire care mi s-a instalat în piept auzindu-i cuvintele.

– Ai de gând să rămâi în Napa?

„Te rog. Te rog, rămâi!"

Pe chip i-a apărut o expresie gânditoare.

– Nu ştiu. Dacă încercăm să-ţi consolidăm statutul social în Napa, nu cred că ar fi înţelept ca eu să mă mut separat undeva prin apropiere. Dar o să rămân în California, cel puţin pentru puţin timp. Până depunem actele pentru divorţ.

Am dat din cap în semn de acceptare şi între noi s-a instalat o tăcere stânjenitoare. Nu eram deloc sigur ce sentimente mă încercau în momentele acelea şi eram şi mai puţin sigur că voiam să le analizez.

Am terminat cina şi am lăsat tava cu vasele în faţa uşii, să fie luată de angajaţii hotelului. Când m-am întors în apartament, Kira era din nou în camera ei, stătea în picioare în cadrul uşii glisante de la balcon, uitându-se afară. Am privit-o câteva secunde, admirându-i postura relaxată, buclele lejere ale părului care i se revărsa pe spate. Pieptul mi-a fost invadat de tandreţe. Era atât de puternică şi de frumoasă! M-am dus în spatele ei, i-am dat părul peste un umăr, mi-am aplecat capul şi am sărutat-o pe ceafă. S-a înfiorat, dar nu s-a retras.

– Kira, am murmurat, inspirându-i parfumul dulce.

Dintr-odată, nu mai eram deloc sigur dacă ar trebui să o ating, dacă ar trebui să încerc să ghidez relaţia noastră în această direcţie. Poate că trebuia să o apăr de mine. Totuşi, oricât aş fi încercat, nu puteam să mă determin să mă opresc. Iar când i-am sărutat din nou gâtul şi ea a scos un geamăt uşor, mi-am pierdut controlul de tot.

Am întors-o în braţele mele şi mi-am ridicat mâinile, cuprinzându-i faţa, atent să nu apăs pe semnul roşu de pe obraz, unde o lovise tatăl ei. Mi-am plecat capul, să îi sărut gura dulce, cu un geamăt gros ridicându-mi-se în gât, în timp ce-mi împleteam degetele în valurile mătăsoase ale părului ei, înclinându-i capul în aşa fel încât să-mi pot lansa limba cât mai profund. Voiam să o devorez, să mă unesc cu focul ei, cu forţa ei vitală.

Am pornit cu spatele, trăgând-o cu mine uşor până ce spatele gambelor mele au atins patul. Apoi am întors-o, astfel

că s-a lăsat pe spate, şi eu m-am lăsat după ea. Eram aproape înnebunit de poftă şi am făcut un efort să o iau mai încet, trăgând aer în piept şi cutremurându-mă.

Se uita lung la mine printre pleoapele pe jumătate închise. O, Doamne, cât era de frumoasă!

– Te vreau, i-am spus, auzindu-mi propriul glas asprit.

A clipit, expresia umplându-i-se de nesiguranţă. Şi ea mă dorea, dar nu era pregătită. Am înjurat printre dinţi, în minte apărându-mi pentru o fracţiune de secundă cum arătase în braţele mele, cu ochii înroşiţi de plâns, cu buza de jos tremurându-i. Puteam să o conving să se culce cu mine în seara asta, eram sigur, dar nu mi se mai părea corect. Nu acum, că ştiam prin ce trecuse.

Când avea să-mi intre în pat, trebuia să fie pentru că o voia ea. Dar tot puteam face ceva pentru ea. Mi-am lăsat capul în jos şi am sărutat-o din nou.

– Lasă-mă să îţi dăruiesc plăcere, Kira! Lasă-mă să îţi arăt cât de frumoasă eşti când o să te aduc pe culmile plăcerii!

Tot părea nesigură, dar nu mi-a spus să mă opresc, aşa că am interpretat această tăcere drept acceptare şi, aplecându-mi capul, am sărutat-o pe gât. Şi-a lăsat capul pe spate şi a scos un mic suspin în timp ce eu lingeam şi muşcam uşor pielea catifelată şi sensibilă a gâtului ei. Avea un gust inedit şi familiar în acelaşi timp şi îmi simţeam inima bătându-mi rapid în piept.

– Eşti captivantă, perfectă, i-am şoptit la ureche, ridicându-mă peste ea pentru a-i da jos tricoul. Şi-a ridicat braţele deasupra capului, privindu-mă cu ochi mai puţin circumspecţi decât înainte, fierbinţeala pârjolindu-i rezervarea iniţială.

I-am desfăcut sutienul şi mi-am acordat o secundă pentru a-i admira sânii dezgoliţi. Penisul îmi pulsa peste fermoarul neîndurător al jeanşilor şi mi-am dus mâna la sfârcul ei trandafiriu. Mi-am trecut uşor unghia degetului mare peste el, iar ea şi-a ridicat brusc şoldurile de pe pat, gemând.

– Gray, a îngăimat răguşit.

Auzindu-mi numele pe buzele ei, o dorinţă sălbatică mi-a străpuns corpul din nou şi am strâns din dinţi. Mi-am lins vârful degetului mare şi i-am umezit sfârcul, stimulând acel mugur întărit până ce a început să gâfâie uşor şi dulce. Apoi mi-am lăsat capul peste ea şi l-am cuprins pe celălalt cu buzele, sugând şi învârtindu-mi limba peste el, muşcând uşor, după care umezindu-l din nou. Şoldurile i se ridicau,

apăsându-se de umflătura din pantalonii mei şi gemeam amândoi.

Degetele Kirei s-au afundat în părul meu în timp ce buzele mele îi coborau peste abdomen, presărând sărutări. M-am ridicat pentru a-i da jos jeanşii şi ochii ni s-au unit, ai ei strălucitori şi luminaţi de pasiune, închizându-se cu un fluturat de gene după o clipă.

– Frumoasă, am îngăimat în şoaptă. Atât de frumoasă!

Vrăjitoarea mea înfocată se perpelea şi gemea, fiind atât de frumoasă când se lăsa în voia pasiunii. Cum era cu putinţă ca vreun bărbat să nu considere uluitor de erotică o asemenea imagine? Cum era cu putinţă ca vreun bărbat de pe lumea asta să nu vrea să işte o asemenea reacţie de la femeia cu care făcea dragoste? De la femeia lui? Privind-o în starea aceasta era ca şi cum aş fi tras în piept o rază caldă de soare.

Zvârlindu-i cât colo jeanşii şi lenjeria intimă, m-am lăsat în genunchi pe podea, în faţa ei, şi am tras-o uşor către mine, astfel încât faţa mea să fie chiar între picioarele ei. Era goală şi vedeam că era lucioasă şi umedă de excitare. Aproape că am scos un mârâit când i-am simţit mirosul, o dorinţă feroce cotropitoare clocotindu-mi în sânge. Aproape că tremuram de dorinţă pentru vrăjitoarea asta mică şi frumoasă.

– Gray...

Glasul i s-a frânt, intonându-mi numele.

Şi-a întors capul într-o parte, înăbuşindu-şi un geamăt în perna pufoasă de lângă capul ei.

– Nu, Kira, vreau să te aud, am implorat-o.

S-a uitat la mine, cu o confuzie pâclită în ochi, dar a împins perna mai departe de ea.

Lăsându-mi capul în jos, am lins-o, mişcându-mi limba în jurul clitorisului inflamat, gustul ei explodându-mi pe limbă şi, deşi aş fi crezut că nu era cu putinţă, făcându-mă să mă întăresc şi mai mult. Eram pe cale să ajung la orgasm doar dăruindu-i ei plăcere. Nu simţisem niciodată o asemenea disperare. A gângurit încet, apăsându-se peste faţa mea. Am început să sug, să ling şi să gust cu nesaţ carnea ei umedă preţ de câteva momente, în timp ce ea gemea şi gâfâia, sunetele de plăcere pe care le scotea înnebunindu-mă şi mai mult. Într-un final, mi-am apăsat două degete în ea şi a scos un ţipăt slab, cu coapsele tremurându-i, în timp ce corpul i se convulsiona şi i se contracta peste degetele mele.

După ce s-a relaxat, rămânând nemişcată, mi-am ridicat faţa şi am început să-i sărut abdomenul, înaintând spre faţa ei. A scos un suspin satisfăcut, cuprinzându-mi faţa în palme când mi-am unit buzele cu ale ei, astfel încât să poată simţi gustul pasiunii ei pe buzele şi limba mea. Ne-am sărutat lent preţ de câteva clipe bune, cu erecţia mea pulsând dureros în continuare, plină de dorinţă neîmplinită pentru frumuseţea mică din braţele mele. Dându-i încă un ultim sărut, m-am întors pe o parte şi i-am tras corpul gol în braţele mele, trecându-mi palma peste părul ei.

– Eşti frumoasă, am spus din nou, simţind în piept ceva ce semăna uluitor de mult cu teama.

A suspinat din nou, plină de mulţumire, şi s-a cuibărit la pieptul meu. Trasând încet cercuri cu degetul pe şoldul ei, încercând să-mi domolesc excitaţia încă înflăcărată şi haosul de sentimente care mă asaltau, mi-am adus aminte că îi spusesem că nu era genul meu. Aproape că am izbucnit în râs. Nu numai că era genul meu... era ca şi cum ar fi fost făcută pentru mine. Am alungat acest gând tulburător, totuşi. Nu-mi puteam permite să gândesc astfel. Probabil că o afectase, totuşi, să audă aceste cuvinte venind din gura unui bărbat – chiar şi a unuia pe care îl antipatiza la momentul acela – după ce păţise cu logodnicul ei. Gândurile despre Cooper Stratton au reuşit să-mi mai răcorească sângele din vene, dar numai un pic. Am auzit cum respiraţia Kirei a devenit regulată şi a început să sforăie încet, delicat. Adormise. Doamne, dacă aş fi ştiut că să fii căsătorit implica un asemenea grad de frustrare sexuală, aş fi cerut mai mulţi bani. Am zâmbit în gol, sărutând-o pe creştet.

Cara DC

Capitolul 16

KIRA

Bătând ușor la ușa lui Grayson, mi-am mușcat buza, așteptând să-mi deschidă.

De dimineață mă trezisem singură, în patul meu, încă goală și înfășurată în cearceafurile de la hotel. Mă simțisem stânjenită când îmi amintisem ce se întâmplase între mine și Grayson, dar dincolo de jenă era un sentiment profund de tandrețe. Evident, înțelesese suferința pe care mi-o provocase Cooper și se străduise să repare ceva din ea. Și partea ciudată era că reușise. Mă făcuse să mă simt frumoasă și dezirabilă, el suportând tot greul. De fapt, eram destul de sigură că rămăsese extrem de frustrat. Mă simțeam prost pentru asta, dar când în sfârșit mi-a deschis ușa și mi-a zâmbit, am răsuflat ușurată. Evident, nu era deloc supărat. Și totuși, plecase din camera mea. Eram curioasă de ce nu rămăsese, de ce nu încercase să-și satisfacă propria excitație. L-aș fi lăsat. L-aș fi implorat, dacă nu aș fi adormit direct după orgasm, pe jumătate amețită de plăcere și de extenuarea provocată de o zi lungă și plină de emoții puternice.

– 'Neața, mi-a spus.

– Ai plecat de la mine azi-noapte, am spus direct, simțindu-mi obrajii luându-mi foc.

S-a sprijinit de tocul ușii, cu ochii trecându-i peste fața mea preț de o clipă, ca și cum ar fi încercat să-mi ghicească gândurile. Mi-am lăsat pleoapele în jos, pentru a-mi ascunde ochii.

– Am zis că ai nevoie de o noapte de odihnă și nu știam dacă ai fi fost de acord să rămân acolo. Nu am vrut să te trezesc ca să te întreb. Ai avut o zi grea.

Grija pe care o manifesta față de mine s-a revărsat peste mine ca o îmbrățișare caldă și m-am uitat din nou în ochii lui întunecați.

– Mulţumesc, am rostit. Pentru... ăăă, tot.

Un zâmbet larg i s-a întins pe figură.

– Cu mare plăcere, a răspuns. Eşti gata de plecare?

Am dat aprobator din cap, holbându-mă în continuare la gura lui – la gura aceea frumoasă şi senzuală despre care ştiam acum că putea dărui atât de multă plăcere. Când mi-am dat seama că buzele acelea pe care le fixam se arcuiau într-un zâmbet chiar mai larg, atotştiutor, mi-am smuls ochii de la ele şi mi-am pus valiza jos. Grayson a chicotit încet, luându-şi geanta şi am ieşit amândoi din apartament.

– Eşti sigur că nu te deranjează să ne oprim la centrul social? am întrebat pentru a schimba subiectul la care ştiam că ne gândeam amândoi, privindu-l cu coada ochiului în timp ce mergeam spre lift. Îmi plăcea la nebunie cum arăta când era proaspăt ieşit de la duş, cu părul acela brunet parţial ud şi dezordonat, cu mirosul lui curat şi masculin plutind în jurul meu. Nu îmi dădeam seama dacă ce făcusem cu o seară înainte avea să schimbe în vreun fel relaţia noastră, aşa că aşteptam un semnal din partea lui. Poate că nu avea să schimbe nimic. Asta îmi şi spusese când abordase pentru prima oară ideea schimbării termenilor înţelegerii noastre.

Mi-am reamintit cu un efort conştient cuvântul-cheie: temporar. Voia ca relaţia noastră să fie temporară. „Nu-ţi face cine ştie ce idei fanteziste în mintea aia proastă a ta, Kira."

– Absolut, a răspuns. Atât timp cât nu stăm prea mult. Aş vrea să ajung la podgorie suficient de devreme cât să mai fac una-alta pe ziua de azi.

– N-o să stăm mult, l-am asigurat. Doar cât să îi salut pe toţi şi să le scriu un cec. Mai am alte câteva organizaţii de caritate cărora aş vrea să le completez câte un cec, dar pot să le trimit prin poştă.

O jumătate de oră mai târziu, am oprit în parcarea centrului social, în cartierul Tenderloin, considerat a fi unul dintre cele mai periculoase din San Francisco. Dar chiria era acceptabilă, spre deosebire de alte zone din oraş, şi erau numeroase persoane fără adăpost care aveau nevoie de ajutor.

Când eu şi Grayson am intrat în clădire, un bărbat în vârstă, evident fără adăpost, şi-a făcut loc pe lângă noi şi atmosfera s-a umplut de vorbărie, râsete şi plânsul unui

copil, cumva pe fundal. Mirosul pe care l-am recunoscut imediat ca fiind de sendviș Sloppy Joe mi-a izbit nările.

O femeie cu păr scurt și creț a venit în mare grabă către noi.

– Tu ești, Kira Dallaire?

A scos un chițăit slab, trăgându-mă în brațele ei, lipindu-mă de corpul ei masiv și moale. Am izbucnit în râs.

– Bună, Sharon!

– Fată, am fost așa supărată că nu eram aici data trecută când ai venit... Carlos mi-a spus că ai trecut pe la noi. A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai văzut! S-a uitat la mine cu o grijă maternă, măsurându-mă din cap până în picioare. Ce să zic, arăți bine. Dar cum te simți? Și ce-ai pățit la obraz? a întrebat, apăsând foarte ușor pe obrazul meu și întorcându-mi capul, ca să evalueze semnul mare și roșu care nu se estompase total.

Am schițat un zâmbet, lăsându-mă pătrunsă de căldura lui Sharon.

– Sunt bine. Și semnul ăsta îl am mulțumită tatei, dar sunt în regulă.

Sharon s-a strâmbat, strângând din buze.

– Mă bucur că nu l-am votat niciodată. Pot să te ajut cu ceva?

Am scuturat din cap.

– Chestiunea e rezolvată. Ochii mi s-au dus la Grayson, aflat lângă mine. Sharon Murphy, ți-l prezint pe Grayson Hawthorn.

Intenționat nu am adăugat nici o explicație despre natura relației noastre. Sharon m-a măsurat bănuitoare, dar i-a întins mâna lui Grayson și i-a zâmbit cu căldură.

– Nu putem sta mult, Sharon, dar voiam să îți completez un cec. Am discutat cu Carlos despre situația cu finanțarea.

Sharon a lăsat să îi scape un oftat.

– Trebuie să fiu sinceră cu tine, Kira, va trebui să închidem centrul până ce ne va intra subvenția.

– Ei bine, acum nu mai e cazul.

Sharon m-a îmbrățișat din nou.

– Ai o inimă atât de mare, fată dulce ce ești! Dumnezeu să-ți dea sănătate! Cu lacrimi sclipindu-i în ochi, s-a uitat la Grayson. Vrei să-ți arăt centrul? Kira, afară sunt niște copii pe care îi cunoști. Le-ar plăcea la nebunie dacă te-ai duce să îi saluți, a zis, făcându-mi cu ochiul.

I-am aruncat o privire lui Grayson, care se uita prin centrul în care eu îmi petrecusem atât de mult timp. Era extrem de ciudat să îl văd aici.

– Te deranjează?

S-a uitat la mine.

– Nu, du-te liniştită!

Cincisprezece minute mai târziu, după ce completasem cecul şi eram în curte, jucându-mă leapşa cu copiii, am ridicat privirea, râzând cu poftă şi încercând în van să-mi ţin sub control părul, care mi se revărsa în jurul feţei, şi i-am întâlnit ochii lui Grayson. Un băieţel pe nume Matthew m-a atins, desemnându-mă leapşa, şi a scos un chiot încântat, iar eu am râs din nou, bătând palma cu el pentru cât de bine se mişcase. Grayson stătea chiar dincolo de cadrul uşii, cu privirea întunecată şi un zâmbet reţinut pe chip, privindu-ne cum ne jucam. Pentru o clipă, m-am simţit ruşinată că mă implicasem atât de mult într-un joc de copii şi m-am dus în fugă la el, spunându-le la revedere copiilor.

– Salut, am spus, încercând să-mi recapăt suflul.

– Salut şi ţie. Te distrai pe cinste acolo.

Am ridicat din umeri.

– A, da. Sunt nişte puşti grozavi. Gata de plecare?

A dat afirmativ din cap.

– Îmi dau seama de ce susţii atât de mult locul ăsta. Din câte se pare, fac un mare bine.

I-am zâmbit cu veselie şi ochii i s-au dus la obrazul meu, încruntându-se uşor, după care s-a uitat în altă parte.

– Aşa e, am răspuns simplu.

După ce ne-am luat la revedere de la Sharon, am pornit-o din nou la drum, îndreptându-ne către Napa, înapoi acasă. Către casa mea temporară, mi-am reamintit. Şi totuşi, m-am trezit că mă bucuram că mă întorceam la căsuţa mea, că aveam să îi văd pe Charlotte, pe Walter, pe Virgil, pe José şi pe micuţa Dulcica Lica. Dar această bucurie mă umplea de îngrijorare, totuşi. Mă purtam de parcă Podgoria Hawthorn era căminul meu, dar nu era cazul. Adevărul era că aveam să plec de acolo în câteva săptămâni. Deşi Grayson îmi oferise posibilitatea de a sta mai mult, îmi dădeam seama acum că asta n-ar face decât să mă facă să-mi vină mai greu. Cedasem şi intrasem într-o relaţie fizică cu el şi, deşi nu regretam acest lucru, eram conştientă că asta nu avea decât să mă facă să îndur mai greu momentul despărţirii – chiar dacă în mică măsură. Nu aveam să-i arăt lui asta, bineînţeles,

dar *eu* știam că așa era. Cu toate acestea, acum, că răul era bun făcut, mai era vreun motiv pentru care să nu mă bucur de el cât puteam? Poate că aveam să plec de lângă Grayson cu inima ușor sfâșiată. Dar nu merita să ai inima ușor afectată pentru a te bucura de intensitatea energiei care exista între noi? Mă înfioram doar amintindu-mi cum mă atinsese seara trecută, cum părea că-mi cunoștea corpul mai bine decât mine.

– Prea rece? a întrebat, punându-și palma în fața ventilației, pentru a verifica temperatura aerului.

– Nu, am răspuns, dar nu i-am explicat de ce mă înfiorasem.

Drumul cu mașina a trecut repede, căci am discutat tot timpul, în mare parte despre subiecte mărunte. Eu, una, mă săturasem până peste cap de chestiuni serioase cu tot ce se întâmplase acasă la tata și apoi la hotel.

– Aaa! am zis când mergeam deja de o jumătate de oră. Am uitat să-ți spun că mi-a venit ideea câștigătoare pentru tema petrecerii.

Grayson a ridicat o sprânceană.

– Zău? Care?

– Ei bine, m-am gândit la primul lucru pe care ți l-am zis când mi-ai prezentat casa ta, mai ții minte?

N-a zis nimic, evident nu își amintea. Într-un final, a spus:

– Că e bârlogul unui dragon?

Am pufnit, pierzându-mi răbdarea.

– Nu, asta am spus despre labirint.

– A, da. Va trebui să-mi aduci tu aminte ce ai zis despre casă.

– Am spus că arată ca un castel din basme.

– Așa....

Am izbucnit în râs și mi-am dat ochii peste cap, prefăcându-mă a fi și mai exasperată de purtarea lui.

– Tema petrecerii va fi un bal mascat cu personaje din basme. E perfectă! Și petrecerea e peste două săptămâni.

– Peste două săptămâni? Dar crezi că o să vină cineva, dacă îi anunțăm așa din scurt?

– Ba chiar crește probabilitatea să vină. Dacă organizezi o petrecere în așa scurt timp le transmiți mesajul că nu-ți pasă dacă se prezintă sau nu. Vor fi curioși. O să vină tot orașul.

„Să sperăm..."

A râs ușor.

– Bine. O să las materia Psihologia petrecerilor în seama ta.

Am zâmbit.

– În plus, n-am decât o perioadă limitată pentru a-mi pune amprenta asupra vieţii tale.

– A, ţi-ai pus amprenta, stai liniştită!

Am chicotit încet.

– Mă referam la *ceva pozitiv.* Ceva de durată, am adăugat meditativ, cu gândul la toate modurile în care petrecerea pe care o organizam avea să îi aducă beneficii pe termen lung.

S-a uitat la mine preţ de câteva bătăi de inimă, după care ochii i s-au aţintit din nou asupra drumului. Pe buze îi juca un zâmbet vag, dar nu a scos nici o vorbă.

Când am ajuns în Napa, era puţin după ora prânzului. A scos bagajele din camionetă şi a pornit spre casă.

– O să las astea în holul de la intrare. Hai cu mine la vinărie, să vezi cu ochii tăi în ce ţi-ai investit banii!

Mi-a aruncat un zâmbet fermecător peste umăr, mijind ochii pentru a-i proteja de lumina puternică a soarelui, şi stomacul meu parcă a făcut o tumbă.

– Bine, am răspuns.

Locuiam aici de câteva săptămâni bune şi nu fusesem niciodată invitată în clădirea aceea misterioasă, unde Grayson părea să muncească întruna. De-abia aşteptam să văd ce era acolo.

Treizeci de secunde mai târziu, s-a întors afară, spunându-mi că, din câte se părea, Charlotte şi Walter erau plecaţi şi probabil că o luaseră pe Dulcica cu ei. Am coborât panta cu el, prin aerul parfumat de trandafiri şi de nişte flori mărunte şi albe, cu un parfum dulce şi lemnos. Am tras aer adânc în piept, scoţând un suspin.

– Miroase aşa frumos aici...

– Trandafiri şi flori de gherghin, a spus, cu o expresie sumbră. Mama mea vitregă i-a plantat acum mulţi ani, când era însărcinată cu Shane. Charlotte i-a spus că trandafirul simbolizează echilibrul – floarea reprezintă frumuseţea, iar ţepii servesc drept avertisment că dragostea poate fi dureroasă. Gherghinii au fost plantaţi ca referire la numele nostru de familie[2]. Sunt ultimele plante pe care le-a sădit aici.

– A, de ce? am întrebat, cu gândul la broşa în formă de trandafir pe care Charlotte mi-o împrumutase pentru cununie.

– Pentru că punea flori în ziua în care mama – femeia cu care tata o înşelase – s-a înfiinţat aici şi m-a lăsat în grija lor. Nu a contenit niciodată să-mi reamintească faptul că aceea fusese cea mai urâtă zi din viaţa ei, ziua în care descoperise că fusese trădată şi în care îşi dăduse seama că avea să i se aducă aminte de asta ori de câte ori se uita la faţa mea.

Inima mi-a încremenit, după care a reînceput să-mi bubuie dureros în piept.

– Ah, Grayson, am rostit.

Mi-a zâmbit sumbru.

– Chiar a încercat de mai multe ori să scape de ei, a pus să fie smulşi din rădăcini, dar plantele refuzau, pur şi simplu, să dispară. Cam ca mine, aşa zicea. A zâmbit din nou, de parcă nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Totuşi, aşa ceva sigur îi provocase răni adânci în suflet. N-avea cum să nu. I-am strâns din nou mâna şi m-am tras mai aproape de el în mers, oferindu-i alinarea prezenţei mele, dacă o dorea. Ideea că bărbatul acesta frumos care mergea alături de mine fusese nedorit şi neiubit de cineva îmi umplea inima de durere.

– Mama mea vitregă era implicată în atât de multe organizaţii caritabile din Napa că abia dacă le mai puteam ţine minte. Cred că o făcea în principal ca să participe la prânzurile organizate pentru membre.

A chicotit uşor, dar sunetul acela nu trăda cine ştie ce amuzament.

Am ridicat ochii, studiindu-i profilul, dându-mi seama dintr-odată că, iniţial, mă considerase a fi ca ea.

– Cred că sunt tipuri diferite de generozitate. Îmi pare rău că mama ta vitregă nu a avut destulă generozitate în suflet pentru a fi mai bună şi caldă cu un băieţel care nu era al ei.

S-a uitat la mine, cu o expresie aproape şocată pe chip.

– A trecut mult timp, aş zice că am trecut peste.

Nu, nu credeam că aşa stăteau lucrurile.

Şovăitor, neştiind cât de mult era dispus să se deschidă în faţa mea, l-am întrebat:

– Îmi povesteşti şi mie despre mama ta?

– Mama? Sprâncenele i s-au împreunat. Sincer să fiu, nu ştiu mare lucru despre ea, decât că era balerină. Făcea parte din Ansamblul de dans New York când l-a cunoscut pe tata. Au avut o aventură de-o noapte. A rămas însărcinată. Din cauza sarcinii, i s-a cerut să părăsească ansamblul. I-a venit greu să mă întreţină, m-a considerat vinovat pe mine pentru distrugerea carierei şi a corpului ei, aşa că s-a hotărât că nu

mai suporta să-mi vadă mutra. M-a lăsat aici, la tata, și a plecat. N-am mai primit nici o veste de la ea de atunci.

– Ce îngrozitor, cât egoism...

Și apoi să fii lăsat aici, expus altor învinovățiri și resentimente, expus cruzimii și excluderii... Nici nu era de mirare că nu-și deschidea inima în fața celor din jur.

– Suntem o pereche pe cinste, nu? a întrebat, cu un zâmbet reținut, plin de amuzament amar.

Am răsuflat scurt.

– Da, cam așa e. Mi-am mușcat buza, meditând la poveștile noastre de viață. E ciudat câte avem în comun.

– Nu ne completăm deloc, nu?

Am izbucnit în râs.

– Deloc. Nu ne potrivim deloc.

S-a postat în fața mea și s-a întors în așa fel încât am fost nevoită să mă opresc brusc. Mi-a cuprins fața în mâini și mi-a zâmbit.

– Ba ne potrivim un pic, a murmurat, coborându-și buzele peste ale mele. Gura îi era catifelată, sărutul lent, dar mi-a răspândit o fierbințeală prin tot corpul, așa cum o făceau mereu săruturile lui. S-a retras mult prea devreme, lăsându-mă năucită, privindu-l amețită, cu palmele lipite de pieptul lui tare. Zâmbetul i s-a întins lent pe chip, plin de mândrie masculină, și nu am putut să nu îi zâmbesc și eu, dar am dat din cap, exasperată, când mi-am dat seama de trădarea buzelor mele.

– Hai, dragonule, i-am spus, trăgându-l de mână. O să aflu ce faci în profunzimile peșterii aceleia întunecate în care sălășluiești în mare parte din timp.

A izbucnit în râs, mergând în urma mea pe restul distanței.

Când am deschis ușa clădirii din piatră aflate la poalele dealului, Grayson a strigat:

– José?

– Aici, în spate, a răzbătut vocea acestuia.

Încăperea în care intrasem era mare, cu luminatoare în plafon care umpleau întreaga suprafață cu fascicule de lumină solară. În jur erau mai multe mașinării mari, aflate de o parte și de alta, iar în spatele lor se ghiceau niște forme care păreau a fi niște butoaie uriașe, din inox.

Grayson s-a dus la cea mai apropiată mașinărie.

– Chestia asta e banda de sortare, pe care sunt puși strugurii imediat după culegere. Sunt aleși manual pentru a

fi îndepărtate boabele care arată rău şi eventualele frunze. A pornit de-a lungul maşinăriei aceleia uriaşe, trecând pe lângă nişte benzi rulante şi, într-un final, a arătat către ceea ce părea a fi o scară rulantă de mici dimensiuni. Ăsta e desciorchinătorul. Ciorchinii sunt scuipaţi pe acolo, a arătat către un recipient de metal, şi sunt împrăştiaţi pe solul podgoriei, să se descompună. A pornit mai departe, iar eu am făcut la fel. Asta e a doua masă de sortare, a spus, arătând către o altă masă, la care ar fi putut sta cel puţin opt persoane. Strugurii sunt împinşi prin faţa lucrătorilor, care îndepărtează manual orice boabe care li se par stricate sau bucăţi de ciorchine rămase printre ele. Mi-a aruncat o privire plină de farmec şi o nuanţă de haz pe seama propriei persoane. Aici, la Podgoria Hawthorn, noi credem cu tărie că vinul de calitate se obţine numai din fructe de calitate. Dedicăm mult timp eforturilor de a ne asigura că strugurii sunt sortaţi cu grijă şi atenţie.

I-am zâmbit, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu mă îndoiesc. Câţi angajaţi avea Podgoria Hawthorn când era în stare de funcţionare normală? am întrebat.

– 235.

Şi Grayson avea şase, dintre care doi erau cu jumătate de normă, unul avea un retard mintal, iar doi erau în vârstă şi erau mai degrabă membri ai familiei decât angajaţi. Dacă nu-mi dădusem seama înainte exact cât de mult se chinuia, acum clar înţelegeam.

Mi-a arătat recipientele de fermentare din inox, după care m-a condus într-o altă încăpere mare, unde se aflau echipamente asemănătoare. José părea că era ocupat cu instalarea unei maşinării şi se concentra complet la ceea ce făcea. A dat scurt din cap către noi, după care s-a întors la treabă. În loc de recipiente din inox, aici am dat cu ochii de nişte butoaie foarte mari, din lemn, aflate lângă peretele din spate, care erau folosite tot la fermentare. Am ascultat explicaţiile pe care mi le oferea Grayson despre funcţiile tuturor echipamentelor din această încăpere, urmărind cu grijă descrierile făcute, dar remarcând şi pasiunea care părea să-i cuprindă tot corpul în timpul acestui tur. Voiam să rămân pe loc şi să îl urmăresc, pur şi simplu, în timpul prezentării sale, cu ochii sclipind de mândrie şi umerii aceia laţi ţinuţi deosebit de drepţi. Părea să fie plin de energie şi de entuziasm.

– José instalează o mașinărie nouă de sortare, cu mecanism de scuturare a fructelor, m-a anunțat. Unul dintre primele echipamente pe care le-am comandat, grație generoasei investiții Dallaire.

Am scos un hohot ușor.

– O investiție bună, din câte se pare. L-am cercetat preț de o clipă. Tatăl tău ar fi mândru de tine, Grayson.

Foarte brusc, pe fața lui s-a înființat o expresie care-l făcea să arate ca un băiețel – plină de timiditate și vulnerabilitate. Și-a băgat mâinile în buzunarele jeanșilor și s-a balansat ușor, pe călcâie.

– Cred că da, a spus încet, în sfârșit zâmbind cu mândrie. Vrei să vezi unde sunt depozitate butoaiele pentru învechit?

Am zâmbit și am dat aprobator din cap, dându-mi seama cât de afectat era și acum de ce crezuse tatăl lui despre el. Înțelegeam asta mai mult decât majoritatea, dar, nu știu de ce, asta mă făcea să mă umplu de tristețe. M-a luat de mână și m-a condus către o ușă încastrată în peretele din spate al încăperii. Dintr-odată, aerul era mai răcoros și era semiîntuneric. Ținându-mă de mâna lui, l-am urmat pe un fel de hol din beton. La un moment dat, se lărgea și am dat cu ochii de mai multe rânduri de butoaie stivuite. Aerul era încărcat cu un miros puternic de lemn. Am tras aer în plămâni, inspirând aerul acela umed, cu un miros bogat.

– Astea sunt butoaie cu vin de Burgundia, făcute din lemn de stejar din Franța, mi-a explicat.

– Hmm, am îngânat. Cât timp lăsați vinul la învechit?

– Vinul ăsta e la învechit de cinci ani. E aproape gata de îmbuteliere. Ceea ce putem să facem, din nou, grație investiției Dallaire.

Deci a fost pus în butoaie exact după ce tatăl lui s-a îmbolnăvit. A fost una dintre ultimele operațiuni normale duse la capăt aici, la Podgoria Hawthorn. Până acum.

– Îl îmbuteliați aici?

– Așa vom face, mi-a răspuns, de cum o să ajungă noul utilaj de îmbuteliere.

– Habar n-am avut cât de complex e acest proces, am spus meditativ, uitându-mă în jur, la rândurile de butoaie.

Grayson nu a spus nimic și, o clipă mai târziu, mi-am dat seama că venise mai aproape de mine. Am tras aer în piept, observând expresia pasională de pe fața lui. Chiar și în semiobscuritatea beciului, puteam vedea văpaia din ochii lui. Am făcut un pas înapoi și mi-am apăsat corpul de

peretele de beton din spatele meu. Palmele i s-au proptit de o parte şi de cealaltă a feţei mele şi s-a aplecat către mine. Aerul din beci era foarte răcoros, iar buzele lui peste ale mele păreau deosebit de calde şi incredibil de moi.

– Eşti atât de caldă, a murmurat, având evident acelaşi gând ca şi mine.

Aplecându-se din nou spre mine, şi-a trecut limba de-a lungul împreunării buzelor mele şi, cu un geamăt, mi le-am deschis pentru a-i permite înaintarea. Şi-a pus palmele pe obrajii mei, iar eu mi-am petrecut braţele pe după umerii lui, ţinându-l strâns, să nu mă las în jos, lipită de perete. De ce mă aprindea sărutul lui astfel, şi totuşi îmi relaxa toţi muşchii? Sărutul îi era plin de siguranţă de sine, iar corpul îi era foarte cald şi tare, apăsându-se peste al meu. Limba lui se aventura peste tot: peste linia sensibilă din mijlocul cerului gurii mele, peste partea interioară a obrajilor, de-a lungul dinţilor şi apoi înapoi, pentru a se împleti cu a mea, ca şi cum ar fi căutat să cunoască îndeaproape fiecare părticică din gura mea. Am încercat să-mi stăpânesc geamătul care mi se ridica în gât, dar în van. Lipindu-mă de el, am gemut din nou, cu inima pulsându-mi insistent între picioare, cu sfârcurile sensibile frecându-se delicios de pieptul lui tare.

Mă mai sărutasem şi cu alţi bărbaţi – bine, unii mai degrabă băieţi decât bărbaţi –, dar acum mi-am dat seama brusc că nu, eu nu fusesem sărutată cu adevărat niciodată. Nu dacă aşa era un sărut adevărat. Nu fusesem nicicând sărutată aşa.

– Eşti de-a dreptul delicioasă, a spus Grayson când s-a desprins de buzele mele. Nu pot să mă satur de tine.

Iar apoi, slavă Domnului, şi-a lăsat capul în jos şi m-a sărutat din nou, cu limba strecurându-i-se în gura mea în timp ce mâinile mele coborau peste spatele lui zvelt şi musculos. Era atât de frumos clădit, atât de înalt, cu umerii laţi, atât de puternic... Un fior m-a străbătut când am conştientizat apropierea de contururile inedite ale corpului lui atât de masculin. Voiam să cunosc fiecare părticică a fiinţei lui, fiecare rotunjime şi suprafaţă dreaptă. Puteam simţi apăsarea puternică a erecţiei lui pe abdomen şi îmi stârnea un curent de excitare în sânge.

Strecurându-mi mâna între noi, am trecut-o peste umflătura tare de sub fermoarul jeanşilor lui. A zvâcnit din şolduri, apăsându-se tare pe palma mea.

– Kira, a îngăimat aspru. Trebuie să mă opresc. Doamne, dacă nu mă opresc acum, n-o să mai pot.

M-am înfiorat. Şi eu simţeam acelaşi lucru, aproape fiind dispusă să îl implor să nu se oprească, să mă posede chiar acolo, lipită de peretele rece. Dar nu, José era chiar dincolo de uşa beciului. Ar fi putut să vină înapoi aici dintr-un moment într-altul. Când aveam să mă dăruiesc lui Grayson, voiam să avem mult timp la dispoziţie, şi voiam să fie într-un pat. Dar când?

S-a retras de lângă mine, iar ochii mei au coborât lent către dovada excitării lui, prohabul jeanşilor lui părând pus greu la încercare şi plin. Am înghiţit în gol, dorindu-mi foarte mult să îl simt din nou în palma mea.

Da, îl doream, am recunoscut. Îl doream cu o disperare dusă la paroxism care mă băga în sperieţi şi mă tulbura, făcându-mă să-mi pierd minţile.

Crezusem că pot să nu mă las cucerită de el, dar subestimasem puterea pe care o avea nu doar când îşi punea în cap să mă seducă, dar şi când îmi permitea să întrevăd latura dulce a personalităţii lui. Iar acum, dintr-odată, nu mai voiam deloc să mă mai împotrivesc.

– Ar trebui să ne întoarcem, am spus, dându-mi părul pe spate şi netezindu-l pe cât posibil.

M-a cercetat preţ de câteva clipe înainte de a-mi da deoparte cu un deget un cârlionţ rebel de pe obraz.

– Rămâi în patul meu în noaptea asta, mi-a spus în şoaptă.

Teama şi dorinţa mi s-au încolăcit simultan în măruntaie. Ar fi însemnat să mă joc cu focul, eram conştientă de asta. Şi totuşi... îmi doream să o fac. Voiam să îl cunosc intim. Voiam să mă facă să mă simt frumoasă şi dezirabilă, aşa cum făcuse cu o seară înainte, şi voiam să trăiesc experienţa contopirii cu corpul lui, să ştiu ce îi plăcea, ce-l umplea de pasiune până la paroxism. Poate că aveam să încep să am sentimente pentru el, de fapt, era chiar foarte probabil. Poate că acele sentimente existau deja. Dar aveam să le stăpânesc. În fond, ce farmec ar mai fi avut viaţa dacă ţi-ai fi refuzat câteva aventuri palpitante? Nu merita să sufăr un pic şi să simt atingerile atât de delicioase ale lui Grayson Hawthorn? Atingeri care mă aprindeau din interior? Dacă nu aveam să mai simt niciodată o asemenea pasiune? N-ar trebui să înşfac această experienţă, cât mi se oferea? Chiar dacă avea să fie greu, aveam să-mi ţin sentimentele în frâu. Şi nu mi-aş

permite niciodată, absolut niciodată să-mi fac speranţe naive că relaţiile intime cu soţul meu l-ar face să se îndrăgostească de mine.

– Da, am spus, uitându-mă în ochii lui.

Expresia i s-a luminat, triumfătoare, şi m-a luat de mână, trăgându-mă. I-am strigat un „la revedere" lui José, iar apoi am ieşit în lumina puternică a soarelui. Am urcat dealul la pas şi, când am intrat în casă, câteva minute mai târziu, mi-am luat valiza pe care Grayson o adusese în casă mai devreme şi m-am întors, pregătită să mă întorc în căsuţa mea.

– Hei, stai puţin... unde te duci? m-a întrebat.

M-am răsucit.

– În căsuţa mea.

– Nu mai stai acolo! Te-am mutat în casa mare.

– M-ai mutat? am întrebat, îngustând din ochi.

Îmi plăcea căsuţa mea. Îmi plăcea să am un loc doar al meu. Şi, dacă lucrurile aveau să avanseze între mine şi Grayson în... alte privinţe, avea să fie absolut necesar să am un loc care să fie numai al meu.

– Da. Parte din motivul pentru care te-ai îmbolnăvit a fost că respirai aerul ăla plin de praf, făceai duşuri reci...

– Aiureli! Am contractat un virus. Nu te pricopseşti cu un virus de la aer plin de praf sau de la duşuri reci.

– Poate că da. Poate că nu. Dar tot te muţi în casă.

– Ba nu.

– Ba da.

Preţ de câteva clipe, ne-am înfruntat din priviri în holul de la intrare, până ce Grayson şi-a încrucişat braţele peste piept, sprijinindu-se relaxat de perete.

– Deja ai fost de acord să-ţi petreci noaptea în camera mea.

– Da, noaptea asta, dar asta nu înseamnă că mă mut cu tine.

– Ba te muţi.

– Ba nu, am răspuns printre dinţii încleştaţi. Ochii mi s-au oprit asupra scării interioare impozante şi m-am uitat la Grayson, ridicând dintr-o sprânceană. Ne întrecem! Cine câştigă primeşte ce-şi doreşte.

A izbucnit în râs.

– Vrei să te întreci cu mine? Ah, vrăjitoare mică, n-ai nici o şansă într-o întrecere cu mine. Ai putea să te dai bătută de pe acum.

– Nu mă dau bătută nici moartă. Și nu mă refer la o cursă de alergare. Ne întrecem la coborât pe balustradă. Tu pe o parte, eu pe cealaltă.

Îmi dorisem foarte tare să mă dau pe balustrada aceea de când o văzusem prima oară. Era ocazia perfectă. Eram expertă la asta. În materie de scări interioare grandioase, eu eram cea mai mare specialistă. Vila tatei avea trei.

Grayson a izbucnit din nou în râs.

– Cred că glumești.

În loc de răspuns, am ridicat din sprâncene.

– Nu, bineînțeles că nu glumești. E ridicol, știi asta, da?

Dar a început să urce treptele. L-am urmat și, când am ajuns în vârf, el s-a dus în dreapta, iar eu în stânga. Mi-am așezat fundul pe lemnul închis la culoare, perfect lustruit.

– Nu-mi vine să cred că fac așa ceva, a mormăit Grayson, așezându-se pe cealaltă balustradă.

– Dacă ai emoții, sunt dispusă să îți dau un avans, am spus, zâmbindu-i dulce.

Mi-a răspuns cu un rânjet jucăuș.

– Nu-i nevoie, vrăjitoareo, hai să-i dăm bice!

Mi-am mișcat fundul pe balustradă, instalându-mă bine.

– Pe locuri, fiți gata, start!

Am scos un chiuit când am pornit amândoi, alunecând rapid pe lemnul lustruit. Îmi mențineam echilibrul cu greutate, țipând ascuțit când aproape că m-am răsturnat într-o parte, dar mi-am îndreptat poziția înainte să mă prăvălesc. Auzeam hohotele masculine ale lui Grayson de lângă mine, dar nu îndrăzneam să mă uit la el. Având în vedere că am căpătat viteză mai rapid decât prevăzusem, finalul a survenit mai devreme decât anticipasem și am fost proiectată în aer, incapabilă să aterizez în picioare, sprijinindu-mă în palme când m-am oprit pe pardoseala de marmură. Pentru o clipă, mi-am pierdut suflul și mi s-a părut că aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se în fața mea, dar n-am putut să nu izbucnesc în râs când am auzit hohotele lui Grayson de lângă mine și am întors capul pentru a-l vedea și pe el prăvălit pe jos. Eram destul de sigură că ajunsesem pe pardoseală prima. Am rămas amândoi în pozițiile respective, trăgându-ne răsuflarea, cu hohotele stingându-se treptat. Am ridicat privirea și mi-am dat seama că în fața noastră se aflau opt pantofi și, când am înălțat capul, am dat cu ochii de Walter, care ne privea, ridicând dintr-o sprânceană. Lângă el, Charlotte avea o

expresie şocată, măsurându-ne cu gura căscată mai întâi pe mine, iar apoi şi pe Grayson.

Am dat să mă ridic încet, râsul dispărând cu totul când am remarcat expresiile la fel de şocate de pe chipurile bărbatului înalt, blond şi chipeş şi al femeii uluitor de frumoase de lângă el, tot blondă şi ea, care se aflau în faţa mea.

Brusc, bărbatul blond a zâmbit larg şi a început să râdă uşor.

– Bună, am suspinat, ridicându-mă complet şi făcând un pas înainte. I-am întins mâna. Eu sunt...

– Shane, a rostit Grayson, cu glasul plin de o tensiune ciudată. Vanessa.

Mi-am întors privirea către el şi am văzut că faţa i se golise instantaneu de orice urmă de umor, fiind în schimb glacială şi distantă.

– Ce *dracu'* căutaţi voi doi aici?

Hawthorn (limba engleză) – gherghin, păducel

Capitolul 17

KIRA

O, Doamne! Shane și Vanessa. Fratele lui Grayson și femeia pe care fusese pe punctul de a o cere în căsătorie înainte să intre la închisoare. Acum soția fratelui lui. Aici. În carne și oase. Mi-am trecut palmele peste materialul jeanșilor pe care îi purtam și am încercat din răsputeri să îmi iau un aer senin, calm și controlat. Sau cel puțin am încercat să par pe cât de senină, calmă și controlată se putea, având în vedere că tocmai mă ridicasem după ce căzusem lată pe pardoseală, în urma proiectării de pe balustradă.

– Ea e? a întrebat Shane, ignorându-l clar pe Grayson și preferând să se uite la mine.

Nu eram sigură cum să interpretez această întrebare, dar expresia îi era prietenoasă și tonul cald, așa că am zâmbit și i-am întins din nou mâna.

– Kira Dallaire, m-am prezentat.

– Hawthorn acum, nu-i așa?

Shane mi-a adresat un zâmbet sincer, copilăresc și mi-a cuprins palma într-a lui.

Am aruncat o privire fugară la Grayson, a cărui expresie era impenetrabilă.

– A, exact... Ce să zic, da. Mi-am dres glasul. Mereu uit, am murmurat.

– Ei, e o chestie nouă, nu-i așa? a spus Shane, adresându-mi un zâmbet slab, înțelegător.

– Exact... am răspuns în șoaptă.

Blonda înaltă și uluitor de frumoasă mi-a zâmbit cu căldură și a făcut un pas înainte, prinzându-mi palma în ambele mâini de cum i-am dat drumul lui Shane. Doamne, chiar era superbă – ai fi zis că era sora lui Grace Kelly, chiar mai frumoasă decât aceasta.

Shane s-a uitat la Grayson.

– Când Charlotte ne-a dat vestea, poți să-ți închipui ce surprinși am fost. Dar speram că asta înseamnă că..

– Că o să fiți bineveniți în casa mea? a întrebat Grayson glacial. Vă înșelați. Puteți să faceți cale întoarsă imediat.

– Gray, a rostit Charlotte, venind spre el. Au bătut atâta cale să te vadă și să facă cunoștință cu Kira...

– Ai manipulat întreaga situație, Charlotte, a spus Gray, cu privirea plină de furie ațintindu-se asupra ei.

– Grayson, am spus în șoaptă, simțindu-mă stânjenită, prinsă în mijlocul acestei reuniuni de familie tensionate. Poate ar trebui...

Și-a întors ochii la mine, oprindu-se o clipă.

– Am câștigat, a decretat și, pentru o clipă, n-am avut nici cea mai vagă idee la ce se referea.

Apoi mi-am dat seama că vorbea despre întrecerea noastră. L-aș fi contrazis – căci era clar că nu câștigase –, dar m-am gândit că, de fapt, voia să spună că nu aveam de ales și trebuia să rămân în casa mare acum, dacă nu voiam să trezim bănuielile fratelui și cumnatei lui. Dacă avea să le permită să rămână peste noapte. Și dacă intenționa să dea impresia că aveam o căsnicie autentică. Inima îmi bătea nebunește. M-am mulțumit să dau aprobator din cap.

Walter și-a dres vocea.

– Eu cred că mă retrag.

Asta voiam să fac și eu.

– Eu o să... am dat din cap către valiza mea și geanta lui Grayson, care erau și acum tot pe pardoseala din holul principal, o să duc astea sus și vă las să stați de vorbă. M-am simțit extrem de stânjenită și de expusă când m-am dus să iau bagajele, iar în hol s-a lăsat o tăcere deplină, cu excepția țăcănitului pantofilor mei. Cu obrajii în flăcări, m-am răsucit către ei când am ajuns la baza scării. Așa că... mi-am dres glasul, ne vedem la masa de seară.

Am aruncat o privire în jur, dar Grayson nu se uita la mine. Se holba la Vanessa cu o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată pe fața lui. Nu mi-a răspuns, nici măcar nu și-a desprins privirea de la ea cât să dea vreun semn că mă auzise. Am resimțit această lipsă de reacție ca pe o lovitură în plex.

Am auzit ghearele Dulcicăi țăcănind pe pardoseala de piatră și și-a făcut apariția de după colț, uitându-se lung la noi toți. A scos un pufnet scurt și și-a plecat capul.

– Hai încoace, Dulcica, am spus încet.

A venit cu paşi vioi la mine.

– Mi-a părut bine, Kira, a rostit Shane, adresându-mi o privire înţelegătoare.

Charlotte a dat din cap, uitându-se lung la mine, frângându-şi mâinile în dreptul taliei. Vanessa mi-a zâmbit uşor, cu ochii ducându-i-se la Grayson şi apoi întorcându-se la mine, cu obrajii rozalii. M-am răsucit şi am pornit să urc treptele grăbită, ducându-mă în camera în care stătusem când fusesem bolnavă, cu Dulcica urmându-mă îndeaproape. Lepădând bagajele imediat, m-am sprijinit de uşa închisă până ce am reuşit să-mi recapăt ritmul normal al respiraţiei.

„Eşti o proastă, Kira!" m-am mustrat. „Câteva săruturi, câteva dezvăluiri intime şi ţi-ai închipuit că Grayson ţi-e... ce? Prieten? Soţul tău în adevăratul sens al cuvântului? Eşti o mare proastă! Proastă, proastă, proastă!"

Felul în care se uitase la femeia aceea de jos era... total diferit de cum se uitase vreodată la mine. Dar era căsătorită cu fratele lui... nu era ca şi cum ar fi putut să mai fie vreodată a lui. Doamne, dar faptul că încă o dorea era suficient de dureros. Şi era insuportabil.

Mi-am îndreptat poziţia. Ei bine, slavă Domnului că nu mă dăruisem lui complet. Totul era bine. Eu eram bine. Ce să zic... avusesem parte de nişte momente deosebite împreună. Dar acum aveam să ne întoarcem la planul iniţial, ceea ce oricum era o idee mult mai bună. Habar nu aveam cum de îmi permisesem să deviez atât de mult de la calea stabilită.

Dintr-odată, am auzit o bătaie la uşă şi am tresărit, depărtându-mă de ea şi întorcându-mă. Am deschis-o şi m-am trezit nas în nas cu Vanessa. Mi-a zâmbit uşor timid.

– Pot să intru? m-a întrebat.

Am înghiţit în sec, dar i-am răspuns la zâmbet şi i-am făcut semn să intre.

– Doar fac duş aici, am minţit. Duşul din baia dormitorului principal e stricat.

Vanessa a scos un oftat.

– O, Doamne, dar ce nu e stricat pe-aici? Totul arată atât de diferit...

Glasul i s-a stins, expresia de pe faţa ei fiind destul de grăitoare: nu folosea „diferit" în sens pozitiv.

Dulcica a venit şi a adulmecat timidă picioarele Vanessei. Aceasta s-a tras înapoi, dând să se aplece pentru a-i întinde

mâna să fie mirosită, dar apoi și-a tras-o rapid când a văzut fața Dulcicăi.

– A, e... e...

– O cheamă Dulcica, am spus, luând-o în brațe, așezând-o pe fotoliul aflat în dreapta patului și mângâind-o de câteva ori înainte de a mă întoarce la Vanessa.

Aceasta s-a așezat pe băncuța din fața măsuței de toaletă, încrucișându-și picioarele frumos modelate. Eu m-am așezat pe bancheta de la capătul patului.

Purta o fustiță scurtă și cochetă, de culoare roz, și un maiou mătăsos, de un gri pal, care îi punea în vedere bronzul estival. Între sâni i se odihneau mai multe șiraguri de mărgele, înnodate. Și-a trecut degetele de-a lungul lor, un gest care trăda o anumită tulburare, în timp ce mă studia.

– Îmi place la nebunie ținuta ta, am zis.

Și era adevărat. Era rafinată, dar și veselă și modernă.

A zâmbit larg.

– Mulțumesc. E din colecția mea. Am un magazinaș în San Diego. Mă gândesc să deschid unul și aici, de fapt. Ăsta e celălalt motiv pentru care am venit – să găsim un spațiu. Nu provin dintr-o familie bogată și crearea unor ținute moderne cu bani puțini a fost mereu un fel de pasiune a mea. Ăsta e și scopul magazinului meu – haine șic la preț mic. S-a îmbujorat frumos și și-a lăsat ochii în podea. Îmi pare rău, vorbesc întruna. A schițat un zâmbet. Am fost atât de fericiți când am auzit că Gray s-a căsătorit! a spus, schimbând subiectul. Și părea sinceră.

Eu îmi frângeam mâinile împreunate în poală.

– Mulțumesc, am spus într-un final. Adică... nu știu exact ce s-a întâmplat între Grayson și Shane, dar sper că vor putea găsi o modalitate să se împace...

„O, Doamne, ce situație jenantă!" Oare trebuia să mă port ca și cum căsătoria mea cu Grayson era adevărată? Mi-aș fi dorit ca Grayson să fi venit câteva clipe la mine, să discutăm înainte să mă trezesc într-un tête-à-tête cu Vanessa Hawthorn.

Și ei părea că îi venea greu, iar eu n-am putut să nu mă întreb ce sentimente avea pentru Grayson. De ce făcuse ce făcuse? Îmi doream cu disperare să o întreb, dar nu mi se părea potrivit și nici nu eram sigură dacă trebuia să dau de înțeles că știam ceva despre ce se întâmplase.

– Și eu, a spus, mușcându-și buza. Sunt în birou, stau de vorbă. În fine, chiar voiam să vorbesc câteva minute cu tine,

să te salut cum trebuie și să îți spun ce fericită sunt că am o cumnată.

– Mulțumesc, apreciez gestul. Și eu mă bucur, am zâmbit, să am o cumnată.

„Chiar dacă doar cu titlu temporar."

Îmi tot suceam inelul pe deget, agitată, când Vanessa s-a ridicat în picioare. Hainele îi erau perfect aranjate și neșifonate. Cum reușise așa ceva, după ce bătuseră atâta drum? Chiar voiam să o urăsc, din multe motive, dar îmi îngreuna situația, fiind atât de prietenoasă și de sinceră.

Ochii i s-au dus la inelarul meu.

– Se poate? a întrebat, încruntându-se un pic. M-am uitat la mână, după care am ridicat-o, iar ea a prins-o într-ale ei și a studiat îndelung inelul pe care mi-l dăduse Grayson. A tras aer în piept. Un opal, a rostit. Uite! Și-a ridicat mâna cu verigheta să-mi arate că piatra principală din montură era tot un opal. E piatra mea preferată, mi-a explicat. Simbolizează iubirea și pasiunea. A zâmbit larg, lăsând la vedere dinți drepți și perfect albi. Ei bine, asta arată clar că amândurora ne plac la nebunie opalele. Ne era scris să fim cumnate. A venit la mine și, când m-a îmbrățișat rapid, la nas mi-a ajuns aroma unui parfum ușor și scump, la fel de încântător ca și ea, după care s-a retras la fel de rapid. Mai vorbim și mai târziu?

– Sigur, i-am răspuns cu un zâmbet.

După ce a plecat, m-am așezat pe pat, fixând inelul de pe degetul meu printre pleoapele îngustate. Mi-am adus aminte cum Diane Fernsby spusese că știa că Grayson cumpărase un inel pentru Vanessa, deși nu apucase să o ceară în căsătorie. Nu-mi închipuisem că inelul acesta era unul de logodnă, pentru că avea o piatră principală neobișnuită pentru un asemenea inel, dar mă înșelasem.

– Mi-a dat inelul cu care a vrut să o ceară *pe ea* în căsătorie, am îngăimat în șoaptă, nevenindu-mi să cred. Furia și durerea mi-au coborât amețitor de-a lungul coloanei vertebrale și am sucit bijuteria până a ieșit de pe deget. Bestie solzoasă... am murmurat fără tragere de inimă, abia audibil.

Și totuși, nu știu de ce, faptul că îl insultam nu mă făcea să sufăr mai puțin.

După ce am făcut un duș și am făcut tot posibilul să trec peste discuția avută cu Vanessa, m-am dus jos să îl caut pe

Grayson. Trebuia să discutăm serios, să stabilim exact ce trebuia să fac în această situaţie ciudată şi deranjantă.

Am strigat din cameră în cameră, încercând să dau de cineva la parter, dar când nu mi-a răspuns nimeni, m-am dus afară şi am dat de Shane, meşterind la fântâna arteziană. Lângă el era o cutie de unelte mică şi era aplecat spre dispozitivul din mijlocul bazinului gol.

– Bună, i-am spus.

Şi-a îndreptat poziţia, zâmbindu-mi.

– Salutare.

– Chiar speram că se va arăta cineva interesat să repare drăcovenia asta la un moment dat, am spus, cu un surâs.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

– Se pare că nu are nevoie decât de o piesă nouă. Mă duc mâine în oraş să o iau.

Am dat aprobator din cap şi peste noi s-a lăsat o tăcere stânjenitoare până am izbucnit amândoi într-un râs discret. A rânjit larg la mine şi am văzut o asemănare izbitoare cu Grayson în zâmbetul lui. Chiar era un bărbat foarte chipeş – cu o înfăţişare mai adolescentină, în timp ce Grayson avea o frumuseţe mai izbitoare, dar la fel de înalt şi de masculin ca el.

– Ai idee unde e Grayson? am întrebat.

Zâmbetul i s-a topit încet.

– S-a dus să ia cina în oraş.

– Ăăă... cu Vanessa?

Shane a clătinat din cap.

– Nu. Vanessa a plecat cu maşina, în vizită la părinţii ei.

– A, da.

Nici nu mă gândisem că şi Vanessa copilărise aici. Am simţit un nod în stomac gândindu-mă la anii întregi pe care îi petrecuseră ei trei împreună. Şi m-am întrebat care era locul meu între ei, hotărându-mă într-un final că nu aveam deloc unul.

„Cu regim temporar, Kira! Tu eşti aici cu regim temporar."

Shane s-a aşezat pe marginea fântânii şi a dat din cap către locul de lângă el, întrebându-mă fără cuvinte dacă nu voiam şi eu să iau loc. Am făcut câţiva paşi şi m-am aşezat, întorcându-mă în aşa fel încât să fiu cu faţa la el. M-a cercetat preţ de o clipă, făcându-mă să mă îmbujorez sub ochii lui.

– Pot să te întreb cât ştii despre situaţia cu Vanessa, Gray şi cu mine?

Deci aveam să trecem direct la subiect.

– Nu prea multe, am răspuns cu sinceritate. Doar că Grayson şi Vanessa erau... împreună, iar tu şi ea v-aţi căsătorit când el era la închisoare.

Mi-am muşcat buza de jos.

Shane a strâns din buze.

– Şi că, după cum e şi normal, se simte trădat de noi.

Am dat din cap, în semn de acceptare, cu ochii aţintiţi asupra chipului lui, încercând să îi descifrez expresia. Dacă ar fi fost să dau un nume sentimentului care parcă i-a trecut peste trăsături, aş fi zis că era vorba de suferinţă.

„Ciudat..."

– După cum e şi normal, am murmurat.

– Lucrurile nu sunt atât de simple, a spus. Îmi iubesc fratele, Kira.

Am dat aprobator din cap, neputând să nu îl cred. Chipul îi era extrem de serios şi de trist.

– Şi atunci... de ce? am întrebat.

A răsuflat prelung.

– Chiar îi datorez lui Grayson să îi explic mai întâi lui. Îmi dau seama că te-am pus într-o situaţie jenantă – şi pe nepusă masă. Vreau doar să ştii că am încercat toate metodele. A clătinat din cap. Refuză să ne răspundă la scrisori, să ne răspundă la telefon. Singurul lucru pe care *nu* l-am făcut e să îl legăm de un scaun cu bandă adezivă pe gură şi să îl obligăm să ne asculte.

Am izbucnit într-un râs care nu prea era o manifestare a umorului.

– S-ar putea să fie nevoie să luaţi în calcul ideea asta. În general, bărbaţii pot fi încăpăţânaţi şi închişi în ei – mie, una, dragonul mi se pare că are aceste atribute într-o doză chiar mare.

Shane şi-a mijit ochii, zâmbind amuzat.

– Dragonul? Aşa îi spui tu?

– Numai când scoate flăcări pe nări şi patrulează cu paşi greoi prin casă.

– Patrulează cu paşi greoi prin casă... Zâmbetul lui Shane s-a lărgit. Mi-a spus Charlotte, dar nu mi-a venit să cred aşa ceva despre fratele meu cel serios şi controlat. Dar apoi l-am văzut dându-se pe balustradă, ca în copilăria pe care nu a avut-o niciodată...

– A, chestia aia... era doar pentru un pariu.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

– Cred că ai o influenţă bună asupra lui. Şi sperasem că avea să fie mai dispus să ne asculte, acum că a găsit fericirea alături de tine.

Imediat, m-am simţit străbătută de un val de ruşine. Ce-o să creadă Shane când avea să afle adevărul? Poate că nu avea de ce să afle. Dacă Grayson nu şi-ar fi pus coada pe spinare şi nu ar fi plecat fără să-şi ia la revedere de la mine, aş fi putut să îl întreb pe el.

– Ei bine, nu v-a dat afară din capul locului, nu? E un început.

A schiţat un surâs.

– Da, e un început. S-a ridicat în picioare, întinzându-mi mâna. Charlotte şi Walter iau cina cu nişte prieteni. Ea a băgat ceva la cuptor şi aproape că s-a făcut ora la care trebuie să scot mâncarea. Vrei să luăm masa împreună?

I-am acceptat mâna întinsă şi m-am ridicat.

– Cum să nu?

Am intrat şi am scos din cuptor puiul umplut pregătit de Charlotte, eu am încropit o salată rapidă şi apoi ne-am aşezat la masă, Shane povestindu-mi printre îmbucături despre firma de software pe care o înfiinţase în San Diego. Din ce spunea, era clar că îi plăcea la nebunie ce făcea şi îi permitea şi să lucreze de acasă.

– Deci nu te-a interesat niciodată ideea de a cultiva struguri? am întrebat, luând o gură de salată.

A clătinat din cap.

– Niciodată. Am fost mereu pasionat de calculatoare. Când tata mi-a lăsat nişte bani, i-am folosit ca să îmi pun pe picioare propria firmă.

Am dat aprobator din cap.

– Ei, din fericire, fratele tău a vrut să se ocupe de podgorie.

A dat afirmativ din cap, dar expresia îi era serioasă.

– Da, din fericire.

I-am povestit una-alta despre mine, ocolind faptul că nu eram în relaţii bune cu tata – nu aş fi făcut altceva decât să stârnesc nişte întrebări. Când am terminat de mâncat şi de strâns totul din bucătărie, i-am spus că o să mă duc în camera mea, să citesc un pic, căci fusese o zi grea şi eram deja obosită. Totuşi, adevărul era mai degrabă că îmi făceam

griji că o să înceapă să îmi pună întrebări despre Grayson la care nu eram pregătită să răspund.

După ce m-am pregătit de culcare, m-am hotărât să îi trimit un mesaj scurt lui Grayson. Avusesem impresia că puneam bazele a *ceva* între noi, deşi refuzam să definesc acest ceva în momentul de faţă.

Mai mult ca sigur, acum era supărat şi vulnerabil, după sosirea neaşteptată a fratelui său şi a fostei lui iubite. Poate că avea nevoie de un prieten.

Mi-am luat telefonul şi i-am scris:

Eşti bine? – K

Am aşteptat câteva minute bune, dar când am văzut că nu primesc nici un răspuns, mi-am luat cartea şi am încercat să mă concentrez asupra intrigii romanului. O oră mai târziu, când Grayson tot nu îmi răspunsese, am stins lumina şi mi-am luat perna în braţe, închizând ochii şi impunându-mi cu disperare să adorm, în ciuda faptului că era devreme.

M-am trezit tresărind, simţind două braţe puternice care mă ridicau din pat. Am început să mă zbat, lovind cu picioarele şi agitându-mi braţele până ce persoana care mă ridicase a lăsat să-i scape un „Off" răstit, dându-mi drumul pe patul moale şi prăvălindu-se lângă mine. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Grayson în semiobscuritatea din cameră şi am văzut imediat că avea o expresie chinuită, ca şi cum l-aş fi lovit într-un punct sensibil.

– Ce faci? am întrebat şuierător, ridicându-mă în genunchi. Îmi puteam simţi părul revărsat sălbatic în jurul feţei şi pe spate. El s-a întors pe o parte şi, cu capul rezemat pe pernă, m-a privit cu o expresie visătoare.

– Trebuia să fii în patul meu în noaptea asta, mi-a spus, cu limba împleticindu-i-se uşor.

– În patul tău? l-am întrebat. Te aşteptai să... M-am aplecat spre el, adulmecând. Miroşi a ţigări şi a parfum ieftin.

Am încercat să nu-mi trădez suferinţa în tonul folosit. Oricum, era prea beat să observe oricum.

S-a ridicat într-un cot.

– O blondă s-a tot dat la mine în bar.

– Aha.

Cum ar fi trebuit să răspund la așa ceva? Mi-am strâns pumnii peste coapse, străbătută de o disperare copleșitoare.

„De ce n-ai putut să vii la mine, Grayson?"

– Dar, din câte se pare, a spus el, trecându-și un deget de-a lungul coapsei mele goale, nu-mi mai plac blondele. Îmi plac roșcatele. Sau șatenele. Sau amestecul perfect dintre amândouă. Îmi placi *tu*. S-a uitat la mine cu ochii îngustați, arborând dintr-odată o expresie dezorientată. De ce nu ești în patul meu?

Am pufnit, întorcându-mi capul să nu îl mai văd și încrucișându-mi brațele peste sâni.

– Cred că nu vorbești serios... Azi ai plecat de acasă fără să-mi spui măcar o vorbă, lăsându-mă pe cap cu fratele și cu fosta ta. Apoi te îmbeți și lași femei să te pipăie într-un bar și te aștepți ca eu să aștept în patul tău, cuminţică? Dar cine ai impresia că sunt, până la urmă?

Clocoteam.

S-a aplecat și mai mult.

– Am impresia că ești soția mea.

În ciuda stării de ebrietate, zâmbetul îi era plin de o căldură intimă.

Mi-am înălțat bărbia, refuzând să mă las fermecată de el. Mă făcuse să sufăr.

– *Doar* cu numele.

– Hai să schimbăm asta! În noaptea asta. Mai devreme... erai dispusă. Pentru o clipă, a părut foarte vulnerabil, iar inima mea idioată s-a strâns dureros. Te rog, Kira, spune-mi că mă vrei! Pur și simplu... te vreau, am nevoie de tine.

Vocea îi era plină de o sinceritate dureroasă. Avea *nevoie* de mine? Deci eu *eram* doar ceva la îndemână. Nimic altceva decât o modalitate de a-și satisface dorințele fizice pentru un timp. Dar eu voiam *ceva mai mult* decât dorință fizică. Voiam... *O, Doamne, voiam inima lui!* Pieptul mi-a fost invadat de o panică stârnită din senin.

– Mai ești îndrăgostit și acum de ea? am izbucnit, fără să mă pot abține.

Expresia lui Grayson a devenit dură imediat și s-a ridicat în picioare, știind evident – chiar și în starea lui de beție – la cine mă refeream. S-a uitat lung la mine, cu o mină dintr-odată rece și distantă.

– N-ai de gând să îmi răspunzi?

Mi-am înălțat bărbia, refuzând să îmi feresc privirea, detestând faptul că apropierea de el mă copleșea, mai ales

acum, când stătea în picioare și mă privea de sus.

– Nu vreau să-ți fac rău, Kira. Dar situația mea cu Vanessa și fratele meu nu te privește. Nu e deloc treaba ta, a decretat.

Chiar dacă nu voise să îmi facă rău, îi reușise de minune. Durerea mi-a înjunghiat pieptul, dar mă uitam în continuare direct în ochii lui. Nu aveam să îi arăt că vorbele lui săpaseră un hău în inima mea. Nici eu nu prea voiam să conștientizez asta.

– Te rog, pleacă pur și simplu, am spus, pe un ton fără urmă de șovăială. Nu te vreau.

Și-a trecut mâinile prin păr, părând pe punctul de a hotărî ceva, cu o expresie de parcă eu aș fi fost cea care îl făcea *pe el* să sufere. Dar apoi s-a balansat ușor și s-a redresat, expirând dintr-odată. A scos o înjurătură abia audibilă, răsucindu-se și ieșind din camera mea, închizând ușa încet în urma lui.

M-am prăbușit pe pernă, cuprinzându-mi propriul corp ca într-o îmbrățișare, refuzând să izbucnesc în plâns.

Dacă mi-aș fi închipuit că zorii noii zile aveau să-l aducă pe dragon în camera mea, implorându-mi iertarea, aș fi fost extrem de dezamăgită. De fapt, abia dacă am dat cu ochii de el pe parcursul următoarelor câteva zile. Evident, stătea tot timpul închis în clădirea aceea de piatră cu toate echipamentele de producere a vinului, instalând aparatura nouă și asigurându-se că totul era în stare de funcționare. Sau cel puțin asta am aflat de la Shane, care părea aproape la fel de înciudat ca și mine de faptul că Grayson ne ignora pe toți.

– O să rămân aici și o să tot apar în fața lui ori de câte ori se poate. Într-un final, o să-l fac să cedeze.

Mi-a făcut cu ochiul, deși nu părea deosebit de convins de propriile cuvinte.

Cât despre mine, eu nu eram dispusă să procedez la fel. De fapt, dintotdeauna avusesem obiceiul de a fugi de situațiile dureroase, așa că instinctiv asta aveam tendința să fac și acum. Dar aveam o petrecere de organizat și timpul se scurgea cu repeziciune. Ce fusese în capul meu, să-mi acord un timp de organizare atât de scurt, nici nu mai îmi aminteam acum... Oricum, invitațiile fuseseră trimise și oamenii se așteptau la un eveniment monden, un eveniment pe care dragonul sigur nu avea de gând să îl organizeze până în cele mai mici detalii. Așa că trebuia să o fac eu.

Mi-am petrecut prima parte a săptămânii făcând ordine în biroul lui Grayson şi încercând să pricep ce era în registrele financiare, cu ajutorul lui Walter acolo unde se putea, având în vedere că el ţinuse evidenţele la zi pe cât posibil, deşi nu cunoştea programele de contabilitate la fel de bine ca mine.

– Walter, l-am întrebat în timp ce trecea în revistă conturile de furnizori cu mine, crezi că aş putea să mă uit pe evidenţele financiare din anii trecuţi? Nu vreau să-mi bag nasul unde nu îmi fierbe oala, dar vreau să înţeleg mai bine de unde au început problemele pentru podgorie.

Consideram că, dacă înţelegeam de ce lucrurile se prăbuşiseră (la propriu şi la figurat) atât de rapid după ce Ford Hawthorn se îmbolnăvise, aş fi putut să gestionez mai bine conturile podgoriei, poate chiar să îi dau câteva sfaturi lui Grayson – nu că le merita. Probabil că ar fi trebuit să stau cu mâinile încrucişate, privind cu zâmbetul pe buze cum dădea greş în a-şi îndeplini legământul. Dar nu puteam să fac aşa ceva. Nu mă lăsa inima şi voiam să văd cum banii bunicii sunt folosiţi pentru o cauză bună.

Walter şi-a dres glasul şi mi s-a părut că părea uşor stânjenit.

– Pe atunci nu se ţinea evidenţa exact. Când Ford s-a îmbolnăvit, nimeni nu a mai avut grijă de asta.

– Dar trebuie să fie ceva, nu? Dacă aş putea să arunc o privire rapidă pe ce registre există, cred că aş putea fi de folos. Zău aşa, nu cred că pot să ajut cu nimic acum, dacă nu înţeleg ce s-a întâmplat în trecut.

Mult timp, Walter nu a spus nimic, astfel că am început să mă întreb dacă mă auzise. Totuşi, când am ridicat privirea, am văzut că se uita concentrat la mine. Aproape că am tresărit. Până atunci, nu văzusem pe chipul lui decât o expresie impasibilă.

– O să văd ce pot găsi, a zis într-un final.

– Mulţumesc, Walter.

Mai târziu în aceeaşi zi, când mi-a adus un teanc de CD-uri, s-a uitat cu subînţeles în ochii mei şi mi-a spus:

– Astea sunt evidenţele contabile pe ultimii cinci ani.

– Aha, am spus, venind spre el să le primesc. Mulţumesc mult.

Am pus mâinile pe ele, dar nu le-a dat drumul, spunându-mi:

– Cum ai spus şi tu, e mai uşor să ajuţi în momentul prezent dacă înţelegi ce s-a întâmplat în trecut. Sper că îţi sunt de folos.

M-am încruntat.

– Da...

Walter şi-a luat mâinile de pe CD-uri, dând aprobator din cap şi îndepărtându-se cu paşi rigizi. Ce fusese asta?

Nu aveam timp să mă uit pe informaţiile de acolo până nu aveam să aduc la zi informaţia curentă, aşa că mi-am concentrat eforturile asupra acestei sarcini. De asemenea, am căutat-o pe Vanessa la bucătărie şi am întrebat-o dacă avea timp să mă ajute cu pregătirile pentru petrecere. Deja primisem câteva confirmări, suficiente cât să mă umple de o uşoară tulburare – oamenii aveau să îşi facă apariţia aici, am face bine să fim pregătiţi. Şi aş fi avut nevoie de ceva ajutor. I-am explicat tema Vanessei şi i-am arătat lista pe care o făcusem deocamdată.

– O, Doamne, bineînţeles! Mi-ar plăcea la nebunie, mi-a răspuns. Ce idee grozavă!

– Ce e o idee grozavă? am auzit timbrul profund al vocii dragonului din spatele meu. Ne-am răsucit repede amândouă şi am dat cu ochii de Grayson care s-a dus la frigider şi a scos mai multe sticle de apă, cu Dulcica în urma lui. Ochii mei au trecut peste el, măsurându-l din cap până în picioare. Nu îl mai văzusem de câteva zile şi era ca şi cum ochii îmi erau înfometaţi. Era transpirat şi avea o îmbujorare superbă. Mi-am ferit ochii, necăjită de cum reacţionam la prezenţa lui. În mod clar, el era total indiferent faţă de mine acum, că Vanessa era aici.

– Ideea Kirei pentru petrecere, a răspuns Vanessa. Ţi-a spus? E un bal mascat cu personaje din basme...

– Mi-a spus, a rostit Grayson, desfăcând o sticlă de apă şi luând o gură sănătoasă.

Îi priveam muşchii gâtului mişcându-se în timp ce înghiţea apa şi, când m-am uitat la faţa lui, am descoperit că ochii îi erau aţintiţi asupra mea. Mi-am ferit din nou privirea, prefăcându-mă a mă concentra asupra listei mele. Îmi simţeam obrajii înroşindu-se şi îmi venea să îmi dau palme.

Vanessa mă privea entuziasmată.

– Personajul meu preferat din basme este Tinkerbell. A izbucnit în râs. Ţi se pare ridicol?

I-am zâmbit.

– Nicidecum. Atât timp cât îl convingi pe Shane să se costumeze ca Peter Pan.

Ea a râs din nou, cel mai muzical sunet pe care mi-a fost dat vreodată să-l aud. Ar fi fost o Tinkerbell perfectă. Ar fi fost perfectă în orice costum. M-am uitat la ea, cum stătea acolo în rochia ei lungă prinsă de gât şi cu umerii goi, de culoare corai cu dungi albe, cu părul lucios, auriu şi drept, tuns până la umeri. *Era* perfectă cu totul. O uram. Nu, nu era adevărat. O simpatizam – şi mă enerva că o simpatizam. De ce nu se putuse să fie o nemernică enervantă?

– O să mă asigur că o să fie un Peter Pan *masculin*. Cu fix doza potrivită de copilărie. Exact ca el.

– Poftim? am întrebat, absentă. Am dat din cap, făcând un efort să mă concentrez din nou asupra conversaţiei. Ah... Shane... Peter Pan, da.

Am aruncat o privire către Grayson, care înfileta încet capacul sticlei de apă, cu o expresie dură şi un mic zvâcnet pe maxilar.

Dulcica a adulmecat timidă picioarele Vanessei, iar aceasta s-a aplecat, mângâind-o rapid pe cap, după care şi-a retras mâna.

– Am impresia că îi fac rău ori de câte ori dau să pun mâna pe ea, a rostit, cu glasul plin de compasiune.

– Nu e cazul, am liniştit-o. Mai mult decât orice, are nevoie de iubire. Singurul mod de a-i face rău e să te abţii să îi oferi afecţiune.

Grayson s-a uitat la mine pentru o clipă, după care, fără să scoată vreo vorbă, s-a întors şi a ieşit din bucătărie. Dulcica a pornit după el, privind în urmă din cadrul uşii şi scoţând un scâncet uşor, după care şi-a lăsat capul în jos şi a pornit-o la fugă, să îl prindă din urmă.

Inima mi se strângea de durere. M-am uitat din nou la listă pentru a-mi ascunde faţa de ochii iscoditori ai Vanessei.

– Îmi pare rău, Kira, a rostit Vanessa. Prezenţa noastră aici v-a adus tensiuni în căsnicie. Ar trebui să plecăm...

– Nu din cauza mea, nu! Shane şi Grayson trebuie să pună la punct nişte lucruri. N-o să mă interpun în asta.

Eu aveam să plec destul de curând, dar Shane avea să fie întotdeauna fratele lui. Nu voiam sub nici o formă să fiu motivul pentru care Grayson nu îi oferea o şansă să îi explice măcar de ce făcuse ce făcuse.

Câteva minute mai târziu, Charlotte a dat buzna în bucătărie, aruncând priviri tulburate când la mine, când la Vanessa. De la sosirea lui Shane şi a Vanessei, nu apucasem să rămân între patru ochi cu ea, dar ori de câte ori o vedeam, părea să îşi frângă mâinile şi să mormăie rugăciuni. Asta numi dădea mari speranţe că această situaţie avea să se termine bine.

După ce Vanessa, Charlotte şi eu am analizat lista în detaliu şi ne-am împărţit sarcinile, Charlotte a întrebat:

– Şi-acum cine o să mă ajute să fac o prăjitură cu caramel şi unt de arahide? Shane a cerut-o – e preferata lui, a declarat, plină de încântare.

– A, te ajut eu, a răspuns Vanessa. Trebuie să învăţ cum se pregăteşte, să pot să i-o mai fac şi eu din când în când.

Charlotte a scos două şorţuri din sertar, întinzându-i unul Vanessei şi unul mie.

– Ăă, data viitoare, Charlotte, am spus. Trebuie să mă duc afară, să fac o listă de lucruri care trebuie rezolvate acolo.

Dar adevărul era că Charlotte şi Vanessa meritau să rămână un pic singure. Eu nu aveam să fiu aici decât pentru puţin timp, în timp ce Vanessa făcea cu adevărat parte din familie. În timp ce mă gândeam la toate acestea, durerea puternică din inima mea a devenit aproape exagerată, dar nu puteam tăgădui că era acolo.

Simţindu-mă singură şi melancolică, am pornit pe lângă casă, să mă uit prin împrejurimi. Avea să fie destul de multă muncă să facem curtea să arate decent. Casa avea să arate mult mai bine când iedera urma să fie tunsă. Am notat câteva lucruri de la exteriorul casei despre care credeam că puteau fi rezolvate în timp util, după care m-am întors să mă duc în spate, pentru a face nişte notiţe şi despre zona respectivă. Mi-ar fi plăcut la nebunie să deschid terasa din spate şi să aranjez să fie curăţată piscina, dacă se putea. Îmi imaginam luminiţe atârnate în copaci, proiectând o lumină magică, parcă desprinsă din basme...

Preţ de o clipă, am rămas nemişcată, imaginându-mi totul, cu privirea ridicându-mi-se către rândurile de viţă-de-vie de dincolo de terasă. De ce simţeam nostalgia asta tristă în suflet? Mă gândeam la ce făcea Grayson chiar acum, cât de mult ajunsesem să iubesc această podgorie şi pe oamenii care locuiau şi munceau aici. Mă gândeam cum îmi închipuisem că eu şi Grayson ne îndreptam către... *către ce, Kira?* Către dragoste? Asta începusem să sper, în taină? Un

sentiment destul de asemănător cu teama mi-a încordat abdomenul și am făcut câțiva pași, ca să mă pot sprijini de un ulm aflat în apropiere, închizând ochii. Ca prăbușindu-mă, am simțit că, cândva pe parcurs, mă îndrăgostisem de soțul meu. Nu exista nici o altă explicație pentru suferința aceasta pe care o simțeam văzând indiferența lui glacială apărută dintr-odată și conștientizând că era posibil să fie încă îndrăgostit de altă femeie.

Uitându-mă lung la felul în care razele oblice ale soarelui de după-amiază se reflectau pe frunzele de viță-de-vie, am recunoscut, doar față de propria conștiință – *singura* entitate față de care aveam să recunosc – că poate mă îndrăgostisem de Grayson Hawthorn din prima clipă când dădusem cu ochii de el – Făt-Frumosul meu aflat în fața băncii, când ideea că avea să mă salveze și eu pe el începuse să îmi curgă prin inimă ca o șoaptă tainică.

O, Doamne, era un dezastru. Un dezastru de proporții colosale.

Voiam să fug, să scap de aceste sentimente, de aceste conștientizări. Și știam că exact asta aveam să fac de cum urma să se termine petrecerea. Nu mai puteam sta aici știind că puteam să mă îndrăgostesc până peste cap în orice clipă. El nu avea să mă iubească nicicând. Și astfel, durerea iubirii neîmpărtășite m-ar fi împins încet în depresie până ce nu aveam să mai văd nici o bucurie pe lumea aceasta.

Gândurile mele disperate au fost întrerupte când am zărit o siluetă solitară mergând în jurul perimetrului labirintului din gard viu de sub locul unde mă aflam. Am mijit ochii, recunoscându-l pe Shane. Șovăind doar o clipă, mi-am băgat lista și pixul în buzunarul din spate al jeanșilor și am coborât panta, să mă duc la el.

– Salut, am rostit încet.

S-a răsucit rapid, evident luat pe nepregătite, expirând rapid.

– Bună, Kira.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

– Nu, eram doar dus pe gânduri, cred.

S-a așezat pe o bancă din piatră aflată alături și mi-a făcut și mie semn să iau loc. Asta am și făcut, sprijinindu-mi palmele în spate.

Uitându-mă spre labirintul de lângă noi, am spus:

– E de-a dreptul incredibil. Cred că v-ați distrat teribil în el când erați mici.

Shane a expirat prelung, trecându-şi mâna prin păr, aşa cum făcea uneori Grayson. Expresia îi era uşor chinuită.

– O, Doamne, nu. Tata ne ducea în mijloc de cum se făcea întuneric şi ne lăsa să ne descurcăm singuri să ieşim. Ne-a torturat efectiv cu drăcovenia asta.

Mi-am simţit sângele scurgându-mi-se din obraji şi m-am răsucit către Shane.

– De ce? am îngăimat, cu glasul frânt.

A ridicat din umeri şi a scuturat din cap, arătând dintr-odată ca un băieţel.

– Cine ştie de ce făcea tata ce făcea... Avea ideile lui despre cum să facă bărbaţi din noi. Asta era una dintre ele. Bineînţeles, Grayson a resimţit pe deplin dificultatea acestor încercări absurde, fiind mai mare. A tăcut o clipă, uitându-se la mâinile sale, pe care le ţinea în poală. Îl auzeam pe Grayson plângând acolo, strigându-l pe tata, încercând să se orienteze spre ieşire, seară după seară. Tristeţea i s-a răspândit pe chip, ca şi cum s-ar fi întors în momentele acelea, auzindu-şi fratele cerând ajutor şi fără să poată să facă nimic în acest sens. Mi-am îndreptat spatele, petrecându-mi mâinile pe după talie, ca şi cum m-aş fi îmbrăţişat. După ce a căutat prin hârtiile tatei, Walter a găsit o hartă a labirintului – bineînţeles, eu am aflat asta abia ani buni mai târziu – şi i-a dat-o lui Grayson. Cred că avea şapte sau opt ani. I-a spus: „Te uiţi bine pe asta, intri în labirint pe timp de zi şi memorezi fiecare cotitură, fiecare cotlon şi spărtură, iar când taică-tău o să te ducă în mijloc, tu o să fii cel care deţine controlul. Ai grijă ca tatăl tău să nu afle, dar să faci în aşa fel încât să ştii labirintul ăla ca pe propriul buzunar. Şi apoi n-o să te mai temi." Ei bine, exact asta a făcut Gray.

A zâmbit, umbrele retrăgându-i-se dintr-odată de pe chipul frumos şi nu am putut să nu zâmbesc şi eu.

Walter... Dumnezeu să te aibă în pază, Walter!

– Mai încolo, când tata m-a dus pe mine în labirint, Grayson s-a strecurat prin spate, m-a găsit şi m-a condus la ieşire fără ştirea tatei. Rămânea ascuns în labirint până ce intram noi în casă, după care intra şi el pe furiş. Eu n-am simţit niciodată frica prin care a trecut el, pentru că m-a salvat. Nu am trăit decât nesiguranţa din acele câteva momente până venea la mine. Şi, o, Doamne, glasul i s-a frânt uşor, dar şi-a dres vocea, nu e nimic pe lumea asta ca

sentimentul pe care îl ai când cineva care te iubeşte te apucă de mână în beznă, când eşti pierdut şi speriat.

Un val de emoţii intense m-a năpădit. Nu știam ce să spun, nu-mi găseam deloc cuvintele, cu gâtul blocat de un nod cât o portocală. Nici nu era de mirare că Grayson ura labirintul – fusese o mare cameră de tortură pentru el.

– Fratele meu a făcut asta pentru mine într-o sută de moduri diferite, de-a lungul anilor – m-a găsit în beznă şi m-a prins de mână.

– Şi atunci... de ce? am îngăimat în şoaptă, clipind pentru a-mi alunga lacrimile.

Shane a întors capul ca să se uite la mine.

– De ce Vanessa? m-a întrebat.

Am dat afirmativ din cap, muşcându-mi buza.

– Te rog, spune-mi, Shane! Încerc să înţeleg. Încerc să înţeleg, pur şi simplu, şi, poate dacă reuşesc, o să pot să dau o mână de ajutor, în vreun fel.

A oftat.

– Pentru că toată viaţa am iubit-o. S-a oprit o clipă, schiţând un zâmbet reţinut şi trist. Am copilărit împreună, să ştii, noi trei. Grayson n-a părut niciodată să o remarce aşa cum era cazul la mine. A mijit ochii, privind în gol preţ de o clipă, părând pierdut în amintiri. Dar el a invitat-o la o întâlnire primul, şi mi-am zis că poate îşi ascunsese sentimentele, aşa că... m-am retras, când ar fi trebuit să intru în joc, ca să zic aşa. Dacă ar fi fost vorba de *oricine* altcineva, mi-aş fi mărturisit sentimentele. Dar nu puteam. El mereu s-a lovit de toate greutăţile şi se sacrificase pentru mine în nenumărate rânduri. Cum să nu fac şi eu acelaşi lucru pentru el? Aşa că... o iubeam, dar am renunţat la ea fără să rostesc măcar un cuvânt.

Am strâns din buze, străbătută de tristeţe în timp ce priveam cerul senin.

– Dar apoi el n-a mai fost aici...

– Da, a spus el încet. Probabil că mă consideri un om îngrozitor.

– Nu. Nu am nici un drept să te judec, am zis cu blândeţe.

Shane a oftat, trecându-şi mâna prin păr.

Nu i-am mai pus alte întrebări. Îmi dădeam seama că restul voia să i-l explice mai întâi fratelui său.

Totuşi, mi se părea că înţelegeam situaţia un pic mai bine, din ambele perspective. Mă întrebam doar ce sentimente avea Vanessa acum faţă de Grayson. Şi ce simţea Grayson

pentru ea. Ce încurcătură... O încurcătură din care trebuia să mă retrag şi să îi las să se lămurească între ei, mai ales având în vedere ce tocmai îmi dădusem seama despre ce era în inima mea. Avusesem dreptate, eu nu aveam nici un rol în asta. Şi poate că şi Grayson avusese dreptate. Poate că nimic din toate acestea nu era deloc treaba mea. Cum stăteam acolo, dintr-odată m-am simţit mai singură decât mă simţisem vreodată.

– Mi-a povestit despre mama ta, mama lui vitregă – că nu l-a acceptat niciodată.

Shane a răsuflat pe gură.

– Nu, nu îl suporta. Ura ce reprezenta el, de fapt. În mintea ei, viaţa sa fusese perfectă până ce mama lui Grayson se înfiinţase la uşa noastră. Şi tata... oricum nu era un tată prea afectuos, chiar şi cu mine, dar cu Grayson se purta deosebit de rece, ca şi cum voia să îi arate mamei că îşi recunoştea greşeala. Totuşi, din punctul ei de vedere, nu avea cum să-şi ispăşească această vină. Nu că astfel ar fi fost o modalitate acceptabilă. Brusc, a întors capul către mine. De fapt, mă miră că ţi-a pomenit de asta, să ştii. Niciodată nu vorbeşte despre lucrurile astea, nici măcar cu mine.

Am ridicat din umeri.

– Mi-a spus-o pe un ton foarte pragmatic, ca şi cum mi-ar fi explicat cum se schimbă vremea.

Zâmbetul schiţat de Shane era plin de tristeţe.

– Crede-mă, Grayson nu prea îşi pune sufletul pe tavă, dar sentimentele sale în ceea ce îi priveşte pe tata şi pe mama sunt oricum, numai pragmatice nu. Am fost acolo.

Am dat din nou din cap, în semn de aprobare, fără să ştiu exact ce să spun, ştiind că n-ar fi trebuit să mă aventurez mai profund în analiza chinurilor lăuntrice ale lui Grayson. Nu m-ar fi făcut decât să îl iubesc şi mai mult. Nu aşa se întâmpla mereu cu femeile? Şi eu nu eram deloc excepţia de la regulă. Ce era mai sexy la un bărbat decât un abdomen musculos şi o inimă plină de traume ascunse? Ar trebui să se transforme această combinaţie într-un produs, s-ar vinde în cantităţi uriaşe. Sau poate cineva să scrie o carte: „Muşchi abdominali şi traume ascunse: Ghid de seducţie pentru bărbaţi". Aş fi izbucnit în râs dacă nu mi-ar fi venit atât de tare să plâng.

Şi acum îmi era mai clar ca niciodată că nu avea să mă iubească niciodată, chiar dacă putea să treacă peste dragostea lui pentru Vanessa. Inima îi era baricadată cu

calupuri de gheață și mă îndoiam că aveam să pot vreodată să îl conving să le dărâme.

– Hei, nu mai fi așa tristă! Avem și câteva amintiri bune aici. Copilăriile noastre nu s-au rezumat doar la orori și traume. Furam fursecuri de la Charlotte, îl enervam pe Walter încercând să îl facem să zâmbească din când în când...

Am izbucnit în râs fără să vreau, încruntându-mă în același timp.

– Mulțumesc că mi-ai împărtășit toate astea, Shane. Înseamnă mult pentru mine că ai suficientă încredere în mine pentru a-mi face asemenea mărturisiri.

M-a cercetat doar pentru o clipă, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet. Fără să mă gândesc, m-am aplecat și l-am îmbrățișat, imaginându-mi băiețelul care fusese cândva, singur în beznă când curajosul lui frate mai mare i-a luat mâna într-a lui. Shane a râs, strângându-mă și el la piept. Când m-am retras, a dat să spună:

– În mare parte... dar a fost întrerupt.

– Deja mi-ai furat o femeie. Te-ai gândit să mi-o furi și pe ea?

Ne-am ridicat rapid amândoi, ca și cum am fi fost surprinși făcând ceva rău. M-am îndepărtat de Shane.

– Grayson, noi doar...

– Nu te băga, Kira, mi-a spus, cu privirea furioasă ațintită asupra lui Shane.

– Doamne, Gray... a rostit Shane, nevenindu-i să creadă. Nu făceam altceva decât să stăm de vorbă.

Grayson a făcut un pas către Shane, cu maxilarul încordat și amenințător. Am tras aer rapid în piept, nedându-mi seama dacă îmi venea să plâng sau să încep să arunc cu tot ce-mi pica în mână.

– Știu foarte bine cum e cu statul de vorbă, a spus Grayson, pe un ton ridicat, dar total glacial, și nu necesită brațe și apropierea corpurilor. Ia zi, Shane, așa e? Doar una nu e de ajuns? Ai de gând să o seduci și pe Kira?

– Să o seduc... pe Kira? Doamne, chiar că ești prost când ești gelos. Crezi că aș fi în stare să-ți seduc *soția*, idiot nesocotit ce ești? a strigat la el.

Cu coada ochiului, le-am văzut pe Vanessa și pe Charlotte pornind în mare grabă către noi. Un mușchi de pe maxilarul lui Grayson a început să zvâcnească la auzul cuvântului

„gelos", ochii reducându-i-se la nişte fante înguste în timp ce se uita urât la fratele lui.

– Gelos? Ai impresia că nu am încredere în tine pentru că sunt *gelos?* Nu pentru că eşti un ticălos mincinos şi trădător? Nu sunt *gelos!* A făcut un pas spre el. Dumnezeule! Nici măcar nu e nevasta mea cu adevărat. Ne-am căsătorit pentru bani, a mârâit.

Am tras aer în piept, o gură de aer care părea mai degrabă o avalanşă de pumnale, cu faţa înfierbântându-mi-se instantaneu. Dintr-odată, s-a lăsat o tăcere răsunătoare, în timp ce şase perechi de ochi s-au aţintit asupra mea. M-am uitat în jur: pe faţa lui Shane şi a Vanessei se ghicea şocul, iar cea a lui Charlotte era îngrijorată. Grayson se uita în continuare furios la Shane, dar când a văzut că toţi se uitau la mine, şi-a întors ochii în direcţia mea, cu chipul parcă limpezindu-i-se pentru o clipă, dându-şi seama de ceea ce tocmai spusese.

– Kira... a început să-mi vorbească, dar eu m-am întors şi am rupt-o la fugă, să mă îndepărtez cât puteam de privirile tuturor, de judecăţile lor, de ruşine şi de durerea usturătoare.

Capitolul 18

GRAYSON

Eram un idiot. Un *idiot gelos.* Shane avusese dreptate. Dădusem de el și Kira îmbrățișându-se și mi-am pierdut mințile. Mă izolasem complet de când veniseră Shane și Vanessa, ignorând-o chiar și pe Kira după ce mă dusesem în camera ei și încercasem să o fac să fie a mea, cu o imbecilitate pe care o puneam pe seama băuturii. Nu era decât vina mea dacă apela la Shane pentru companie și alinare. *Shane,* care mereu fusese fermecător și vesel. Shane, care niciodată nu dezamăgise pe nimeni.

„Nu te vreau."

Nimeni nu te vrea. Nimeni nu te-a vrut niciodată.

Bineînțeles că se simțea în largul ei și în siguranță cu Shane – avea acest efect asupra tuturor! O altă suliță de gelozie mi-a străpuns coloana și am strâns din dinți. De când mă știam, nu mi se întâmplase niciodată să fac o criză de gelozie din cauza unei femei, dar posesivitatea pe care o simțisem când îi văzusem pe Kira și pe Shane îmbrățișându-se mă făcuse să îmi pierd controlul. Îi urmărisem cu privirea în decursul ultimei săptămâni, observasem cum se plimbau pe moșie, stând de vorbă, râzând chiar.

Ceva asemănător cu disperarea mi s-a sumețit în piept. Doamne, trebuia să mă controlez! Pe ce eram gelos, în fond? Fusese dispusă să vină în patul meu – chiar dacă așa ceva era exclus acum – ce altceva mai voiam? Eram, pur și simplu, supărat că îmi sabotasem această victorie, exact așa cum se părea că sabotam toate lucrurile bune din viața mea? Sau era, de fapt, pentru că Shane mi-o furase pe Vanessa? Nu îmi permisesem să mă gândesc prea mult la asta de când veniseră aici – nu îmi dorisem să analizez nimic legat de acest subiect. Așa că mă izolasem efectiv.

Și apoi, din rău în mai rău, într-o încercare idioată de a demonstra că *nu* eram gelos – și poate ca să o rănesc pe

Kira, recunosc asta – le dezvăluisem adevărata natură a căsniciei noastre într-un mod crud şi nesimţitor. Suferinţa profundă şi umilirea pe care le văzusem în ochii ei iscaseră valuri-valuri de vinovăţie în inima mea. Şi apoi fugise. Aşa că acum o căutam, să încerc să îndrept lucrurile, după ce îi lăsasem pe Shane, Vanessa şi pe Charlotte uitându-se după mine cu gurile căscate. Ce haos total devenise totul! Ce haos total era *în mine!* Aveam impresia că toate trăirile pe care le ţinusem la distanţă se amalgamau în mine, aproape să ajungă la punctul de fierbere.

Ce dracu' se întâmplase cu mine?

O întâlnisem pe Kira Dallaire, *asta* mi se întâmplase.

Am zărit-o pe câmpul sudic, părea că... aduna caise de pe jos şi le ţinea în poala tricoului, ridicată peste abdomen. Pentru o clipă, am rămas, pur şi simplu, pe loc, privind-o cum ţopăia printre fructele căzute, aplecându-se şi adunând, din când în când ridicând câte unul la nas. Ce mai făcea acum vrăjitoarea asta mică? Ceva mi s-a contractat în corp – de ce trebuia soţia mea enervantă să mă fascineze, chiar şi când măruntaiele mi se contractau nervos? M-am apropiat încet de ea şi, până am ajuns la marginea livezii, unde se vedeau sute de caise răscoapte picate pe jos, ea adunase zece sau cincisprezece în tricoul larg.

– Kira, am spus cât de calm puteam, ce faci aici?

– Adun fructe, ca să facă gem Charlotte – gemul care îţi place ţie atât de mult, gemul care te face *fericit.* Am tot vrut să fac asta toată săptămâna, dar am fost prinsă cu organizarea biroului tău, cu planificarea unei petreceri care poate o să-ţi faciliteze reintegrarea în societatea din Napa, cu discuţiile cu rudele tale *şi* cu încercările de a ocoli anumite întrebări din partea lui Shane şi a Vanessei – şi apropo, aş vrea să îţi mulţumesc că ai spus adevărul, pentru că mi-ai luat o grijă de pe cap. Nici nu pot să-ţi spun cât de uşurată sunt că nu mai trebuie *să mint...*

– Kira, am rostit, venind mai aproape de ea. Îmi pare rău. A fost o greşeală din partea mea.

– În plus, a continuat ca şi cum nu mă auzise, e atâta mâncare irosită... Sunt oameni care nu au ce să mănânce – chiar şi aici, în Napa. Şi noi avem atâtea fructe căzute pur şi simplu pe jos. E de neconceput, zău!

– Kira... am repetat, venind chiar mai aproape.

S-a răsucit rapid către mine, cu părul revărsându-i-se pe spate, lung şi ondulat, cu şuviţe şi cârlionţi încadrându-i faţa.

Ochii îi erau de un verde aprins şi furtunoşi, ducându-mă cu gândul la o furtună tropicală gata-gata să se dezlănţuie. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi puteam vedea că era atât de plină de furie – şi încă o trăire pe care habar nu aveam cum să o denumesc –, încât îi venea greu să respire normal. De sub tricoul ridicat pentru a forma un coş improvizat, îngreunat de fructe, se întrevedea o porţiune mică din abdomenul ei plat. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce o admiram. Era cea mai frumoasă sălbăticiune pe care o văzusem în toată viaţa mea şi latura mea instinctivă a avut dintr-odată pornirea de a o domestici imediat, chiar în secunda aceasta. Ştiam că ar fi trebuit să mă milogesc şi – *Doamne, eram conştient că merita asta* –, dar, după o săptămână în care o ţinusem departe de mine, acum că o vedeam stând în faţa mea, toată văpăi şi vitalitate, mi-am pierdut controlul, aşa cum mi se întâmpla doar cu ea. Am pornit hotărât spre ea, iar ea a făcut ochii mari şi a scăpat caisele strânse în tricou, fructele moi izbindu-se de pământul de la picioarele ei cu sunete slabe. Era *a mea.* Gelozia pe care o simţisem când o văzusem în braţele lui Shane s-a aprins din nou când am tras-o în aşa fel încât să fie lipită de corpul meu. Privind-o acum şi dându-mi seama cu câtă disperare o doream – cum aceste ultime zile fără ea fuseseră ca şi cum aş fi trăit în întuneric –, am fost din nou copleşit de gelozie şi vulnerabilitate. Îmi doream cu disperare să-mi liniştească gelozia furtunoasă care făcea ravagii în inima mea, să asigure partea traumatizată a inimii mele că aveam ceva valoare, că şi ea mă dorea. Dar habar nu aveam cum să transpun toate acele sentimente în cuvinte, nu ştiam cum să o rog, mai ales când erau atâtea lucruri pentru care trebuia să îmi cer iertare. Aşa că mi-am apropiat-o în singurul mod pe care îl cunoşteam. Am înşfăcat-o fără menajamente şi mi-am apăsat buzele de ale ei.

Voiseм doar să o sărut o dată şi apoi să îi dau drumul, dar gustul ei a aprins văpăi care se ridicau din vintrele mele şi m-am agăţat de ea, incapabil să-mi desprind gura de a ei. S-a împotrivit câteva clipe, cu braţele împleticindu-ni-se în timp ce eu încercam să o trag cât mai aproape, iar ea se zbătea să se retragă. Dar apoi a scos un suspin slab şi şi-a petrecut braţele pe după gâtul meu, răspunzându-mi la sărut cu o fervoare pasională. Îi mângâiam limba cu a mea, gustul ei alinându-mi durerea din suflet, aducându-mi în acelaşi timp o pierdere a controlului şi prima fărâmă de linişte de care

avusesem parte în ceea ce-mi părea a fi o perioadă atât de lungă. Poate chiar o viaţă întreagă.

Înainte să apuc să mă cufund în acest sărut, Kira mi-a împins pieptul, retrăgându-se câţiva paşi împleticiţi, cu buzele inflamate şi ochii plini de durere renăscută.

– Kira, am spus, observând tonul implorator al propriei voci, vino la mine!

A ridicat din bărbie şi a mai făcut alţi câţiva paşi înapoi.

– Nu.

Am şovăit preţ de câteva clipe. Ce voia?

– Hai să ne întâlnim la mijloc!

Am dat din cap către un loc pe iarba dintre noi, cum stăteam uitându-ne unul la celălalt.

– Nu, a scuipat ea răspunsul, răzvrătită.

Un val de furie s-a ridicat din mine. *Nu aveam de gând* să mă abţin să o ating. Vintrele îmi clocoteau de dorinţă, sângele îmi vibra de nevoia de a o poseda. Nu dorisem niciodată o femeie atât de mult. Fir-ar să fie ea de vrăjitoare mică! Ce *voia* de la mine? Am dat să o înşfac din nou, dar s-a aplecat brusc, a luat ceva de pe jos, a aruncat spre mine şi am auzit pleoscăitul unei caise coapte izbindu-se de fruntea mea, ca apoi să mi se scurgă pe faţă. Pentru o clipită, am fost năucit. Am ridicat mâna, am cules cu un deget pulpa de fruct de pe fruntea mea şi l-am coborât la nivelul ochilor, să îl studiez, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

– Drăcoaică obraznică, am zis, privind-o în ochi.

Cu o mişcare iute, am luat o caisă moale de pe jos şi am aruncat-o spre ea. A chiţăit când s-a izbit de pielea lăsată la vedere a decolteului în V, dezintegrându-se într-o pată de pulpă şi suc, scurgându-i-se pe tricou. Gura i s-a deschis şi s-a uitat la mine, ca şi cum ar fi fost şocată că făcusem una ca asta.

– Monstru egoist şi alunecos! mi-a răspuns printre dinţi.

Dintr-odată, am început amândoi să adunăm fructe şi să le aruncăm unul spre celălalt, într-o explozie de o sută de sentimente pe care nu le puteam identifica nici în inima mea, cu atât mai puţin în a ei. Sângele îmi vibra şi parcă simţeam că indiferenţa glacială cu care mă acoperisem mi se topea de pe piele. Fructele moi se abăteau asupra mea încontinuu, majoritatea nimerindu-mă, astfel că nu a trecut mult până ce părul mi s-a năclăit, iar pulpa lipicioasă mi s-a scurs peste tot. Orgoliile ni se înfruntau în aerul plin de aroma dulce şi puternică a caiselor. Kira arăta cam cum îmi

închipuiam şi eu că arăt – ca şi cum s-ar fi rostogolit într-o cuvă plină cu fructe. Când s-a oprit să îşi tragă răsuflarea, uitându-se urât la mine, m-am aruncat spre ea, după care amândoi ne-am prăvălit în iarba moale, corpul ajungându-i sub al meu. Pofta s-a sumeţit în mine, acută şi aproape dureroasă. Habar nu am avut cine a iniţiat sărutul *acela*, dar cred că a fost ea. Ne-am gustat buzele şi gurile cu ferocitate, cu lăcomie, gemând şi agăţându-ne de celălalt. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul ei, pipăindu-i pielea catifelată şi netedă, iar ea s-a cabrat sub mine. I-am simţit ritmul puternic al pulsului când mi-am pus cealaltă mână pe gâtul ei, trasând cercuri cu vârful degetului mare pe pielea sensibilă de acolo, savurând vibraţia sângelui ei sub degetele mele. Dorinţa pe care o simţeam pentru ea pârjolea totul, arzându-mi inima. Vrăjitoare mică şi frumoasă, ambiţioasă, tandră, încăpăţânată, mărinimoasă şi enervantă!

– Ah, te rog, Gray, a gâfâit, trăgându-mi tricoul.

– Da, am reuşit să îngaim, mişcându-mi şoldurile în contact cu ale ei. Spune-mi că mă vrei, Kira, te rog, spune-o, am implorat-o fără nici un dram de ruşine.

– Da, te vreau. Te vreau atât de mult!

Uşurarea mi-a explodat în plex, bruscă şi copleşitoare. O, Doamne, eram vrăjit de ea total, într-un mod chiar ridicol. Nu mai puteam aştepta nici o clipă. Penisul îmi pulsa dornic între picioare. Avea să fie a mea. Nu mă interesa că ne rostogoleam pe iarbă...

– O, Doamne, s-a auzit un glas de femeie de deasupra noastră.

– Ce Dum... şi-a făcut simţită prezenţa şi alta.

– Pentru numele...

– Ei bine, nici c-am văzut vreodată...

Am încremenit amândoi, clipind fără să ne dezlipim privirea unul de la celălalt, cu expresia Kirei limpezindu-se când ne-am uitat amândoi în sus. Am mijit ochii, căci nu vedeam nimic din cauza soarelui, dar nu am putut distinge decât contururile întunecate ale şase siluete care stăteau destul de aproape de noi. Eram năucit şi am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă orienta şi pentru ca sângele să mi se mai răcorească, iar Kira s-a desprins de mine de parcă aş fi fost un foc şi tocmai se arsese. Când mi-am dat seama că era în picioare, m-am ridicat şi eu, cu pulpa gelatinoasă de caise scurgându-mi-se pe faţă şi pe braţele goale.

Când am reușit în sfârșit să disting fețele celor din fața mea, ochii mi s-au dus la Charlotte, la Walter, la Shane, la Vanessa, la o femeie cu păr roz pe care nu am recunoscut-o și o față nouă, dar pe care am recunoscut-o imediat.

– Harley, am zis surprins cu adevărat.

Harley, cu același aspect înfricoșător și la fel de masiv cum mi-l aminteam, un munte de om plin de tatuaje, a făcut un pas înainte, măsurându-ne atent pe mine și pe Kira.

– Ei, să fiu al dracului...

– Ce? Cum ai...? m-am bâlbâit, înaintând să dau mâna cu el, cu mintea făcând în continuare eforturi să înțeleagă cumva situația.

Am făcut un efort să-mi abat atenția de la Kira cât să-mi recapăt cât de cât capacitățile mintale.

– Cum de ești aici?

Mi-am șters mâinile lipicioase pe pantaloni, dar n-am reușit decât să dau de alt strat de pulpă de caise, la fel de lipicios.

Harley s-a uitat lung la mine pentru o clipă, după care a izbucnit în hohote, cu râsul lui gros și plin de căldură.

– Am ieșit acum o lună, frate. M-a măsurat din cap până în picioare, cu o expresie aflată la jumătatea distanței dintre dezgust și amuzament. Cred că mă interesează mai mult să aflu ce se întâmplă cu tine, totuși. Se pare că situația e... lipicioasă.

Dintr-odată, Kira a făcut un pas înainte, cu chipul aproape de nerecunoscut sub stratul de resturi de caise.

– Stai puțin... Harley? *Harley?* a întrebat, cu răsuflarea tăiată.

Harley s-a întors către ea, mijind ochii.

– Kira? a rostit.

Capul meu se răsucea încet, de la ea la el și înapoi.

– Voi doi *vă cunoașteți?* am întrebat, cu vocea reflectându-mi perfect surprinderea.

Îi puteam vedea și pe restul cu coada ochiului, capetele li se mișcau la unison, după cum se uitau și ei de la unul la altul. Tot ce le mai lipsea erau niște floricele de porumb.

– O, Doamne! a rostit Kira încântată, repezindu-se la Harley, fără să țină cont de faptul că era pe punctul de a-l murdări cu aceeași substanță lipicioasă care îi acoperea pielea. Totuși, el n-a oprit-o când s-a aruncat în brațele lui, îmbrățișându-l strâns. Poate că aș fi avut parte de alte

momente de gelozie, dar îmbrățișarea a fost scurtă, iar Harley îi zâmbea Kirei cu o afecțiune prietenească.

– Nu-mi vine să cred că ești aici, a rostit ea.

– Cum de vă cunoașteți? am întrebat din nou.

– De la centrul social, a răspuns ea, fără măcar să-mi arunce o privire.

Parcă se învârtea lumea cu mine, nu doar din cauza acestei întâlniri cu cineva din trecut, ci și de la trecerea bruscă de la ceea ce se întâmpla între mine și Kira la ce se întâmpla acum. Dacă era să mă iau după faptul că toți ceilalți care erau martori la toate astea nu scoteau nici o vorbă, aș fi zis că și ei erau șocați.

– Dar *voi* doi de unde vă cunoașteți? a întrebat Kira.

– Din închisoare, am răspuns.

– Aha, a suspinat ea, uitându-se în sfârșit la mine. Apoi ochii i s-au dus la Harley. Harley, ai făcut închisoare?

– Da, Kira, am făcut, îmi pare rău că trebuie să recunosc așa ceva. Dar, până la urmă, s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Deși, s-a întors din nou către mine, sper că aș putea găsi aici un loc de muncă cinstit.

– Ai nevoie de o slujbă? am întrebat. Da, bineînțeles că găsești un loc de muncă aici. Orice ai nevoie, frate.

Fața cărnoasă a lui Harley s-a luminat cu un zâmbet larg.

– Chiar speram c-o să zici asta. S-a întors către femeia cu păr roz de lângă el, care purta o fustă foarte scurtă din piele și un maiou chiar mai scurt decât fusta. Apropo, ți-o prezint pe Priscilla.

I-am arătat mâna lipicioasă drept explicație pentru faptul că nu i-o întindeam. Ea a râs încetișor și a spus:

– Încântată de cunoștință, Grayson! Harley mi-a povestit o groază de lucruri despre tine. Îmi dau seama că e posibil să nu-mi fi spus chiar totul.

S-a uitat la mine, apoi la Kira, dar avea un aer amuzat, lipsit de orice nuanță de batjocură. I-a zâmbit larg lui Harley.

Charlotte s-a apropiat de noi.

– Gray... poate tu și Kira ar fi bine să vă spălați de... cum să zic, de... ei bine, să vă spălați și după aceea să stăm de vorbă în casă?

Părea plină de speranță. Mai mult ca sigur, veniseră într-un suflet aici, convinși că eu și Kira eram implicați în cine știe ce înfruntare fizică după ce se întâmplase lângă labirint. Cred că fusese o estimare destul de corectă – deși nu fusese o înfruntare violentă. În mare.

– E o idee bună. Kira?

S-a uitat la mine, aparent incapabilă să se decidă *ce* voia să facă.

– Da, bine, a rostit într-un final.

Am tras-o de mânecă şi s-a oprit, coborându-şi privirea la locul unde mâna mea o atingea.

– Kira...

– Hai să ne spălăm, Grayson, a spus încet.

Am dat din cap în semn de acceptare, dându-i drumul.

Am pornit cu toţii spre casă, cu Kira în faţă, iar Harley mi-a povestit cum dăduse de mine aici, în Napa, şi despre căsuţa pe care o avea Priscilla în Vallejo, un oraş din apropiere.

– Mi-am adus aminte că locuieşti în Napa Valley, m-am interesat unde-ai fi putut să fii şi mi-am dat seama imediat că asta e podgoria ta. Nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult timp, frate...

M-am uitat la Harley, plin de regrete.

– Ştiu că nu prea am făcut mare lucru ca să păstrăm legătura. Îmi pare rău. De cum am ajuns aici şi mi-am dat seama câtă muncă mă aştepta, a fost de parcă mi-aş fi pus ochelari de cal.

– E de înţeles. Nu-i nevoie de scuze. Locul ăsta, totuşi... uau, ştiu că ai zis că e frumos aici, dar nu mi-am închipuit aşa ceva.

– E pe punctul de a redeveni cum era odată, am spus, aruncând o privire în faţă, la Kira, pe când ne apropiam de casă.

Ea s-a întors rapid, părând să se gândească la ceva înainte de a intra. L-a sărutat pe obraz pe Harley şi i-a strâns mâna.

– Mă bucur foarte mult să te văd arătând atât de bine, a zis, pe un ton de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

M-am încruntat, dar nu s-a uitat către mine şi nu a aşteptat ca Harley să îi răspundă. S-a răsucit şi s-a făcut nevăzută în casă, lăsându-mă să mă uit lung la locul gol unde fusese până atunci.

– Grayson, a spus Shane, apropiindu-se de mine, după ce te speli şi stai de vorbă cu Harley şi Priscilla, ar trebui să discutăm.

Vanessa stătea în spatele lui, muşcându-şi buza, cu un aer tulburat. O, Doamne, chiar mi-o luase gura pe dinainte şi spusesem că eu şi Kira aveam o căsătorie de convenienţă,

pentru bani. Şi acum trebuia să dau explicaţii. Doar că... oare cum să încerc măcar să fac asta când nici eu nu mai înţelegeam cum stăteau lucrurile? Cândva, totul păruse atât de clar... *Acum,* totul era atât de încurcat, că nu mai ştiam nimic.

– Sigur, am mormăit, intrând în casă. Charlotte, îi serveşti tu pe Harley şi pe Priscilla cu ceva de mâncare şi băutură? Cobor şi eu imediat.

– Bineînţeles, a răspuns Charlotte, conducându-i pe amândoi spre bucătărie.

Am încercat uşa camerei unde stătea Kira, dar o încuiase şi, când am bătut, nu a răspuns. Probabil era la duş. Trebuia să mă spăl şi eu, după care aveam să mă întorc. Trebuia să discut cu ea în primul şi în primul rând. Aveam chestiuni neterminate. Şi voiam să mă asigur că era bine. Voiam să mă asigur că *eram* bine şi eu.

Am făcut duş, strângându-mi hainele lipicioase şi înfăşurându-le într-un prosop, să le duc la spălătorie. Doamne, ce ne apucase? Ce fusese *aia?*

După ce mi-am pus o pereche de jeanşi curaţi şi un tricou, m-am dus desculţ la uşa Kirei şi am bătut din nou. Când am văzut că nu răspunde, am încercat uşa şi am descoperit că nu mai era încuiată. Coborâse deja la parter? Am băgat capul pe uşă şi am observat imediat că valiza dispăruse. Panica mi-a pornit un vârtej în măruntaie şi am intrat în cameră, strigând-o pe nume. Uşile dulapului erau deschise, dar nu era nimic în el, cu excepţia unor saci de îmbrăcăminte, în care erau nişte haine vechi de-ale mamei mele vitrege. M-am întors şi am dat să ies, când am zărit biletul de pe comodă, iar peste el inelul pe care i-l dădusem pentru ceremonia de cununie – cel pe care îl purtase de la prima noastră ieşire la cină, în oraş. L-am ridicat şi m-am încruntat o clipă, privind cum lumina se reflecta în faţetele diamantelor, şi apoi am luat biletul, citind misiva scurtă, scrisă în grabă şi adresată mie.

Grayson,

După ziua de azi, cred că e evident că avem nevoie de ceva distanţă între noi – şi tu ai nevoie de timp să lămureşti lucrurile cu Shane şi Vanessa, fără mine să vă încurc. O să vin la petrecere, săptămâna viitoare, pentru

a-mi îndeplini ultima datorie în calitate de soție a ta, iar apoi mă voi muta definitiv.

Kira

P.S. Cred că inelul acesta îi aparține Vanessei, nu mie. Nu că mi-ar fi aparținut vreodată.

Am scăpat hârtia din mână, cu un nod formându-mi-se în gât și o adiere ca de gheață urcându-mi de-a lungul coloanei vertebrale. Îmi spusese că mă vrea, după care plecase. M-am întors și am coborât scara interioară, cu răceala aceea avansându-mi pe coloană, invadându-mi pieptul și înconjurându-mi inima. Acea senzație glacială mă liniștea cumva.

Mergând înspre glasurile din bucătărie, m-am alăturat lui Harley, Priscillei și lui Charlotte la masă. Charlotte a dat să-mi taie o felie din prăjitura ei cu smântână, dar am ridicat o mână, refuzând oferta ei fără cuvinte. S-a încruntat.

– Harley îmi povestea cum i-ai salvat viața.

Charlotte mă studia, cu o mină plină atât de tandrețe, cât și de tristețe.

Mi-am trecut mâna prin păr. Nu vorbisem cu nimeni despre timpul petrecut în închisoare. Nu prea eram dispus să fac asta acum, dar nici nu prea puteam să îl dau afară pe Harley. Îi eram profund îndatorat. Fusese acolo cu mine... trecuse prin aceleași experiențe.

– Mai degrabă el mi-a salvat-o pe a mea, am răspuns.

– Nu, nu așa-mi aduc eu aminte să fi fost, a spus Harley, lăsându-se pe spătar și împreunându-și palmele pe ceafa cheală.

– Eu am făcut un singur lucru și a fost mai mult noroc – dar tu ai stat alături de mine în următorii cinci ani, am spus, simțindu-mi glasul strangulat într-un mod ciudat. Dacă nu ai fi fost tu, n-aș fi ieșit în viață de acolo.

Și era adevărat. Când ajunsesem acolo, fusesem în stare de șoc, pe jumătate amorțit de faptul că nu-mi venea să cred că fusesem condamnat la cinci ani după ce avocatul meu mă asigurase că n-o să primesc decât muncă în folosul comunității, vreo două luni în cel mai rău caz. Eram în curte cu Harley – pe care nici nu îl cunoșteam la momentul respectiv – când ceva strălucitor mi-a atras atenția. Instinctiv, îl împinsesem din calea armei și așa avusese timp să se răsucească și să îl dezarmeze pe cel care altfel l-ar fi

eviscerat cu pumnalul acela improvizat. Din ziua aceea, Harley – care mai fusese în închisoare de mai multe ori și înțelegea cum mergeau lucrurile într-un asemenea loc și avea relații – mă apărase de o mulțime de grozăvii pe care le-aș fi putut îndura dacă nu ar fi fost el.

Charlotte s-a uitat în altă parte, cu ochii strălucindu-i de la ce păreau a fi lacrimi.

– Și acum, a continuat Harley, aplecându-se către masă, vin aici și te găsesc însurat cu Kira Dallaire. Viața e plină de surprize.

Am scos un sunet vag de acord, din gât, hotărându-mă să nu spun nimic despre detaliile căsătoriei noastre sau despre faptul că avea să se termine curând, oricum.

Harley mă măsura în stilul acela al lui. Părea el mare și rău, dar era cam cel mai bun în ceea ce privea evaluarea oamenilor din jur. Îmi spusese că, având în vedere că crescuse pe străzile din San Francisco, nu avusese de ales – acolo, fie anticipai următoarea mișcare a celui din fața ta, fie deveneai victima lui.

– Pot să-ți spun o poveste despre Kira? m-a întrebat.

– Sigur, am spus, oarecum precaut.

Harley a dat aprobator din cap.

– Acum vreo șase ani, eram într-un punct tare urât al vieții mele. S-a oprit, aruncându-i o privire Priscillei, care îl privea cu înțelegere în ochi, și i-a luat mâna în a lui. Nu reușeam să găsesc o cale să mă las de băutură, pierdusem totul, îi îndepărtasem pe toți cei care țineau la mine. Aveam de gând să îmi iau zilele. Făcusem rost de un pistol și tot restul. Era încărcat, gata de acțiune.

– Doamne, Harley, am îngăimat. N-am știut...

A dat din cap, în semn de acceptare.

– Mi-e greu să recunosc cât de deprimat eram, cât de puțin preț puneam pe viața mea atunci. Dar ăsta e adevărul. M-am dus la centrul social pentru ceea ce aveam de gând să fie ultima mea masă și acolo am cunoscut-o pe Kira. Cred că era doar o fetișcană de liceu pe-atunci. Mi-a adus niște mâncare, a stat cu mine și am discutat un pic. Adusese o trusă de magie să îi distreze pe cei mici și a făcut câteva scamatorii și pentru mine – chestii de amator, bineînțeles. Dar era foarte implicată în ce făcea, totuși, plină de viață, știi? Și a fost prima oară când am zâmbit după nici nu știam cât timp. Mi-a spus că, dacă mă întorceam a doua zi, avea să îmi arate cum le făcuse. Ce să zic, probabil că aș fi putut să-

mi dau seama şi singur – nu erau foarte complicate. Dar simplul fapt că cineva mi-a spus să mă întorc şi a părut să-şi dorească asta într-atât încât să mă mituiască cu răspunsuri despre nişte scamatorii prosteşti... a chicotit uşor, ei bine, chiar m-am întors în ziua următoare. Şi apoi a făcut altceva să-mi stimuleze interesul şi a fost prima oară când mi-am dat seama că *mai* eram în stare să fiu interesat de ceva. Aşa că m-am tot întors acolo până când am uitat că vreau să-mi iau zilele. Ăsta e adevărul.

Părea tipic pentru Kira – *chiar* tipic pentru ea. Îmi simţeam inima bubuindu-mi în piept, iar gheaţa care începuse să mi se acumuleze în jurul inimii a început să se topească şi să alunece de pe ea. Nu-mi puteam da seama dacă asta mă supăra sau nu. Fir-ar ea să fie de vrăjitoare mică! *Unde* era?

Harley a continuat:

– Nu am fost pregătit imediat să îmi schimb viaţa, am făcut ceva greşeli şi am ajuns să fac puşcărie cu tine. Dar pot să-ţi spun atâta lucru, Dumnezeu ştie că nu mint, dacă nu mi-ar fi salvat ea viaţa, n-aş fi fost pe lumea asta ca să fiu salvat din nou de tine şi apoi să fac ce-am putut ca să-ţi fac viaţa în închisoare un pic mai uşoară. E ciudat cum s-au aranjat lucrurile, nu-i aşa? E ciudat cum o viaţă o poate influenţa pe alta, şi aceea mai departe pe o alta şi aşa mai departe.

– Ciudat, am suspinat. Întâmplător...

Harley mi-a făcut cu ochiul.

– Asta dacă chiar crezi că lucrurile sunt întâmplătoare. Ei bine, ştii ceva? O să avem o groază de timp să depănăm amintiri, prietene. Dar dacă e să fiu în cea mai bună formă la lucru, mâine-dimineaţă, aş face bine să o iau din loc spre casă, ca să mă odihnesc. În plus, Priscilla trebuie să se ducă la serviciu în seara asta.

– Ah, a rostit Charlotte. Cu ce te ocupi, drăguţă?

– Sunt dansatoare exotică, a răspuns ea, zâmbind.

– A, dansatoare! Ce drăguţ! a răspuns Charlotte, împreunându-şi mâinile de parcă Priscilla tocmai îi spusese că era prim-balerină pe Broadway.

Mi-am dres vocea şi le-am zâmbit lui Harley şi Priscilla, ridicându-mă în picioare.

– Nici nu pot să-ţi spun cât de mult mă bucur că m-ai căutat. Mă bucur să te văd.

– Şi eu la fel, frate.

Am dat mâna, lovindu-ne și pumnii, așa cum făcusem mereu în închisoare, iar Charlotte i-a îmbrățișat pe amândoi și i-a condus până la ușă.

După ce au plecat, dar înainte să apuce careva să mă caute, mi-am înșfăcat cheile și am ieșit pe ușa din spate, ocolind casa pentru a ajunge la mașină și apoi m-am urcat la volan. Am pornit spre oraș – trebuia să-mi găsesc soția și aveam și ceva comisioane de făcut.

– A, te-ai întors, a spus Charlotte, ținând într-o mână coșul de rufe din baia mea, pe care probabil că îl luase mai devreme, și în cealaltă două cămăși pe care evident tocmai le călcase.

Mă uitam pe fereastră și abia dacă am catadicsit să îi arunc o privire scurtă. Și eu o ignorasem în ultima parte – în mare parte din cauza isprăvii de a-i atrage pe Shane și pe Vanessa aici cu informații false și obligându-mă să mă confrunt cu prezența lor.

Tocmai ce mă întorsesem din oraș, unde mă plimbasem cu mașina pe străzi, căutând mașina Kirei, dar fără succes. Poate că nu ar fi trebuit să o caut deloc – evident, se lăsase purtată de pasiunea de moment când îmi spusese că mă vrea. Sau mă minţise. Sau... *cui îi păsa?* Nu-i păsa de mine, asta era ideea principală.

Mă părăsise.

„Nu te vreau."

„Dacă aţi fi avut o valoare mai mare..."

Poate că se dusese la San Francisco, să stea la Kimberly.

Totuși, scrisese în bilet că avea să se întoarcă la petrecere.

– Ei bine, când o să termini cu autocompătimirea, masa o să fie...

Cuvintele lui Charlotte s-au întrerupt brusc și mi-am ridicat privirea. Stătea în ușa dulapului de haine, tocmai pusese la loc cămășile călcate, și ținea mâna pe costumul pe care îl închiriasem de la magazinul din oraș după ce nu reușisem să dau de urma Kirei.

Charlotte s-a răsucit brusc spre mine.

– Deci așa te vezi? Ca fiind personajul negativ? Sau... stai puţin, poate ca fiind o *victimă?* Căpitanul Hook, pe când fratele tău e Peter Pan? *Asta* e ideea care ți-a venit în minte?

Expresia de pe chipul ei putea fi descrisă într-un singur fel – dezamăgire totală.

– În ce ai vrea să mă costumez, Charlotte? am întrebat, ridicându-mă în picioare. În prinţ? E doar o petrecere prostească, oricum. Nu înseamnă nimic. Şi eu nu-s vreun prinţ.

– E o petrecere pe care soţia ta o organizează pentru tine, un act de generozitate.

M-am uitat urât la ea.

– *Soţia mea* a plecat. M-a părăsit şi nu se întoarce decât la petrecere, după care o să plece din nou – de tot. Exact aşa cum am stabilit.

Pentru o clipită, Charlotte a părut şocată, dar ochii ei plini de înţelepciune mi-au studiat faţa în tăcerea care s-a lăsat peste noi.

– Dar lucrurile nu stau aşa cum aţi stabilit, nu? Nimic nu e aşa. Şi asta te sperie foarte, foarte mult. S-a apropiat de mine şi mi-a întins o mână. Am acceptat-o, iar ea mi-a strâns palma între ale ei, mirosul ei liniştitor – a prăjituri şi a pudră de talc – reuşind să-mi calmeze ritmul respiraţiei. Ah, băiatul meu, ai căzut tare de sus, nu-i aşa?

– Cum adică să cad? Mi-am retras palma dintre cele ale lui Charlotte. Unde să cad?

Charlotte mi-a zâmbit cu blândeţe.

– În mrejele dragostei. Te-ai îndrăgostit de Kira. De soţia ta.

Am înghiţit cu greu şi m-am întors spre fereastră.

– Nu sunt îndrăgostit de Kira, am insistat, dar cuvintele acestea îmi păreau firave, ca şi cum n-ar fi avut nici un fel de greutate şi ar fi putut să plutească, pur şi simplu, în neant.

Charlotte a scos un oftat.

– În numele a tot ce am mai sfânt, ascultă-mă bine: amândoi sunteţi extrem de încăpăţânaţi. Probabil că nici nu meritaţi altceva decât să fiţi legaţi unul de celălalt pentru toată viaţa. Mare minune că nu am căzut în patima băuturii la cum vă purtaţi când sunteţi împreună.

Am pufnit. Nu eram îndrăgostit de vrăjitoarea aia mică. *Eram* oare? Nu, n-aveam cum – sentimentele mele pentru ea erau prea turbulente, prea incontrolabile, prea... *înspăimântătoare.* Poate că eram obsedat de ea, vrăjit, sedus... Dar îndrăgostit? Nu, nu îndrăgostit.

– Mă scoate din minţi, am spus, privind-o din nou pe Charlotte. Când suntem împreună, ne purtăm mai tot timpul ca doi copii nesupravegheaţi.

„Iar în restul timpului nu ne putem desprinde unul de celălalt..."

Charlotte a scos un țâțâit trăgându-și limba peste cerul gurii și a dat aprobator din cap.

– Ei, când vine vorba de dragoste, toți suntem un pic copilăroși, nu-i așa? A tăcut câteva clipe. Nu știu totul despre trecutul Kirei, dar știu că tu ai motive întemeiate să îți păzești inima de dragoste. Și motive întemeiate să alegi o persoană care nu-ți inspiră atâta pasiune, atâta intensitate, atâta frică... Dar, Gray, asemenea sentimente chiar asta *înseamnă*, că o iubești. Și, pentru oamenii care au fost traumatizați așa cum ai fost tu, și cum bănuiesc că a fost și Kira, dragostea adevărată e ceva teribil de înspăimântător. Dragostea adevărată e cel mai mare salt în gol posibil în viața asta.

Mi-am trecut mâna prin păr. Era prea mult și nici măcar nu știam de unde să încep, la ce să mă concentrez. Era haos în inima mea.

– Cred că un început bun, a spus Charlotte, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, e să stai de vorbă cu fratele tău și cu Vanessa. Și *să-i asculți*, nu cu orgoliul tău rănit, ci cu inima. S-a ridicat și mi-a prins din nou mâna în a ei. Și ține minte, dragostea nu e tot timpul simplă și comodă. Dragostea poate fi dureroasă. Dragostea înseamnă să te expui – să te expui *în întregime*, cu toate locurile sensibile – riscului de a suferi. Pentru că dragostea adevărată nu se reduce doar la floare, dragostea adevărată are și țepi.

– Exact, am spus. Ascuțiți, care provoacă durere.

Râsul lui Charlotte era un sunet cald și cristalin, ca un clopot într-o catedrală. Mi-a strâns mâna cu putere.

– Ascuțiți, da, pătrunzători, da. Dar nu provoacă întotdeauna durere. Sunt acolo ca să te facă să te dezgolești complet pentru a putea *să te vindeci*. Să ai *curajul* de a nu te împotrivi. Lasă-te purtat de dragoste, băiatul meu! Dă-ți voie! Măcar acum, adună-ți curajul să te lași dus de val!

S-a ridicat pe vârfuri să mă sărute pe obraz, iar eu m-am aplecat ușor să o las. Apoi mi-a zâmbit afectuos, s-a întors și a plecat din camera mea.

Dragostea nu e tot timpul simplă și comodă. Oare de aceea o alesesem pe Vanessa acum atâta vreme? Pentru că sentimentele mele pentru ea erau călduțe? De cum mi-am pus această întrebare, mi-am dat seama în adâncul sufletului că răspunsul era unul pozitiv. Eu și Shane copilărisem cu

Vanessa. Mereu îmi fusese prietenă – frumoasă și dulce și observasem cum se uita Shane la ea și ea la el, așteptând ca el să ia inițiativa. *Știusem* și o invitasem în oraș oricum, știind că el avea să renunțe la ea în favoarea mea. Rușinea mi-a cotropit inima și mi-am lăsat ochii în podea. O dorisem pentru că simțeam că-mi pot controla perfect sentimentele pentru ea și acel calm, acea lipsă de riscuri, *lipsa țepilor,* era ceva după care tânjeam după suferințele profunde de care avusesem parte în copilărie, căutarea umilitoare a iubirii care nu-mi era niciodată oferită, singurătatea speranțelor de a avea parte cândva de bucurii. Nu voisem să mai caut. Nu mai voisem să sper. Asta îmi provoca prea multă suferință. Așa că alesesem pe cineva care nu trezea nimic din toate astea în mine. Și, undeva în adâncul sufletului meu, simțisem o anumită satisfacție punând stăpânire pe ceva ce știam că, de drept, îi aparținea lui Shane. Toată viața dădusem de la mine, mă asigurasem ca el să nu sufere așa cum trebuise să o fac eu. Meritam să fiu egoist în ceea ce o privea pe Vanessa. *Doamne!* Era fratele meu și eu îl trădasem – chiar dacă el nu știa asta. Și nici măcar nu mă gândisem la ea. Oare sentimentele mele călduțe i-ar fi fost de ajuns pe termen lung? Bineînțeles că nu. Trăisem într-o permanentă stare de detașare glacială și doar *Kira* reușise să mă cheme înapoi, cu căldura și exuberanța ei. Eu și Vanessa nu ne-am fi făcut niciodată fericiți unul pe celălalt. Mă convinsesem că nu era nevoie să-i mărturisesc secretele mele, pentru că știa cum stăteau lucrurile în familia noastră, dar adevărul era că nu voisem niciodată să o fac. Nu-mi dorisem niciodată să-mi unesc întreaga ființă cu a ei, așa că nu am făcut-o niciodată. Și dacă o iubisem, fusese doar ca... ca pe o prietenă.

Îmi spusese că voia să aștepte până după căsătorie și, după toate femeile cu care mă culcasem până ne începuserăm noi relația, mi se păruse corect. Să fiu nevoit să aștept pentru a avea relații intime cu soția mea. Cel mai probabil, ea aștepta mai degrabă să fie cu *Shane,* nu să se cunune – fie că își dădea seama de asta la momentul respectiv, fie nu. Dar acum... slavă Domnului că nu făcusem niciodată dragoste cu soția fratelui meu. Iar lucrurile pe care le făcusem *totuși* îmi păreau dintr-odată incestuoase și sută la sută indezirabile.

Intrasem la închisoare și, cumva, reușiseră să se regăsească. Iar tot ce trezise asta în mine fusese un

sentiment superficial de trădare. În mare parte, jelisem pierderea uneia dintre puţinele persoane care fuseseră mereu de partea mea: fratele meu mai mic. De-atunci încoace, nu-mi mai îngăduisem să simt nimic. Şi-apoi în viaţa mea a apărut Kira, care îmi învolbura toate emoţiile de care era în stare sufletul meu şi *mă obliga* să recunosc nevoile pe care le ţineam adânc în mine, sub cheie. Mă ţinea într-o stare de aşteptare constantă, astfel că uitasem, în mare parte, cum să mai fac pe indiferentul. Şi apoi, de cum începeam să reconstruiesc zidurile acelea îngheţate în jurul inimii, le topea cu căldura şi vitalitatea ei. De fiecare dată.

Kira, care niciodată nu făcea lucrurile pe jumătate.

Kira, care suferise la fel de mult ca mine, sau poate chiar mai mult. Şi, dintr-odată, m-am simţit chiar mai mărunt, pentru că înţelegeam clar că, în ciuda faptului că erau asemănări în trecutul nostru, şi în ciuda faptului că fusese nedreptăţită profund, Kira alesese să înfrunte lumea cu speranţă, optimism şi o bunătate care uneori aproape că mă uluia. Şi eu? Eu mă închisesem în mine şi mă înconjurasem cu răceală, concentrându-mă doar asupra dorinţelor mele egoiste. Spre deosebire de soţia mea, fusesem un laş.

Dar îmi doream cu ardoare să fiu un om mai bun. Îmi doream cu ardoare să fiu demn de ea. Şi o doream... Dar nu doar corpul ei, o doream *pe ea*. Dumnezeu mi-era martor, îi doream corpul, da, dar îmi doream mult mai mult de atât. Îmi doream să mă accepte, îmi doream să îi ascult gândurile, să îi cunosc secretele. Şi voiam să i le împărtăşesc pe ale mele.

M-am aşezat greoi pe pat. O iubeam. Pe Kira cea frumoasă şi fermecătoare, cu părul ei de foc şi ochii verzi, pe Kira care mă readusese la viaţă, pe Kira, cu combinaţia ei de sfidare curajoasă şi vulnerabilitate profundă. Pe Kira. Pe soţia mea.

Dinspre uşa mea încă întredeschisă s-a auzit un zgomot de zgâriere şi Dulcica a deschis-o de tot cu botul, venind cu paşi voioşi spre mine. A pufnit foarte uşor şi, în loc să-şi lase în jos capul acela mutilat al ei, şi l-a sprijinit pe genunchiul meu, privindu-mă fix cu ochii ei plini de simţire. Am început să o scarpin după o ureche.

– Bravo, Dulcica, am spus, lăudând-o că îşi descoperise vocea şi că era suficient de curajoasă pentru a o folosi. Când m-am îndrăgostit de ea? am întrebat-o pe căţeluşa pe care

mi-o dăruise soția mea, scărpinând-o în spatele celeilalte urechi.

Dulcica nu mi-a dat alt răspuns decât un scâncet încet, plin de satisfacție.

Când se întâmplase? Prima oară când îmi spusese că sunt un dragon? Când pomenise despre șobolanii aceia cu nume care începeau cu O? Prima oară când o sărutasem? Când o urmărisem cum se juca cu copiii aceia de la centrul social, cu părul zburându-i nebunește în jurul feței, cu sufletul ei deschis și iubitor la vedere, chiar dacă avea toate motivele din lume să fie tristă, după ce se întâmplase cu tatăl ei? Când mă îndrăgostisem de ea și nici măcar nu-mi dădusem seama?

O, Doamne, chiar așa era... o iubeam. Și îmi doream iubirea ei. Flămânzeam după ea. Era o durere interioară, adânc în inima mea. Și eram îngrozit că-mi doream ceva atât de mult. Nu știam cum să gestionez emoțiile pe care le conștientizam dintr-odată, ba chiar și mai puțin despre cum să le gestionez dacă avea să mă respingă.

„Lasă-te purtat de dragoste, băiatul meu! Dă-ți voie! Măcar acum, adună-ți curajul să te lași dus de val."

Mi-am sprijinit capul în palme, neștiind dacă puteam, neștiind dacă aveam atâta curaj.

Capitolul 19

KIRA

Casa Beazley era o vilă construită în 1902 care fusese transformată într-o pensiune fermecătoare aflată la doar câțiva pași de faleza râului, aflată în centrul orașului. Aici locuiam de aproape o săptămână, lingându-mi rănile și, în același timp, ocupându-mă de partea mea din sarcinile de pe lista pentru petrecerea care urma să aibă loc la Podgoria Hawthorn. Țineam legătura cu Charlotte prin mesaje și știam că totul mergea bine cu lucrările din interiorul și din exteriorul casei. Charlotte se oferise de mai multe ori să vină în vizită la locuința mea temporară, dar am refuzat. Îi eram recunoscătoare, dar nimeni nu putea să mă ajute cu nimic. Și, la final, doar aș fi suferit mai mult dacă aveam să continui să creez legături apropiate cu oamenii care reprezentau familia lui Grayson, nu și a mea. Trebuia să încep să mă retrag, altfel aveam să fiu și mai devastată la final decât eram deja conștientă că urma să fiu.

Spunea multe, ziceam eu, faptul că Grayson nu îmi dăduse nici măcar un singur mesaj, cu atât mai puțin să fi încercat să mă sune.

În ce încurcătură colosală se transformase cel mai recent plan al meu! Trebuia să mă consolez cu ideea că scopul final fusese atins, de fapt. Eram independentă din punct de vedere financiar, aveam libertatea pe care mi-o dorisem și, în ceea ce îl privea pe Grayson, podgoria lui era pe cale de a redeveni funcțională și, speram eu, un mare succes.

Și iată-mă acum, aranjând ultimele detalii ale costumului meu pentru petrecerea din seara aceasta. Aveam să mă duc, așa cum promisesem, să mă asigur că totul merge bine și că eu și Grayson dăm impresia că suntem un cuplu căsătorit respectabil, după care aveam să plec imediat din oraș. Nu puteam să mă întorc la Casa Beazley fără să dau de bănuit. Mă împrietenisem cu proprietarii și ei credeau că stau la ei

din cauza lucrărilor care se făceau la podgorie. Pretextasem că tot praful stârnit îmi dădea crize de astm. În fond, n-aveam să pot să locuiesc în sau în apropierea orașului Napa. Dacă ar fi aflat cineva din oraș că, de fapt, *nu* eram un cuplu de însurăței fericiți, toți s-ar fi simțit duși de nas și atunci petrecerea aceasta – al cărei scop era să îmbunătățească imaginea lui Grayson în comunitate – ar fi fost degeaba. Aveam să îl întreb pe Grayson dacă puteam să mai petrec o ultimă noapte în căsuța mea, după care aveam să îmi iau mașina și să plec mâine-dimineață. Inima îmi era grea în piept și mi-am șters o lacrimă înainte să apuce să se scurgă pe obraz. Plânsesem suficient săptămâna aceasta. Și nu aveam timp pentru lacrimi acum, ca să nu mai spun că durase aproape o oră să mă machiez. Așa că mi-am îndreptat umerii și mi-am pus pantofii. Mi-a sunat telefonul mobil și, când am răspuns, firma de închirieri la care apelasem m-a anunțat că șoferul desemnat să mă ducă la podgorie mă aștepta afară.

M-am mai uitat o dată în oglindă, mi-am luat valiza și am ieșit din cameră. I-am auzit pe angajații de la bucătărie, aflată în stânga intrării, trebăluind la prepararea cinei, dar în afară de ei nu era nimeni prin preajmă. Îmi achitasem deja factura, iar cu proprietarii aveam să mă văd la petrecere – fuseseră și ei invitați.

Mașina aștepta în fața pensiunii, iar șoferul m-a măsurat făcând ochii mari când am coborât scările.

– Uau! a exclamat. Ăsta da costum!

Mi-a luat valiza și mi-a deschis portiera, oferindu-mi mâna, dar ochii i se plimbau peste mine, apreciativ.

Am zâmbit.

– Mulțumesc, am spus, urcând în mașină, adunându-mi poalele rochiei lungi și umflate și aranjându-le cum puteam, astfel încât să nu mă acopere cu totul. Această rochie era principalul motiv pentru care nu mă duceam cu mașina mea. N-aș fi putut nici într-o 1000 de ani să încap în spațiul de la volan. Rochia era o creație din satin și tul negru verde-închis, jupa căpătând și mai mult volum grație unei crinoline cu trei cercuri. Era fără bretele și avea un corset încorporat care-mi făcea talia ca de viespe. O accesorizasem cu mănuși negre lungi, dintr-un material semitransparent, cu un colier negru la gât și o pălărie de vrăjitoare cu boruri largi, transparentă. Părul mi-l lăsasem liber și era chiar mai sălbatic ca de obicei, ajutat de un ondulator. Ochii îmi erau

conturați cu negru, mă dădusem cu un ruj roșu aprins, iar masca îmi era neagră, acoperindu-mi doar ochii, făcându-i să pară și mai mult ca ai unei pisici.

Mă gândisem la mai multe variante de costume și, într-un final, acesta fusese singurul pe care îl simțisem într-adevăr potrivit. Aveam să-l părăsesc pe Grayson așa cum venisem în viața lui: ca vrăjitoarea lui mică. Nu, mi-am spus cu tristețe, nu a lui. Niciodată a lui. Disperarea mi se învârtea în abdomen, știind că aceasta avea să fie ultima mea noapte pe care aveam să o petrec la Podgoria Hawthorn. Poate că acest costum era doar modalitatea mea jalnică de a-i spune că mă îndrăgostisem de el - că voiam să mă accepte așa cum eram, să mă accepte total.

„Ce naivă ești, Kira! Naivă, disperată și proastă!"

Drumul mi-a părut a dura doar câteva clipe și mi-am impus să trag aer adânc în piept. Slavă Domnului că purtam mănuși! Eram sigură că aveam palmele reci și umede.

Mașina s-a oprit, iar, când șoferul a deschis portiera și mi-a întins mâna, eu am coborât, am tras aer în piept, cu inima coborându-mi în stomac și apoi ridicându-se din nou în piept.

Fântâna era plină cu apă, clipocind încet în timp ce apa se scurgea de la nivelul superior în bazinul sclipitor de dedesubt. Nuanțele de roz și violet ale amurgului care se instala încet-încet umpleau văzduhul și încadrau luminile aurii care răzbăteau din casa complet luminată, cu iedera tunsă și îngrijită, cu jardinierele de la fiecare balcon pline cu plante bogate și flori de balsamină care se revărsau peste margini. Parfumul trandafirilor și a ceea ce acum știam că erau flori de gherghin plutea pe briza care făcea să foșnească frunzele din coroanele frumos toaletate ale copacilor. M-am întors încet, rotindu-mă, admirând totul, remarcând luminițele agățate în copacii care mărgineau aleea, contribuind la atmosfera magică. Totul era de o frumusețe spectaculoasă, captivantă – decorul perfect pentru un basm.

Cât mi-aș fi dorit să fie basmul meu...

Trăgând aer adânc în piept, ca să mă întremez, mi-am îndreptat umerii și am dat o dată din cap către șofer, care mi-a înmânat valiza și a dat și el din cap.

Singurele autovehicule de pe alee erau dubița unei firme de catering și alte două mașini, care probabil erau ale muzicienilor pe care îi angajasem, ceea ce însemna că ajunsesem fix la timp pentru a-i putea întâmpina pe primii

invitaţi. Aveam să îi întâmpin împreună cu Grayson. Pentru o clipă, spaima aproape că mi-a făcut ţăndări stăpânirea de sine, dar am tras aer în piept şi mi-am înălţat bărbia, intonând o rugăciune mută adresată bunicii, prin care-i ceream să îmi dea putere.

„Poţi să faci asta – încă o ultimă sforţare!"

I-am salutat cu o mişcare din cap pe cei doi valeţi îmbrăcaţi cu pantaloni negri, cămăşi albe şi veste roşii, care stăteau într-o parte, aşteptând sosirea primelor maşini. Ei mi-au răspuns la fel. Am sunat la uşă, chiar dacă mă obişnuisem să intru, pur şi simplu, de când eu şi Grayson ne căsătorisem. Walter mi-a deschis, cu ochii mărindu-i-se de uimire înainte de a se încreţi uşor la colţuri. Am clipit. Oare tocmai primisem primul semisurâs din partea lui Walter? I-am zâmbit larg, iar el mi-a luat mâna într-a lui şi şi-a plecat capul.

– Doamnă Hawthorn...

– Walter... am început, pe punctul de a-l ruga pentru a suta oară să-mi spună Kira, dar cuvintele mi s-au oprit în gât când am văzut holul principal şi camera de zi golită aflată dincolo de el.

Lambriul era lustruit impecabil, candelabrele sclipeau intens şi ultimele vestigii ale zilei se strecurau prin ferestre, proiectând prisme schimbătoare pe pereţi. Vaze înalte cu trandafiri, crini şi verdeaţă ocupau toate suprafeţele, parfumând încăperile cu dulceaţa lor îmbătătoare. Intrând în camera de zi, am văzut că micul cvartet de coarde era deja instalat într-un colţ, iar în cel opus se vedea un bar cu băuturi pentru toate gusturile. Mobilele fuseseră aranjate în aşa fel încât să fie suficiente locuri pentru stat jos, dar şi destul spaţiu pentru discuţii purtate în picioare sau chiar pentru dansat pe muzica de la petrecere, dacă oaspeţii voiau.

Apropiindu-mă de fereastră, am cuprins cu privirea apa curată şi limpede a piscinei de mai jos, unde o formaţie restrânsă avea să înceapă să cânte după ce avea să se încheie servirea cocteilurilor. Pe terasă erau instalate mese mici, intime, iar peste tot erau presărate lumânări scurte, proiectând asupra întregului decor o aură romantică.

Întorcându-mă spre interior, am rămas pe loc o clipă, fără să scot vreun sunet, pătrunsă de un sentiment de bucurie amestecată cu tristeţe. Iubeam locul ăsta din tot sufletul. Şi trebuia să îl părăsesc. Mi-am lăsat privirea în podea, disperarea făcându-mă să mă simt neputincioasă.

Cum stăteam acolo, am simţit dintr-odată apăsarea privirii fixe a cuiva şi mi-am ridicat ochii. Grayson era în cealaltă parte a încăperii. Şi, când gura aceea frumoasă şi senzuală s-a curbat într-un zâmbet larg, am tras aer în piept.

Era costumat în dragon.

Încântarea pe care am simţit-o a fost bruscă şi intensă, mi-am dus mâinile înmănuşate la gură şi m-am aplecat uşor, izbucnind într-un râs plin de veselie. Bucurie, speranţă, fericire, surprindere, tristeţe şi alte o sută de sentimente m-au izbit şi am făcut un pas către el în acelaşi moment în care el s-a pus în mişcare, către mine.

Făcuse asta pentru mine?

Purta un smoching negru, iar masca pe care o purta, care nu îi acoperea decât jumătatea superioară a feţei, imita solzii strălucitori albaştri, verzi şi negri de dragon, curbându-se în jurul ochilor şi spre urechi. În vârf avea o pereche de coarne mici, iar în jurul acestora erau tuşe de roşu şi portocaliu, care imitau flăcările.

S-a oprit o clipă şi s-a întors un pic, pentru a-mi arăta aripile care erau prinse de spatele lui – negre, cu aceiaşi solzi verzi-albăstrii şi tuşe de foc. A zâmbit chiar mai larg, întorcându-se din nou spre mine şi ne-am întâlnit în centrul încăperii, amândoi venind cu paşi grăbiţi şi oprindu-ne brusc când ajunseserăm să fim despărţiţi de doar câţiva centimetri.

Am rămas aşa, uitându-ne unul la celălalt, preţ de câteva bătăi bune de inimă, după care el a spus:

– Salutare, vrăjitoare mică. Vocea îi era aspră şi, privindu-l în ochi, cât îmi permiteau fantele măştii, puteam să jur că am văzut în ei dor. Arăţi răvăşitor.

– Salutare, dragonule, am suspinat, cu mintea plină de vârtejuri de întrebări. Era infernal de superb, zâmbindu-mi din nou, iar inima mi-a făcut o tumbă, apoi şi pe a doua. Şi tu, la fel. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta.

Am dat din cap, arătând spre mască, zâmbind din nou.

– A, chiar am făcut-o, m-a asigurat, răspunzându-mi cu un zâmbet la fel de larg. Acesta s-a mai şters când a mai făcut un pas înainte. Mi-a fost dor de tine, mi-a spus.

– Chiar aşa? am răspuns în şoaptă, făcând şi eu un pas înainte.

A mai înaintat un pic.

– Da, Doamne, da... Kira, săptămâna asta... Am atâtea să-ţi spun. Avem de discutat atâtea lucruri. Sper...

– Avem? am întrebat, cuvintele mele ciocnindu-se de ale lui şi speranţa înflorindu-mi din nou în piept.

– Da.

Mi-am lăsat privirea în jos.

– Nici măcar nu m-ai sunat, am spus, încercând să-mi elimin suferinţa din voce. Am crezut...

– Charlotte a încercat să descopere unde erai.

Am clipit.

– N-am ştiut că mă întreba din partea ta. De ce nu m-ai întrebat direct?

– N-am crezut că după... cum să spun, voiam *să-ţi arăt* mai degrabă decât să-ţi spun, aşa că mi s-a părut cel mai potrivit să aştept până în seara asta, a spus, cu o notă uşor răguşită. Kira...

– Eu...

– Kira! am auzit un strigăt cântat din cadrul uşii, iar Charlotte a pornit cu paşi precipitaţi spre noi, costumată ca naşa Cenuşăresei. Am izbucnit într-un râs fericit, întorcându-mă spre ea şi lăsând-o să mă cuprindă într-o îmbrăţişare afectuoasă. Ah, nu vreau să te zdrobesc. Ah, lasă-mă să mă uit la tine! M-a întors într-o parte, apoi şi în cealaltă. Arăţi perfect, pur şi simplu perfect!

– Şi tu, Charlotte, i-am spus. Ar trebui să te îmbraci aşa tot timpul.

I-am zâmbit larg.

Câteva clipe mai târziu, Vanessa şi Shane au intrat în încăpere, Vanessa costumată în cea mai perfectă întruchipare a lui Tinkerbell pe care o văzusem vreodată, iar Shane într-un smoching cu o mască verde şi pălăria tipică lui Peter Pan, cu o sabie prinsă la şold. Am simţit un val de căldură înălţându-mi-se în obraji la gândul ultimei noastre întâlniri, dar când mi-au zâmbit fără rezerve şi Vanessa m-a îmbrăţişat cu căldură, m-am relaxat, cu un surâs întinzându-mi-se pe chip. M-am uitat la Grayson, care zâmbea şi el, fericit.

Când Vanessa şi Shane s-au dus la bar, să îşi ia câte ceva de băut, m-am uitat la Grayson.

– Te-ai împăcat cu ei, am rostit, nevenindu-mi să cred.

A dat afirmativ din cap.

– Da. Ne-am cerut scuze unii de la alţii. Şi le-am explicat totul în legătură cu... noi. Ţi-am spus că am multe să îţi spun.

Am dat să vorbesc, dorindu-mi foarte tare să aflu exact ce le spusese Vanessei şi lui Shane, dar în momentul acela s-a auzit soneria şi cvartetul de coarde a început să cânte, umplând atmosfera cu acordurile lente ale melodiei *I See The Light*, în timp ce primii chelneri, îmbrăcaţi cu pantaloni negri şi cămăşi albe călcate impecabil, şi-au făcut apariţia din bucătărie cu tăvi argintii încărcate cu aperitive care emanau arome delicioase.

Următoarele două ore au fost un vârtej de salutări şi conversaţii cu invitaţii, asigurându-ne că aveau tot ce le trebuia, că se simţeau bine şi că petrecerea începea într-un mod cât mai reuşit.

Costumele erau minunate, unele reducându-se doar la nişte măşti deosebite combinate cu ţinute de seară, în timp ce altele erau adevărate opere de artă, din cap până în picioare.

De cum am apucat să iau o pauză, am cules o cupă de şampanie de pe o tavă purtată de un chelner în trecere şi m-am retras într-un colţ, să admir rezultatul muncii la care îmi adusesem şi eu contribuţia. Toţi păreau să se simtă de minune şi, dacă era să mă iau după privirile admirative pe care le aruncau în jur, erau impresionaţi de Podgoria Hawthorn. Speram că aveau să ducă vorba în oraş că Grayson fusese primitor, ospitalier şi că moşia lui era de o frumuseţe îmbietoare. Proprietatea lui nu era în ruină, după cum umbla vorba – dimpotrivă, aspectul acesteia arăta că era clar că, sub conducerea lui Grayson, podgoria era în ascensiune. Cui nu-i plăceau poveştile despre redresări neaşteptate? Cine nu şi-ar dori să aibă un rol într-una?

Asta speram că avea să se întâmple, acesta era scopul petrecerii din seara asta.

Am aruncat o privire în jur, căutându-l pe Grayson şi l-am zărit într-un grup de invitaţi, printre care şi o femeie pe care am recunoscut-o a fi Diane Fernsby, râdeau cu toţii şi erau evident captivaţi de ceva ce le spunea el. Plămânii parcă mi s-au umflat când a ridicat privirea şi ochii ni s-au întâlnit, moment în care mi-a zâmbit. I-am răspuns la fel şi, când am simţit o bătaie uşoară pe umăr, m-am întors şi am dat nas în nas cu Harley, costumat ca Bestia, şi Priscilla, costumată într-o versiune punk a Frumoasei. I-am îmbrăţişat pe amândoi, încântată să îi văd, după care am stat un pic punându-mă la curent cu ce se mai întâmplase în viaţa lui Harley şi aflând una-alta despre Priscilla înainte de

a-i mai îmbrăţişa o dată şi a porni printre oaspeţii angrenaţi în discuţii.

L-am salutat pe Virgil, costumat într-un Aladdin foarte corpolent, am stat puţin de vorbă cu José şi cu soţia lui, costumaţi în Lupul şi Scufiţa Roşie, după care mi-am cerut scuze şi m-am retras, să mă asigur că totul era în regulă afară.

Terasa exterioară era scăldată în lumina caldă a lumânărilor, iar invitaţii se plimbau de colo-colo pe lângă piscină, discutând şi sorbind din pahare, râsetele lor amestecându-se cu muzica interpretată de formaţie, care tocmai începea o melodie nouă. Am rămas pe loc o secundă, mulţumindu-mă să observ ce se întâmpla în jur. Nu mai apucasem să stau de vorbă cu Grayson şi îmi doream cu ardoare să pot discuta cu el între patru ochi. Totuşi, până acum seara fusese un adevărat vârtej şi, deşi eram nerăbdătoare, eram cum nu se putea mai mulţumită de cum decurgea petrecerea.

– Îmi acorzi acest dans?

M-am răsucit rapid, simţind un corp cald în spatele meu şi o răsuflare uşoară pe umărul meu gol. Un dragon frumos îmi zâmbea, cu mâna întinsă, gata să o apuce pe a mea.

– Tocmai ce mi-am dat seama că nu am dansat cu soţia mea încă... şi niciodată, de fapt.

Am râs uşor, expirând, şi i-am acceptat mâna întinsă, lăsându-mă condusă până în mijlocul ringului. Am recunoscut cântecul din filmul *Magie în New York*[3], deşi n-aş fi putut să spun cum se numea.

– Nu ştiam că dragonii ştiu să danseze.

M-a tras în braţele lui şi a început să se mişte în ritmul muzicii, conducându-mă impecabil. Lipindu-şi obrazul de al meu, mi-a şoptit la ureche:

– A, da. Oamenii presupun că suntem greoi, dar nu-i adevărat. Puţini ştiu asta – să dansezi cu un dragon e ca şi cum ai dansa cu fulgerul.

O clipită mai târziu, m-a învârtit în timp ce inima mea a mai făcut o tumbă şi am râs tare, cu părul zburând în urma mea. M-a învârtit în sens invers, zâmbindu-mi larg şi, oricât de prostește ar suna, am avut impresia că radiam.

Apoi am început să ne mişcăm mai încet, lăsându-mă vrăjită de muzică şi de legănarea corpului lui atât de aproape de al meu. Voiam să îl întreb o mie de lucruri, trebuia să-l aud rostind cuvintele pe care aveam impresia că le vedeam

reflectate în ochii lui, dar trebuia să fiu singură cu el. Trebuia ca momentul acela să fie doar al nostru.

Nu-mi dădeam seama dacă Grayson chiar era un dansator atât de priceput pe cât îmi părea sau, pur și simplu, eu decisesem să îl urmez oriunde m-ar fi condus. Indiferent de explicație, să dansez cu el era o plăcere, ca și cum am fi fost făcuți să dansăm împreună.

Melodia s-a încheiat și m-am îndepărtat încet, incapabilă să-mi desprind ochii de la soțul meu care mă fixa și el, cu o expresie în care era o nuanță pe care nu o mai văzusem până atunci. A ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să-mi atingă obrazul, când dintr-odată am auzit ropot de aplauze. M-am uitat în jur și am descoperit că eram singuri pe ring și că invitații ne aplaudau, ca și cum tocmai dansaserăm pentru ei. Am izbucnit în râs, cu o căldură înălțându-mi-se în obraji în timp ce am schițat o mică reverență, iar Grayson a făcut o plecăciune, și el părând ușor stânjenit.

O femeie s-a apropiat de noi, șchiopătând abia perceptibil, dar cu un zâmbet extrem de amabil pe chip.

– A fost tare frumos, a rostit, întinzându-mi mâna. I-am cuprins-o într-a mea. Sunt mama lui Virgil, Trudy Potter.

– Ah, am spus, mă bucur tare mult să vă cunosc. Virgil e ca un membru de familie aici, la podgorie.

Femeia a răsuflat, cu ochii plini de lacrimi, și l-a luat de mână pe Grayson.

– Nu o să vă reții, dar, a inspirat brusc, ca și cum ar fi încercat să se abțină să plângă, voiam doar să vă mulțumesc, domnule Hawthorn.

Cuvintele i s-au terminat într-o simplă șoaptă.

– Cu plăcere, a răspuns încet Grayson.

Femeia a dat din cap, privindu-l în ochi, după care s-a pierdut în mulțime.

– N-am făcut altceva decât să-i dau un loc de muncă, a murmurat el.

– Da, am răspuns eu, dar cred că pentru ea e mare lucru ăsta.

Mi-am ridicat ochii spre el și privirile ni s-au întâlnit, moment în care el a răsuflat ușor. Dintr-odată, de undeva din dreapta, am auzit cum cineva aplauda, o singură persoană care se apropia de noi, așa că m-am întors, zâmbind, și am dat cu ochii de tata. Zâmbetul mi s-a ofilit și inima mi s-a poticnit în piept, iar în același timp Grayson m-a luat de mână.

– Bună seara, Kira, a rostit tata.

L-am privit circumspectă, aruncând o privire rapidă prin jur, să mă asigur că nimeni din cei din apropiere nu ne putea auzi. Nu că ar fi fost ceva ciudat, în fond, ca tata să fie prezent la o petrecere la care eram gazdă, dar în mod clar nu voiam să mai rămână acolo.

– Ce dracu' cauţi aici? l-am întrebat şuierător, printre dinţi.

– Voiam să te vizitez în noua ta casă. Iartă-mă pentru deranj, habar n-am avut că o să pic chiar în toiul unei petreceri, dar nu mi-a plăcut cum ne-am despărţit în San Francisco şi voiam să aflu mai multe despre bărbatul cu care te-ai măritat. Dintr-odată, privirea i s-a mutat asupra lui Grayson. Se pare că eşti un personaj mai complex decât mi-a spus Kira, i-a spus. Bineînţeles, orice tată şi-ar face griji pentru fata lui, având în vedere situaţia.

– Putem să stăm de vorbă undeva unde putem fi singuri? l-a întrebat Grayson, făcând un pas în faţă, cu maxilarul încordat, cu tensiune în spatele fiecărui cuvânt rostit. Nu e nicidecum locul potrivit. A arătat cu o mişcare din cap către oamenii din jurul nostru, care sorbeau din paharele cu şampanie, râdeau şi începeau să umple ringul din spatele nostru.

Tata a îngustat din pleoape, dar a dat din cap o dată, iar Grayson – fără să îmi dea drumul la mână – l-a condus în birou. După ce a închis uşa în urma noastră, i-a spus, pe un ton arctic:

– O să-ţi dau un sfat – să nu mai te înfiinţezi niciodată neanunţat la noi acasă.

Tata s-a uitat la el cu ochi la fel de reci.

– Sunt convins că o să mă înţelegi că aleg să nu accept *sfaturi* din partea unui criminal.

A rostit aceste cuvinte printre dinţi, aproape fără să mişte din buze.

Grayson l-a măsurat, fără nici un fel de emoţie reflectată pe trăsături.

– Ce vrei? am întrebat, deznădăjduită.

Seara fusese atât de plină de magie până să-şi facă el apariţia!

Tata se uita când la mine, când la Grayson, studiindu-ne costumele, dar preferând evident să nu comenteze pe marginea lor.

– Noi doi nu ne-am înțeles mereu, Kira. Dar, evident, nu vreau să-mi știu fata măritată cu un criminal și un fost pușcăriaș, a spus.

– Nu, am răspuns. Nu știi nimic despre el.

Greața îmi apăsa stomacul și mi-am lipit palma de zona respectivă, să o îndepărtez.

– Kira, a rostit Grayson, cu o nuanță evidentă de avertizare, dar fără ca expresia să i se schimbe. Nu e nevoie să-mi duci tu bătăliile. Lasă-mă să discut între patru ochi cu tatăl tău, te rog!

L-am apucat de braț.

– Grayson, tu nu știi cum...

– Cred că e o idee bună, a spus tata.

Zâmbetul scurt pe care mi l-a adresat părea la fel de transparent ca promisiunile sale de campanie.

Grayson s-a uitat în ochii mei.

– Mă descurc, vrăjitoare mică. Glasul i-a devenit tandru. Du-te înapoi la petrecere, te rog!

Am răsuflat, înciudată, uitându-mă urât la tata pentru o clipă, iar apoi m-am uitat din nou în ochii lui Grayson. Inima mi s-a strâns, după care parcă mi s-a prăvălit, iar o senzație de groază mi s-a instalat în stomac. Ce avea să se întâmple acum?

– Bine.

Am acceptat, neștiind ce altceva aș fi putut face, și am ieșit din cameră, strângând pumnii pentru a-mi limita tremurul mâinilor.

Luna își proiecta razele aurii de pe boltă, iar degete abia schițate de ceață încercau să-mi prindă picioarele de jos. M-am așezat pe banca de lângă labirintul din gard viu, cea pe care stătusem cu Shane în ziua aceea care îmi părea atât de îndepărtată, deși nu trecuse decât o săptămână de atunci. Mi-am dat jos mănușile și apoi acele de păr care îmi țineau pălăria, punându-le lângă mine pe bancă, după care am început să-mi masez scalpul, pentru a-mi desprinde părul de el.

Groaza pe care o simțisem în biroul lui Grayson se stabilizase, transformându-se într-o masă singuratică de frică înghețată. De-abia puteam cuteza să dau nume tuturor grijilor care mi se roteau în abdomen, știind că tata și Grayson stăteau de vorbă între patru ochi. De ce venise tata aici și ce Dumnezeu ar putea urmări? Ce știa? Din ce

spusese, nu păruse că-şi aducea aminte de Grayson... chiar dacă, evident, căutase informaţii despre el. Ce-avea să încerce să mai controleze acum? Aveam să scap vreodată de sub influenţa lui?

Când am auzit paşii cuiva care se apropia, m-am ridicat, întorcându-mă la fix pentru a-l vedea pe Grayson făcându-şi apariţia în curba pe care o făcea aleea. Îşi dăduse jos masca. Am răsuflat prelung, simţind un val de panică.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mi-a oferit un zâmbet reţinut.

– Tatăl tău mi-a oferit o grămadă de bani ca să mă despart definitiv de tine, dublul sumei pe care ţi-a lăsat-o bunica ta prin testament.

Masa aceea, pe care înainte o simţisem în gât, s-a lăsat brusc în stomac. Am expirat rapid şi m-am întors cu spatele, cuprinzându-mi talia cu mâinile încrucişate. Ei bine, vestea bună era că, evident, credea că mariajul nostru era unul autentic.

– A plecat?

– Da.

– Ar trebui să accepţi, am spus. Oricum divorţăm. Nu trebuie să ştie că planul nostru era deja în acest sens.

Am încercat să dau impresia că eram sinceră. Speram doar că tonul mai acut al vocii nu mă trăda în întregime.

– Tremuri, a rostit.

– Da? Mi-am frecat uşor braţele. Cred că e un pic răcoare...

Mâinile lui le luară locul alor mele, masându-mi braţele goale. Le simţeam calde şi tari pe pielea mea.

– Kira, a zis în şoaptă Grayson. Nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa lui. Sunt soţul tău – e datoria *mea* să am grijă de tine acum. Nu-i vreau banii. I-am spus-o în faţă. Şi nu vreau să mă retrag. Speram că ţi-ai dat seama în seara asta că nu vreau.

– Nu... nu vrei?

Mi-am găsit cu greu glasul şi m-am întors din nou cu faţa la el.

Mi-a dat o şuviţă de păr peste umăr.

– Nu, vrăjitoare dulce şi frumoasă. Nu vreau. Îmi dau seama că e greu să iei în serios pe cineva costumat în dragon, dar...

Am râs uşor.

– Tocmai *de-asta* te iau în serios.

A zâmbit.

– Bine, pentru că speram... ei bine, speram să încercăm cu adevărat să transformăm căsnicia asta în ceva adevărat. Speram că o să fii de acord să fii a mea... cu adevărat. Soţia, iubita, prietena mea.

Vulnerabilitatea îi era întipărită pe contururile pline de speranţă ale trăsăturilor, în ochii aceia întunecaţi şi profunzi, iar inima mi-a sărit de bucurie.

– Să avem o căsnicie adevărată? am suspinat.

– Da.

Şi eu voiam asta, atât de mult că aproape că nu îndrăzneam să sper şi, totuşi, erau atâtea lucruri nelămurite între noi...

– Şi cum rămâne cu Vanessa? am întrebat, cu ochii în pământ.

A răsuflat zgomotos.

– Nu am iubit-o niciodată pe Vanessa, Kira. Sau, dacă am iubit-o, nu a fost nicicând genul acela de dragoste... Acum îmi dau seama de asta. Vanessa era menită pentru Shane. Ştiu asta, pentru că înţeleg cum e când o femeie e menită pentru un anume bărbat, aşa cum tu eşti menită pentru mine.

– Gray... am îngăimat în şoaptă, lăsându-mi obrazul înspre palma lui când şi-a trecut-o peste faţa mea.

– Am stat de vorbă toţi trei săptămâna trecută. Vanessa e de aceeaşi părere – în sinea ei, mereu a simţit asta. Le-am povestit despre noi – le-am spus că o să încerc să te conving să-mi dai o şansă. A schiţat un zâmbet. E ca şi cum ni s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Şi mi-am recăpătat fratele.

I-am cercetat faţa, înţelegând liniştea care era acum în ochii lui.

– Îmi pare rău pentru prostia aia cu inelul. Am... A strâns din buze, ca şi cum şi-ar fi acordat timp să-şi aleagă bine cuvintele. Nu am vrut să te rănesc. Pur şi simplu nu m-am gândit şi, când am dat cu ochii de inelul respectiv, m-am gândit că ar fi un obiect de recuzită tocmai bun. Îmi pare rău că, la momentul acela, doar asta a fost. Dacă ar fi să aleg bijuterii pentru tine, aş opta pentru ceva total diferit... smaralde, ca ochii tăi, poate, a încheiat sub forma unei şoapte. Nicidecum ceva lipsit de culoare, cum sunt diamantele sau opalele. Nu pentru tine...

Parcă eram într-un vis. Dar petrecusem o săptămână făcând eforturi să mă conving că povestea aceasta nu era

pentru mine, copleşită de teama că o să fiu respinsă şi de instinctul de a fugi.

– Crezi că o să meargă? Am făcut totul pe dos. Sunt *soţia* ta.

A râs uşor.

– Da, eşti. Soţia mea fermecătoare. Ochii îmi studiau faţa, iar expresia i-a devenit serioasă, plină de nevoie. Spune-mi doar că mă vrei şi tu, Kira.

Inima mea şi-a iuţit bătăile.

– Da, Grayson. Te vreau din toată inima. Doar că... în anumite privinţe, ştim atât de puţin unul despre celălalt.

– Ştiu ce trebuie să ştiu, restul vom afla pe parcurs.

Am zâmbit. M-a luat de mână şi am pornit-o pe aleea care ducea către partea frontală a labirintului, cu sunetele petrecerii ajungând la noi purtate de briza nocturnă uşoară.

– Care e al doilea prenume al tău? m-a întrebat.

Am râs încet.

– Isabelle, după bunica. Al tău?

– Nu am.

Am întors capul spre el.

– Nu ai şi al doilea prenume? Nu mi se pare corect *să nu* ai al doilea prenume.

A ridicat din umeri şi a zâmbit, cu buzele curbându-i-se într-un surâs blând, vulnerabil.

– Da, cred că ai dreptate.

Mi-am lăsat ochii să îl soarbă în voie. Cum stătea acolo, sub stele, îl vedeam atât de clar, nu doar frumuseţea aceea masculină uluitoare, ci *toată* fiinţa lui: inteligenţa, loialitatea şi natura lui protectoare, spiritul viu şi sensibilitatea aceea profundă – pe care o scotea la iveală doar în faţa puţinor persoane. Şi, dintr-odată, m-am simţit copleşită de admiraţie. *Iar eu eram soţia lui.* Bărbatul acesta frumos mă alesese pe mine. Voiam să îl iubesc, să îl vindec, să-i transform toate amintirile întunecate în lumină. Voiam să fiu demnă de el şi îmi doream cu ardoare să mă iubească şi el pe mine.

– Ce te-a făcut să-ţi dai seama ce simţi, de fapt? l-am întrebat, aruncându-i o privire şi apoi lăsându-mi genele în jos, cuprinsă dintr-odată de timiditate.

A surâs.

– Charlotte m-a ajutat să-mi dau seama. Ea m-a încurajat să fac un salt în gol – să-mi dau voie.

– Ah... Bun sfat!

– Și tu? Tu ai știut până în seara asta?

– Cred că am știut de ceva vreme.

– Da?

Expresia care i-a apărut pe chip arăta că asta îl umplea de tandrețe.

Ne-am oprit lângă intrarea în labirint și m-am întors către el, prinzându-i mâinile în ale mele.

– Iată-ne aici, am zis încet, arătând cu capul către labirint.

– Da, a răspuns, cu ochii desprinzându-i-se de labirint și întorcându-i-se la ai mei. Iată-ne aici, a murmurat.

A venit mai aproape de mine, trăgându-mă în îmbrățișarea lui și șoptindu-mi, cu gura aproape lipită de buzele mele:

– Tu-mi aduci liniștea, vrăjitoare mică, și tot tu îmi dai sângele în clocot.

Am zâmbit, cu buzele lipite de ale lui.

– Dar ai încredere în mine? am întrebat, proptindu-mi palma pe sacoul lui, trecându-mi mâna peste pieptul lui, simțindu-i bătăile puternice ale inimii.

– Să am încredere în tine?

Sprâncenele negre i s-au apropiat, cu o cută apărând între ele.

M-am strecurat pe sub brațul lui, iar el s-a răsucit să fie cu fața la mine.

– Vino și găsește-mă, Grayson, l-am provocat și am intrat în fugă în labirint.

– Kira, a strigat în urma mea, cu o tensiune reținută în voce, ce ți-a mai născocit mintea acum?

– Te ajut să treci peste ceva, i-am răspuns, dând un colț, după care și altul, rapid. Îl auzeam în urma mea, mergând încet în timp ce eu alergam. Dacă mă găsești, a ta sunt! i-am strigat.

– Kira, a spus și, în ciuda distanței, am sesizat perfect nota de avertisment din tonul lui, cunosc labirintul ăsta ca-n palmă – nu ai cum să te ascunzi de mine aici.

A, da, dar eu știam deja asta...

Un fior mi-a coborât de-a lungul coloanei când am mai dat un colț.

– Așa să fie, dragonule? am strigat. Vedem noi... Eu te aștept.

Deja mă pierdusem cu totul, simțind în același timp o mică doză de teamă și compasiune pentru ce sigur simțise Grayson fiind lăsat singur aici în urmă cu atâția ani, dar și

un fior de palpitație, știind că avea să mă găsească. Arbuștii care formau labirintul erau înalți și neîngrijiți, cu crengi care parcă se întindeau să mă apuce cum alergam pe lângă ele, cu rochia lungă târându-se pe pământ în urma mea. Singura lumină era cea dată de lună și stele, dar și ce răzbătea de la casa aflată la ceva distanță.

Grayson nu mai zicea nimic, dar îl auzeam cum mergea cu pași hotărâți prin buruienile crescute și călcând peste crengile căzute, venind direct spre mine, ca și cum ar fi știut în ce direcție fugeam. Am mai cotit o dată și am descoperit că în mijlocul labirintului era o fântână veche, dărăpănată și nefuncțională. În fața ei se afla o bancă din piatră, pe care m-am așezat, așteptând ca Grayson să mă găsească.

Acordurile îndepărtate ale muzicii și zvonul de glasuri de la petrecere deveniseră zgomot de fundal pentru mintea mea, care se concentra la zgomotul pașilor lui, cu sângele cuprins de freamăt și inima bubuindu-mi.

– Unde ești, vrăjitoare mică? a întrebat, ajuns deja mult mai aproape.

Dar glasul lui nu avea cu adevărat ton de întrebare. Da, știa exact unde eram. Pulsul mi-a accelerat și mai tare.

Și-a făcut apariția după un colț aflat în cealaltă parte a spațiului deschis, iar răsuflarea mi s-a blocat în gât. În lumina slabă a stelelor, vedeam clar că privirea îi era ațintită asupra mea. M-am ridicat încet și, când a început să pășească spre mine, am întins o mână, făcându-i semn să se oprească, să pot veni eu la el. Pentru că am înțeles dintr-odată că, în dragoste, uneori e bine să te întâlnești cu celălalt la jumătate, dar alteori, cel mai simplu act de generozitate e să te duci acolo unde e el. Mă privea cum mă apropiam de el, cu ochii întunecați și enigmatici.

În timp ce mergeam spre el, mi-am dat seama că *mă îndrăgostisem* privindu-l pe Grayson în fața băncii, în ziua aceea, dar numai într-un mod romantic și copilăresc. Mă îndrăgostisem de cine îmi închipuiam eu că ar fi. Dar aici, în centrul labirintului – unde cândva fusese pierdut, speriat și singur – am întins mâna și m-am îndrăgostit de el cu toată forța unui suflet de femeie.

Mâna lui unită cu a mea era concretă, caldă, reală și s-a agățat și ea de a mea.

Enchanted (2007)

Cara DC

Capitolul 20

GRAYSON

Petrecerea se apropia de final, așa că am trecut rapid printre oaspeți, oprindu-mă să schimb câteva cuvinte cu fiecare și urându-le noapte bună celor care plecau. Când am zărit-o pe Charlotte discutând însuflețită cu familia lui José, le-am zâmbit și i-am salutat cu o mișcare din cap, cerându-le permisiunea să le-o răpesc pe Charlotte pentru câteva clipe. Când aceasta s-a tras deoparte, i-am spus:

– Îmi pare rău, Charlotte, eu mă retrag la mine în cameră. Le transmiți tu invitaților să mai rămână, să se bucure de muzică și de mâncare? Dacă întreabă de noi, le spui tu că eu și Kira ne cerem scuze că ne-am retras așa devreme?

Soția mea mă așteaptă la etaj, în camera noastră.

– Vă cereți scuze? Ești sigur? Mai sunt...

– Da, Charlotte, foarte sigur.

I-am făcut cu ochiul și am plecat de lângă ea înainte să apuce să mai adauge ceva. Am trecut pe lângă niște oaspeți care erau foarte prinși într-o discuție și am cotit, pentru a ajunge la scara interioară. Am început să urc treptele câte două. Poate chiar câte trei.

Când am deschis ușa camerei mele, Kira stătea la măsuța de toaletă, cu un prosop înfășurat în jurul corpului. Auzind cum am încuiat ușa, s-a întors și mi-a zâmbit ușor, cu chipul curățat de machiajul de mai devreme, cu părul mătăsos și lung revărsat pe spate. Avea o frumusețe inocentă și îmi părea un pic sfioasă. S-a ridicat și a ocolit băncuța pe care stătuse, privindu-mă cum veneam spre ea.

– Bună, i-am spus, oprindu-mă chiar în fața ei.

– Bună, a suspinat, ridicând mâinile pentru a-mi desface papionul de la gât. Deși părea nerăbdătoare să mă dezbrace, i-am observat tremurul mâinilor și, când am dat să o ajut, a lăsat să-i scape un hohot jenat. Mă simt ca o mireasă în noaptea nunții.

A rostit cuvintele acestea cu o doză de umor, dar ochii îi erau mari şi vulnerabili.

– Chiar eşti. Asta eşti.

Mireasa mea...

Dintr-odată, şi eu simţeam că eram pe un teritoriu necunoscut. Atmosfera din încăpere îmi părea atât de rarefiată că numai ea şi eu existam în acel univers.

Mâinile mi s-au lăsat moi pe lângă corp şi am lăsat-o să termine cu papionul, într-un final aruncându-l cât colo şi continuând prin a-mi desface primii doi nasturi ai cămăşii. S-a aplecat şi mi-a sărutat pielea dezgolită de pe gât, iar respiraţia mi s-a precipitat simţind atingerea buzelor ei moi şi calde. Limba i s-a aventurat să-mi simtă gustul, iar apoi a sărutat din nou locul respectiv, după care s-a retras, pentru a-mi desface şi restul nasturilor. O priveam atent, cum stătea cu ochii aţintiţi asupra a ceea ce făceau mâinile ei.

„Femeia asta e a mea. Nimeni altcineva nu o să o mai posede", mi-am spus, sorbind din ochi umbra întunecată pe care i-o proiectau genele pe obraji, cum buzele îi erau uşor întredeschise, cu cea de jos mai plină decât cea de sus, aluniţa mititică de lângă sprânceana dreaptă, locul exact de pe obraz unde ştiam că-şi făcea apariţia gropiţa aceea când zâmbea.

– Eşti atât de frumoasă... am spus, plin de respect.

Ochii i s-au ridicat spre ai mei, mari şi plini de minunare, la fel de verzi ca dealurile line din cine ştie ce tărâm mitic, pururi învăluit în ceţuri. Vrăjitoarea mea mică şi frumoasă avea magie în suflet, iar eu voiam să mă scald în lumina acesteia. Nu aveam să mă mai uit nicicând la acest labirint fără să-mi apară în minte imaginea ei venind spre mine, în lumina lunii, cu o expresie plină de iubire întipărită pe chip şi mâna întinsă spre mine.

Mi-a tras sacoul peste umeri şi l-a lăsat să cadă pe jos, după care a procedat la fel şi cu cămaşa care acum avea toţi nasturii descheiaţi, urmând cu palmele conturul bicepşilor dezgoliţi.

– *Tu* eşti atât de frumos, a răspuns.

Cu ochii aţintiţi într-ai mei, şi-a desfăcut prosopul înfăşurat în jurul corpului şi l-a lăsat să cadă. Am sorbit rapid o gură de aer văzându-i goliciunea frumoasă, atât de senzuală, cu rotunjimi dulci.

Cuprinzându-i chipul în mâini, m-am aplecat uşor să o sărut, cu un geamăt gros ridicându-mi-se în gât. Mă

simţeam slăbit de dorinţă, cu penisul trezit complet la viaţă în spaţiul restrictiv al pantalonilor. Mi-am lepădat pantofii fără să mă aplec, prea ocupat să-i sorb buza inferioară şi mi-am coborât mâinile pentru a-mi desface cureaua, aruncând-o într-o parte. Am continuat să ne sărutăm cât mi-am desfăcut şliţul pantalonilor şi i-am lăsat, împreună cu boxerii, să cadă pe jos, îndepărtându-i cu mişcări din picioare. Când am ajuns să stau şi eu gol în faţa ei, ochii ei au început să-mi cutreiere pe corp, oprindu-se asupra erecţiei evidente. Apoi, i s-au ridicat rapid la ai mei, roşeaţa din obraji intensificându-i-se.

– Pot să te ating? m-a întrebat.

– Da. O, Doamne, da, i-am răspuns strangulat.

Aşteptasem decenii să-i simt atingerea. Secole, ere întregi.

A lăsat mâna în jos şi mi-a cuprins delicat testiculele în palmă, simţindu-le greutatea. Am gemut şi a fost nevoie să fac un efort pentru a rămâne nemişcat cât ea explora. Am expirat aspru când mi-a prins penisul în palmă, lăsându-şi-o să alunece de la bază până la vârf, unde şi-a folosit degetul mare pentru a trasa cerculeţe delicioase în jurul capului. Doamne, ce bine era...

– Kira, am îngăimat, punându-mi mâna pe a ei şi îndepărtându-i-o uşor.

Voiam ca experienţa aceasta să dureze.

Buzele i s-au întredeschis în timp ce ochii îi erau fascinaţi de imaginea mâinilor noastre unite şi i-am privit atent gâtul, care se chinuia să înghită în sec. Mi-am lipit palma de el, dornic să simt toate reacţiile pe care le avea corpul ei la al meu. Mi-am lăsat degetul mare să urce şi să coboare pe gâtul ei, încet, dar nu mai mult de câteva clipe, căci i-am cuprins ceafa şi mi-am aplecat capul pentru a-i gusta gura, cu pielea mea apăsată de fierbinţeala corpului ei. M-am înfiorat din cap până în picioare, uluit de senzaţia pielii ei catifelate pe a mea, savurând uniunea dintre corpul ei moale şi duritatea mea, primind, cedând. Mi-am tras capul înapoi, pentru a-i privi faţa, cu o nevoie disperată de a-i descifra expresia – oare toate acestea însemnau şi pentru ea la fel de mult cât însemnau pentru mine? Era ceva inedit pentru ea? Diferit? Nu ştiam cuvintele potrivite pentru a o întreba, cum să formulez întrebările, aşa că am căutat răspunsurile în ochii ei. M-am rătăcit în magia captivantă a privirii ei până ce genele i s-au coborât peste obraji şi m-a luat de mână, să mă conducă spre pat.

Când s-a aşezat şi s-a întins, m-am lăsat peste ea, susţinându-mi greutatea pe un genunchi, în timp ce cu celălalt i-am desfăcut picioarele şi m-am apăsat pe locul acela atât de catifelat.

– Iată-ne aici, am murmurat, repetând cuvintele pe care mi le spusese ea lângă labirint.

În sfârşit.

A clipit, cu ochii pâcliţi, înainte ca buzele să i se ţuguie uşor.

– Da, mi-a răspuns. Iată-ne aici!

Când şoldurile au început să mi se mişte la unison la ale ei, am început amândoi să gemem, Kira lăsându-şi capul pe spate, apăsat în saltea. Mâinile i s-au ridicat spre capul meu, cu degetele afundându-i-se în păr, iar unghiile trecându-mi aspru peste scalp, făcându-mă să gem de plăcere.

În trecut, mereu avusesem o ordine clară a lucrurilor pe care le făceam în pat, nu că aş fi recunoscut asta faţă de cineva, dar ştiam ce le făcea plăcere femeilor, ce îmi provoca plăcere mie şi ce oferea o experienţă plăcută pentru ambii parteneri. Totuşi, cu Kira, orice plan era dinamitat din start. Încercam să-mi aduc aminte ce-ar trebui să fac mai întâi şi ce să fac mai departe, dar mintea mi se golise, aşa că nu mă puteam baza decât pe instinct. Nu puteam să mă concentrez decât asupra intensităţii propriei excitaţii, asupra fierbinţelii cărnii ei moi care se mişca sub mine. Mă simţeam la fel de nesigur şi de nepriceput ca şi cum Kira ar fi fost prima femeie pe care o atinsesem vreodată.

Mai făcusem asta şi altă dată, am încercat să mă liniştesc, dar gândul acesta îmi suna fals. Nu mai ştiam nimic sigur.

Unindu-mi gura cu a ei, mi-am potrivit poziţia capului în aşa fel încât limba mea îi putea lua în stăpânire total gura. A scos un sunet de aprobare entuziastă, cu limba întâmpinând-o pe a mea, pentru a se contorsiona şi a se împleti, în timp ce pelvisul îi zvâcnea în sus, către penisul meu pulsând, cu sânii moi striviţi de pieptul meu. Acest impact delicios îmi stârnea o serie de mormăieli sălbatice şi mi-am desprins buzele de ale ei, trecându-mi buzele peste gâtul ei, în jos, şi lingându-i sfârcurile întărite, mai întâi unul, după care şi celălalt. Am masat şi am muşcat uşor, am mângâiat-o cu atingerea umedă a limbii până ce şi-a pierdut controlul sub mine, suspinând şi împingându-şi corpul într-al meu.

– Kira, am gemut.

Voiam să-i venerez întreaga ființă, fiecare cotlon tainic, fiecare depresiune plină de sensibilitate, fiecare rotunjime dulce. Întorcând-o cu fața în jos, moment în care ea a scâncit slab, i-am presărat săruturi de-a lungul coloanei vertebrale, inspirând mirosul feminin al pielii ei, umplându-mă cu esența ființei ei. I-am mângâiat cu limba gropițele ușoare de deasupra feselor, mi-am trecut buzele ușor peste fesele ei, am coborât până în spatele genunchilor, după care am urcat din nou. Îmi pierdusem și ultima fărâmă de control, capitulând complet în fața nevoilor imperative ale corpului meu. Sunetele pe care le scotea mă înnebuneau de dorință, copleșit de dragostea pe care i-o purtam vrăjitoarei mici, dulci și sexy de sub mine.

– Kira, am rostit din nou, în șoaptă.

Întorcând-o din nou, mi-am trecut palmele peste corpul ei, mângâind, modelând, masând, în timp ce ea se arcuia, oferindu-mi-se. Mi-am plecat capul și i-am sărutat partea interioară a unei coapse în timp ce degetele ei mi se plimbau din nou prin păr.

– Te rog, a suspinat când mi-am lăsat limba peste clitorisul ei inflamat de dorință și l-am mângâiat cu mișcări circulare, simțindu-mi corpul înfierbântându-se și întărindu-mi-se și mai mult la auzul sunetelor de plăcere pe care le scotea. Nu mai rezistam. Aveam să ajung la orgasm fără măcar să fiu în ea și îmi doream cu disperare să îi acopăr corpul cu al meu, să mă afund în ea, să mă avânt și să mă pierd în moliciunea ei alunecoasă. Potrivindu-mi greutatea peste ea, mi-am mișcat șoldurile spre ale ei, cu penisul îndurerat de dorință.

Kira s-a agățat de umerii mei, cu o expresie de disperare pură pe chip.

– Te rog, a zis din nou, cu glasul asprit.

– Da... a fost tot ce am reușit să articulez, cu gura întorcându-mi-se la a ei, lansându-se într-un sărut pasional în timp ce mâinile ei îmi mângâiau brațele, spatele, pieptul, părând a fi atotprezente.

„Da, da, da..“ Într-un colțișor al minții mele pâclite de dorință, a răsunat: „Ce-i asta? Dacă asta înseamnă să faci dragoste, atunci clar eu n-am mai făcut-o până acum. Dacă asta e dorință, atunci clar eu am simțit până acum doar versiunea ei diluată.“

Experiența asta, trăirea *asta* era ca și cum aș fi dansat cu un fulger. M-am retras doar o clipită, să mă uit în ochii ei în

timp ce mâinile sale îmi strângeau umerii şi m-am avântat în ea. S-a uitat la mine, clipind, cu o expresie în care pofta, uluirea şi nerăbdarea formau un amestec delicios.

– Kira, am murmurat din nou, apăsându-mă în ea.

Era ca şi cum întregul meu vocabular se redusese la acel singur cuvânt. Corpul îi era cald, umed şi moale, dar atât de strâmt că abia dacă încăpeam în ea. Am lăsat să-mi scape un geamăt strangulat, tremurând sub presiunea efortului de a mă controla în timp ce mă împingeam încă puţin mai adânc în ea. Şi-a ridicat şoldurile spre mine, ca şi cum aş fi înaintat prea încet pentru gustul ei şi, în ciuda dorinţei mele disperate, mi-am simţit colţurile gurii trase în lateral de un zâmbet.

„O, Doamne, e încântătoare..."

„O, Doamne, e a mea!"

Am pătruns-o încă puţin mai profund, iar Kira a scos un scâncet slab, petrecându-şi picioarele pe după şoldurile mele. Am apăsat şi mai mult, în sfârşit cufundându-mă total în ea, într-o ultimă mişcare. Ochii i s-au închis cu genele fluturându-i, iar buzele i s-au despărţit, cu un suspin discret. Privirea i s-a cufundat din nou într-a mea când am început să mă mişc, iar intimitatea de a ne privi în ochi în timp ce corpurile ne erau unite aproape că depăşea limitele suportabilului. Respiraţia i se precipita din ce în ce mai mult, şoldurile i se mişcau la unison cu ale mele, iar eu mă chinuiam să înfrânez valul de plăcere care mi se învârtea în vintre, încordându-mi testiculele şi înfiorându-mi pielea.

M-am auzit vag şoptindu-i cuvinte care nu erau vorbe închegate, ci doar emoţii transpuse în sunete – erau disparate, brute şi răzbăteau din cele mai adânci abisuri ale inimii mele.

Palmele îi alunecau pe spatele meu, explorând, până au ajuns la fese, pe care le-au prins strâns, în timp ce mă mişcam în ea.

– Mai repede, a gemut, iar eu am simţit un fior pe ceafă, entuziasmat de acea singură poruncă.

Am iuţit ritmul, împingându-mă în ea mai intens, cu respiraţia transformată într-un gâfâit aspru. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde se termina fiinţa mea şi unde începea a ei. Mi-am lăsat gura peste a ei pentru încă un sărut şi, când a scos un suspin slab şi i-am simţit muşchii începând să se contracte, m-am ridicat uşor, pentru a-i privi în voie extazul. O priveam plin de uluire, în timp ce capitula

total în fața plăcerii, femeia aceasta care refuzase cu atâta îndărătnicie să mi se dăruiască, provocându-mă la fiecare pas, femeia aceasta care mă fascina, care mereu mă punea la grea încercare, care mă făcea să-mi depășesc limitele și mă ținea mereu în stare de alertă. Era totul pentru mine: visurile mele, slăbiciunea mea și cea care mă făcea să-mi doresc să fiu puternic.

– Kira... am gemut o ultimă dată, explodând într-un orgasm zguduitor, cu stele explodându-mi în fața ochilor în clipita în care plăcerea a ajuns la paroxism.

M-am lăsat moale peste ea, cu capul cuibărit în curbura gâtului ei, în timp ce, încet, respirația ne-a revenit la normal. Mâinile ei se mișcau în continuare pe spatele meu, în sus și în jos, iar eu aveam nevoie de atingerea ei, profund tulburat de ce se întâmplase între noi.

După câteva minute, m-am tras de pe ea și am potrivit-o în brațele mele, uitându-mă lung la ventilatorul de tavan, fără să-l văd însă, încă afectat de faptul că trăisem ceva care făcea ca toate experiențele sexuale pe care le avusesem înainte să pară niște falsuri jalnice.

Mă simțeam ciudat de vulnerabil, ca și cum ea ar fi deținut toată puterea. Nu-mi dădeam deloc seama ce să fac cu aceste sentimente cu totul noi. Înainte, sexul mă făcuse mereu să simt că eu dețineam controlul. Iar acum...

– Cum te simți? am rostit în șoaptă.

Ea și-a mișcat capul în așa fel încât să poată să se uite la mine, cu o expresie fericită și satisfăcută.

– Ca o soție adevărată, mi-a răspuns tot în șoaptă.

Am râs ușor și am strâns-o mai aproape de mine.

Kira trasa cerculețe cu vârful degetului în jurul sfârcului meu și m-am înfiorat, trăgând-o și mai aproape. Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat la mine.

– Mereu e așa? m-a întrebat, cu o nuanță provocatoare în glas.

– Nu, am răspuns imediat. Mi-am lăsat privirea către ea, permițându-i să vadă sinceritatea din ochii mei. Nu am mai trăit nicicând ceva atât de minunat ca acum. Nu m-am unit niciodată cu o femeie atât de minunată ca *tine*.

Ușurarea și fericirea i s-au reflectat pentru o clipă pe față și mi-a zâmbit tandru.

– Mereu o să fie așa între noi?

Am zâmbit și am sărutat-o pe frunte.

– Va trebui să aflăm pe parcurs, nu?

M-am întors dintr-odată și am ajuns să stau deasupra ei, sărutând-o o dată, apăsat, pe gură și trăgându-i brațele peste cap, ținându-le în această poziție. A izbucnit în râs, după care a început să se zbată sub mine, situația devenind plină de veselie și cochetărie, iar dintr-odată m-am simțit mai puțin dezorientat. Așa ceva îmi era familiar. Știam cum să mă port în asemenea circumstanțe.

Am sărutat-o din nou, după care i-am dat drumul.

– N-am folosit prezervativ, i-am spus, trecând cu ochii peste trăsăturile ei, pentru a-i evalua reacția.

Nu-mi dădusem seama decât după aceea că, pentru prima oară în viața mea, nici nu mă gândisem la asta. Cumva, totuși, nu-mi făceam griji. Aveam o strângere de inimă că ar putea să-și facă ea, deși nici ea nu spusese nimic despre acest subiect.

A ezitat o clipă.

– Nu, nici nu m-am gândit... O dată probabil că nu e o problemă.

Am dat aprobator din cap.

– O să folosim de acum înainte, dar suntem căsătoriți. Avem o casă. N-ar fi o tragedie dacă ai rămâne însărcinată. Te vreau doar pentru mine un timp, dar ne-am descurca noi.

Kira a zâmbit ușor, dar puțin șovăitor.

– O să încep să iau anticoncepționale, ca să nu fie nevoie să ne batem capul cu asta.

– Bine, am răspuns. Vrei apă? am întrebat, frecându-mi nasul de al ei și apoi sărutând-o pe colțul gurii.

– Da, te rog!

M-am ridicat în picioare, iar Kira s-a tras și ea în așa fel încât să stea sprijinită de pernele proptite de tăblia patului. Mi-am acordat o clipă ca să o pot măsura pe deplin: părul de culoarea mahonului revărsat în jurul ei, ochii verzi lenevoși și pe jumătate închiși, pe chip cu o expresie de satisfacție pură, cu frumusețea ei nudă perfect expusă – corpul acela frumos în care fusesem implântat până nu demult. Înainte de a uita cu totul de apă și a mă întoarce în pat să o savurez din nou, m-am răsucit și am pornit către baie. Când mi-am întrezărit imaginea în oglindă, am fost surprins să văd zâmbetul pe care îl aveam pe figură.

– Îmi spui cum a fost? m-a întrebat încet, aplecându-se și sărutându-mă pe gât.

Tocmai ce făcuserăm dragoste pentru a doua oară, iar eu stăteam sprijinit pe pernă, iar Kira stătea cu capul pe pieptul meu.

O clipă nu am zis nimic, fără să-mi dau seama imediat la ce ar fi putut să se refere.

– Despre închisoare, vrei să spui?

A dat afirmativ din cap, ţinându-şi în continuare buzele lipite de pielea mea, cu parfumul părului revărsându-i-se peste mine, făcându-mă să mă simt senin şi mulţumit.

Am oftat. Voiam să ştie totul despre mine, voiam să împărtăşesc cu ea lucruri pe care nu le spusesem nimănui, dar era greu să împing cuvintele spre buze şi nu aveam cine ştie ce experienţă în acest domeniu.

Mi-am trecut palma peste părul ei mătăsos, strângând pumnul pentru a-l simţi mai bine în palmă.

– Tocmai ce mă întorsesem de la New York, unde fusesem să mă văd cu mama.

– Te-ai dus să te întâlneşti cu mama ta? a întrebat, surprinsă.

Am dat din cap.

– Excursia respectivă s-a terminat înainte să înceapă, practic. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Dar atunci eram... ei bine, terminasem colegiul şi credeam că, dacă avea să mă vadă, să vadă bărbatul care devenisem, avea să... nu ştiu, să cadă în genunchi şi să mă implore să o iert. Chiar asta mi-am închipuit, oricât de prosteşte sună. Am pufnit uşor. Am luat avionul până la New York şi am căutat-o, m-am înfiinţat la uşa ei neinvitat. Am tăcut o clipă, amintindu-mi speranţa pe care o purtam în suflet şi care-mi ieşea prin toţi porii, cum stăteam în faţa apartamentului ei. Se măritase, avea o familie – doi băieţei.

– Sunt convinsă că s-a bucurat că te-ai dus să o vezi, a rostit ea încet.

Am scos un sunet care ar fi putut să fie un hohot de râs, dacă ar fi avut vreun dram de veselie în el.

– Nu. Era atât de plină de ciudă... mi-a spus că *eu* îi distrusesem viaţa, mi-a zis că era pe punctul să înregistreze un succes măreţ, iar eu îi curmasem orice şanse. Mi-a spus că se bucura că nu trebuia să mă vadă zi de zi şi să îi aduc aminte astfel de tot ce *ar fi putut* să aibă. Apoi mi-a zis să plec. Cea mai grea parte, totuşi, a fost cum s-a uitat la ceilalţi doi băieţei cât am stat acolo. Şi mi-am dat seama că

problema nu era că nu era capabilă să simtă iubire – ci doar că nu putea să mă iubească *pe mine.*

Am rostit aceste cuvinte cu maximumul de detaşare de care eram capabil, dar îmi simțeam îmbujorarea uşoară de pe pomeţi. Amintirea acelor momente încă mă ustura, ca şi cum ar fi fost însemnate cu fierul încins pe sufletul meu.

– Gray, a rostit ea, cu o compasiune infinită în ochi, în timp ce mâna i s-a ridicat pentru a-mi mângâia obrazul.

Mi-am lăsat faţa spre atingerea ei.

– Am luat avionul până la San Francisco şi m-am hotărât să intru într-un bar. Aveam nevoie de un pahar... sau de zece.

– Sufereai, a spus ea.

– Eram... da, am recunoscut până la urmă. Doamne, dacă aş fi pornit, pur şi simplu, la drum, să vin acasă... am spus, cu vocea frângându-mi-se când am articulat ultimul cuvânt. Regretele m-au năpădit. Kira mi-a cuprins corpul în braţe, strângându-mă la pieptul ei. Eram în barul acela de vreo oră când m-am întâlnit întâmplător cu Brent Riley, un puşti bogat pe care-l întâlnisem prin intermediul unor cunoscuţi, cu care fusesem la nişte petreceri de-a lungul anilor. Familia lui locuieşte într-un oraş aflat la vreo jumătate de oră de mers cu maşina de aici. Venise la San Francisco ca să-şi facă petrecerea burlacilor – era însoţit de un grup destul de mare. Am stat cu ei o vreme. Totuşi, eu şi Brent nu ne înțeleseserăm niciodată. Era un adevărat ticălos – genul de tip care pare perfect şi respectabil în ochii celorlalţi, dar care în sinea lui e dubios şi îşi urmăreşte numai propriile interese.

Kira a dat aprobator din cap.

– Cunosc oarecum genul, a spus cu tristeţe. Am sărutat-o uşor pe frunte, ştiind că se referea la Cooper sau poate la tatăl ei... sau poate la amândoi.

– Da, şi... stăteam de vorbă lângă parcare şi mi-a zis că i-a strecurat o pastilă în pahar unei fete de acolo şi că el şi ceilalţi tipi aveau de gând să o ducă la hotelul unde erau cazaţi, să se distreze cu ea. Kira a făcut ochii mari de uimire şi s-a strâmbat. M-a întrebat dacă voiam să mă bag şi eu şi a arătat către o maşină unde o fată stătea moale pe bancheta din spate. Şi am... am cam luat-o razna. M-am oprit un moment, strângând un pic mai tare pumnul plin cu părul Kirei. Căutam scandal, Kira. *M-am bucurat* că aveam motiv să mă bat cu el.

– A fost pentru un motiv nobil, Gray, a spus ea în şoaptă.

Am răsuflat cu zgomot.

– Poate. Dar am fost neîndurător cu el. L-am lovit până ce n-a mai putut să stea în picioare. Am savurat fiecare pumn. Şi apoi s-a prăbuşit... M-am oprit, închizând ochii, rememorând acel moment îngrozitor. Mi-am dat seama imediat că era mort. Oamenii au început să se împrăştie, maşinile au plecat, a venit poliţia...

S-a uitat în sus la mine, cu ochi atât de mari şi de verzi că mi-aş fi dorit să mă prăvălesc în ei.

– N-ai vrut să îl omori, a spus ea.

– Nu. O, Doamne, nu, n-am vrut nici o clipă să îl omor. Am vrut doar să-l lovesc, să îl învăţ minte. M-am comportat ca un judecător, ca un juriu şi, după cum s-a părut, şi ca un călău în seara aceea.

Kira şi-a ridicat mâna şi şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu. Cum putea să se uite la mine cu atâta dragoste după ce îi spusesem asta? Şi totuşi, aşa era.

– Au găsit-o pe fată?

Am strâns din buze.

– Da, au găsit-o, dar prea târziu pentru a mai face analize privind prezenţa drogului în corpul ei. Avocatul care m-a apărat nu a putut să se folosească de asta la proces. Am tras aer adânc în piept. *Avocatul care m-a apărat.* Ce glumă bună! Tata nu a vrut să-mi angajeze un avocat – m-a lăsat să mă descurc cum am putut, am spus, incapabil să-mi curăţ tonul de suferinţă şi de amărăciune. A trebuit să apelez la un avocat din oficiu. Respectivul era total incompetent – şi, chiar dacă nu ar fi fost, avea atâtea cazuri, încât oricum nu ar fi putut să mă ajute cu mare lucru. Şi totuşi, era sigur că nu aveam să primesc decât pedeapsa minimă pentru ce se întâmplase – maximum şase luni, în cel mai bun caz nişte muncă în folosul comunităţii. Aşa că, atunci când judecătorul a rostit sentinţa de cinci ani, am fost... am fost doborât, năucit. Am simţit că viaţa mea luase sfârşit.

I-am simţit corpul încordându-se şi a rămas perfect nemişcată. Am expirat prelung.

– Am aşteptat ca tata să vină să mă vadă – măcar o dată –, dar nu a făcut-o. Şi apoi m-am trezit cu Shane, care venise să mă anunţe că se căsătorise cu Vanessa... Durerea acelor momente încă mă afecta, chiar dacă evenimentul în sine nu mă mai îndurera. Fusesem distrus.

Și apoi îl eliminasem și pe Shane din viața mea, ștergându-l de pe lista de vizitatori autorizați. Încercase să mai vină. În toți anii aceia, nu contenise să îmi scrie, să mă viziteze; la fel și Vanessa.

Kira a ridicat capul să se uite la mine.

– Cred că a fost îngrozitor pentru tine.

Am dat aprobator din cap.

– N-aș fi supraviețuit dacă nu l-aș fi avut pe Harley. Iar tu, vrăjitoare mică, ai jucat un rol foarte important în asta.

S-a încruntat, nedumerită.

– Cum așa?

I-am spus ce îmi mărturisise Harley. Și-a sprijinit bărbia de pieptul meu, cu un zâmbet mic și senin pe buze.

– Poate că, într-un fel, am fost cu tine acolo și atunci, a rostit în șoaptă. Ți se pare o nebunie?

Am râs ușor.

– Nu, mi se pare foarte logic.

M-am uitat la ea, cu inima bubuindu-mi în piept. Îi simțeam corpul moale și dulce lipit de al meu și, în mod uimitor, dorința mi-a invadat corpul din nou. Dar simțeam că acea presiune nu era între picioare. O simțeam și în inimă. O doream în toate modurile în care un bărbat poate dori o femeie.

„Te iubesc. Te voi iubi mereu", voiam să îi mărturisesc, dar cuvintele îmi erau blocate în gât, teama înălțându-se pentru a sugruma orice sunet. În loc să vorbesc, mi-am lăsat capul în jos și am sărutat-o, capitulând, dar nu complet.

Nu aveam curajul necesar. Nu încă.

Capitolul 21

KIRA

Ce ciudat era să fiu îndrăgostită de soțul meu! Ciudat, dar cu totul și cu totul minunat.

De multe ori, mă trezeam că mă plimbam prin Podgoria Hawthorn cu un zâmbet mic și visător pe figură. Mi-am mutat lucrurile în camera lui Grayson și am luat-o de la capăt ca un cuplu căsătorit cu adevărat. Parcă eram într-o continuă stare de amețeală, nevenindu-mi să cred că totul era real.

Ne-am luat la revedere de la Shane și de la Vanessa, promițându-le că, după recolta de toamnă, aveam să mergem să petrecem ceva timp în casa lor de vacanță din San Diego, aflată pe plajă. Ce diferită fusese plecarea lor, față de sosire! Zâmbeam de una singură gândindu-mă la asta, chicotind de-a dreptul când îmi aminteam cum eu și Grayson ne prăbușiserăm pe pardoseala holului principal.

Îmi petreceam zilele punându-i în ordine registrele, achitând teancul mare de facturi care se adunaseră și trecând prin evidențele contabile din ultimii șase ani. Nu avea să fie o treabă nici rapidă, nici ușoară. Și totuși, eram hotărâtă să înțeleg ce se întâmplase de declanșase declinul rapid al podgoriei care era acum casa mea și avea să fie și pe viitor. Nu aveam să permit să se mai întâmple vreodată așa ceva.

La finalul fiecărei zile, așteptam cu o nerăbdare plină de entuziasm ca Grayson să termine cu treaba pentru a putea lua cina împreună. Iar apoi făceam plimbări lungi prin podgorie, discutând și râzând, mărturisindu-ne secretele și descoperind lucruri unul despre celălalt, ca și cum am fi fost la începutul unei relații amoroase. Din multe puncte de vedere, *exact* așa stăteau lucrurile, cu mențiunea că eu eram deja îndrăgostită. Și visam la ziua în care poate că el avea să-mi spună că era și el îndrăgostit de mine.

Când se făcea suficient de târziu încât să nu bată la ochi – sau uneori când nu era chiar aşa –, ne băgam în pat, unde ne petreceam nopţile făcând dragoste. Aflam lucruri care-l făceau pe Grayson să înnebunească de pasiune, descopeream moduri de a-mi folosi corpul şi gura pentru a-l face pe Grayson să mai piardă din controlul acela pe care-l menţinea mereu. Şi îl lăsam să mă cunoască şi el pe mine, mai intim şi mai profund decât mă cunoscuse cineva vreodată.

Am ieşit să luăm cina în oraş de câteva ori, iar mai multe persoane care veniseră la petrecerea noastră ne-au abordat pentru a ne saluta, iar Grayson i-a tratat cu căldură şi amabilitate. Era aproape ca şi cum răceala aceea în care se înfăşurase se desprindea de pe el în bucăţi mari, sub ochii mei. Bineînţeles, mai erau oameni care îl măsurau suspicioşi, dar cu timpul aveau să-şi schimbe şi ei atitudinea. I-am spus că îmi propusesem să vin şi cu alte idei de consolidare a statutului lui. El a râs, pur şi simplu, şi mi-a răspuns că era convins că aşa stăteau lucrurile.

Într-o după-amiază, la două săptămâni după petrecere, m-am hotărât să o iau pe Dulcica la o plimbare prin podgorie. De când venisem aici, nu fusesem niciodată printre rândurile de viţă-de-vie pe care le admiram mereu de la depărtare. Era o zi uşor răcoroasă, deşi soarele strălucea intens – în aer se simţea miros de toamnă. În curând avea să înceapă recoltarea strugurilor şi să înceapă adevărata muncă la Podgoria Hawthorn. Am tras adânc în plămâni aerul proaspăt, cu miros de brazde, infuzat cu parfumul dulce al strugurilor în pârg. Dulcica adulmeca pământul, explorând toate acele indicii care erau fascinante pentru nasul unui câine. Grayson îmi spusese că era aproape pregătit pentru recoltarea care se apropia cu paşi repezi. Mai avea de angajat nişte oameni, dar, în afară de asta, toate echipamentele erau funcţionale, pregătite de activitate.

Asta nici că ar fi putut să mă facă mai fericită – planul nostru dăduse roade. Podgoria era pe punctul de a avea succes, ceea ce nu s-ar fi întâmplat fără banii bunicii. Mă uitam absentă la viţele încărcate cu fructe, muşcându-mi buza. În dimineaţa asta eram tulburată. În evidenţele contabile pe care mi le dăduse Walter era ceva care mă îngrijora foarte mult. Nu voiam să recunosc nici măcar faţă de propria persoană ce credeam că am descoperit, dar cu cât

le studiam mai mult, cu atât deveneam mai sigură. Şi nu ştiam ce să fac.

– Pari dusă pe gânduri.

M-am răsucit rapid, ducându-mi palma la gură şi izbucnind în râs când Grayson m-a ridicat în braţe.

– Cum de m-ai găsit aici? am întrebat, în timp ce el şi-a lipit buzele de gâtul meu. Eram convinsă că m-am ascuns bine de tot de tine.

– N-ai cum să te ascunzi de mine. Mereu o să te găsesc, după miros.

Apoi şi-a apropiat nasul de gâtul meu şi a început să mă adulmece ca un ogar entuziast. Am chiţăit, râzând din cauza gâdilăturilor provocate de răsuflarea lui pe pielea mea. L-am împins de lângă mine, râzând şi el cu poftă.

– Şi eu, care mă dădusem peste cap să ţes intrigi şi planuri complicate să te atrag într-un loc unde să pot să-mi fac mendrele de dragon cu corpul tău...

Am izbucnit în râs.

– Nu ţi-ai făcut poftele suficient deja? l-am întrebat, jucăuş.

– Niciodată nu e suficient.

S-a întors şi atunci am dat cu ochii de coş, pe care Grayson l-a luat de jos şi l-a adus unde mă aflam eu. A aruncat o privire în jur, hotărându-se la un petec acoperit cu iarbă, aflat în bătaia soarelui. Ridicând capacul coşului, a scos o pătură mare şi a întins-o. Apoi s-a întors către Dulcica, ocupată să miroasă ceva în apropiere.

– Lasă-ne un pic singuri, fetiţo! Du-te să alergi un şoricel sau ceva de genul!

Dulcica a pufnit pe nas şi s-a mutat la o viţă-de-vie aflată un pic mai departe, evitând ciorchinii, aşa cum o învăţasem.

– Chiar că ai ţesut intrigi, am spus eu. Ce-i cu toate pregătirile astea?

– Pregătirile astea, a răspuns el, aşezându-se şi bătând uşor cu palma locul de lângă el, semn să mă aşez, sunt ca să te învăţ diferitele soiuri de struguri. Vino aici! Am venit lângă el, instalându-mă şi eu pe pătură. Dacă e să fii o soţie adevărată de viticultor, trebuie să cunoşti soiurile de struguri pe care le cultivăm, astfel încât atunci când te întreabă unul-altul, să poţi să îi răspunzi sigură pe tine.

– Aha.

Am încercat să ridic capacul coşului, dar el l-a închis repede, făcându-mă să râd.

– Răbdare, vrăjitoare mică! Mai întâi, e nevoie să te dezbraci.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Lecția asta necesită nuditate?

– Chiar așa. Așa cum e cazul cu toate lecțiile importante, a spus, zâmbind cu subînțeles, cu o sclipire de maliţiozitate de dragon în ochii lui întunecați. Inima mi-a făcut o tumbă, iar mușchii vintrelor mi s-au contractat, o reacție la frumusețea lui masculină evidentă, pusă și mai mult în valoare atunci când se comporta ca un dragon.

– E un pic cam rece pentru a sta dezbrăcată, nu crezi?

– Te încălzesc eu, promit!

Am râs ușor, dar m-am supus, dându-mi jos tricoul cu mânecă lungă pe care îl aveam pe mine, lepădându-mi pantofii și desfăcându-mi primul nasture al jeanșilor. M-am întins, iar Grayson a apucat marginea de jos a cracilor acestora și mi i-a dat jos. Un val de nesiguranță s-a abătut asupra mea, cum stăteam acolo, în sutien și chiloți, expusă privirii lui fixe. Nimeni nu mă studiase vreodată atât de atent, în lumina puternică a soarelui după-amiezii.

– Ești atât de frumoasă că mă doare sufletul când te privesc, a rostit el încet. S-a aplecat peste mine, presărând săruturi ușoare ca un fulg pe gâtul meu, iar apoi mi-a șoptit la ureche: Mi-am spus o dată că, atunci când o să fac dragoste cu tine, o să o fac mereu pe lumină, să pot vedea toate culorile tale intense – părul acesta, cu nuanța lui frumoasă și bogată, a apucat o șuviță și a lăsat-o să i se reverse printre degete, ochii atât de verzi încât vreau să mă afund în ei...

– Grayson, am murmurat, trecându-mi degetele prin părul lui brunet în timp ce corpul mi se relaxa, încălzit sub cuvertura căldurii lui. S-a ridicat în genunchi pentru câteva momente și și-a dat jos tricoul, după care s-a aplecat peste mine, să-mi desfacă sutienul. Mi l-a desprins, apoi mi-a tras bretelele peste brațe, cu ochii zăbovindu-i asupra sfârcurilor mele, care s-au întărit imediat în aerul răcoros.

– Exact ca niște petale de trandafiri, a rostit în șoaptă.

Iar apoi s-a lăsat iar peste mine, cu limba strecurându-i-se în gura mea. M-am înfiorat, cu scântei aprinzându-mi-se între picioare.

Mâinile mele alunecau de-a lungul coloanei lui, mângâindu-i pielea ca un satin fierbinte. Era atât de lat, atât de tare peste tot, în comparație cu moliciunea corpului

meu – ispititor, perfect masculin. Îmi plăcea la nebunie să-i simt corpul peste al meu, mușchii în mișcare sub palmele mele, determinând o tulburare delicioasă în vintrele mele. Era mult mai puternic decât mine, și totuși, mă atingea cu atâta tandrețe... Mișcarea lentă a pelvisului lui peste al meu îmi făcea sângele să dea în clocot și am gemut, cu gura unită cu a lui. Făcuserăm dragoste de nenumărate ori deja, dar cumva de fiecare dată îmi părea ceva inedit, diferit.

Mi-am strecurat mâna între noi și mi-am trecut degetele peste mușchii lui abdominali, simțindu-i cum se încordau sub atingerea mea, în timp ce el a tras aer în piept. *Îmi plăcea să-l fac pe frumosul meu soț să inspire adânc, copleșit de plăcere.* A zâmbit, cu buzele lipite de ale mele, dar apoi desprinzându-se de gura mea, moment în care am lăsat să-mi scape un scâncet slab, resimțind acea mișcare ca pe o pierdere. *Ah, dar astăzi el era cel care controla situația.* Retrăgându-se, a scos ceva din coș și l-a așezat pe pătură, între noi. Un ciorchine de struguri.

– Aceștia, a rostit, cu glasul asprit de pasiune, sunt struguri *chardonnay.*

A desprins un bob, prinzându-l între buze și mușcându-l în jumătate. Îl priveam ca vrăjită cum l-a luat între degete și mi l-a atins de sfârc. Am sorbit instantaneu o gură de aer, lăsându-mi capul pe spate, iar ochii mi s-au închis. Senzația dată pe pielea sensibilă de fructul umed, încălzit de gura lui, era de-a dreptul delicioasă. Și-a lăsat capul în jos și a lins sucul lăsat de strugure, sărutând fiecare sfârc, iar apoi mi-a ridicat bucata de strugure la buze.

– De obicei, strugurii *chardonnay* au o aromă neutră, gustul deosebit fiind dat de stejar, mi-a spus, masând fructul pe gura mea.

Mi-am lins buzele în timp ce ochii lui îmi urmăreau atent mișcările limbii, întunecându-se și îngreunându-se de dorință. Îi vedeam pulsul zbătându-i-se rapid pe gât. Am prins strugurele între dinți și am mușcat, închizând ochii când dulceața mi-a explodat pe limbă. Grayson s-a aplecat din nou și m-a sărutat, rotindu-și limba în gura mea.

– Hmm, mi-a șoptit la ureche când s-a desprins de gura mea. Până acum te descurci bine. Ești o elevă foarte atentă, mi-a spus, jucăuș.

– Ești cam greu de ignorat.

Buzele i s-au curbat într-un mic surâs satisfăcut și s-a tras înapoi, scoțând un alt ciorchine de struguri din coș, aceștia

de un violet-albăstrui.

– Cabernet Sauvignon, mi-a spus, aproape şoptit.

Din nou, a desprins un bob şi l-a muşcat pe jumătate, trecându-mi bucata rămasă de-a lungul abdomenului. Când s-a aplecat să lingă sucul, atingerea limbii lui fierbinţi pe pielea sensibilă a abdomenului mi-a făcut pulsul să se accelereze dramatic. I-am prins capul în mâini, suspinând profund. Şi-a ridicat capul şi, preţ de o clipită, ochii ni s-au întâlnit şi au rămas aşa, prinşi într-o comunicare fără cuvinte, ca o energie care curgea între noi.

„Te iubesc", am rostit în gând. „Inima mea îţi aparţine". Mi-am lăsat capul pe spate, prea temătoare ca să le rostesc, ca nu cumva el să nu spună aceleaşi lucruri.

– Din aceşti struguri iese un vin corpolent, mi-a spus, pe un ton care îmi arăta că se străduia din răsputeri să-şi păstreze controlul.

„Fie n-o să ţin minte nimic din lecţia asta, fie o să reţin absolut fiecare cuvinţel."

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Grayson se ridicase în picioare şi, din câte se părea, se descălţase, căci acum îşi dădea jos jeanşii. În doar câteva secunde, era din nou lângă mine, desprinzând un alt bob dintr-un alt ciorchine de struguri mov-închis. Prinzându-l între dinţi, şi-a băgat degetele mari pe sub elasticul chiloţilor mei, iar eu mi-am ridicat şoldurile, moment în care i-a dat jos, aruncându-i cât colo. Îngenunchind lângă mine, şi-a trecut arătătorul între picioarele mele, iar eu am lăsat să-mi scape un geamăt, desfăcându-mi picioarele pentru el. A început să plimbe strugurele peste părţile mele cele mai sensibile în timp ce eu mă străduiam să-mi înfrânez impulsul şoldurilor de a se avânta spre el, dorindu-mi mai mult.

– Merlot, aproape că a mârâit. Din ei iese un vin cu arome bogate, cu note de fructe de pădure.

Am suspinat, chinuită şi uşurată când a început să lingă sucul lăsat de fruct. În timp ce limba i se rotea şi mă mângâia, plăcerea era atât de intensă că am crezut că aveam să ajung la orgasm în doar câteva secunde. Mă foiam, gâfâindu-i numele, iar dintr-odată s-a ridicat peste mine din nou, cu pielea rece încălzită din nou de atingerea fierbinţelii lui. Şi-a cuprins penisul în palmă, trecându-şi vârful umflat peste vulva mea, iar eu mi-am înclinat şoldurile către el, un gest neechivoc de invitaţie.

– Da, a suspinat el, avântându-se în mine.

Respirația mi s-a tăiat, fiind copleșită de senzația care acum mi-era familiară, senzația de a fi umplută de el.

„Nimic nu-i mai minunat decât asta... Nimic."

Doar că... da, era ceva.

A început să se miște.

Am scos un suspin ascuțit sub imperiul plăcerii intense, apărută dintr-odată, și mi-am lăsat palmele să-i alunece pe spate până au ajuns pe fesele lui, savurând senzația dată de mușchii lui tari, care se contractau ritmic sub mâinile mele. Ne mișcam la unison, prinși ca într-un fel de poezie senzuală, plăcerea crescând și tot crescând, până nu mai era nimic de făcut decât să ne avântăm de pe culmile ei. Am scos un strigăt, spasme extatice răvășindu-mi corpul în timp ce, ca de foarte departe, l-am auzit pe Grayson gemând sub presiunea propriei eliberări, șoldurile zvâcnindu-i stângaci de încă două ori în timp ce ejacula, cutremurându-se și respirând greoi și aspru în curbura gâtului meu. Dintr-odată, lumea se oprise în timp ce eu pluteam încet-încet spre realitate, în timp ce respirația întretăiată a lui Grayson începea să revină la normal, mângâindu-mi pielea. Norii pluteau leneși deasupra noastră, păsările ciripeau în copacii din jur, iar inima soțului meu bătea alături de a mea, și mi se părea că lumea e plină de frumusețe și numai de frumusețe.

– La ce alte lecții să mă aștept, în calitate de soție de viticultor? am întrebat.

Grayson a izbucnit în râs, cu buzele aproape atingându-mi pielea.

– A, am foarte multe să te învăț.

S-a dat jos de pe mine și m-a mai sărutat o dată, zâmbind cu gura lipită de a mea. M-am înfiorat ușor din cauza aerului răcoros și ne-am ridicat să ne punem hainele, iar Grayson a scos din coș un termos cu cafea, niște brioșe cu merișoare și portocale făcute de Charlotte și o casoletă din plastic cu căpșune. Ne-am luat gustarea împreună, râzând și flecărind, iar dacă există pe lume o fericire mai mare ca asta, mi-am zis, nici că-mi puteam închipui ce-ar fi putut fi.

A doua zi, pe după-amiază, a început să plouă. Picăturile băteau darabana pe fereastră, zugrăvind lumea exterioară în tușe pâcloase, ca de acuarelă. Stăteam în biroul lui Grayson, uitându-mă la stejarii și la poarta de dincolo de ei, cu registrele contabile în fața mea, pe masa de lucru, organizate în teancuri ordonate. Pusesem biroul în ordine, iar acum

totul era la locul său, fie într-un dosar etichetat, în sertarul de jos al biroului, fie într-una dintre tăviţele suprapuse de pe blatul mesei. Când m-am ridicat în picioare, Dulcica a pufăit la picioarele mele şi a căscat.

– Stai aici, fetiţo, am liniştit-o. Mă întorc imediat.

I-am găsit pe Charlotte şi pe Walter în bucătărie, aşezaţi unul lângă celălalt la masa mare, fiecare cu câte o cană de ceai în faţă.

– A, bună, draga mea. Vrei să bei un ceai cu noi? Azi chiar a scăzut temperatura.

– Sigur, am spus, distrasă. Dar îmi iau eu cană, stai acolo, i-am spus lui Charlotte când a dat să se ridice.

M-am aşezat la masă, ţinându-mi cana spre Charlotte, care mi-a turnat din ceainicul aflat pe masă. Mulţumindu-i, mi-am potrivit palmele în jurul cănii calde, lăsând căldura să-mi pătrundă în piele.

– Eşti bine? a întrebat Charlotte, cu o notă de îngrijorare în ton. E totul în regulă cu tine şi Gray? Pare că...

– Da, totul e în regulă cu noi. Am zâmbit. Chiar mai bine decât doar în regulă. Mi-am muşcat uşor buza. E vorba de altceva.

M-am uitat de la Charlotte la Walter şi apoi din nou la el, nedorind să transpun în cuvinte ce bănuieli aveam, dar conştientă că trebuia să o fac.

– Ce e? a întrebat Charlotte.

Ea şi Walter parcă încremeniseră foarte tare. Mă tot uitam, când la unul, când la celălalt.

– Am tot cercetat vechile evidenţe contabile şi se pare... ei bine, se pare că Ford Hawthorn şi-a ruinat intenţionat podgoria. E posibil aşa ceva? am întrebat în şoaptă.

Charlotte şi Walter s-au uitat unul la celălalt, cu expresii sumbre.

– În nici un caz nu trebuie să-i spui lui Grayson ce ai descoperit, a zis Charlotte. În general, nu susţin ascunderea adevărului, dar... a suferit destul din cauza tatălui lui şi asta... l-ar distruge. Poate că într-o bună zi... cred că o să ne dăm seama când e momentul potrivit, dar nu acum. Abia a început să se vindece.

Am expirat prelung.

– E adevărat, am reuşit să îngaim pe lângă nodul din gât, cu un fior trecându-mi prin corp. De ce? De ce să fi făcut una ca asta?

– A fost ultimul lui mesaj pentru Grayson, a rostit Charlotte, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Walter a încercat să repare cât a putut – a încercat să păstreze tot ce se putea, dar când Ford a aflat că era bolnav şi Shane şi Jessica i-au spus că nu voiau să aibă nimic de-a face cu podgoria, şi-a dat seama că nu putea decât să i-o lase lui Grayson, aşa că a început să o distrugă. Slavă Domnului, a avut mai puţin timp la dispoziţie decât crezuse, dar a făcut ceva ravagii în scurtul timp ce care l-a mai avut pe lumea asta.

Îmi era rău, greaţa bolborosindu-mi în stomac.

– Atât de mult îl ura? am întrebat.

Dintr-odată, simţeam un frig care-mi pătrunsese până în măduva oaselor, în ciuda ceaiului cald din mâinile mele. Mi-am dat seama că o strângeam prea tare, aşa că am făcut un efort să-mi relaxez degetele.

– Se ura *pe el însuşi,* a răspuns Charlotte şi, pentru prima oară de când o ştiam eu, am sesizat în glasul ei o furie înflăcărată. Şi a canalizat toată ura asta în relaţia cu fiul lui. Voia să îi lase ceva fără valoare, practic nimic, ca o ultimă palmă dată lui Grayson. A fost un gest crud, urât, răzbunător şi...

– E o minciună, s-a auzit vocea lui Grayson din cadrul uşii.

Am tresărit cu toţii, iar câteva picături de ceai fierbinte au fost proiectate peste mâinile mele când tot corpul mi s-a smucit.

– Grayson, am suspinat.

– Nu, a rostit, dar glasul i s-a frânt şi, în acelaşi timp, s-a lăsat moale, abia sprijinindu-se de cadrul uşii.

Ne-am ridicat rapid toţi trei şi ne-am dus repede la el.

– Gray, a spus Charlotte, întinzându-se să îl prindă de mână, cu expresia plină de o durere profundă.

– Spune-mi că e o minciună, Charlotte, a îngăimat el, cu ochi imploratori.

Pe chipul ei se vedea o suferinţă extremă, dar şi-a lăsat privirea în podea. Nu putea să mintă când i se punea o întrebare directă, nu pe Grayson. Răul fusese făcut.

Grayson s-a întors şi a ieşit cu paşi repezi din încăpere, ducându-se către scara interioară.

Charlotte şi Walter au dat să pornească după el, dar eu am ridicat o palmă.

– Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc cu el, am zis. Vă rog!

Au dat amândoi aprobator din cap, Charlotte frângându-şi mâinile, cu un aer chinuit.

– Dacă ai nevoie de noi, o să fim chiar aici, a spus Walter.

Am dat din cap, oferindu-le un zâmbet reţinut şi trist.

Am urcat scara interioară, cu inima în continuare bombardată de tendinţa de a nu da crezare celor auzite. Cum era cu putinţă aşa ceva?

Studiind evidenţele, fusesem foarte bănuitoare, dar îmi venise foarte greu să cred că lucrurile chiar aşa se petrecuseră. *Chiar era posibil ca cineva să fie atât de malefic?* Chiar era posibil să nutrească cineva atâta ură la finalul vieţii sale? *Asta* era moştenirea pe care alesese să o lase? Nu puteam să concep toate acestea. Genul acesta de răzbunare era complet absurd pentru mintea mea.

Am intrat în dormitorul principal, în care stăteam împreună cu Grayson, şi am dat de el stând în picioare în dreptul ferestrei, uitându-se la ploaie.

– Gray, am spus ezitant, apropiindu-mă de el.

S-a întors cu faţa la mine şi expresia total devastată de pe faţa lui m-a făcut să mă opresc brusc. Am tras aer în piept, uluită.

– I-am făcut un legământ, a spus cu un glas sugrumat. Am crezut... şi în tot acest timp...

A plecat de la fereastră, lipindu-şi spatele de peretele de lângă ea. Picioarele i s-au înmuiat şi a alunecat uşor, lăsându-se pe podea şi ascunzându-şi faţa în palme. Am scos un ţipăt slab şi speriat, repezindu-mă înainte, lăsându-mă pe covor lângă el şi petrecându-mi braţele pe după corpul lui care tremura. Şi, în braţele mele, a făcut ceea ce simţise nevoia de şase ani cât o eternitate, cel mai probabil toată viaţa lui: a plâns.

Capitolul 22

KIRA

Podgoria Hawthorn părea foarte tăcută. Grayson rămăsese în camera noastră toată ziua aceea, nemaiîntorcându-se la lucru, a stat întins pe pat, uitându-se lung la perete. Venisem la el de mai multe ori, dar nu reuşisem să-i smulg mai mult decât vreo câteva cuvinte. Mă gândeam că trebuia să digere ce aflase. Cine nu ar fi avut nevoie de asta, în locul lui? Era profund rănit, suferea, căci sistemul de valori pe care îl ocrotise în inimă atât timp fusese dărâmat complet.

Trăise să-şi ducă la îndeplinire un singur legământ – un legământ bazat pe ceea ce acum ştia că erau minciuni. Iar adevărul de sub ele era urât şi îţi zdrobea sufletul. Nu era cazul să mă întreb dacă simţea că acum nu mai avea o direcţie în viaţă – şi eu trecusem prin asta cândva. Îmi doream doar să vorbească cu mine.

Mă trezisem în toiul nopţii şi întinsesem mâna după soţul meu, dar partea lui de pat era goală şi rece. Aşa că acum, mergeam prin casa întunecată şi cufundată în tăcere, într-o cămaşă de noapte sumară, căutându-l.

– Grayson? l-am strigat încet.

Nici un răspuns. Am rămas nemişcată, ascultând, într-un final auzind ceva care părea că răzbătea de foarte departe, ceva ce părea a fi sticlă spartă. Am pornit în direcţia acelui zgomot îndepărtat până am ajuns la uşa din camera de zi despre care acum ştiam că ducea la o pivniţă de vinuri, deşi nu fusesem niciodată acolo. Era deschisă doar puţin, o dungă îngustă de lumină strecurându-se pe sub ea.

– Grayson? am strigat din nou.

Când nici acum nu am primit vreun răspuns, am deschis uşa cu precauţie şi am coborât scara îngustă, în spirală. Sunetele deveneau din ce în ce mai clare, un bufnet puternic

făcându-mă să tresar şi să mă opresc o clipă înainte de a-mi relua înaintarea.

Când am coborât şi ultima treaptă şi am aruncat o privire pe după colţ, l-am văzut aşezat pe jos, sprijinit de un raft şi bând dintr-o sticlă cu vin. M-a văzut şi a coborât sticla de la gură, trecându-şi dosul celeilalte palme peste buze şi întinzând sticla către mine.

– Kira, a spus, ia gustă! E un Domaine Lefl... bla-bla-bla, cui îi pasă?... din Franţa, a precizat, cu limba împleticindu-i-se puţin şi cu un zâmbet trist.

Apoi a zvârlit sticla pe jumătate golită şi a privit-o cum s-a făcut ţăndări pe pardoseala de ciment, printre alte sticle sparte, conţinutul lor unindu-se într-un amestec – acum fără valoare – de vin, cioburi şi etichete ude.

– Vai, îmi pare rău, mi-a scăpat din mână. De obicei nu sunt atât de neîndemânatic. Ia să vedem... să gustăm dintr-un altul?

A întins mâna undeva în spatele lui şi a înşfăcat de pe raft o altă sticlă care părea veche şi a luat tirbuşonul aflat lângă el, pe pardoseală. M-am repezit înainte, îngenunchind lângă el.

– Grayson, am spus, aplecându-mă spre el şi punându-mi o palmă pe obrazul lui, ce faci?

Şi-a contenit eforturile de a deschide sticla, ridicându-şi ochii înceţoşaţi la mine.

– Gust colecţia de vinuri rare a tatei, mi-a răspuns. Walter a izbutit să o protejeze de el înainte să apuce să o distrugă, dar acum, practic, nu fac altceva decât ce ar fi făcut el, dacă ar fi apucat. S-a oprit o clipă, durerea patinându-i peste trăsături înainte de a continua. Ştiai că, dintre toate lucrurile din casa asta pe care le-am vândut, eram hotărât să păstrez vinurile astea ultimele, pentru că ştiam cât de mult l-ar fi afectat pe tata? Când ai apărut tu în viaţa mea şi nu a mai trebuit să mă despart de toate astea, a fluturat din mână în spate, arătând către raftul din spatele lui, în care mai erau încă vreo câteva sticle, am fost atât de-al dracului de uşurat că făcusem încă un lucru care l-ar fi făcut pe tata să se simtă mândru de mine...

A izbucnit în râs, un sunet găunos, încărcat doar de durere.

Aha, deci îi intrase în cap să îşi ia dreptatea, cât putea, în propriile mâini. Totuşi, dacă era să te iei după expresia lui, asta nu îi oferea nici o satisfacţie.

– Ia ascultă, am spus, trăgându-mă mai aproape, ce-ai zice dacă le-am vinde pe restul, în loc să îi dai satisfacţia de a face exact ce ar fi făcut *el*? Ce-ai zice dacă am face nişte bani de pe urma lor şi să cumpărăm... un maimuţoi căruia să îi punem numele tatălui tău? Sau... o bicicletă-tandem? Să mergem cu ea prin Napa şi să vorbim despre ce ticălos a fost tatăl tău. Sau... un papagal! O să îl învăţăm să spună mereu chestii urâte despre Ford Hawthorn. Mi-am pus mâna pe genunchiul lui. Sunt opţiuni mai bune decât asta. Găsim noi ceva, împreună!

Grayson mi-a atins coapsa goală cu un deget şi l-a împins în sus, ridicând materialul cămăşuţei mele de noapte.

– Eşti atât de frumoasă, a rostit.

Am zâmbit reţinut.

– Şi tu eşti atât de beat!

– *In vino veritas*, a răspuns în şoaptă, repetând expresia gravată deasupra uşii, a cărei traducere voisem de atunci să o caut. Degetul lui urmărea linia elasticului chiloţilor mei. În vin e adevărul.

„Aha!"

S-a oprit, încruntându-se.

– Doar că... aici sunt doar minciuni şi înşelăciune.

– Grayson, nu...

A negat din cap, retrăgându-şi mâna.

– Ia gândeşte-te, zău! Chiar a fost un plan de o viclenie perfectă – modul perfect de a-mi comunica exact cât de mult mă ura, răzbunarea *perfectă*. Dacă ar fi avut la dispoziţie încă puţin timp, aş fi putut veni acasă şi aş fi găsit o grămadă de cenuşă fără nici o valoare. A răsuflat prelung, cutremurându-se. Am crezut că a fost un dar. După tot ce-a fost... am crezut că, în sfârşit... *o, Doamne!* Mă doare atât de mult, Kira, mi-a mărturisit, cu glasul plin de suferinţă.

Văzându-i faţa, aveam şi eu impresia că inima urma să mi se frângă într-o mie de bucăţele care aveau să se împrăştie printre cioburile de pe jos. Este atât de multă durere... mi-a spus, într-o şoaptă întretăiată.

– Ştiu, am zis, trăgându-mă în aşa fel încât să fiu lipită de el şi cuprinzându-l în braţe, iar el şi-a sprijinit capul de pieptul meu. Doamne, *ştiam* cum era durerea pe care o simţea el acum. O înţelegeam şi mă durea inima pentru el.

– Ascultă la mine, Grayson, m-am tras înapoi şi i-am cuprins faţa în palme, uitându-mă în ochii lui, viaţa implică mereu durere. Nu doar a mea, nu doar a ta – vieţile tuturor.

N-ai cum să o eviți. Și uneori durerea e atât de mare, că pare a smulge esența ființei tale. Dar *nu o face*, nu dacă nu îi permiți. Îți scobește în suflet, da, dar locul acela urmează să fie umplut cu dragoste. Dacă o lași, durerea creează mai mult loc pentru dragoste în sufletul tău. Iar dragostea pe care o purtăm în inimă ne face puternici, ceea ce nu poate face nimic altceva.

Ochii lui întunecați îi cercetau pe ai mei.

– Chiar crezi asta? m-a întrebat.

– *Știu* asta.

Grayson a răsuflat lung și tremurat, cuibărindu-și din nou capul la pieptul meu.

– Kira mea... a murmurat. Ah, dacă aș putea să cred și eu asta...

– Poți. În timp, chiar asta o să se întâmple. Fă în așa fel încât *asta* să fie moștenirea pe care ți-a lăsat-o tatăl tău! *Asta* e răzbunarea perfectă.

Am stat așa o perioadă care mi-a părut lungă, cu mine ținându-l în brațe până au început să mă doară picioarele strânse sub mine.

Într-un final, Grayson și-a ridicat ochii la mine, trecându-și degetul mare peste pomete și mi-a șoptit:

– Aș strica momentul ăsta dacă ți-aș spune că vreau să te duc sus și să ți-o trag până nu mai știu de mine?

Am râs ușor.

– Sunt la dispoziția ta. Dar, mai întâi, hai să facem niște cafea, să te trezești din beție, am spus. O să te simți ca dracu' mâine. Și avem o zi lungă înainte, trebuie să ne cumpărăm un maimuțoi.

Grayson a izbucnit într-un râs care s-a terminat într-un amestec de geamăt și suspin.

– Bine, a zis. Bine.

– Grayson nu muncește azi? a întrebat Charlotte, cu chipul o adevărată imagine a îngrijorării.

– Nu cred. Nu s-a ridicat din pat în dimineața asta. Dar trebuie să doarmă – a băut cam mult aseară.

Deja îi spusesem lui Walter de mizeria din pivniță, iar acesta strânsese tot, făcând inventarul sticlelor pe care Grayson nu le spărsese. Poate că ideea cu maimuțoiul fusese o exagerare, dar aveam intenții serioase de a achiziționa un papagal.

– Poate ar trebui să mă duc sus, să stau de vorbă cu el... a propus Charlotte.

Am dat aprobator din cap.

– Mai târziu, Charlotte, are nevoie de odihnă. Dar sunt convinsă că o să îţi fie recunoscător pentru ce ai de gând să îi spui. Pare atât de... mi-am muşcat buza o clipă, atât de afectat.

– Sunt convinsă că exact aşa şi e, a răspuns ea. A dat din cap cu tristeţe. Şi n-are cum să nu fie supărat pe mine şi pe Walter...

– O să îi treacă.

Charlotte a dat aprobator din cap, dar pe chip i se citea îndoiala, iar lipsa ei de încredere nu reuşea decât să mă tulbure şi mai tare. Părea atât de supărată că am îmbrăţişat-o.

– O să îşi revină, i-am spus.

Dar vocea mea nu reflecta nici un dram de convingere, nici măcar eu n-am detectat aşa ceva în ea. Dezorientarea din ochii lui azi-dimineaţă, când plecasem din camera noastră, îmi dăduse fiori reci prin tot corpul.

Şi mai era şi faptul că şi eu îi ascundeam ceva – la început, îmi păruse a fi o informaţie care nici nu era cazul să fie împărtăşită. Dar apoi totul evoluase atât de repede... iar acum devenise un secret între noi şi eram conştientă că trebuia să îi spun, dar nu ştiam cum avea să reacţioneze. Era încă extrem de instabil emoţional. Câte secrete putea să asimileze acum? Câtă durere putea îndura cineva până să cedeze?

„Tot eu te caut, buni... Dacă ai putea să-mi trimiţi nişte înţelepciune... ce să fac?"

Charlotte m-a smuls din reveria mea plină de griji.

– Gray a primit un telefon de dimineaţă, că etichetele pentru sticle sunt gata şi pot fi ridicate, mi-a spus. Cred că mă duc eu în oraş, să le iau.

– Mă ocup eu. Oricum trebuie să ies un pic. Am impresia că îl sufoc pe Grayson. Probabil că are nevoie de ceva timp pentru a procesa totul de unul singur. Nu vreau să îl împiedic să facă asta. Dacă e să coboare, îmi dai şi mie un mesaj?

– Da, bineînţeles, dragă. Ne vedem curând!

M-am urcat la volan şi m-am dus în oraş, la imprimeria mică unde ştiam că îşi comandase Grayson etichetele pentru vinul care urma să fie îmbuteliat. Femeia de la recepţie mi-a

adus cutia respectivă și mi-a luat cardul, dar apoi am văzut că se încrunta ușor la aparatul de citire.

– Îmi pare rău, doamnă Hawthorn, zice că nu se poate retrage suma.

– Poftim? N-are cum, am spus eu. Erau o groază de bani în contul respectiv. Puteți să încercați din nou? A făcut-o, cu același rezultat, părând stânjenită. În ciuda fiorului care mi-a coborât de-a lungul coloanei, am clătinat din cap. Probabil că soțul meu a cumpărat ceva și nu mi-a spus. Va trebui să trec pe la bancă. Bărbații ăștia!

Femeia a chicotit ușor.

– Mi s-a întâmplat și mie. Vreți să încercăm cu alt card?

Nu aveam alt card. Mi-am scotocit prin poșetă, numărând banii pe care îi aveam asupra mea. Din fericire, aveam destul de mulți – scosesem bani pentru a da bacșișuri tuturor celor pe care îi angajasem pentru petrecerea din urmă cu câteva săptămâni, dar Grayson îi dăduse lui Walter bani pentru asta, așa că nu mă atinsesem de ce aveam în portofel. Îi aveam încă pe toți. Am numărat banii care să acopere factura și i-am dat, mulțumindu-i și plecând de acolo cu cutia de etichete.

După ce am pus-o în portbagaj, m-am urcat la volan și m-am dus direct la bancă. Valul de panică brută care mă izbise în imprimerie acum se stabilizase într-o stare de trepidație nervoasă. Inima îmi bubuia în piept, ca și cum și-ar fi dat seama că urma să se întâmple ceva teribil.

„O, Doamne, dă să fie vorba doar de o neînțelegere bizară, o eroare bancară, orice... Te rog, Te rog..."

Am parcat, mi-am acordat câteva clipe ca să trag de câteva ori aer în piept pentru a mă calma, după care am intrat în agenție.

Slavă Domnului, era aproape goală și m-am apropiat de ghișeu fără să fie nevoie să aștept. Când i-am spus doamnei de la ghișeu de ce venisem, mi-a verificat contul și s-a încruntat, cu ochii pe ecran.

– Îmi pare rău, doamnă Hawthorn. Se pare că aveți contul blocat.

„O, Doamne!"

– Blocat? am întrebat, cu un glas ca un scârțâit. Vă apare și din ce motiv?

Femeia a dat din cap.

– Nu, îmi pare rău. Ar trebui să primiți ceva prin poștă, dacă e vorba de o poprire pusă de autorități sau dacă există

un alt motiv legal pentru blocare.

Inima îmi bătea atât de rapid, încât îmi venea greu să respir normal.

– Puteți să verificați și contul soțului meu? am întrebat. Doar ca să-mi spuneți dacă e și al lui blocat?

– Cum să spun...

– Vă rog, am insistat. Nu vreau alte informații. Știu că e pe numele lui. Doar dacă ați putea... Am tras aer adânc în piept, copleșită de panică pentru o clipă. Mi-am dus palma la piept. Îmi pare rău...

Femeia între două vârste de la ghișeu mi-a zâmbit înțelegător.

– Stați să... a început să tasteze, din câte se părea începând să îi caute contul. S-a încruntat din nou. Da, se pare că și lui i s-a blocat contul din același ordin.

– Mulțumesc, am răspuns, simțindu-mi tot stomacul în gât. Am înghițit cu greu. Vă sunt foarte recunoscătoare.

M-am întors, dând să plec, iar ea mi-a strigat în urmă:

– Sunt convinsă că se va rezolva totul, doamnă Hawthorn.

Am întors capul, dar mi-am continuat drumul.

„Nu, nu avea să se rezolve. O, Doamne!"

– Da, și eu. Mulțumesc!

M-am dus cu pași vioi până la mașină, cu pielea înghețată și înfiorată, iar de cum am urcat la volan, am scos telefonul, formând numărul tatei.

A răspuns la al treilea apel.

– Ce ai făcut?

Tăcere preț de o clipă.

– Kira...

– Banii de la bunica! am izbucnit. Ce-ai făcut?

L-am auzit oftând din rărunchi, iar apoi parcă a acoperit microfonul telefonului, vorbind cu cineva aflat în apropiere. Am avut impresia că am auzit o ușă închizându-se înainte să reînceapă să vorbească cu mine.

– Nu e potrivit pentru tine, Kira. E un infractor.

– Ticălosule! i-am spus, lăsând deoparte limbajul politicos. Deci *tu* ai făcut-o. De ce? Vocea mi s-a frânt, cu toată tristețea și furia ridicându-mi-se pe gât. Chiar mă urăști atât de mult?

Cuvintele acestea îmi păreau familiare. Nu pusesem aceeași întrebare despre Grayson și tatăl lui?

– Bineînțeles că nu te urăsc, Kira. Pur și simplu, nu vreau să faci alegeri de viață care să te ghideze într-o direcție

greşită.

– E viaţa mea! am strigat. Sunt femeie în toată firea. Nu aveai nici un drept să faci asta! Şi acum i-ai pus şi afacerea în pericol – are angajaţi care se bazează pe el!

– Dacă soţul tău se bazează pe banii tăi ca să aibă succes, atunci nu e deloc un bărbat adevărat.

Vocea îi era tensionată, neîndurătoare.

– N-ai nici un drept – nici o bază legală. În faţa legii, banii ăia sunt ai mei. Bunica mi i-a lăsat mie.

– Da, poate, dar pot să te plimb prin tribunale până o să vezi că poziţia mea e logică şi ce alegeri nebuneşti ai făcut în viaţă. Fac asta pentru binele tău, Kira. Sunt tatăl tău. Nu pot să te las să-ţi distrugi viaţa.

Şocul şi oroarea mi-au şerpuit în sus pe spate, iar lacrimile au început să-mi alunece pe obraji.

– Faci asta pentru binele *tău*, am rostit printre dinţi, ca un şuierat. Nu te-ai gândit nici o clipă la fericirea mea. Faci asta din orgoliu – nu poţi să suporţi să mă vezi făcând ceva care să nu se potrivească cumva cu vreun plan de-ale tale. Nu poţi să suporţi că nu mă mai controlezi, aşa cum faci cu toţi cei din lumea ta.

A oftat.

– Kira...

– Nu i-ai distrus viaţa de-ajuns? l-am întrebat, dându-mi seama că acum nu mai aveam nimic de pierdut dacă deschideam acest subiect. Deja făcuse lucrul de care mă temusem cel mai mult. Nu am uitat, să ştii. Eram de faţă când judecătorul care s-a ocupat de cazul lui a venit în biroul tău. Am auzit ce l-ai sfătuit. Te-am auzit spunându-i să îi dea pedeapsa maximă lui Grayson, să se folosească de cazul lui pentru a-şi arăta poziţia fermă. Şi exact asta a făcut.

– Consiliez mulţi oameni. Nu e nimic ilegal în asta. Şi, dacă băiatul ăla a primit pedeapsa maximă prevăzută de lege, e pentru că asta şi merita.

Deci îşi amintea. Rapiditatea cu care mi-a răspuns l-a dat de gol. Dar nu-şi amintise când fusesem la el, la San Francisco, totuşi, eram sigură. Cândva după aceea, îl cercetase mai îndeaproape pe Grayson. Eram convinsă cumva. Dar nu ştiam dacă asta fusese înainte sau după ce-i oferise banii aceia ca să mă părăsească.

Tata fusese implicat în persecutarea lui Grayson şi, de fapt, nu numai că infracţiunea comisă de Grayson fusese un

accident, dar avusese la bază motive onorabile – încercase să apere pe cineva.

Preț de câteva clipe, singurele sunete au fost de la respirația mea gâfâită, în timp ce încercam să-mi înfrânez suspinele care voiau să-mi evadeze din piept.

– Sfaturile pe care le dai au efecte asupra vieților oamenilor, *tati*. Asupra vieților unor oameni adevărați, care trăiesc, care au și ei speranțe și visuri... Ca și sfaturile pe care i le-ai dat lui Cooper despre cum să gestioneze lucrurile cu mine. M-ai *distrus*. Știi asta? L-ai distrus și pe Grayson. Te rog, te rog nu face asta! Anulează ce ai făcut și lasă-ne să fim fericiți! Ai făcut destule. Te rog!

În momentul acela, chiar am suspinat, un sunet aspru, chinuit.

– Îmi pare rău, Kira. Este pentru binele tău... și al lui Cooper, da. Însă vei înțelege cândva cât de înțeleaptă a fost poziția mea. Cât despre soțul tău actual, i-am făcut o ofertă foarte generoasă ca să te părăsească. L-aș sfătui să o accepte, dacă nu vrea să dea faliment.

– Și ce condiții are oferta ta? mi-am scuipat răspunsul.

– Nu prea multe. Primește o sumă generoasă de bani pentru un sacrificiu foarte mic. Nu-i cer decât să se despartă definitiv de tine și să accepte ca situația să fie prezentată cum că a profitat de tine – o fată tulburată, care urma să moștenească o sumă semnificativă.

Sângele parcă mi s-a transformat în apă cu gheață.

– Abia începe să-și recâștige reputația. Iar acum îl pui *să mintă* și să accepte ca oamenii să-l considere din nou un paria? Cum crezi că o să mai poată să-și creeze un drum în viață într-un loc în care oamenii nu îl respectă?

– Nu e problema mea. Cu banii pe care îi pun la dispoziție poate să-și creeze un drum în viață oriunde.

Se considera un soi de erou. Orgoliul lui era atât de colosal că el chiar se considera un agent al justiției. Chiar că pierduse legătura cu realitatea.

– De-asta te-ai măritat cu el? m-a întrebat. Încă o altă misiune caritabilă de-a ta?

– Nu. Îl iubesc, am răspuns simplu și sincer.

Nu mai aveam nici un motiv să încerc să-l conving de ceva.

Dintr-odată, mă simțeam amorțită. Niciodată nu avea să mă lase în pace. Aveam să-mi petrec restul vieții ca o piesă în planurile lui, într-un fel sau altul. Uitându-mă lung prin

parbriz, fără să văd nimic, am încheiat apelul fără nici un alt cuvânt.

Nu-mi aduc aminte drumul până acasă. *Acasă.* Un alt suspin a amenințat să mă sugrume în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe obraji, din ce în ce mai rapid.

– Ești bine, mi-am spus, ca să mă asigur. Totul o să fie bine. Eu și Grayson o să rezolvăm asta împreună. A zis că acum o să aibă el grijă de mine.

„O, Doamne, dar nici unul dintre noi nu mai are nici un ban!"

Am intrat pe poartă și am remarcat imediat o mașină neagră parcată în fața fântânii.

„O, Doamne acum ce mai e?"

Când am parcat în spatele ei, Cooper a coborât de pe bancheta din spate. Inima mi s-a bâlbâit din nou, după care a repornit într-un ritm de staccato. În ritmul ăsta, aveam toate șansele să mor de inimă până diseară.

Am mai tras o dată aer adânc în piept și m-am dat jos de la volan, închizând portiera cu un declic slab. Cooper deja venea spre mine.

– Kira, ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Mi-am șters ochii cu dosul palmelor.

– Chiar nu știi, Cooper? Sau ești implicat și tu în mizeria asta? Tu și tatăl meu – o echipă dementă, am rostit, fără nici o însuflețire.

A tras aer adânc în piept, încruntându-se.

– Da, știu ce a făcut. Îmi pare rău. Dar trebuie să recunosc că susțin dorința lui de a te lua de aici, a dat din mână în spate, către casa lui Grayson. E un *criminal,* Kira, a spus cu asprime. Probabil că nici nu ești în siguranță cu el.

– Sunt de vreun milion de ori mai în siguranță cu el decât am fost vreodată cu tine.

Tonul meu a devenit mai puternic pe măsură ce scuipam cuvintele către el. Totuși, dintr-odată un alt val de defetism m-a izbit. O ceartă cu Cooper nu avea să rezolve nimic. Mi-am schimbat tactica.

– Cooper, am început, apropiindu-mă de el, cu vocea tremurându-mi ușor. Știu că ce-ai făcut a fost... am dat din cap, căutând cuvintele care ar fi putut să îl convingă, în loc să-l înfurie, din cauza drogurilor și a alcoolului. Știu că, de fapt, tu nu ești așa.

A părut să cântărească această explicaţie câteva clipe şi clar i s-a părut convenabilă.

– Nu sunt, Kira.

„Mincinosule!"

– Nu eram eu însumi... Îmi ieşisem din minţi. Dar nimeni nu poate să afle ce s-a întâmplat. Aş fi distrus.

„Dar n-ai avut nici o problemă să mă distrugi *pe mine*!"

Am dat energic din cap, în semn de negare.

– Nu vreau să te dau în vileag, Cooper. N-o să spun nimănui despre ce s-a întâmplat între noi. Îmi asum eu vina în ochii publicului. E-n regulă. O să fac orice-mi ceri. Doar, te rog, convinge-l pe tata să ne dea înapoi banii bunicii! Convinge-l să ne lase în pace! Chiar ţi-ar veni greu să născoceşti un alt plan, unul în care să nu fiu şi eu implicată? Te rog, Cooper, dacă m-ai iubit vreodată, te rog lasă-mă să fiu fericită!

Şi-a muşcat uşor buza, părând să se concentreze asupra cuvintelor mele. Speranţa mi s-a înălţat brusc în piept şi am făcut câţiva paşi spre el.

– Nu ştii tot ce face, toate lucrurile de care e în stare... Eu ştiu că eşti mai bun decât el, Coop. Nu te înhăita cu tata mai mult decât ai făcut-o deja!

– Ce face? a întrebat Cooper, dându-mi o şuviţă de pe faţă.

Am aruncat o privire către casă, sperând din tot sufletul că Grayson nu se uita pe fereastră. Nu, cel mai probabil încă mai dormea. Nu voiam să apară chiar acum. Trebuia să îl conving pe Cooper să mă ajute.

Am scuturat din cap.

– Manipulează oamenii pentru intrigile lui, ba chiar s-a folosit şi de Grayson. Deja i-a făcut rău, s-a folosit îngrozitor de el.

– Cum s-a folosit de mine? se auzi glasul lui dur şi glacial, de lângă mine.

Am tras aer în piept, zguduită, cu inima aproape sărindu-mi din piept. Nu îl văzusem, pentru că maşinile îmi blocaseră vederea şi pentru că fusesem extrem de concentrată asupra lui Cooper. Nu mă aşteptasem să lucreze, dar probabil că asta făcuse, cel puţin un timp. Venise din direcţia clădirii din piatră unde muncea.

– Grayson, am suspinat, îndepărtându-mă de Cooper.

Dulcica şi-a făcut apariţia din spatele lui Grayson, uitându-se direct la Cooper şi mârâind o singură dată, după

care l-a lătrat de două ori. Am făcut ochii mari. Era prima oară când Dulcica lătrase în toată viața ei – din câte știam eu.

– Cred că ar trebui să pleci. Cățelușa meu nu te place.

Cooper a schițat un rânjet.

– Sunt convins că se pricepe la oameni cam la fel de bine ca tine.

– Ea nu minte, a răspuns Grayson, cu o expresie tensionată și un ton glacial. E o cățelușă, nu un politician. Dispari de pe moșia mea!

– Chiar mă pregăteam să plec. S-a concentrat asupra mea. Știi care e poziția mea, Kira. Sunt la fel de îngrijorat în privința ta ca și tatăl tău. Vrem să te ajutăm. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! O să vin într-un suflet.

Grayson a făcut un pas înainte.

– Te asigur că *soția mea* n-o să aibă nevoie de nimic de la tine – nici acum, nici pe viitor.

Cooper s-a uitat fix la Grayson preț de câteva clipe tensionate, în timp ce eu îmi țineam răsuflarea, iar apoi a dat dovadă de înțelepciune și a cedat, întorcându-se și ducându-se la mașina cu care venise. Am expirat aspru. Nici Grayson, nici eu nu am scos vreun cuvânt cât Cooper s-a urcat în mașină și șoferul a pus vehiculul în mișcare, ocolind fântâna și ieșind pe poartă.

– Despre ce dracu' vorbeați? Plângeai? m-a întrebat Grayson, venind spre mine, cu o expresie care era un amestec de furie, îngrijorare și circumspecție.

– Ăăă... da. Am răsuflat din nou, tremurător. Trebuie să stăm de vorbă, Grayson. Am negat din cap, cu brațele moi, pe lângă corp. Putem să intrăm?

Mi-a cercetat chipul o clipă, circumspecția preluând dintr-odată controlul.

„O, Doamne, aveam să îl rănesc și era deja atât de traumatizat..." Groaza mi-a făcut umerii să se cocoșeze.

Am pornit împreună spre casă, eu făcând eforturi să nu iau în seamă tremurul picioarelor mele și l-am urmat în biroul lui. M-am întrebat de ce alesese această cameră, poate că mă dusese acolo pur și simplu pentru că era camera aflată cel mai aproape de intrare.

– Vrei să iei loc? l-am întrebat.

– Prefer să stau în picioare, a răspuns el, tensionat. Dintr-odată, se purta foarte oficial cu mine. M-am înfiorat, cuprinzându-mi talia cu brațele. Ce se întâmplă, Kira?

Poziția corpului lui și expresia atentă de pe chipul lui mă duceau cu gândul la cineva care se așteaptă să fie lovit.

– Conturile ne-au fost blocate, am spus în șoaptă, simțindu-mi chipul cum se descompunea.

Pe fața lui am văzut întâi dezorientare, apoi șoc.

– Poftim? Cum?

Am tras aer adânc în piept.

– Tata... nici nu știu toate detaliile. A făcut ceva, a declarat ceva, a blocat banii cumva, până se va face o anchetă.

– Bine... ce să zic, nu are nici o bază. Banii ăia îți aparțin, ăștia au fost termenii testamentului.

– Știu, am zis, cu glasul frângându-mi-se. Dar poate să îi țină blocați atât de mult, încât să fim forțați să începem să vindem din casă doar ca să supraviețuim. E în stare. Și o s-o facă.

Grayson a scos o înjurătură teribilă, trecându-și o mână prin păr.

– Îmi pare atât de rău... L-am subestimat. Nu m-am gândit că...

Grayson și-a sprijinit palmele de birou, și-a lăsat capul în jos și a rămas tăcut atât de mult, încât chiar m-am întrebat dacă avea să mai zică vreodată ceva.

– De ce a venit Cooper aici și despre ce vorbeați? Ai spus că taică-tău m-a folosit, m-a interpelat într-un final, îndreptându-și din nou poziția. Ce-ai vrut să spui cu asta? Spune-mi!

– Cooper... se... nu știu, se prefăcea că-și face griji pentru mine. M-am apropiat de el, punându-mi mâna pe bicepsul lui și privindu-l în ochi, folosindu-mi ochii pentru a-l implora. Te rog să înțelegi ce-o să-ți spun mai departe. Te rog să înțelegi de ce îți spun abia acum. Inițial nu am crezut că e necesar... și apoi, pe măsură ce trecea timpul...

Grayson încremenise, era ca o statuie.

– Spune tot, Kira! Acum.

M-am întors cu spatele la el.

– Ți-am spus că am făcut stagiatura la biroul tatei. Eram mai mereu pe acolo. Mai auzeam întâmplător una-alta... Mi-am lăsat brațele pe lângă corp, întorcându-mă din nou către Grayson, care asculta atent. Am dat din cap, exasperată de încercarea de a găsi cuvintele potrivite. Tatei... i-a intrat în cap că, dacă are influență asupra judecătorilor din zonă, are puteri nelimitate. În privința aceasta, chiar avea dreptate. Adevărul nu mai conta, realitatea nu mai conta dacă îi aveai

la degetul mic pe cei care luau deciziile finale. Dacă poate, le devine un fel de mentor, ca în cazul lui Cooper, le face favoruri, încheie înțelegeri...

– Ce legătură au toate astea cu mine?

Ochii mei au trecut peste contururile tăioase ale expresiei lui Grayson.

– Într-o seară, eram în biroul lui, după încheierea programului normal. Eu eram ocupată cu terminarea unor situații, în timp ce așteptam ca el să-și încheie activitatea pe ziua respectivă. Judecătorul Wentworth, judecătorul care s-a ocupat de cazul tău – m-am uitat la el, dar expresia nu i se schimbase –, a venit să se consulte cu tata în privința câtorva cazuri, printre care și al tău.

– Continuă, a spus, cu un mușchi zvâcnindu-i pe maxilarul încleștat.

Am respirat prelung.

– I-am dus un dosar și am auzit doar cât... cât să înțeleg. Era an electoral, vezi tu, și tata îl sfătuia să îți dea pedeapsa maximă – să aplice legea cât mai aspru, pentru a transmite mesajul că nu trata cu duritate doar infracțiunile comise de săraci și de minoritari, ci că dădea sentințe grele și infractorilor bogați și albi. Totul e doar un joc – un joc al imaginii și al manipulării „realității". Jucătorii nu contau, *viețile* individuale nu contează – totul poate fi manipulat dacă abordezi problema din unghiul potrivit. Tu erai doar un pion. Ăsta e motivul pentru care nu ai primit muncă în folosul comunității sau o sentință minimă, așa cum a crezut avocatul tău că avea să se întâmple. Din cauza tatei ai făcut cinci ani de închisoare. Și... nu ți-am uitat numele. În ziua aceea, la bancă, l-am auzit și mi-am adus aminte.

Abia acum am îndrăznit să mă uit la fața lui Grayson, căutând înțelegere, dar deși pielea îi devenise palidă, expresia lui nu trăda altceva decât impasivitate glacială.

– Și-apoi te-ai hotărât să mă folosești și tu. Totul a fost o mare înscenare, a rostit el.

M-am încruntat.

– Poftim? Nu, nu e... faptul că te-am văzut la bancă a fost într-un fel mâna sorții și am...

– Și te aștepți să cred asta acum? Exact asta ai făcut, te-ai folosit de mine. Și-apoi a izbucnit în râs, un hohot urât, plin de dispreț. Ce modalitate perfectă de a te răzbuna pe taică-tău! Răzbunarea perfectă, ce să zic... Să te măriți cu bărbatul pe care sfatul lui l-a băgat în închisoare – nici nu e de mirare

că s-a înfuriat atât! Doamne, ești fix ca el, intrigantă, te folosești de oameni...

Simțeam că mă sufoc, câmpul vizual mi se întuneca dinspre margini, ca și cum aș fi avut ochelari de cal.

Intrigantă? Mă folosesc de oameni? Nu, nu făceam așa ceva... sau făceam? Recunoșteam că născoceam planuri, dar nu erau gândite să facă rău oamenilor... Dintr-odată, mi-era greață și eram foarte dezorientată. Mi-am sprijinit palma pe marginea biroului lui, ca să-mi recapăt echilibrul. *Așa era? Asta făceam? Asta îi făcusem lui Grayson?*

Am dat din cap, negând totul.

– Nu m-am folosit de tine, Grayson. Voiam să încerc să îndrept lucrurile. Am crezut...

– *Să îndrepți* lucrurile? a strigat el, făcându-mă să tresar. Cum ai reușit să îndrepți *măcar un singur lucru*? A râs din nou, trecându-și mâna prin păr, apucând un pumn de păr și abia apoi lăsându-și mâna jos. Ăsta a fost planul dintru început? Să te folosești de mine și apoi să-ți recuperezi banii cumva? Doamne, Dumnezeule! *Toți* sunteți niște mincinoși. Și uite cum am ajuns – falit, legat cu lanțurile căsătoriei de o intrigantă, iar acum trebuie să am de-a face cu taică-tău *din nou*, omul care odinioară mi-a distrus viața asta blestemată a mea!

Trecuse de la paloare la îmbujorare, iar cuvintele îi tremurau.

– Grayson, am spus, întinzându-i o mână și apropiindu-mă de el, bineînțeles că nu am plănuit lucrurile astea. Interpretezi lucrurile greșit. După ce a făcut tatăl tău, pot să te înțeleg, dar interpretezi totul din perspectiva unui om care a fost traumatizat foarte tare. Te rog, dacă ne punem mintea la contribuție – amândoi – putem să găsim o soluție care să...

A făcut un pas înapoi, să se îndepărteze de mine, cu o expresie plină de dezgust. Mi-am lăsat mâna jos.

– Să găsim o soluție? Tot țeși intrigi, Kira? Oprește-te, nu mai pot. Îmi vine greață. Tu mă faci să-mi vină greață. M-am săturat de tot – de manipulări, de minciuni, de jumătăți de adevăr...

Am scuturat din cap.

– Interpretezi greșit totul, te rog... acordă-ți un timp să reflectezi la tot, te rog! Eu nu sunt ca tata, nu sunt ca tatăl *tău*.

Glasul mi s-a stins sub forma unei șoapte și am putut detecta și eu îndoiala din vocea mea.

– Chestia asta nu are nici o legătură cu tata, a scuipat el cuvintele. Chestia asta e despre *tine* şi despre faptul că nu o să mai am niciodată încredere în tine.

Am dat din cap în semn de refuz, respingând ce se întâmpla, respingând detaşarea glacială din expresia lui.

– Ştiu că ţi se pare că nu mai poţi să crezi în nimic. Dar poţi să crezi în mine.

– Aşa am crezut.

O lacrimă solitară mi s-a scurs pe obraz.

– Grayson, sunt soţia ta. Ce avem noi...

– Pot să fac rost în barul din colţ oricând, a răspuns el, glacial.

Mi-am cuprins din nou talia cu braţele.

– Ştiu că nu vorbeşti serios. Nu am vrut să-ţi fac rău. Te iubesc... am rostit cu o voce răguşită şi frântă.

Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, făcându-mă să tresar, sub impactul unei dureri profunde.

– Mă iubeşti? *Iubire?* Ştii ce mi-a oferit mie *iubirea* în viaţa asta?

A luat un prespapier de pe birou şi l-a aruncat cu putere spre fereastră. Geamul s-a spulberat la impact, iar prespapierul a căzut undeva afară. Am scos un ţipăt slab. Grayson s-a întors către mine, cu mâinile strânse în pumni de-o parte şi de cealaltă a şoldurilor.

– Nu mă iubeşti. Am fost cumpărat pe bani frumoşi, atâta tot. Am jucat rolul soţului, nu-i aşa? Şi acum înţelegerea noastră de afaceri a ajuns la final. Pleacă de-aici, a zis. Pleacă din casa mea!

– Să plec? am întrebat. Sunt soţia ta, locuiesc aici. Asta e casa mea...

– Nu mai e. În după-amiaza asta o să-l sun pe taică-tău şi îi accept oferta. Cel puţin oamenii care lucrează la podgoria asta nu vor trebui să aibă de suferit pentru că m-am căsătorit cu tine.

Mi-am lăsat capul în jos, după care l-am ridicat ca să mă uit în ochii lui.

– Te rog, Gray, dacă mă laşi să-ţi explic, ca să...

– Nu am nevoie de explicaţii sau de cuvintele tale frumoase! Toate se sfârşesc cu minciuni. Dispari! a strigat, cu faţa plină de furie.

Am tresărit din nou şi apoi am scos un singur suspin. M-am întors către uşă, deschizând-o. Am gonit pe lângă Dulcica, am auzit-o scâncind trist şi a pornit după mine.

Plângând cu suspine fără oprelişti acum, m-am dus în fugă în camera principală şi mi-am aruncat hainele şi obiectele de toaletă în valiză. Eram sigură că aveam să las în urmă câte ceva, dar eram prea tulburată şi îndurerată ca să mă apuc să caut tot.

Nu mai făcusem asta o dată? Să îndes haine într-o valiză, ca să fug rapid? Doar că, atunci, cineva mă urmărea. De data asta... de data asta eram dată afară.

De soţul meu. De bărbatul pe care îl iubeam din toată inima. Şi poate că asta şi meritam.

M-am aplecat şi m-am uitat în ochii căţeluşei, trecându-mi palmele peste capul ei mutilat, încercând să-mi controlez respiraţia întretăiată.

– Fetiţă frumoasă, i-am spus. Să ai grijă de toţi de-aici, bine? Şi să ştii că te iubesc şi că eşti o fetiţă cuminte, atât de cuminte...

M-am ridicat înainte să reîncep să plâng şi am coborât scara interioară.

Când am ajuns în holul principal, m-am oprit să mă uit la uşa deschisă a biroului. Grayson era în continuare acolo, aplecat, cu palmele sprijinite pe birou. Aproape că am pornit spre el, dar şi-a ridicat ochii, cu chipul împietrit şi distant, şi s-a uitat fix la mine, fără să scoată vreo vorbă. Se închisese complet în el, ca şi cum între noi nu fusese niciodată nimic.

M-am tras câţiva paşi în spate, după care m-am întors şi am rupt-o la fugă, ieşind pe uşă şi îndreptându-mă spre maşina mea, unde am aruncat valiza în portbagaj şi m-am urcat la volan, cu o răbufnire de aer din piept şi, din nou, am făcut eforturi disperate să pot respira. Era ca şi cum lumea s-ar fi prăbuşit cu totul în jurul meu.

Grayson era la fereastră acum, mă privea cum plec, aşa cum făcuse în acea primă zi.

Am pornit motorul, am ocolit fântâna bolborositoare, am trecut pe lângă căsuţa mea şi stejarul în care mă cocoţasem o dată şi am ieşit pe poartă, accelerând pentru a lăsa în urmă Podgoria Hawthorn, accelerând pentru a lăsa în urmă singura casă unde crezusem că îmi găsisem locul.

Capitolul 23

GRAYSON

Nefericire. Acesta era singurul sentiment de care se părea că eram în stare. Tot ce credeam că știu – tot ce-mi dădea motivație să continui – se prăbușise în jurul meu. Toți erau mincinoși. *Mincinoși, trădători, manipulatori, intriganți.*

Stând în casă mă simțeam mai degrabă ca în celula aceea mică în care-mi petrecusem cinci ani lungi și plini de singurătate – îmi părea întunecată și mohorâtă. Noaptea hoinăream din cameră în cameră, când când nu puteam să mă odihnesc, iar apoi trăgeam draperiile groase și dormeam toată ziua. Munca nu mai reușea să-mi distragă atenția de la toate problemele, ca odinioară. Ce rost mai avea să resuscitez podgoria asta? Ca să locuiesc aici, locul pe care tata voise să-l folosească drept instrument de răzbunare și să-mi amintească faptul că nu aveam pic de valoare? Nu mă mai atrăgea cu nimic ideea de a o vedea având succes. Podgoria aceasta nu era decât un mod grandios și dureros de a-mi aminti cât de mult mă urâse omul acela și cum, într-un mod absolut *jalnic*, nu renunțasem la speranța că avea să mă iubească într-o bună zi, agățându-mă orbește de ideea că îmi lăsase această podgorie grație acelei iubiri. Îl vedeam pe tata peste tot aici, iar acum, în loc ca asta să mă facă să mă mândresc cu realizările mele, mă copleșea de rușine și amărăciune. Dacă mă ura, puteam și eu să-l urăsc la rândul meu. Acesta a devenit noul meu legământ.

L-am pus pe Walter să vândă ultimele câteva sticle rămase din colecția tatălui meu și mi-am sumețit puținele puteri care îmi mai rămăseseră ca să mă întâlnesc cu José, Harley și cu Virgil ca să îi concediez. Nu mai puteam să îi plătesc. Am folosit ultimii bani obținuți din vânzarea vinurilor pentru a-i plăti până la sfârșitul lunii. Expresiile lor șocate și triste m-au făcut să mă disprețuiesc și mai mult.

Şi apoi le-am spus lui Walter şi lui Charlotte că şi ei erau concediaţi. O concediasem pe Charlotte de o groază de ori de-a lungul anilor, dar mi-am dat seama privind-o în ochi că era conştientă că, de data asta, vorbeam cât se putea de serios. Într-un final, avea să fie nevoie să vând podgoria pentru a supravieţui, pentru a o lua de la capăt, dar încă nu-mi puteam aduna suficientă putere ca să mă ocup de asta.

Charlotte şi Walter au încercat amândoi să stea de vorbă cu mine, dar nu am vrut să îi ascult pe nici unul. Chiar şi *ei* mă minţiseră – oamenii în care crezusem că pot să am încredere completă. Mă lăsaseră să cred că tata mă iubise până la urmă, dar nu făcuseră altceva decât să-mi ascundă adevărul, un act de cruzime şi răutate. Mă văzuseră făcându-mă de râs ca un idiot şi asta *mă durea.*

Şi Kira... inima mi se precipita în piept. Cea mai crudă dintre toţi. Îi dăruisem toată inima mea idioată – până la ultima fărâmă – şi, în tot acest timp, mă minţise şi ea. Despre ce *altceva* mă mai minţise? Ce alte lucruri mă făcuse să cred, să sper, doar pentru a mă face de râs din nou? Am închis ochii strâns, amintindu-mi momentul acela din biroul meu, când îmi spusese că mă minţise de la început. Fusese ca şi cum un pumnal mi se înfipsese în inimă şi în minte nu-mi răsuna decât „nu tu, oricine, dar te rog nu şi tu!" Am azvârlit paharul de vin din care beam înspre şemineul din camera de zi, savurând sunetul ascuţit al sticlei sparte. Sprijinindu-mi palmele de şemineu, mi-am lipit fruntea de piatra rece. Mai mult, la săptămâni bune după ce plecase, simpla apariţie a numelui ei în mintea mea îmi provoca un dor cumplit, din rărunchi, şi sentimentul că eram gol de dinăuntru. *Idiotule!* Îmi spusese că nu simţea decât dezgust faţă de Cooper Stratton. Şi apoi îi văzusem stând de vorbă, ea stând aproape de el, cu mâinile pe pieptul lui, încercând să-l convingă de ceva. *Coop,* aşa îi spusese. Recunoscusem vinovăţia de pe chipul ei când îi luasem prin surprindere făcându-mi apariţia. Manipulatoare mincinoasă mică!

Niciodată! Niciodată nu avea să-mi mai pese dacă cineva mă iubea sau nu. Aveam să-mi formez un strat de gheaţă pe acea parte a inimii mele care mai putea fi rănită şi uram faptul că mai exista aşa ceva în mine.

Trebuia să mă duc la tribunal, să depun actele de divorţ, dar sincer să fiu, habar nu aveam unde trebuiau trimise documentele Kirei şi oricum nu prea voiam să ies din casă. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să iau bani de la taică-

său şi să-i dau satisfacţia de a mă avea în puterea lui. Nimeni nu avea să mă mai controleze vreodată, mai ales ticălosul ăla!

În final, extenuat doar de efortul de a gândi, m-am prăbuşit pe canapea, nedorindu-mi să mă culc în patul meu în seara asta – pentru că nu făcea decât să-mi declanşeze amintiri cu ea. Şi totuşi, am adormit cu numele ei pe buze.

Era o zi cenuşie şi mohorâtă în Napa, făcută şi mai mohorâtă de faptul că tocmai amanetasem inelul pe care i-l dădusem Kirei când ne cununaserăm, ca să fac rost de nişte bani de care aveam mare nevoie. Eram acoperit de ruşine şi stânjeneală. Iată cum decăzusem – *din nou*. Iniţial, cumpărasem acest inel pentru Vanessa, şi totuşi, când l-am împins pe tejgheaua amanetului, am simţit un junghi în inimă nu din cauza gândurilor legate de femeia pentru care îl cumpărasem, ci a celor despre cea căreia i-l dădusem până la urmă. *Kira.*

Eram la volan, traversam oraşul pentru a mă întoarce la podgorie când am zărit maşina Kirei. Am tras aer adânc în piept dintr-odată, şocul făcându-mă să trag de volan. *Kira era în Napa?* Rămăsese aici tot timpul ăsta? Oare unde stătea? Avea o mulţime de opţiuni în San Francisco, dar aici? Inima a început să-mi duduie rapid. Am tras camioneta pe dreapta şi am coborât. Pe strada asta erau două magazine şi un restaurant. M-am uitat prin vitrinele celor două magazine, dar nu am văzut-o.

„Ce faci, Grayson? În fond, ce anume crezi că o să-i spui?"

Habar nu avea, şi totuşi o senzaţie de anticipare entuziasmată îmi făcea muşchii abdomenului să se încordeze. *Era aici.* Fusesem zdrobit când îmi spusese de tatăl ei, mă purtasem cu atâta asprime, dar poate... poate că, dacă aş vorbi eu ea, poate avea să mă ajute să înţeleg.

Restaurantul nu avea ferestre, aşa că am deschis uşa şi am intrat în zona de recepţie, sperând să o pot zări, cu speranţa înflorindu-mi în inimă. Am văzut-o imediat, venea spre mine.

Cooper Stratton era alături de ea, ţinând-o posesiv de braţ.

Imediat, parcă pardoseala s-a înclinat sub tălpile mele şi am văzut roşu în faţa ochilor. *Avusesem dreptate în privinţa ei!*

Abia atunci m-a văzut, cu un licăr de surprindere în ochi, urmat de o umbră pe care nu am putut să o identific care i-a trecut peste față. Cu ochi mari, s-a uitat la Cooper și apoi înapoi la mine, cu o expresie rugătoare în ochii aceia minunați.

Am fost copleșit de o furie cotropitoare. Corpul meu a străbătut distanța dintre noi înainte să apuc să iau decizia de a mă pune în mișcare.

– N-ai pierdut vremea, nu? am zis printre dinții încleștați. Ăsta a fost planul tău de la început? Să te măriți cu mine, să pui mâna pe bani, să-i recuperezi cumva și apoi... *el?*

Nu doar că mă mințise despre amestecul tatălui ei în viața mea, mă mințise și în legătură cu Cooper. Dacă l-ar fi urât cu adevărat, așa cum mă făcuse să cred, nu i-ar fi acordat nici trei minute din timpul ei, cu atât mai puțin *n-ar fi luat prânzul* cu el. *Mincinoasa dracului! Mincinoasă frumoasă...* Suferința îmi sfâșia inima.

Kira a făcut un pas înapoi, dar nu înainte să apuc să-i simt pentru o secundă parfumul delicat. Un dor cumplit m-a copleșit și-mi venea să urlu de durere.

Nu e a ta. N-a fost niciodată.

„Nu te vreau. Nu te vreau. Nu te vreau. Nu te vreau."

– Grayson, te rog, nu știi ce spui, a spus ea, cu vocea frângându-i-se.

– A, cred că știu foarte-foarte bine ce spun. M-am apropiat din nou și m-am aplecat spre ea, spunându-i încet la ureche: Ia zi-mi, Kira, ai ales să fii una dintre târfele lui, sau soția întreținută care închide ochii? Dacă e vorba de a doua opțiune, îți dai seama că va trebui să divorțezi de mine mai întâi, da?

Am simțit-o tresărind la auzul cuvintelor mele și trăgând rapid aer în piept.

În secunda următoare, m-am trezit cu Cooper lângă mine, spunând:

– Ce dracu' cauți aici? și, înainte să apuce să încerce să se interpună între mine și Kira, m-am răsucit, cu toată furia și durerea mea ieșind bolborosind la suprafață, cu tot ce pierdusem învârtejindu-mi-se în piept într-o furtună de durere și l-am prins de cămașă, împingându-l până la perete și izbindu-l de el.

Kira a țipat și am auzit mai multe persoane trăgând aer în piept, uimite, din sala de mese a restaurantului, aflată lângă recepția unde se desfășura confruntarea noastră.

Cooper pălise și ochii lui mă fixau, plini de teamă, în timp ce îl apăsam de perete. Am expirat zgomotos și i-am dat drumul. Aproape că s-a prăbușit pe brânci, dar s-a redresat, iar eu m-am retras. Spaima m-a izbit la fel de rapid cum o făcuse furia. *O, Doamne, ce făceam?* M-am uitat urât la Cooper, a cărui expresie reflecta în același timp mânie și un fel de veselie. A ridicat arătătorul la mine.

– Te-ntorci la închisoare, ratatul dracului ce ești!

Și-a îndreptat umerii și a izbucnit în râs, după care s-a întors către un bărbat care probabil că era managerul restaurantului – care asista la toate acestea cu o expresie șocată pe chip – și i-a spus:

– Fă-mi rost de numele și numerele de telefon ale tuturor persoanelor care au fost martore la acest incident. O să te sune avocatul meu să i le dai. Apoi s-a uitat la Kira, cu satisfacție. Hai să mergem!

Pe obrajii Kirei curgeau lacrimi.

– Lasă-mă să vorbesc cu el un minut, i-a spus lui Cooper, cu glasul frângându-i-se.

Cooper s-a încruntat.

– Nu pot să te las singură cu el! Evident, e periculos.

Am făcut din nou un pas spre el, iar Kira s-a postat repede în fața mea, punându-și mâna pe pieptul meu.

– Suntem în public, a spus. Suntem în regulă. Este soțul meu, Cooper.

– Deocamdată. Cooper a îngustat din pleoape și s-a uitat de la mine la ea preț de o secundă, după care a dat aprobator din cap. Oricum trebuie să plec. Vin și te iau diseară.

S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz, fixându-mă cu ochii lui ca de pasăre în tot acest timp și am simțit o furie reînnoită în măruntaie. Eram tentat să îl pocnesc – ce mai conta acum? În loc de asta, am rămas pe loc, încleștându-mi maxilarul întruna, încercând să-mi recapăt controlul asupra emoțiilor. Cooper a arătat spre mine.

– O să te caute avocatul meu.

M-am mulțumit să mă uit lung la el. Nu voiam să îi dau satisfacția de a reacționa în vreun fel.

A ieșit cu pași vioi din restaurant, fără să mai arunce vreo privire înapoi, iar ochii mei s-au întors în sfârșit la Kira. Avea chipul cenușiu și ochii mari. Evident, nu se așteptase să dea ochii cu mine în timpul întâlnirii cu iubitul/fostul iubit.

– Gray, mi s-a adresat în șoaptă.

A schiţat un pas către mine, iar eu m-am răsucit rapid, ieşind pe uşa restaurantului. Nu mai aveam ce să îi spun. Îmi simţeam inima făcându-se fărâme în piept.

– Grayson! am auzit-o strigând în urma mea în timp ce mă îndepărtam de ea, mergând pe trotuar.

Oprindu-mă şi întorcându-mă, am pornit cu paşi hotărâţi înapoi, direct către locul unde stătea ea. Alături era o alee îngustă şi am prins-o de încheietură, trăgând-o pe ea şi lipind-o de un perete de cărămidă. A scos un suspin slab.

– Ce faci?

– Încerc să-mi aduc aminte ce-am văzut la tine. Mi-am lipit gura de a ei, lingând locul de împreunare a buzelor. A scâncit încet şi s-a deschis pentru mine, deşi îi simţeam în continuare corpul încordat, lipit de al meu. Mi-am împins limba în gura ei, după care mi-am retras-o iute, forţându-mă să arborez o expresie neutră. Nu, nici pe departe atât de grozav pe cât îmi aduceam eu aminte.

A făcut ochii mari şi a clipit, privindu-mă confuză. Mi-am lăsat capul în jos şi mi-am trecut buzele peste pielea gâtului ei. Corpul i s-a încordat şi m-am tras înapoi.

– Nu, nu simt nimic.

Colţurile buzelor ei s-au lăsat în jos, iar lacrimile îi sclipeau în ochi. Am făcut un efort să alung sentimentul incomod de vinovăţie care-mi gonea prin vene.

„E o mincinoasă", mi-am reamintit cu o sforţare conştientă.

– Ştii ce cred? Cred că eram disperat şi tu erai... cum se spune? *La îndemână.* De când ai plecat, am ajuns la concluzia că-mi place mai mult varietatea în ceea ce priveşte femeile, ceea ce nu se potriveşte cu jurămintele de cununie. M-am bucurat de vreo câteva recent. Ai fost acceptabilă, dar, de când ai plecat, am avut parte de unele mai bune.

A tresărit, cu lacrimile curgându-i pe obraji în voie acum şi, deşi ruşinea mi se rotea în măruntaie, nu am reacţionat în nici un fel. *Nici în ruptul capului.* Dacă ea intrase direct în aşternutul lui Cooper, atunci puteam şi eu să dau dovadă de o fărâmă de mândrie. Cum stăteam acolo, uitându-ne fix unul la celălalt, bărbia i s-a înălţat. Chiar şi acum, era pe punctul de a se mobiliza. *Fir-ar ea să fie a dracului!* Voiam să o distrug, aşa cum mă distrusese ea pe mine. Voiam să mă las în genunchi, să o rog şi să o implor să facă cumva ca totul să fie bine – să mă cuprindă în braţe şi să-mi spună că totul nu era decât un coşmar oribil – şi *mă uram* pentru asta. Mă

uram pentru că speram. Sentimentul acela familiar de a tânji după dragostea cuiva care nu avea să mi-o ofere niciodată mi-a dat un fior prin tot corpul. Stătea acolo, palidă, suferindă şi dureros de frumoasă şi nu avea nici un drept! Îmi răpise totul – chiar mai mult decât crezusem vreodată că am de pierdut.

Imaginea chinuitoare a Kirei înfăşurată în cearceafuri, împreună cu Cooper, mi-a venit nechemată în minte şi am înghiţit fierea care mi-a venit pe gât.

– Nu vreau să crezi că nu am apreciat favorurile tale, totuşi. La momentul respectiv, au fost destul de savuroase. Se pare că au fost extrem de scumpe, totuşi. Mi-am trecut un deget de-a lungul obrazului ei neted, iar ea se uita fix la mine, fără să schiţeze vreo mişcare. Numele, podgoria şi libertatea mea, după toate probabilităţile...

Inima, sufletul meu.

O lacrimă mi-a atins degetul şi mi l-am retras, ca şi cum ar fi fost ars de un acid, întorcându-i spatele şi ieşind de pe aleea întunecoasă pentru a păşi pe trotuarul luminat. Am auzit sunetul înfundat al suspinelor ei, dar nu m-a strigat şi nici eu nu m-am uitat înapoi.

Am condus spre casă plin de o durere glacială, cu pielea înfiorată de mai multă nefericire decât simţisem de când mă ştiam. Când am ajuns, m-am dus direct la dulapul cu băuturi şi am scos o sticlă de scotch învechit. Vinul nu era suficient de tare pentru ce-mi trebuia mie azi.

Dând pe gât prima duşcă, mă uitam pe fereastră la via din depărtare. Chiar înainte de plecarea Kirei, măsurasem nivelul de zahăr, acid şi taninuri, determinând când strugurii aveau să fie perfecţi pentru recoltare. *Adică acum.*

Dar nu aveam fondurile necesare pentru a angaja ajutoare pentru recoltare. Mi-am ridicat paharul, într-un toast batjocoritor.

– V-aţi făcut treaba tare frumos. Îmi pare rău că v-am dezamăgit şi pe voi.

Într-o săptămână, strugurii aveau să putrezească, neculeşi, complet irosiţi – o metaforă reuşită pentru întreaga mea viaţă.

Bineînţeles, probabil că urma să fiu la închisoare oricum, pentru agresarea lui Cooper Stratton.

Mi-am turnat încă un pahar şi l-am lăsat să-mi pârjolească gâtul. Totul era pierdut. Nu era nici o speranţă, nu-mi mai rămăsese nici o speranţă.

Capitolul 24

GRAYSON

Lumea a prins contur şi am gemut, prinzându-mi capul în palme pentru a opri pulsaţia aceea continuă. Eram în camera de zi, întins pe canapea, cu sticla goală de scotch pe abdomen, împreună cu păhărelul din care băusem. Nu m-am deranjat să le pun bine înainte de a mă ridica în şezut, aşa că s-au rostogolit pe podea, fără să se spargă, doar căzând cu un bufnet uşor.

Ridicându-mă stângaci în picioare, am început să-mi frec ceafa, încercând să-mi detensionez muşchii. Afară, soarele răsărea, iar cerul era scăldat în nuanţe de auriu. Am clipit şi am încremenit. Se părea că erau... zeci de muncitori în vie, culegând strugurii. Mi-am mijit ochii, scărpinându-mi absent abdomenul, încercând să înţeleg ce vedeam în faţa ochilor.

– Cred că o să ai nevoie de astea, am auzit o voce din spatele meu şi m-am răsucit, dând cu ochii de Charlotte, care punea două tablete care presupuneam că erau calmante şi un pahar cu apă pe masa de lângă canapea. Nu că n-ai merita pe deplin starea pe care o ai acum. Ţi-aş trage şi eu două peste cap, dar n-o s-o fac. Se pare că ai făcut-o tu destul.

– Ce dracu' se întâmplă afară? am întrebat poruncitor, ignorându-i celelalte remarci.

– Strugurii ăia n-o să se culeagă singuri, a răspuns ea.

Am tras aer adânc în piept.

– Ce voiam să zic e... cine a angajat oamenii ăia? Ştii foarte bine că eu nu am cum.

– Harley a apelat la nişte cunoscuţi cărora le-a făcut servicii de-a lungul anilor, iar el, Virgil şi José au pus laolaltă banii pe care i-au primit de la tine pentru luna asta. O să îi împartă oamenilor care au acceptat să lucreze aici săptămâna asta.

– Culesul strugurilor durează mai mult de atât, după cum bine știi.

– Da, păi... e un început și, dacă reușești să îmbuteliezi vinul din butoaie, poți să începi să îl vinzi. Avem o altă echipă care o să vină diseară, ca să ne ajute la asta.

M-am întors iute către Charlotte, strâmbându-mă din cauza durerii puternice care mi-a străpuns capul.

– De ce? De ce fac una ca asta?

– Presupun că o fac deoarece cred în tine.

– Cred în mine? Am scos un hohot brusc, ca un lătrat, care n-a făcut altceva decât să-mi mai provoace un val de durere. Cu ce-i ajută asta când trebuie să le pună mâncare pe masă celor de acasă? Apropo de asta, tu de ce mai ești pe-aici?

Charlotte s-a mulțumit să strângă din buze.

– Poate vrei să faci un duș și să te duci la ei.

Am pufnit.

– Nu. Azi am planuri cu încă o sticlă de scotch.

Mi-am spus că nu-mi pasă de privirea dezaprobatoare pe care mi-a aruncat-o înainte să iasă din cameră. Și ea mă mințise. Singurul motiv pentru care nu o dădusem afară din casa mea era că fusese aici de când eram eu mic. Dar avea să fie nevoită să plece destul de curând – de cum nu aveam să mai îmi permit să cumpăr provizii pentru făcut prăjituri. Sau de cum aveam să fiu arestat din nou pentru agresarea lui Cooper Stratton. Am scos un geamăt, trecându-mi mâinile prin păr, văzând din nou clar ce dezastru era viața mea.

– Charlotte! am strigat. Ea s-a oprit în dreptul arcadei late care separa camera de zi de holul de la intrare, privindu-mă peste umăr. A venit cineva de la poliție pe aici? Sau a sunat?

– Nu, a răspuns ea, după care s-a întors și a pornit spre bucătărie.

M-am întrebat de ce nu era deloc curioasă privind motivul pentru care pusesem această întrebare. Poate că, pur și simplu, nu mai putea să se împovăreze cu încă o grijă. Nici eu, și totuși, se pare că soarta avea alte planuri cu mine.

Am dat pe gât cele două tablete pe care mi le lăsase Charlotte, după care m-am dus la etaj, am făcut duș, lăsând apa fierbinte să-mi aline mușchii înțepeniți. După ce m-am îmbrăcat, am intrat în camera de oaspeți aflată de cealaltă parte a holului pentru a mă uita la via din partea aceea. Toate mașinăriile și toți lucrătorii erau tot acolo. Netoții! Era doar o pierdere de vreme.

M-am întors la mine în cameră şi m-am trântit pe pat, uitându-mă lung la ventilatorul de pe plafon, la care mă uitasem, minunându-mă, atâtea nopţi, după ce făcusem dragoste cu Kira.

„Opreşte-te, nu te gândi la ea... nu acum!"

Se trezea alături de Cooper în dimineaţa asta? Aveau să ia micul-dejun în pat? Chinuit de propriile gânduri, m-am dus să iau a doua sticlă de scotch. Aveam să beau atât de mult, încât să-mi murez creierul, omorând toate celulele în care erau stocate amintirile cu ea.

Charlotte era în camera de zi, împăturea pătura cu care mă învelisem parţial în noaptea anterioară. Aruncând o privire pe fereastră, am mormăit:

– Îşi pierd vremea. Urăsc locul ăsta. Chiar dacă aş avea posibilitatea să fac podgoria să prospere, acum nici nu m-aş mai deranja. Mai degrabă aş distruge-o, aşa cum a făcut tata. Aici nu e decât nefericire – suferinţă, minciuni şi amintiri urâte.

– Dacă asta crezi tu, înseamnă că aşa e.

Mi-am îngustat pleoapele.

– Chiar asta cred. Ştiu că aşa e.

– Bine.

Am strâns din buze, furios că Charlotte putea în continuare să mă enerveze cu doar câteva cuvinte.

Din câte se părea, nu terminase.

– Şi Walter e acolo, afară, să ştii, mi-a spus când eu m-am aplecat să deschid uşa dulapului de băuturi. Sper doar să nu i se agraveze durerile de spate. Şi, bineînţeles, acum nu mai vede bine. Sper că alege strugurii bine...

M-am oprit, dându-mi ochii peste cap.

– Walter e sănătos tun, am spus.

Charlotte a ridicat din umeri.

– Nu am vrut să te deranjez. Tu vezi-ţi de băutura ta, ai grijă să nu te opreşti până nu uiţi de tot şi toate. Poate tenduri să le faci cu mâna oamenilor din când în când, dacă nu uiţi. Sunt convinsă că o să îi mai înveseleşti în timp ce fac muncă manuală pentru o simbrie mai mică decât salariul minim pe economie, în soare, din zori până în seară.

– Doamne, am mormăit, nici măcar nu e atât de cald.

Eram foarte conştient că încerca să mă facă să mă simt vinovat. Adevărul era că poate o zi de muncă grea era o modalitate mai bună de a-mi limpezi gândurile decât

alcoolul. Şi măcar nu mi-ar da senzaţia că aveam un bolovan de zece tone pe cap.

– Dacă asta mă scuteşte de a te mai asculta, mă duc acolo şi muncesc până cad lat, am zis printre dinţi.

Charlotte a ridicat din umeri, dar i-am văzut buzele curbându-i-se într-un zâmbet înainte de a se întoarce cu spatele. Fir-ar ea să fie!

Când m-am întors în casă în seara aceea, murdar şi plin de sudoare, mă dureau toţi muşchii. Din câte se părea, Harley luase legătura cu toţi foştii puşcăriaşi din emisfera nordică pe care îi cunoştea şi acum toţi munceau pe podgoria mea. Nu ştiam dacă avea să iasă ceva din asta, dar senzaţia oribilă pe care o aveam în stomac atunci când mă gândeam că strugurii pe care îi îngrijisem cu atâta drag aveau să putrezească şi să cadă pe jos se mai potolise. Măcar, aşa, aveau să fie în butoaie, iar eu o să pot să încep să îmbuteliez vinul. Iar când o să vând podgoria, aveam să obţin un preţ mai bun dacă era o podgorie funcţională, nu una aflată la un pas de ruină. Aveam să divorţez de Kira, să câştig ceva bani din vânzarea Podgoriei Hawthorn şi să mă duc undeva, unde să fac... *ceva*. Nefericirea ameninţa să se întoarcă, cu gândurile chinuitoare care se retraseseră pe fundal cât muncisem toată ziua.

Am făcut un duş rapid şi am dat să cobor la parter, oprindu-mă în faţa camerei în care stătuse Kira înainte să se mute în ceea ce în mintea mea era în continuare camera *noastră*. Durerea mi-a strâns inima când m-am uitat prin camera goală. Am deschis dulapul de haine, dar nu lăsase nimic în urmă. Deschizând sertarul de sus al comodei, am descoperit două cămăşi de noapte pe care le uitase. În mod ruşinos, le-am dus la nas şi le-am adulmecat, inhalând mirosul ei. Mi-am reprimat geamătul chinuit care mi s-a ridicat în gât şi le-am pus înapoi la locul lor. Atunci am zărit ceea ce părea a fi o cutie mică de bijuterii. Am luat-o şi am deschis-o încet, trăgând aer adânc în piept când am văzut o verighetă bărbătească din platină. Am scos-o din suportul de catifea indigo şi am ridicat-o la lumină. Era gravată pe interior: *Dragonul meu, dragostea mea*. Cuvintele s-au abătut ca o lovitură peste inima mea deja îndurerată. Am rămas acolo un timp care mi s-a părut a fi îndelungat, cu un vârtej de confuzie în suflet. Într-un final, am pus verigheta înapoi în cutie şi pe aceasta în sertar, după care m-am dus jos să îi

întâmpin pe Harley, Virgil şi pe José pe care Charlotte îi invitase să rămână la cină. Tocmai ce intrau în casă, tustrei murdari, obosiţi, dar fericiţi cumva.

Vinovăţia mi s-a suprapus pe suferinţă. În ciuda muncii lor strașnice, într-un final, nu aveam să pot să le ofer mare lucru. Într-un final, aveau să fie nevoiţi să-şi găsească de lucru în altă parte.

Bătând pumnul cu Harley, i-am mulţumit din nou.

– Frate, doar nu credeai că n-o să te mai ajut doar pentru că acum nu mai suntem la închisoare, nu?

A zâmbit, masându-şi braţele bronzate şi masive. Eram sigur că îl dureau muşchii la fel de tare ca pe mine, dacă nu cumva mai tare. Lucrase de când se crăpase de ziuă.

– Nu merit, Harley, i-am spus, masându-mi ceafa.

– Poate că meriţi, poate că nu. Nu sunt eu în măsură să zic asta. Eu ştiu doar cine-mi sunt prietenii şi îi ajut cum pot. Îţi sunt dator că mi-ai salvat viaţa – aşa cum îi sunt dator şi Kirei. Oricare dintre voi poate să-mi ceară orice şi mă execut imediat.

Mi-am dres vocea, emoţiile copleşindu-mă dintr-odată. Doar că eram atât de obosit...

– Şi asta se aplică şi pentru femeia mea, ai înţeles?

– Ăăă...

Harley a chicotit.

– Priscilla e o femeie *pe cinste.*

A schiţat un rânjet.

Virgil s-a apropiat cu paşi greoi, întrerupându-ne.

– Bună, Virgil, i-am spus.

Dulcica era chiar în spatele lui.

– Bună seara, domnule Hawthorn. Mi-a zâmbit fericit. Culegem struguri, facem vin.

I-am zâmbit şi eu.

– Mulţumesc, Virgil. Am ridicat mâna şi i-am strâns uşor umărul. Eşti un om bun.

– José, l-am întâmpinat când şi el şi-a făcut apariţia pe uşă. Haideţi să mâncăm!

Când am pornit spre bucătărie, Walter tocmai cobora scara interioară. Nu arăta bine şi, dintr-odată, faptul că trudise toată ziua pentru mine a stârnit un val de vinovăţie care m-a izbit. Doamne, avea de două ori mai mulţi ani decât mine. M-am încruntat când s-a prins de balustradă, ducând o mână la piept.

– Walter? l-am întrebat.

A scos un sunet sugrumat şi s-a aplecat în faţă. M-am aruncat spre el, amortizându-i prăbuşirea cu corpul meu. Am auzit-o pe Charlotte ţipând undeva în spatele meu, în timp ce mă chinuiam să rămân în capul oaselor, cu corpul lui Walter peste mine.

– Întoarce-l, l-am auzit pe Harley dându-mi indicaţii şi, dintr-odată, nu am mai simţit pe mine greutatea lui Walter.

Totul părea să încetinească, vocile răzbăteau ca prin apă şi în urechi îmi bubuia propria inimă. L-am auzit pe José sunând la 911, în timp ce eu am îngenuncheat lângă Walter. Se chinuia să tragă aer în piept, cu palma peste inimă în timp ce eu şi Charlotte stăteam în genunchi lângă el.

– Ambulanța e în drum spre noi, am spus răgușit, cu pieptul plin de teamă.

Charlotte plângea pe muteşte, mângâindu-i părul. Walter parcă încerca să spună ceva, mai întâi ei şi apoi mie, dar din gât nu-i ieşea nici un sunet, doar suspine şi gâfâieli, cum se lupta să respire. Într-un final, m-a apucat de mână, strângând-o tare în timp ce a reuşit să îngaime sugrumat:

– Ca... pe... băiatul meu.

Inima mi s-a strâns tare în piept, aşa că m-am trezit şi eu chinuindu-mă să respir.

– Nu vorbi, i-a spus Charlotte. Şi nici să nu te gândeşti să mă părăseşti, ţap bătrân şi încăpăţânat!

Walter a scos un ultim suspin şi s-a lăsat moale, rămânând nemişcat, fără să mai scoată vreun sunet. Panica mi-a înfiorat toată pielea, iar respiraţia mi-a devenit sacadată. Am auzit un cuvânt repetat încontinuu:

– Nu, nu, nu! şi, într-un final, mi-am dat seama că vocea mea era cea care rostea cuvântul acela ca pe o rugăciune.

Rezerva de spital era întunecată şi liniştită, lumina cenuşie a zorilor răzbătând printre jaluzelele orizontale, iar ritmul solid al inimii lui Walter era fredonat de monitorul cardiac aflat lângă patul în care stătea. Stăteam aplecat, pe un fotoliu aflat lângă patul lui, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu capul în mâini. Charlotte se dusese acasă în urmă cu câteva ore, să se odihnească şi să îi dea de mâncare Dulcicăi. Voise să rămână aici peste noapte, dar în spital nu exista nici un pat liber şi era puţin probabil ca Walter să se trezească pe parcursul nopţii, în ciuda faptului că starea lui era stabilă acum. Aşa că mă oferisem eu să rămân, spunându-i că eram

mai tânăr, nu aveam probleme cu spatele şi că urma să o sun dacă se trezea înainte să vină ea, de dimineaţă.

Ducându-mi o mână la ceafă, am început să-mi masez muşchii încordaţi.

– Sper că nu te deranjează să-ţi spun asta – am întors capul rapid când am auzit vocea lui Walter –, dar arăţi ca dracu', domnule.

Am răsuflat uşurat.

– Când te-a influenţat vreun pic pe tine ce mă deranjează şi ce nu, Walter? l-am întrebat, încercând să-mi maschez zâmbetul larg care încerca să iasă la iveală.

– Niciodată, a recunoscut el.

M-am ridicat în picioare şi i-am umplut un pahar cu apă din carafa de pe masa de lângă pat, ajutându-l să îl ţină cât a luat câteva guri mari. Lăsându-şi capul pe pernă, s-a uitat atent la mine. M-am aşezat din nou pe fotoliu trăgându-l un pic mai aproape de patul lui. Scoţându-mi telefonul, i-am spus:

– Tipic pentru tine, să te dai în spectacol aşa cum ai făcut aseară. O să o anunţ pe Charlotte...

– Aşteaptă câteva minute, a spus Walter, pe un ton serios, ridicând dintr-o palmă.

M-am oprit, după care am pus telefonul în buzunar.

– Nu m-am dat în spectacol aşa ca să te las să pleci de aici fără să asculţi tot ce vreau să-ţi spun.

I-am adresat un zâmbet strâmb şi reţinut, dar am dat aprobator din cap.

– Bine. Aşa facem.

Preţ de câteva clipe, Walter nu a spus nimic. Când, în sfârşit, a început, glasul îi era liniştit, dar măsurat.

– Ieri, când stăteam întins la baza scării, ştii ce-mi răsuna în minte? Am clătinat din cap. Mă tot gândeam... te rog, Doamne, fă să nu plec de pe lumea asta fără să-i spun băiatului ăstuia ce simt pentru el.

– Walter... am zis, trecându-mi mâna prin păr, cu pieptul invadat de emoţie.

Nu discutasem niciodată despre sentimente cu Walter.

– Noi am avut un băieţel, a zis, dregându-şi vocea când glasul i s-a frânt brusc când a rostit cuvântul „băieţel".

Mi-am lăsat capul într-o parte.

– Poftim? N-aţi pomenit niciodată...

– Nu, ne vine greu să vorbim despre Henry. L-am pierdut când era doar un bebeluş. Charlotte a... suferit îngrozitor, ca

şi mine.

– Îmi pare rău, Walter, am spus, dintr-odată răguşit.

A dat aprobator din cap, cu o tristeţe în ochi pe care o mai văzusem, când tata îmi dădea pedepse – cele mai multe crude şi toate dureroase.

– După aceea, n-am mai putut să facem copii. Şi să trăim acolo, în casa unde trăiserăm cu el, a devenit insuportabil. Aşa că, a tras aer adânc în piept, ne-am hotărât să venim aici, în America, să punem bazele unei vieţi noi. Am intrat în slujba familiei tale şi am avut parte din nou de un pic de fericire. Şi apoi, într-o bună zi, cineva a bătut la uşă şi ai intrat în viaţa noastră. În ciuda reacţiei lui Ford şi a Jessicăi Hawthorn, pentru mine şi Charlotte, *pentru noi,* tu ai fost darul *nostru,* şi asta ai fost de-atunci încoace. N-a existat zi de la Dumnezeu în care să nu fim mândri de tine. Vreau să ştii asta.

– Walter...

Glasul mi s-a frânt.

– Nu am putut să fim mereu aproape de tine şi nu am putut să intervenim mereu, pentru că ne temeam că tatăl tău avea să ne alunge şi nu te-am mai fi ajutat cu nimic, dar am făcut tot ce-am putut ca să-ţi arătăm... că nu erai singur – nici atunci, nici acum. Niciodată. Nu ţi-am spus despre ce a făcut tatăl tău pentru că te iubim şi am încercat să purtăm noi această povară teribilă în locul tău cât am putut de mult. Nu am făcut asta pentru că voiam să-ţi ascundem ceva, am făcut-o din dragoste. Sper că o să ajungi cândva să înţelegi.

M-am lăsat pe spătarul fotoliului, lăsând cuvintele lui să se reverse în inima mea. Bineînţeles că ştiusem dintotdeauna – Walter şi Charlotte au fost părinţii mei într-o măsură mai mare decât adevăratul meu tată şi mama mea vitregă. Dar... dacă Walter şi Charlotte se înşelaseră în privinţa mea, dar *el,* nu?

– Şi dacă avea dreptate în privinţa mea, Walter?

Am simţit un nod în gât, formulându-mi cea mai cruntă şi mai profundă frică.

– Tatăl tău?

– Da, am răspuns cu o şoaptă aspră. El şi toţi ceilalţi.

– Asta crezi tu? Că eu şi Charlotte ne-am înşelat în privinţa ta, dar că Ford Hawthorn avea dreptate? La fel şi mama ta? Şi Jessica?

– Am...

Mi l-am amintit pe Walter în costumul lui de baie demodat, învățându-mă să înot, l-am văzut cum mă conducea prin labirint în timp ce număram pașii și învățam cum trebuia să cotim, am văzut-o pe Charlotte frângându-și mâinile când știa că sufeream, m-am gândit la toate sfaturile înțelepte pe care mi le dăduse de-a lungul anilor, la toată dragostea pe care mi-o oferise fără să ezite.

– Poate, a rostit Walter, întrebi și pentru că te întrebi în care categorie intră soția ta.

Walter știuse mereu tot, chiar înainte să îi spun. Nu știu de ce îmi închipuisem că acum ar fi fost altfel.

– Eu... da. Pur și simplu... nu știu dacă pot să am încredere în ea.

M-a cercetat câteva clipe bune.

– Ce să zic, a oftat, cred că niciodată nu ai cum să afli dacă nu îți asumi cu adevărat riscul respectiv. Presupun că ai putea să bântui pe holurile de la Podgoria Hawthorn ca o fantomă, zornăind lanțurile pe care ți le-ai prins singur de mâini și de picioare și speriind copilașii făcându-ți apariția la ferestre.

Am scos un hohot ușor care s-a încheiat cu un oftat.

– Știi de ce îți spun „domnule"? De ce mereu ți-am spus „domnule"? m-a întrebat.

Am negat din cap.

– Ca să-ți aduc aminte că meriți să fii respectat și că mereu ai meritat.

– Mulțumesc, Walter, am răspuns, cu inima plină de recunoștință că îl aveam în viața mea.

– Inima ce-ți spune?

Mi-am lăsat privirea în jos, gândindu-mă la verigheta pe care o găsisem în sertar. „Dragonul meu, dragostea mea". Nu știam ce să mai cred. „Te iubesc" îmi spusese, totuși, eu o alungasem. Disperarea și îndoielile mi se învârteau în măruntaie. Îi spusesem că era o manipulatoare intrigantă, îi aruncasem acuzații care acum nu mi se mai păreau raționale, nu o lăsasem să-mi explice mai clar decât o făcuse. Și totuși, dacă eram dispus să o cred, dacă faptul că mă văzuse la bancă în ziua aceea fusese într-adevăr mâna sorții, chiar puteam să o blamez că nu venise în biroul meu în acea primă zi și să-mi spună că tatăl ei fusese răspunzător pentru sentința mea exagerat de aspră? La început, nu era adevărat că nici eu nu avusesem încredere în ea? Nu hotărâsem amândoi că relația noastră avea să fie doar temporară? Și

dacă era să-mi ascult cu adevărat inima, așa cum îmi sugera Walter, nu-mi spunea că era *tipic* pentru Kira să vadă în a-și împărți banii cu mine o modalitate de a compensa nedreptatea pe care mi-o făcuse tatăl ei în ceea ce privea cazul meu? Ca și cum asta ar fi fost în vreun fel vina ei...

„O, Doamne!"

Ce știam acum că era adevărul îmi curgea prin vene, ca o vinovăție topită și incandescentă, devorându-mă pe dinăuntru. Fusesem vraiște în ziua aceea, dispus să admit că toți cei în care aveam încredere mă trădaseră sau aveau să o facă la un moment dat. Când o văzusem cu Cooper și apoi îi ascultasem mărturisirea mi se confirmase această temere. Într-un mod bolnav, chiar *voisem* să cred cele mai îngrozitoare lucruri despre ea. Ea fusese ca o lumină strălucitoare, iar eu trăisem într-o beznă rece foarte, foarte mult timp. Fusese ca și cum sufletul meu ar fi aruncat o privire afară, disperat să simtă căldura iubirii ei și, totuși, temându-se foarte tare de chinul de a fi nevoit să revină în întuneric de cum avea să plece și să ia lumina cu ea. Așa că, în loc să aștept acest moment, i-am întors spatele înainte să apuce să o facă ea. Nu fusesem dispus să cred că mă iubea chiar și când mi-o spusese, deși își demonstrase această dragoste în repetate rânduri. Da, *chiar* fusesem ridicol de irațional... rece și crud. Era o fată de 22 de ani și stătusem cu brațele încrucișate, văzând-o cum i se frângea inima în fața mea – lumina aceea strălucitoare pe care o iubeam atât de mult pălind chiar în fața ochilor mei. Am fost străpuns de chinuri teribile. O dădusem afară fără nici un ban. Nici nu era de mirare că se dusese la Cooper. Ce altă opțiune avea? Rușinea și ura față de propria persoană m-au izbit cu o intensitate care aproape că mi-a tăiat respirația.

Când venise într-adevăr momentul să aleg, să am încredere în ea sau să o îndepărtez, o alungasem.

„Lasă-te purtat de dragoste, băiatul meu."

Doar că, până la urmă, nu putusem să o fac. Nu pe deplin. O dezamăgisem. Mă dezamăgisem și *pe mine*. Și-apoi mi-am dat seama brusc de ceva, iar acum chiar că mi s-a tăiat răsuflarea. Era foarte posibil să poarte în pântece copilul meu. Făcusem dragoste de două ori fără să ne protejăm deloc.

– Am gonit-o, am rostit, plin de nefericire. I-am spus lucruri crude, nemiloase. Chiar dacă aș... n-o să mă ierte niciodată. Nu mai e nici o speranță.

Walter, cel care fusese eroul meu de-atâtea ori, m-a privit fără să spună nimic preț de câteva secunde, înainte să închidă ochii obosiți.

Am dat să mă ridic, să ies din cameră ca să îl las să se odihnească, și atunci am auzit glasul lui în urma mea:

– Cred că o să descoperi că, acolo unde e vorba de iubire adevărată, speranța nu moare niciodată.

M-am întors acasă pe la jumătatea după-amiezii și i-am găsit pe oamenii adunați de Harley muncind în continuare din greu în vie. M-am dus și i-am salutat pe toți, cu intenția de a-l pune la curent pe Harley cu evoluția lui Walter. Se părea că avea să se refacă. Era nevoie să i se pună un stent, dar doctorul care îl trata ne-a asigurat că era o operație simplă și că, cel mai probabil, Walter avea să se întoarcă acasă în câteva zile. Totuși, când am întrebat unde era Harley, unul dintre băieți mi-a spus că plecase, spunând că avea să se întoarcă mai târziu.

M-am întors în casă să fac un duș, pentru ca apoi să mă duc în vinărie, unde José superviza folosirea echipamentelor. Eram obosit până în măduva oaselor, dar în nici un caz nu aveam să îi las pe oamenii aceia să muncească fără mine. Puteam să dorm mai încolo. Și poate că, muncind, avea să-mi vină în minte o modalitate de a o readuce lângă mine pe soția mea. Pentru că, Dumnezeu mi-era martor, habar nu aveam ce să fac, în afară de a mă lăsa în genunchi și de a o implora să mă ierte.

După ce am făcut duș, m-am dus în bucătărie și am făcut niște cafea. Cât așteptam să se umple cafetiera, am pornit televizorul și am încremenit când am văzut fața lui Cooper Stratton pe ecran. Înșfăcând telecomanda de pe blat, am bâjbâit până am reușit să dau volumul mai tare. Prezentatoarea era în mijlocul unei fraze când am reușit să aud, într-un final:

– ... se pare că aceste imagini șocante au fost filmate de o damă de companie care l-a înregistrat pe judecătorul Cooper Stratton într-o cameră de la Hotelul Palace în timpul unui dineu exclusivist organizat în urmă cu două seri. Camera ascunsă l-a înregistrat pe judecătorul Stratton, din câte se pare aflat în stare de ebrietate, lăudându-se că s-a făcut vinovat de luare mită, manipularea verdictelor în mai multe cazuri și de alte acte de corupție la nivel înalt. S-a demarat o anchetă și încă se cercetează detaliile acestui caz,

dar judecătorul Stratton s-a lăudat de mai multe ori în filmare şi cu parteneriatul său cu fostul primar al oraşului San Francisco, Frank Dallaire, declaraţii pe care domnul Dallaire le neagă cu vehemenţă în momentul de faţă. Vă reamintim că judecătorul Cooper Stratton a fost logodit cu fiica primarului Dallaire, Kira Dallaire, logodnă care a luat sfârşit tot cu un scandal.

Şocul mi-a străpuns tot corpul şi mi-am sprijinit palmele pe blatul din faţa mea, pentru a-mi menţine poziţia verticală. Prezentatoarea continua să vorbească:

– Ceea ce pare să scoată în evidenţă acest caz este îngrijorarea profundă a publicului larg în legătură cu corupţia din politică. Toţi vrem să credem că oamenii aflaţi în poziţii de putere nu fac trafic de influenţă, dar acest caz pare să aducă aceste suspiciuni în prim-planul dezbaterilor politice actuale. Haideţi să mai urmărim filmarea încă o dată!

A început videoclipul, filmat din perspectiva cuiva care stătea peste Cooper Stratton, întins pe pat, îmbrăcat într-un smoching. Râdea în timp ce spunea exact ce zisese prezentatoarea. Aveam tot corpul încordat, cu muşchii abdominali încleştaţi de o furie sălbatică şi de neîncredere în timp ce îl ascultam cum povestea degajat cum distrusese vieţi, iniţial ca procuror şi acum ca judecător. Nici nu era de mirare că Frank Dallaire fusese atât de dispus să îl protejeze când Kira îl prinsese cu prostituatele acelea. Îi făcuse treburile murdare de *ani în şir.* Am înghiţit cu greu, concentrându-mă din nou asupra filmării. Fata care purta camera ascunsă chicotea şi îl îmboldea, gâdilându-i orgoliul, spunându-i cât de mult o excita puterea lui. Când s-a aplecat uşor în faţă să-i desfacă papionul, i-am zărit vârfurile părului balansându-se. *Erau roz.* Am început să dau din cap. Nu se putea aşa ceva! Am mijit ochii când fata care purta camera s-a retras, spunând că avea să se ducă la baie, iar apoi imaginea de calitate slabă a trecut la înaintarea ei prin ceea ce părea a fi o gală selectă. Pe fundal se auzeau râsete, zvon de conversaţii şi zăngănit de tacâmuri şi, apropiindu-mă şi mai mult de televizor, am văzut un invitat la ceva depărtare, îmbrăcat în smoching, doar din profil, dar mi s-a părut că semăna suspect de mult cu Harley. Şi... ei, *drăcia dracului,* am mai recunoscut şi pe altcineva la gala respectivă: era tot în profil, dar mi-am dat seama absolut

fără nici o îndoială că era vorba de mama mea vitregă, Jessica. Ce *dracu'* se întâmpla?

– Charlotte! am strigat, şi în aceeaşi secundă mi-am adus aminte că era la spital. Doamne, Dumnezeule, am zis cu voce tare, pornind în mare grabă către vie, unde i-am spus repede lui José că aveam să mă întorc cât puteam de repede.

– Totul e sub control, şefu'! mi-a strigat imediat.

Ieşisem deja pe uşă.

Am fugit până în casă, am azvârlit câteva lucruri într-o geantă şi m-am urcat în camionetă, ieşind cu viteză pe poartă. *Doamne, Dumnezeule!* Cum se întâmplase aşa ceva? Mintea mea gonea cu o mie de kilometri pe oră. *Kira,* Kira făcuse asta. Îmi venea să o zgâlţâi, după care să o strâng la piept şi să nu îi mai dau drumul niciodată. Mica vrăjitoare pusese la cale chestia asta, eram convins. *Vrăjitoare mică, dulce şi frumoasă.* Poate că s-a pus în pericol. De-asta era cu Cooper aici, în Napa, când mă purtasem atât de crud cu ea? Făcuse asta ca să mă ajute pe mine, să ne ajute *pe noi,* exact ca şi Harley şi Priscilla – o ştiam instinctiv şi *mă încredeam* în ei.

Dar tot aveam nevoie de ceva răspunsuri. Întrebările îmi asaltau creierul, una după alta. Şi eram sigur unde trebuia să mă duc ca să mă lămuresc.

În timp ce conduceam, prin minte mi se succedau amintiri cu Kira: imaginea ei întorcându-se către mine în patul nostru, cu lumina dimineţii revărsându-i-se pe faţă în timp ce ochii ei verzi şi lenevoşi se deschideau, cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet tandru în timp ce întindea mâinile către mine. Mi-o aminteam cum o ţinea pe Dulcica în braţe. „Mai mult decât orice, are nevoie de iubire", îi spusese Vanessei. „Singurul mod de a-i face rău e să te abţii să îi oferi afecţiune."

Am închis ochii strâns pentru o clipită, o durere intensă instalându-mi-se în piept. Mi-am amintit-o cum a sărit din copacul acela, cum stătea cocoţată pe tractorul acela într-o poziţie de balerină, cum aluneca pe balustradă, cu o expresie de bucurie neînfrânată. Am văzut-o venind spre mine în centrul labirintului, întinzându-mi mâna. În noaptea aceea, sub lumina lunii, mă salvase. Şi când fusese nevoie, eu nu fusesem suficient de puternic ca să o salvez şi eu. Am răsuflat profund, cu imaginile acelea curgându-mi prin minte, prin inimă. Mi-am amintit-o îngenunchind în faţa

mea în pivnița de vinuri, cu o expresie de tandrețe și iubire pe chip.

În minte mi-au răsunat cuvintele ei: „Dacă o lași, durerea creează mai mult loc pentru dragoste în sufletul tău. Iar dragostea pe care o purtăm în inimă ne face puternici, ceea ce nu poate face nimic altceva".

Doamne! Exact asta făcuse ea. Se folosise de toate acele goluri din ea și le umpluse cu dragoste. Și când se întâmplaseră cele mai rele lucruri, eu fusesem prea prost, prea temător și prea plin de îndoieli de sine încât să o las să mă învețe și pe mine să fac asta.

Mă îndrăgostisem total de o mică vrăjitoare captivantă, o fată strălucitoare cu ochi de smarald și o coamă sălbatică de păr, la fel de nestăpânit ca ea. Soția mea pasională cu un suflet la fel de luminos ca soarele și o inimă plină de inocența unui mielușel nou-născut. Inima și sufletul meu îi aparțineau – aveam să fiu al ei până la ultima suflare. Și acum eram pregătit. Eram pregătit să mă dăruiesc total, până la ultima celulă a ființei mele, fie ce-o fi!

Femeia care a deschis ușa purta o uniformă de servitoare. M-a condus în salon și mi-a spus că se duce să verifice dacă Jessica era disponibilă. Am dat aprobator din cap, cu o față sumbră, preferând să nu mă așez pe canapeaua de un alb imaculat.

Câteva minute mai târziu, mama mea vitregă a intrat cu pași plutitori, la fel de perfect aranjată cum mi-o aminteam, cu fiecare fir din părul blond-închis perfect aranjat.

– Grayson, mi s-a adresat, rămânând stânjenită la ușă. După câteva clipe, a pornit spre barul aflat lângă peretele opus. Vrei un cocteil? În fond, e ora 17.00 pe undeva în lumea asta, nu? Vai de mine, se discută peste tot despre corupția politicienilor, nu-i așa? a rostit, confirmându-mi teoria că fusese implicată în ce se întâmplase cu Cooper Stratton.

– Ai fost acolo, am zis, trecând direct la subiect.

Și-a turnat vin într-un pahar, s-a întors și l-a ridicat, privindu-mă întrebător. Am clătinat din cap. A luat o gură generoasă înainte de a-mi răspunde.

– Da, am fost acolo. Cine crezi că a plătit biletul de 2 500 de dolari de persoană?

Am măsurat-o cu precauție.

– Pentru cine ai plătit? Pentru Harley și Priscilla?

A mai luat o gură de vin.

– Şi pentru mine. Am zis că e pentru o cauză bună. Deci tu chiar nu ai ştiut nimic despre asta?

– Nu.

A dat din cap.

– Soţia ta a venit la mine săptămâna trecută. Din câte se pare, individul ăsta, Cooper, era implicat în ceva care te afecta pe tine. A zis că îi cunoaşte slăbiciunile şi avea de gând să facă în aşa fel încât să fie fotografiat, ca să poată să îl şantajeze şi, prin asociere, pe tatăl ei.

Am expirat prelung. Aveam să o sărut până o lăsam fără suflare, după care aveam să o strâng de gât. Avusese de gând să îl şantajeze cu poze compromiţătoare! Din toate planurile nebuneşti şi periculoase....

– Din câte am văzut, au obţinut mai mult decât speraseră. Chiar şi în Washington e mare agitaţie din cauza asta. Astăzi în toate oraşele din America se discută despre politicienii corupţi.

Mi-am acordat timpul necesar pentru a asimila aceste vorbe.

– Deci planul a fost doar să facă poze?

Jessica a ridicat din umeri.

– Da, asta dacă nu mi-au spus mie că era vorba de mai mult. M-a întrebat doar dacă eram dispusă să finanţez totul.

– Şi de ce ai făcut-o? am întrebat-o, amintindu-mi toate situaţiile în care îmi spusese tot felul de lucruri crude, toate situaţiile în care stătuse cu mâinile în sân când tata mă pedepsea doar pentru că existam.

S-a întors cu spatele, uitându-se pe fereastră, sorbind din vin.

– Am avut timp să cântăresc totul de când a murit Ford. S-a răsucit spre mine, punând paharul de vin pe o măsuţă lipită de perete. Aş... aş fi putut să mă port mai bine cu tine. Eram plină de ciudă şi sufeream şi... A fluturat din mână. Ce să zic, sunt convinsă că nu te interesează să auzi asta şi, sinceră să fiu, nici pe mine nu mă pasionează să vorbesc despre aşa ceva. Totuşi, când am fost rugată să ajut, m-am gândit că măcar cu atât îţi sunt datoare. Soţia ta... e evident că te iubeşte foarte mult, Gray. S-a uitat la mine aproape ca şi cum acum m-ar fi văzut pentru prima oară. Eram uluit. În timp ce mă holbam la ea fără să scot un sunet, s-a dus la o măsuţă de scris aflată într-un colţ şi a scos ceva din sertarul

de sus. Aveam de gând să-ţi trimit ăsta, dar dacă tot ai venit...

Mi-a întins o hârtie şi am luat-o din mâna ei, uitându-mă să văd ce e şi am descoperit că îmi dăduse un cec completat cu suma de 250 000 de dolari.

– Ce-i cu banii ăştia? am întrebat, întinzându-i cecul înapoi.

– Sunt din averea tatălui tău. Sper că acoperă măcar o parte din distrugerile pe care le-a făcut intenţionat la podgorie înainte să moară.

– Şi dacă nu-i vreau?

– Atunci ai fi un netot nechibzuit, aşa cum a fost el. Ia-i şi creează-ţi un drum în viaţă, Grayson, oriunde vrei tu! Ia-i şi fii fericit!

– Eu...

– Mai înfloresc şi acum trandafirii şi gherghinii? a întrebat.

– Eu... poftim? Da.

A dat aprobator din cap, peste chip trecându-i o undă care părea a fi de tristeţe sau poate de regret. S-a dus la uşă.

– Bine, mă bucur să aud, a răspuns. Presupun că te descurci să ieşi singur, da?

– Da, am răspuns, cu pieptul plin de confuzie, surprindere, speranţă şi alte o sută de sentimente în continuă mişcare. Am împăturit cecul şi l-am pus în portofel, după care am ieşit din casa mamei mele vitrege.

Trebuia să-mi găsesc soţia şi să mă milogesc în faţa ei. Aveam să mă milogesc cu atâta aplomb, că era posibil să se inventeze un cuvânt nou pentru aşa ceva.

Capitolul 25

KIRA

– Uită-te şi tu, e imaginea perfectă pentru „demn de milă", a spus Kimberly, aruncând o privire pe fereastră, pe lângă mine.

Ploaia bătea darabana pe geamurile apartamentului lui Sharon unde locuiam de două săptămâni. Bărbatul care stătea pe treptele de la intrare, aflate chiar sub fereastra aceea – bărbatul care era actualul meu soţ –, era ud leoarcă, cu părul brunet lipit de cap. Şi purta aripi de dragon.

– Ai de gând să te înduri de el sau ce? m-a întrebat Kimberly, întorcându-se către mine, cu braţele petrecute peste piept.

Ştiind că Sharon era la centrul social şi că eram singură, Kimberly venise într-un suflet aici după ce Grayson se înfiinţase la apartamentul ei, implorând-o să îi spună unde eram. Ea cedase, dar eu nu eram sigură că o să o fac. Grayson bătuse cu putere în uşă douăzeci de minute, strigându-mă. Când începuse să plouă, fusesem convinsă că o să plece, dar în loc de asta se aşezase şi îşi stabilise cartierul general pe trepte.

Am scuturat din cap.

– Nu pot, Kimberly. O să mă uit la el şi o să mă topesc, iar după tot ce mi-a spus... lucrurile pe care probabil le-a făcut... *nu pot* să mă topesc. M-am îndepărtat de fereastră, ca să nu mă mai uit la el, cum stătea acolo, în ploaie. În plus, tot ce am făcut eu. M-am lansat în planuri, în intrigi şi...

– Da, ai născocit mama Ideilor Foarte Proaste, şi ai mare noroc că nu mi-ai spus nimic înainte pentru că te-aş fi legat de-un stâlp, doar ca să nu te las să o duci până la capăt. Dar, în acelaşi timp, Kira, e foarte posibil să-i fi dat în vileag pe doi dintre cei mai corupţi politicieni din istoria recentă – doi oameni care, până la urmă, ar fi distrus multe vieţi. Sunt mândră de tine!

Am oftat prelung.

– Priscilla a făcut totul. Dar, oricum, Grayson probabil că n-o să vadă lucrurile ca tine.

– Ei bine, împreună cu restul americanilor, Grayson ştie ce s-a întâmplat şi şi-a dat seama că a fost planul *tău*. Şi stă în continuare ca un... păsăroi ud şi jalnic sau ceva de genul ăsta.

– E un dragon, am corectat-o sumbru. Şi e foarte posibil să vrea să mă strângă de gât. Ce ţi-a spus, mai exact, când a venit la tine acasă?

– Lucruri pe care trebuie să le auzi, a răspuns ea cu blândeţe.

Lucruri care, evident, i-au influenţat opinia suficient încât să-i dea adresa unde mă aflam. Mi-am simţit hotărârea slăbind un pic.

Am încremenit amândouă când am auzit un soi de zgârieturi venind dintr-o parte a duplexului în care locuia Sharon. Am tras aer pe gură, făcând ochii mari. Dintr-odată, tăcerea a fost umplută cu geamătul scârţâit al unei ferestre vechi deschizându-se.

– Cineva intră în apartament, a rostit Kimberly în şoaptă.

– Am telefonul la parter.

Am ieşit amândouă în fugă pe hol şi am ţipat uşor când ne-am uitat spre uşa deschisă a camerei din capătul holului şi am văzut pe cineva strecurându-se pe fereastră. S-a prins în cadrul de lemn din cauza aripilor de pe spate. M-am oprit brusc, răsuflând cu zgomot, uşurată.

– Grayson, am suspinat, ducându-mă spre el.

– Ce Dum... a spus Kimberly tare, chiar din spatele meu, tocmai când Grayson şi-a împins corpul prin fereastră, prăvălindu-se pe podea cu un bufnet puternic şi ud. A scos un geamăt, masându-şi braţul şi ridicându-se în genunchi.

M-a văzut cum stăteam nemişcată, holbându-mă la el, şi s-a ridicat cu greu în picioare.

– Kira, a spus cu glasul asprit, cu o băltoacă formându-i-se la picioare.

Văpaia de dor din ochii lui întunecaţi mi-a făcut stomacul să se contracte.

– Ce *faci?* am întrebat, cu ochii măsurându-i fiecare centimetru al corpului.

Tricoul albastru-gri îi era lipit de piept, arătând fiecare protuberanţă a muşchilor săi, iar jeanşii îi erau mulaţi pe coapsele puternice. Am înghiţit în sec. Era atât de frumos

cum stătea acolo, chiar şi ud leoarcă aşa cum era, cu aripile acelea ude atârnându-i moale pe spate.

Şi-a trecut mâna prin păr, dându-şi-l pe spate de pe frunte. A prins ceva la nivelul pieptului, iar eu am întors capul, dându-mi seama că prietena mea îi aruncase un prosop.

– Eu... mă găsiţi la parter, a rostit Kimberly.

Am dat aprobator din cap, strângând din buze şi uitându-mă înapoi la el, care îşi ştergea părul cu prosopul. Şi-a dat jos aripile, şi-a frecat prosopul peste tricou, după care şi l-a trecut peste picioare, într-un final aplecându-se pentru a şterge băltoaca formată sub el. Ochii mei i-au urmărit flămânzi fiecare mişcare.

Când s-a ridicat din nou, ne-am privit lung câteva secunde tensionate, din lungul camerei. Într-un final, a zis încet:

– Cum stăteam acolo, în ploaie, mi-am zis: Ce-ar face Kira acum? Sigur ar face *ceva*. Ar născoci un plan. Nu i-ar sta în fire să stea aşa, aşteptând ca lucrurile să se întâmple într-un fel sau altul. Şi-ar sumeţi tot curajul şi ar *încerca*, chiar dacă aparent n-ar mai fi nici o speranţă. Şi m-am gândit cât de mult îmi doresc să fiu la fel de curajos ca tine.

Ah! Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, străduindu-mă să nu mă topesc imediat.

– Aşa că ai escaladat peretele lateral al clădirii şi ai intrat prin efracţie în casa lui Sharon?

A ridicat din umeri, adresându-mi un zâmbet jucăuş.

– Intrarea prin efracţie a fost cel mai bun plan care mi-a venit în minte la momentul respectiv. Şi-a dres vocea. Bine, e al doilea plan, de fapt. Vezi tu, planul meu iniţial nu era la fel de bun. Aveam de gând să-ţi ţin o predică despre cât de periculos e ce-ai făcut şi să-ţi dau nişte sfaturi despre... ideile tale impulsive. Aşa că, a băgat mâna în buzunar şi a scos o foaie de hârtie udă, împăturită, am făcut o listă cu calităţile şi defectele tale.

Am scos un sunet care era pe jumătate hohot de râs, pe jumătate pufnet, moment în care mi-a aruncat o privire plină de speranţă, desfăcând hârtia, având grijă să nu o rupă.

– Am trecut curajul, compasiunea şi bunătatea ta. Dar am trecut şi toate modalităţile în care mă scoţi din minţi şi mă împingi până la limitele nebuniei. A întors hârtia cu susul în jos, după care înapoi. Totuşi, după un timp nu mi-am mai putut aduce aminte care sunt calităţile şi care defectele,

pentru că toate împreună te alcătuiesc *pe tine* şi n-aş vrea să schimb absolut nimic.

– Ah, am suspinat, agăţându-mă cu greu de angajamentul meu „de a nu mă topi". Ce să zic, am spus, încrucişându-mi braţele peste piept. Ce să zic... a dat roade, cred, adică planul doi. Deci nu a fost cel mai rău plan din lume. Mi-am luat ochii de la el, muşcându-mi buza pentru o clipă. Dar ce anume încercai să obţii? Acum, că eşti în faţa mea, ce vrei, Grayson?

Mi-am dres vocea, conştientă de modul în care mi-a tremurat vocea când i-am rostit numele, trădându-mi emoţiile trepidante, precum şi speranţele aflate pe fundal şi pe care încercam din greu să le sufoc.

– Vreau să-ţi spun ce ar fi trebuit să-ţi zic atunci, în biroul meu, dacă aş fi fost îndeajuns de curajos, dacă aş fi fost suficient de *puternic*. Vreau să-ţi spun că am încredere în tine, că te iubesc şi că nu vreau să trăiesc fără tine. Şi sper că o să mă ierţi că te-am îndepărtat, că ţi-am spus atâtea lucruri crude, că te-am minţit şi sper... sper că mă poţi ajuta să mă iert pe mine însumi. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

Glasul îi era încărcat de durere şi inima mi s-a precipitat în piept.

Am făcut ochii mari, încercând să pun în ordine tot ce spusese, mintea mea agăţându-se mai ales de trei lucruri.

– Mă... mă iubeşti? l-am întrebat, speranţa aproape tăindu-mi respiraţia.

Am făcut un pas spre el, dar el a ridicat mâinile, oprindu-mă imediat. Am clipit, privindu-l. Iar apoi mi-au dat lacrimile, când am înţeles. *Voia să vină el la mine.* Asta a şi făcut, oprindu-se la doar câţiva paşi de locul unde eram eu. Un zâmbet tremurător mi-a ridicat uşor colţurile gurii.

– Da, a rostit el. Te iubesc atât de mult, că mă simt ca o nucă găunoasă fără tine.

Mi-am muşcat buza tremurândă.

– Deci lucrurile astea pe care le-ai zis despre cum ai fost cu alte... vocea mi s-a stins, căci durerea extremă din acel moment mi s-a întors în inimă, furându-mi cuvintele.

– Nu, a răspuns răguşit. Doamne, nu... Am spus lucrurile alea ca să te rănesc aşa cum credeam că mă răneai tu pe mine. A închis ochii, cu o umbră de ruşine trecându-i peste trăsăturile acelea frumoase. Ţi-am fost mereu credincios – cu trupul, dar şi cu inima şi cu sufletul meu. Nici un jurământ n-a fost mai important pentru mine.

Am zâmbit, inspirând uşor, cu zgomot, încercând să-mi reprim un suspin, simţindu-mi dintr-odată corpul înmuiat de uşurare.

– Şi eu ţi-am fost credincioasă. În ziua aceea, în Napa, nu eram cu Cooper decât pentru că aşa era planul, iar el credea că locuiam în continuare acolo. Trebuia să aflu la ce petreceri avea să participe. După aceea, am invocat tot felul de pretexte. Nu am fost nicăieri cu el, nici în seara aceea, nici altcândva.

A închis ochii strâns pentru o clipă.

– Îmi pare atât de rău că m-am îndoit vreodată de tine!

Am negat din cap.

– Nu arăta deloc bine, ştiu. Ţi-aş fi explicat, dar...

– M-am purtat îngrozitor. Ba chiar mai mult de atât.

Mi-am pus degetele pe buzele lui, trăgându-mi nasul în timp ce îi cercetam faţa.

– Sufereai...

A dat din cap, în semn de acceptare, cu o expresie chinuită şi plină de vinovăţie.

– Eram convinsă că o să-mi trimiţi actele de divorţ. Nu ai acceptat oferta tatei?

A scuturat din cap.

– Nu, nu. Preferam să mor de foame.

Mi-am lăsat ochii în podea.

– Ei, e bine că gândeşti aşa, pentru că e foarte posibil să o facem. Nu ştiu cât o să dureze până o să putem să recuperăm banii de la bunica, sau măcar dacă tata o să continue acţiunea legală. S-ar putea să...

– Ca să vezi, Jessica Hawthorn a vrut să investească în podgoria familiei.

Mi-am lăsat capul într-o parte, privindu-l întrebător.

– Da?

Întâlnirea mea cu ea fusese foarte scurtă. Acceptase să-mi dea banii necesari pentru a-mi finanţa planul, dar avusese o atitudine tensionată şi condescendentă.

– Da. A zâmbit şi era o nuanţă de uimire pe faţa lui. Şi, a continuat, vreau să ştii că mi-am dat seama ce sentimente am pentru tine şi cum m-am purtat ca un măgar înainte să aflu ce ai făcut pentru mine, pentru *noi*, s-a oprit o clipă, oricât de scandalos a fost planul tău, nu a putut să se abţină să nu adauge.

Am înghiţit în gol, cu zâmbetul stingându-mi-se pe buze în timp ce mi-am lăsat ochii în jos.

– Am țesut intrigi și planuri... m-am uitat în ochii lui. A *trebuit* să o fac, Grayson. Nu știam dacă într-adevăr urma să accepți oferta făcută de tata, dar dacă ai fi făcut-o, ți-ar fi distrus reputația și toate progresele făcute în a-ți recâștiga un loc onorabil, iar dacă n-ai fi făcut-o, ai fi fost total falit. Și nu era decât vina mea. Trebuia să repar totul. Trebuia să încerc.

Ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi.

A făcut un pas spre mine, cu un zâmbet tandru apărându-i dintr-odată pe chip.

– Știu, vrăjitoare mică. Și avem multe de discutat pe acest subiect. Dar, înainte de toate, vreau să știi că m-am înșelat când am spus că semeni cu tatăl tău sau cu al meu. Născocești planuri, da, a zâmbit și și-a trecut un deget peste pometele meu, dar ideile tale sunt pline de dragoste și de poftă de viață, exact ca tine. Nimic rău n-ar putea ieși din mintea ta, Kira, pentru că nu ai nimic rău în ea.

Prin vene îmi curgeau liber ușurare și fericire. Am clătinat din cap.

– N-o să mai țes intrigi, am insistat. Adică... doar dacă nu e vorba de ceva foarte, foarte important. M-am uitat într-o parte. Sau dacă nu...

Cuvintele mi s-au stins și ochii mi s-au dus imediat la fața lui când i-am auzit râsul ușor, privirea trecându-i peste fața mea cu un amuzament tandru.

– Bine, a spus încet. Te iubesc, mi-a repetat. N-o să mă opresc niciodată din a-ți spune asta. Sunt pregătit să înfrunt țepii. O să mă arunc peste ei pentru tine.

– Sună dureros, am suspinat. A izbucnit în râs. Sper că nu a fost decât o metaforă.

Grayson a zâmbit.

– Charlotte, mi-a spus, cu titlu de explicație.

Aha! Da, Charlotte. Mă sunase și ținuse legătura cu mine zilnic și, deși nu îi împărtășisem cea mai recentă Idee Foarte Proastă decât după ce totul se sfârșise și filmarea fusese trimisă la televiziune, mă ținuse pe linia de plutire cu sfaturi înțelepte și cuvinte de alinare.

– Trandafirul, am spus. Mi-a ținut și mie predica asta.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet copilăresc, în timp ce mi-a dat o șuviță de pe față. Expresia i-a devenit tristă și contemplativă.

– Mi-aș fi dorit să fi fost cu adevărat pregătit să îi urmez sfaturile. Am fi putut evita chinul acestor ultime săptămâni.

Sentimentele m-au copleşit şi o lacrimă mi s-a scurs pe obraz, iar Grayson mi-a şters-o cu degetul mare. Am întrezărit o licărire argintie şi m-am uitat mai atent la mâna lui când şi-a lăsat-o în jos.

– Ai găsit verigheta, am suspinat.

– Da, mi-a răspuns. Şi, dacă tot mai vrei să mi-o dai, să ştii că n-o să o dau niciodată jos.

Am dat aprobator din cap.

– Da, e a ta, am spus în şoaptă. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că ţi-am ascuns secretul acela... Nu am vrut nici o clipă să îţi fac rău. Şi eu te iubesc. Nu am încetat nici o clipă. Şi nici n-o să încetez vreodată. Dragonul meu...

Peste trăsăturile lui a trecut o undă de uşurare înainte de a întreba cu glasul asprit:

– Acum pot să te iau în braţe?

Am dat energic din cap, înaintând în braţele lui. A zâmbit cu buzele lipite de fruntea mea, frecându-şi maxilarul aspru, masculin, de pielea mea.

– Hai acasă cu mine, Kira, mi-a spus în şoaptă. Hai înapoi acasă! Te rog! Lasă-mă să-ţi dovedesc că pot să fiu soţul pe care îl meriţi.

Am dat aprobator din cap la pieptul lui, inhalând mirosul lui dureros de delicios, ploaie şi pielea soţului meu. *Soţul meu, care mă iubea şi care voia să mă întorc acasă cu el.* Nefericirea, durerea şi frica din aceste ultime săptămâni m-au copleşit dintr-odată şi am lăsat să-mi scape un suspin, cuibărindu-mi capul mai bine la pieptul lui. Braţele lui m-au cuprins şi şi-a apăsat obrazul pe creştetul meu.

– Te rog, nu plânge, Kira, mi-a spus în şoaptă. Nu vreau să te mai fac niciodată să plângi.

Am dat din cap, apucându-l de cămaşă şi uitându-mă la faţa lui, o imagine a iubirii şi a tandreţii.

Mi-a cuprins faţa în palme, aplecându-se să-mi sărute gura. I-am răspuns la sărut înfometată, savurându-i gustul, atingerea buzelor de ale mele. *Îmi fusese atât de dor de el!* S-a retras, sărutându-mi lacrimile care mi se scurgeau pe obraji, mângâindu-mi pielea cu respiraţia sa fierbinte. Ridicându-mi gura către a lui, l-am sărutat de nenumărate ori, amândoi cu respiraţia tăiată, iar lacrimile mele au secat în sfârşit.

Când şi-a desprins gura de a mea, ochii lui mi-au trecut peste trăsături când mi-a şoptit:

– Ai putea fi însărcinată.

Am clipit, după care am scuturat din cap.

– Nu sunt, i-am spus, amintindu-mi ziua în care-mi venise ciclul, în urmă cu o săptămână. Fusesem uşurată într-un fel, dar în mare parte dezamăgită şi i-am spus şi lui Grayson.

– Mi-am zis că, deşi tu nu mă mai voiai, cel puţin aş fi putut să am o mică parte din tine pentru totdeauna, i-am mărturisit.

– Kira, a rostit aspru, trăgându-mă din nou în braţele lui şi îmbrăţişându-mă strâns.

Mi-am înălţat faţa, căutându-i ochii cu ai mei.

– Du-mă acasă, i-am spus.

După ce am condus-o pe Kimberly, toată numai zâmbet, la maşină şi îmbrăţişând-o la plecare, eu şi Grayson am pus toate lucrurile mele în valiză şi ne-am urcat în camioneta lui, pornind spre casă. *Acasă.* Gândindu-mă la acest cuvânt, inima îmi sărea de bucurie.

Am petrecut ora de pe drum punându-ne la curent cu tot ce se întâmplase de când ne despărţiserăm.

Grayson m-a ascultat cât i-am explicat planul pe care îl născocisem, împreună cu Harley şi Priscilla, cu mâinile strângând tare volanul.

– Nu ştiu dacă să vă omor pe tustrei sau să înalţ un monument în cinstea curajului vostru, a zis printre dinţi.

– Mie, una, îmi place ideea cu monumentul. Adică... dacă e să mă întrebi pe mine.

I-am adresat cel mai strălucitor zâmbet de care eram în stare.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, moment în care mi-a răspuns la zâmbet, după care a râs uşor.

– Gropiţa aia afurisită tocmai ce ţi-a salvat pielea!

Am izbucnit din nou în râs, cu gropiţa aceea făcându-şi din nou apariţia.

– Cred că Harley merită o avansare, a zis. Evident, are un talent pentru a gestiona simultan mai multe sarcini. Nu numai că te ajuta pe tine, dar a strâns o întreagă echipă de lucrători care să vină să muncească la podgorie, chiar dacă la momentul acela nu aveam cu ce să îi plătesc.

– Ştiu. Am schiţat un zâmbet. Mi-a spus Charlotte.

A aruncat o privire către mine şi a ridicat dintr-o sprânceană.

– Deci eu eram singurul care nu ştia nimic? Din câte se pare, toată lumea ştia tot ce se întâmpla, mai puţin eu.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

– Nu se va mai întâmpla niciodată, am spus. De acum încolo, toate intrigile mele te vor implica şi pe tine.

– Parcă ziseseşi că nu mai ţeşi intrigi, mi-a reamintit.

Mi-am muşcat buza.

– A, da...

Şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

Când am intrat pe poarta Podgoriei Hawthorn, Grayson m-a apucat de mână şi mi-a strâns-o.

Am oprit în faţa casei, iar Charlotte a ieşit să ne întâmpine, cu mâinile împreunate la piept, încântată. Ne-am dat jos amândoi, iar ea a coborât treptele, cuprinzându-mă în braţe şi strângându-mă atât de tare, că am izbucnit în râs, venindu-mi greu să mai respir.

– Cum se simte Walter? am întrebat.

– Minunat! Vine acasă mâine.

Iar apoi m-a îmbrăţişat din nou.

Harley, Virgil, José şi nişte bărbaţi pe care nu îi ştiam veneau spre casă, din câte se părea tocmai ce terminaseră munca pe ziua aceea. Râdeau, glumeau şi ne-au strigat salutări când s-au apropiat. Dulcica venea şi ea în goană în urma lor, pufăind încântată şi, pentru o clipă, timpul s-a oprit cât le-am zâmbit larg tuturor: *familia mea.* O adunătură de personaje cărora le venea greu să se integreze în societate, care nu au avut niciodată mari şanse de succes şi care, împreună, au resuscitat o podgorie pe punctul de a dispărea şi care i-au dat în vileag pe doi indivizi foarte puternici şi foarte corupţi.

– Salut, Harley! i-a strigat Grayson. Sună-ţi femeia, trebuie să vină şi ea. Trebuie să ridic paharul cam de o mie de ori în cinstea ei!

Harley a zâmbit larg.

– Aşa facem, frate!

Ne-am hotărât să nu ne uităm la ştiri în seara aceasta. Lumea putea să mai aştepte. După ce ne-am bucurat de o cină în familie, plină de râsete vesele, de discuţii şi multe, multe toasturi în cinstea tuturor, eu şi Grayson ne-am retras în camera noastră. A făcut dragoste cu mine întâi pasional şi rapid, iar apoi încet şi tandru, şi am simţit pe deplin uşurarea de a mă simţi unită din nou cu el. După aceea m-am cuibărit în braţele lui, moale de atâta fericire şi dragoste.

– Kira, a murmurat, uitându-se la mine, vreau să ştii că am încheiat un nou legământ – unul pe care am de gând să îl

îndeplinesc tot restul vieții mele.

– Care este? am întrebat în șoaptă, simțind importanța cuvintelor pe care se pregătea să le rostească.

Mi-a ridicat fața către a lui.

– Suntem căsătoriți și vor fi momente în care nu vom fi de acord, în care ne vom certa sau chiar ne vom pune la îndoială unul pe celălalt. Vor fi momente când iubirea pe care ți-o port va scoate la iveală toate fricile mele. Dar legământul meu e acesta: indiferent ce se va întâmpla, nu voi pleca niciodată din cameră până nu vom fi pus lucrurile la punct. Ochii i-au trecut peste fața mea, iar pe chip avea o expresie tandră și vulnerabilă. Și prin asta vreau să spun că nu o să mă mai închid în mine. Voi rămâne deschis până vom rezolva problema dintre noi, indiferent cât o să dureze. Nu vreau să-ți mai faci griji vreodată că te voi mai îndepărta. *Ți-o jur* cu toată inima mea!

Am dat din cap, străbătută de o undă de tandrețe.

– Jur și eu să fac același lucru.

A zâmbit tandru.

– Și uneori ne vom întâlni la jumătatea distanței dintre noi, dar alteori voi veni eu la tine. Și voi încerca din răsputeri să-mi las orgoliul deoparte, astfel încât să-mi dau seama când trebuie să fac asta.

– Și eu, la fel, i-am spus în șoaptă, cu ochii invadați de lacrimi.

S-a aplecat și mi-a sărutat pleoapele, făcându-mi lacrimile să-mi cadă pe obraji. Le-a sărutat, după care m-a tras mai aproape de el, afundându-și fața în părul meu.

Iar aceste legăminte, rostite în șoaptă în lumina slabă a lunii strecurându-se pe fereastra camerei noastre, ne-au părut sacre și concrete, căci aceste legăminte erau bazate pe adevăr și pe dragoste.

Cara DC

Epilog

GRAYSON – *Opt ani mai târziu*

– Ce faci acolo, spiriduș mic? am întrebat, uitându-mă la fetița de șapte ani care se târa prin iarbă.

A ridicat imediat capul, cu o cascadă de păr șaten-roșcat revărsându-i-se pe spate și fixându-mă cu ochii căprui-închis.

– Mă prefac că sunt o omidă, mi-a răspuns.

– Aha, am spus, reținându-mi zâmbetul care-mi trăgea colțurile gurii. Ieri ai fost o margaretă, iar azi ești o omidă.

S-a ridicat în genunchi, proptindu-și mâinile pe șoldurile mici.

– Walter zice că nu poți să înțelegi cu adevărat altă ființă până nu vezi lumea prin ochii ei.

– Așa zice? Ei bine, nu știu dacă se referea la margarete și la omide.

– Dar sunt ființele mele preferate! a insistat ea. Pe ele vreau să le înțeleg cel mai bine!

Am râs ușor.

– Și ce ai descoperit până acum?

– Păi... margaretele se uită toată ziua la cer și privesc cum se schimbă. Cred că sunt convinse că lumea e foarte frumoasă. Omizile se uită doar la pământ. S-a încruntat. Cred că lumea e o mare dezamăgire pentru ele.

Am izbucnit în râs, luând-o în brațe și zâmbindu-i, studiindu-i fața foarte serioasă.

– Știi ce văd eu? O fetiță frumoasă cu o inimă plină de iubire pentru tot ce e în jur. Ia zi acum, unde e sora ta mai mică? Trebuie să vă spun ceva amândurora.

– Se joacă cu păpușile în căsuță. Tati, ai pus un alt bebe în burta lui mami?

Am făcut ochii mari și am tăcut o clipă.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Ai avut aceeași față și când mi-ai spus că mami o avea în burtică pe Celia.

– Și cum e fața asta?

Și-a scărpinat brațul, cu o expresie contemplativă.

– Nu știu. Seamănă cu fața Dulcicăi când prinde un băț.

Am izbucnit în râs, amintindu-mi expresia în mare parte mândră, dar și ușor surprinsă, a Dulcicăi când realiza ceva ce i se părea extraordinar.

– Ei bine, ai dreptate. Și știi ceva? E tot o surioară.

– Încă o surioară? Pe față i s-a întins un zâmbet larg, arătând că îi lipsea un dințișor. Ai o groază de fetițe, tati.

Am rânjit.

– Chiar că...

Fericirea îmi curgea în voie prin inimă. Îmi părea imposibil ca viața să-mi poată oferi mai multă bucurie decât în momentele acestea și totuși, cumva, în fiecare zi devenea un pic mai mare. Totul grație unei fete care a intrat plină de curaj în biroul meu și mi-a propus să ne căsătorim. Totul pentru că, în sfârșit, am avut curajul să mă deschid în fața micii mele vrăjitoare dulci și, în schimb, ea mi-a dăruit o casă plină de fete cu personalitate care se cocoțau în copaci, se prefăceau că sunt omizi, îmi întorceau cuvântul din când în când, mă puneau la locul meu foarte des, îmi aduceau aminte adesea că nu eram conducătorul propriei case și, per total, mă scoteau din minți.

Am pus-o jos pe Isabelle și am intrat în căsuța unde, odinioară, își dusese zilele o vrăjitoare, și am dat de Celia, în vârstă de patru ani, îmbrăcată într-o rochie de prințesă, sorbind ceai la măsuța din camera din față. În urmă cu câțiva ani curățasem și renovasem căsuța, transformând-o într-un loc de joacă pentru fetele noastre.

– O să avem încă o surioară! a strigat Belle.

Ceșcuța din plastic a Celiei s-a oprit la jumătatea distanței către gură și fetița a făcut ochii mari.

– Încă o surioară! a zis, ridicându-se iute. A pornit spre mine cu pași îngreunați de faptul că purta pantofi cu toc de jucărie și s-a aruncat în brațele mele, fix când m-am aplecat să o prind. Mulțumesc, tati! Chiar îmi doream o soră mai mică.

I-am zâmbit, privindu-i fața frumoasă, cu ochii aceia verzi plini de fericire.

– Asta e misiunea mea, să știi, să-ți îndeplinesc toate dorințele.

Expresia i-a devenit gânditoare, în timp ce-şi învârtea pe deget o şuviţă din părul brunet.

– Atunci pot să primesc şi un ponei?

Am apăsat uşor cu arătătorul pe vârful nasului ei.

– Şi, am adăugat o precizare, să nu te răsfăţ.

– Hmm, a mormăit, dar puteam vedea în ochii ei că mintea îi lucra febril.

Deja punea la cale o modalitate de a obţine poneiul acela.

Am izbucnit în râs şi ne-am dus tustrei în casa mare, unde Charlotte nu a avut nevoie să se chinuie prea mult ca să le convingă să guste din batoanele cu lămâie pe care tocmai ce le scosese din cuptor.

– Ai văzut-o pe Kira? am întrebat-o.

– Cred că s-a dus în spate, a răspuns Charlotte. Du-te la ea, am eu grijă de ele!

A schiţat un zâmbet fericit.

I-am făcut cu ochiul şi am pornit în căutarea soţiei mele, având o bănuială privind locul unde era.

Coborând dealul, am aruncat o privire către via de dincolo, cu pieptul umflându-mi-se de mândrie. În urmă cu opt ani, adusesem podgoria pe linia de plutire din ghearele falimentului, cu banii pe care mi-i dăduse Jessica, multă muncă grea şi cu ajutorul multor prieteni credincioşi. De atunci, fiecare an însemnase mai mult succes, ba chiar câştigarea mai multor premii pentru vinurile produse. Podgoria Hawthorn prospera şi eu eram deosebit de mândru de faptul că ofeream un loc de muncă pentru peste 300 de oameni, dintre care mulţi erau foşti puşcăriaşi care căutau un loc unde să primească o a doua şansă.

Într-un final, recuperasem banii de la bunica Kirei, cu mult înainte de finalul procesului care dusese la închiderea lui Cooper Stratton pentru o listă lungă de infracţiuni. Nu s-a dovedit niciodată că Frank Dallaire fusese implicat în vreo activitate ilegală, dar, aşa cum el ştia mai bine decât oricine, imaginea era totul. Nimeni nu mai voia să fie asociat cu suspiciunile ridicate de numele lui. Dispăruse de pe scena politică şi, din câte ştiam noi, nu mai avea legături cu aşa ceva. Aşa cum nu avea nici o legătură cu viaţa noastră.

– Am ştiut eu că te găsesc aici, am spus, dând ultimul colţ în labirintul frumos îngrijit.

Am zâmbit şi m-am aşezat lângă Kira pe banca din faţa fântânii bolborositoare unde stătea, cu palma pe burta uşor umflată. Smaraldele inelului care-i ţinea loc de verighetă au

strălucit în soare, amintindu-mi de ziua în care i-l pusesem pe deget, la ceremonia prin care ne reînnoisem jurămintele, în cerc restrâns, sub razele soarelui și sub coroana caisului de aici, de la podgorie. Voisem să îi ofer o nuntă *adevărată*, una plină de dragoste, bucurie și înconjurată de familie – și exact asta și făcusem.

Mi-a zâmbit, arătându-mi gropița aceea și făcându-mi inima să-mi tresară.

– E locul meu preferat, centrul bârlogului tău. Mereu știu că o să mă găsești aici.

Am râs ușor și am tras-o în brațele mele, ridicând-o în poala mea. Și-a petrecut brațele pe după gâtul meu și și-a lipit fruntea de a mea.

– Încă o fetiță, a suspinat fericită.

I-am sărutat ușor gâtul.

– Hmm, am murmurat. Încă o femeie care să mă țină sub papuc. E aproape ca și cum ai fi plănuit totul.

Kira a izbucnit în râs.

– Nu, nu am plănuit, doar am visat la asta. Am visat la viața asta pe care mi-ai dăruit-o. Mi-a cuprins chipul în palme și m-a sărutat pe buze. Mulțumesc, mi-a spus cu buzele lipite de ale mele.

M-am simțit copleșit de dragoste și recunoștință, așa că am tras-o și mai aproape, îmbrățișând-o strâns și adulmecându-i parfumul dulce. Și, în secunda aceea, mi-am dat seama că n-o să mai cred niciodată că în viață nu ai cum să ai parte de miracole. Mica mea vrăjitoare frumoasă care, cu dragostea ei, transformase un loc care odinioară fusese plin de singurătate și durere într-unul însuflețit de bucurie și visuri. Și, cum stăteam acolo, am deslușit parcă sintagma care părea să se audă în foșnetul copacilor, printre trandafiri și prin via din depărtare: In Vino Veritas. În vin e adevăr. În *dragoste* e adevăr. Și adevărul care se transformase în liniștea senină din inima mea era că poți fi puternic doar când ești suficient de curajos încât să te frângi și că durerea creează loc pentru iubire și bucurie în suflet. Iar eu eram recunoscător pentru tot, pentru că acesta este frumosul echilibru al vieții.

Cara DC